

Tollak és tappancsok

A könyvben a Fővárosi Állat- és Növénykert és a Magyar Írószövetség által 2024-ben két fordulóban meghirdetett "Tollak és Tappancsok" című meseíró pályázat díjnyertes művei szerepelnek.

© Fővárosi Állat- és Növénykert, 2025

Minden jog fenntartva! A könyv egészének vagy bármely részének a kiadó előzetes írásos engedélye nélküli másolása, sokszorosítása, egyéb engedélyköteles felhasználása - mint például annak digitalizálása, és ily módon történő sokszorosítása, nyilvánossághoz közvetítése - szigorúan tilos!

ISBN 978-615-5392-29-0

Kiadja a Fővárosi Állat- és Növénykert
1146 Budapest, Állatkerti krt. 6-12.
E-mail: info@zoobudapest.com
Honlap: zoobudapest.hu

Felelős kiadó: Dr. Sós Endre, a Fővárosi Állat- és Növénykert
természetvédelmi és állategészségügyi igazgatója

Felelős szerkesztő: Kacsó Dániel

Lektorálta: Mirtse Áron, Hanga Zoltán

Tervezés és nyomdai előkészítés: Dénes Rita

Az illusztrációkat a Magyar Képzőművészeti Egyetem Gyakorlóiskolája,
Képző- és Iparművészeti Szakgimnázium és Kollégium diákjai készítették.
Készült az iPixel Nyomda és Grafikai Stúdió nyomdájában.

Tartalom

AJÁNLÓ 5

Nagy Zsuzsanna

ELŐSZÓ 6

Erős Kinga és Dr. Sós Endre

MESÉK AZ ÁLLATKERTBŐL

A Xantus János Titkos Küldetés	Mese Béla király kútjáról	192
A koszoskák királynője	Noé bárkája	202
A tüsszentő elefánt		
Állati szeretet		

MESÉK ÍZELT LÁBON

Ahová az uralkodó sem gyalog jár		
A rút kis kolibri		
Csodabogarak		
A barátság ereje		

MINDENKI LEHET HŐS!

Buga és az új kölyök		
Verseny a tűzzel		
A szeretet melege		
A méhészkirályfi		

UTAZÁS AZ IDŐBEN

Az árva kert		
Az időégér		

TEKERVÉNYES MESÉK

Fityiszt a farkasnak!	211
Borongós Barangó és barátai	226
Hihetetlen állatok társasága	252
Nokomplettiában	272

CSEPPEKBEN A MESE

Egy korty mese	282
A csepptündérek	306
Az ikrek és a huss-leves	330
Az aranyhal meséi	350

HÉTKÖZNAPI CSODÁK

Egy facsemete élete	361
Mamuszi a nyuszimuszi	375
Samu az előkertben	383
Sün Samu kalandjai	399

A Xantus János Titkos Küldetés

Írta: Máté Istvánné
Illusztrálta: Jósza Jázmin Ilona 10.a

Emma és két évvel fiatalabb öccse, Bence egy dologban nagyon hasonlítottak egymásra: rajongtak az állatokért. Minden évben állatkerti bérletet kértek a szüleiktől, akik örömmel tettek eleget kérésüknek. A testvérpár minden szombat reggel nyitáskor már az állatkert elefántos kapujánál toporgott, hogy elsőként léphessen be a parkba. A pénztárosok és az állatgondozók ismerősként köszöntötték őket. Boldogan jártak körbe, minden állathoz volt egy-két jó szavuk.

Egyik szombat reggel azonban döbbenetes esemény történt. Amikor Emma és Bence megérkeztek az állatkert kapujához, nem volt ott semmi. Az egész állatkert eltűnt. Még az elefántos kapu is. Az állatok kifutója helyén csak fű volt. Eltűnt a japánkert, az aligátorház, a pálmaház, a nagytó, az elefántház. Minden. Csupán a nagyszikla állt még a helyén. Emma és Bence megrökönyödve nézett körbe. Az emberek körülöttük úgy jöttek-mentek, mintha semmi különös nem történt volna.

Emma odaszaladt az egyik, kislányát kézen fogva sétáltató anyukához.

– Nem tetszik tudni, hova lett az állatkert? – kérdezte kétségbeesetten.

Az anyuka értetlenkedve kérdezett vissza:

– Miféle állatkert?

Most már Bence is odaért és izgatottan magyarázni kezdett.

– Itt kellene lennie a bejáratnak. Ott pedig a flamingóknak. Hova lettek a zsiráfok?

A nő most már furcsán nézett rájuk. A mosoly lehervadt az arcáról, majd szánakozva felelt:

– Gyerekek, túl élénk a fantáziátok. Nincs Budapesten állatkert. Soha nem is volt.

Emma és Bence úgy megdöbbentek a válaszon, hogy szinte tátva maradt a szájuk. Az anyuka a kislányával tovább sétált, otthagya őket a fejükben kavargó ezer kérdéssel. Álmodtuk volna? Minden hétvégét itt töltöttünk, láttuk a sok állatot. Nem létezik az állatkert? Igenis létezik! De hova tűnt? Miközben ezen töprengtek, önkéntelenül is a nagyszikla felé vették az irányt. Szomorúan leültek a tövében és tanácstalanul néztek maguk elé.

Majdnem fél óra telt el így csendben. A nagyszikla felé nem járt senki, a két gyerek magányosan szomorkodott. Egyszer csak eléjük toppant egy nagyon apró emberke. Emma sikítva ugrott fel a padról, Bence azonban kíváncsian nézett a furcsa teremtményre.

– Ne félj tőlem! – szólt rá Emmára az aprócska ember – és főleg ne sikíts!

Most már Emma is kíváncsi lett.

– Ki vagy te? – kérdezte.

– A nevem Gedeon. Manó vagyok. Egyesek szerint kobold, de én jobban szeretem a manó kifejezést. A koboldok rosszcsontok. Én jó fej vagyok.

A két gyerek elkerekedett szemmel nézett Gedeonra. A meglepetéstől meg sem tudtak szólalni. A kis manó akkora volt, mint egy közepes méretű plüssmaci. Hegyes füle volt, mint általában a koboldoknak, de az öltözeke teljesen eltért a megszokott manó-viselettől. Bőrkabátot, bőrnadrágot és hegyes orrú csizmát viselt. Olyan volt, mint egy aprócska, vagány motoros. Csak hiányzott a motorja. A néhány percnyi kínos csendet végül ő maga törte meg. Színpadiasan meghajolt, majd így szólt:

– Jómagam kit tisztelhetek bennetek?

Ekkor már a két gyerek is felocsúdott az ámulatból. Megrázták a fejüket, mint akik álomból ébrednek, majd egymás szavába vágva mentegetőzni kezdtek.

– Elnézést... mi csak... soha nem láttunk még önhöz hasonlót – hebegett a lány.

– Bence vagyok, ő pedig a nővérem, Emma – mondta végül udvariasan a fiú.

– Részemről a megtiszteltetés – hajolt meg ismét a kobold. – Egyébként miért búslakodtok?

Emma és Bence vonakodva kezdték mesélni, hogy szerintük a múlt héten ezen a helyen még egy egész állatkert állt, mostanra azonban hűlt helye. Azt hitték, bolondnak fogja őket nézni, de legnagyobb meglepetésükre a manó megértően bólogatott. Amikor befejezték a mondandójukat, Gedeon így szólt:

– Azt hiszem, segíthetek.

– Hogyan? – kérdezték a gyerekek.

– Elárulok nektek egy titkot, de kisujjesküt kell tennetek, hogy senkinek nem áruljátok el! – válaszolta a manó.

– Rendben! – vágták rá egyszerre.

A manó körülnézett. Senki nem volt a közelükben. Intett a gyerekeknek, hogy kövessék. A nagyszikla másik oldalához mentek, ahol elgördített egy nagy követ az útból. Piciny mérete ellenére jó erős volt. Pont akkora rés keletkezett a sziklán, amelyen a gyerekek négykézlábra ereszkedve befértek. Egy barlang tárult fel a szemük előtt. A kobold bement, majd némi tétovázás után Emma és Bence is követte. Egy nagy terembe jutottak, ahol már fel tudtak egyenesedni.

– Mi ez a hely? – kérdezte Emma.

– Tudjátok ki volt az állatkert első igazgatója? – válasz helyett Gedeon inkább visszakérdezett.

– Xantus János – válaszolta Bence.

A manó ekkor mélyen a fiú szemébe nézett.

– Nagyon okos vagy! Azt is tudod, hogy mikor nyílt meg a budapesti állatkert?

– Több, mint 150 évvel ezelőtt, azt hiszem – válaszolta a fiú.

– Egészen pontosan 1866 augusztus 9-én. De ez csak akkor történt volna meg, ha Xantus János nem gondolta volna meg magát. Azért nincs jelenleg semmi

ezen a területen, mert az állatkert végül nem valósult meg. Ha a múltban valamit megváltoztatnak, az hatással van a jövőre is.

A két gyerek nem értette, hogy ez mit jelent. A manó tovább magyarázott.

– Xantus János nem építette fel az állatkertet. Emiatt nincs most semmi ezen a területen.

– De hiszen az ő ötlete volt az egész! Miért gondolta meg magát? – értetlenkedett Bence.

– Nem tudom. Menjete vissza az időben, és beszéljete vele.

– Hogyan tudnánk visszamenni? Időutazás nem létezik. Vagy mégis? – kételkedtek a gyerekek.

A manó odalépett a falhoz és megnyomott rajta egy gombot. Színes fénycsíkok kezdtek világítani a mennyezetről. A falon megjelent egy dátum.

– Ez egy időgép. Vissza tudtok menni vele 1866-ba.

A két gyerek elkerekedett szemmel nézett. Annyira fantasztikus volt a sok fény és a világító dátum!

– Van kedvetek hozzá? – kérdezte huncut mosollyal Gedeon.

Kinek ne lenne kedve egy időutazáshoz? Emma és Bence lelkesen bólogatott.

– Egy feltétellel mehetek vissza. Ha teljesítitek a küldetést.

– Miféle küldetést? – kérdezte Bence.

– Meg kell keresnetek Xantus Jánost és rá kell bírnotok, hogy vállalja el az állatkert igazgatását. Ha nem így tesz, nem kaphatjuk vissza az állatkertet. Vállaljátok?

– Még szép! – kiáltotta Emma.

– Naná! – vigyorgott Bence.

A kobold elismerően mosolygott.

– Vigyétek el az időgép távirányítóját. Ezzel bármilyen időpontra utazhattok. Javaslom, hogy az állatkert megnyitása előtti napra menjete. Ott még nem volt veszve semmi.

Emma és Bence beálltak a fénycsíkok alá. Megnyomták a távirányítón az 1866-os dátumot, majd várták, hogy elindul velük az időgép. Az azonban nem mozdult. A fénycsíkok örült táncba kezdtek, de a nagyszikla belseje semmit nem változott.

Talán csak annyit, hogy Gedeon eltűnt a szobából. Néhány percre tanácstalanul álldogáltak, majd Emma odafordult Bencéhez.

– Szerinted megérkeztünk?

– Nézzük meg! – javasolta az öccse.

Négykézlábra ereszkedtek és kimásztak a szikla hasadékán, ahonnan érkeztek. Kint verőfényes napsütés fogadta őket. Emberek sétálgattak furcsa ruhákban. A férfiak elegáns öltönyöket viseltek. A nők hosszú ruhákban, egyik kezükben napernyőt tartva, másik kezükkel a mellettük lépkedő férfiakba karolva sétáltak. A gyerekek is olyan szép ruhákban voltak, mint a felnőttek. Mintha egy film forgatására csöppentek volna. Néhány perc kellett, mire felfogták, hogy ez nem egy filmforgatás, hanem az 1800-as évekbeli Pest. Néhányan furcsán kezdtek nézegetni feléjük, a ruházatuk nagyon nem illett a többi ember ruhájához.

– El kell tűnnünk! – súgta oda Bence Emmának.

Emma nem mozdult. Nagyon tetszett neki a lányok ruhája. Bence azonban rángatni kezdte a karját.

– Mi van? – förmedt rá a nővére.

– Zsaruk – mutatott Bence a feléjük forduló csendőrökre.

– Futás! – mondta Emma és elkezdett rohanni a Hősök tere felé.

Szerencsére a Városliget akkor még sokkal vadregényesebb volt, így könnyen el tudtak rejtőzni a bokrok és fák takarásában. Néhány perc után rájöttek, hogy nem üldözik őket. Ekkor leültek egy fa tövébe és tanácskozni kezdtek.

– Mi legyen? – kérdezte Bence.

– Meg kell találnunk Xantus Jánost – válaszolta Emma.

– Az állatkerti prospektusban sokszor elolvastam az életrajzát – gondolkozott Bence hangosan – úgy emlékszem, hogy az állatkert vezetése előtt a Nemzeti Múzeumban is dolgozott.

– Akkor irány a múzeum! – adta ki a parancsot Emma.

– Ilyen ruhában nem mehetünk – nézett végig mindkettőjük ruházatán Bence.

– Igazad van, ki kell találnunk valamit – töprengett Emma.

A Ligetben gyerekek játszottak. A lányok ugróköteleztek, a fiúk labdázak. Az egyik lány ledobta a vállkendőjét a padra, úgy futott a többiek után. Emma odalépett és a vállára terítette a kendőt.

– Nem lophatod el a kislány kendőjét! – szólt megrökönyödve Bence.

– Nem lopom el, csak kölcsön veszem – válaszolta Emma – tessék, itt egy másik neked is.

– Nem gondolod, hogy felveszek egy ilyet? – döbrent meg Bence.

– Muszáj lesz – mondta Emma. – Ha a fejedre húzod, senki nem fogja látni, hogy fiú vagy.

Bence nem szívesen, de végül beleegyezett, hogy felvegye a nagy kendőt. Így már egyikük sem tűnt ki a tömegből, bátran indulhattak a múzeumhoz.

Az akkori Pest utcái nem olyanok voltak, mint a mai utcák. A földes utakon néhány lovaskocsi poroszkált. A két testvér a házfalak árnyékában szinte osonva jutott el a Nemzeti Múzeumig. Csak remélhették, hogy Xantus Jánost ott találják. A múzeum oszlopcsarnokán áthaladva Emma odalépett a portásfülkéhez, amíg Bence egy kicsit távolabb várakozott. Pár másodperc múlva a lány intett neki.

– A portás szerint a Főigazgatóság feliratú ajtón kopogjunk – mondta, majd belépett a hatalmas, fából faragott kapun.

A főigazgatóságot hamar megtalálták. A súlyos faajtón kopogtatni kezdtek. Semmi választ nem kaptak. Erre hangosabban kopogtak, még mindig nem volt válasz. A végén már dörömböltek. Ekkor kinyílt az ajtó és egy haragos arc nézett ki rajta.

– Mit akartok? – förmedt rá a gyerekekre.

– Xantus János urat keressük – válaszolta Emma.

– Mi dolgotok vele? – kérdezte barátságtalanul a férfi.

– A rokonai vagyunk – füllentette a lány.

– Várjatok itt! – mondta a férfi, majd visszacsukta az ajtót.

Néhány perc múlva ismét kinyílt az ajtó és egy szakállas férfi lépett ki rajta. Barátságos, kíváncsi szemekkel nézett a testvérpárra.

– Szervusztok gyerekek – mosolygott rájuk – Ti vagytok Ilonka néném unokái?

– Nem egészen – hebegték a gyerekek.

A férfi elkomolyodott.

– Miféle tréfát űztök velem?

– Kérem szépen, mi egy nagyon fontos ügyben jöttünk. Az állatkertről lenne szó – válaszolta Bence.

– Ejnye na, hiszen te nem is lányka vagy! – nevetett fel a férfi.

– A nevem Bence, ő pedig itt a nővérem, Emma – húzta ki magát a fiú.

– Miért vagytok ilyen maskarában? – nézett végig rajtuk figyelmesen Xantus.

– A jövőből jöttünk – válaszolta Bence.

Xantus János elsápadt. Hirtelen karon ragadta a két gyereket, és a lépcső felé kezdte tolni őket.

– Ebugattát, rosszcsont kölkök! Miféle komédia ez? Hát cirkuszi bohóc vagyok én? – mérgelődött.

Bence ekkor véletlenül megnyomta a távirányítón a gombot. Az időgép vissza-repítette őket napjainkba. Ráadásul egy olyan időpontba, amikor még nem tűnt el az állatkert.

Egy pillanattal később Emma, Bence és Xantus János az elefántház előtt álltak. A férfi még mindig a két gyerek karját szorította. Amikor meglátta, hogy hova kerültek, azonnal elengedte őket. Annyira meglepődött, hogy szólni sem bírt. Körülötük vidám családok, baráti társaságok sétálgattak, nézelődtek.

– Anya, nézd, kiselefánt! – kiabált az egyik kisgyerek.

– Menjünk, nézzük meg az orrszarvút is! – kiabált egy másik.

Xantus János ruházatát néhányan megcsodálták, de úgy gondolták, hogy a cirkusból jöhetett át jelmezben az egyik fellépő, így nem bámulták tovább. A férfi hebegve fordult Bencéhez és Emmához.

– Hol vagyunk? Mi ez a hely?

– Az állatkert – válaszolták a gyerekek.

– Az nem lehetséges, Pesten nincs állatkert – hitetlenkedett a férfi.

Most Emmán és Bencén volt a sor, hogy karon fogják Xantust.

– Engedje meg, uram, hogy megmutassuk önnek a Fővárosi Állat- és Növénykertet – mondták büszkén.

– Az elefántházat már látta, most menjünk a szavannára – javasolta Emma.

– Foltos nyakorjánok? – ámuldozott Xantus.

– Miről beszél? – értetlenkedett Bence.

– Így hívták a zsiráfokat az ő idejében – magyarázta Emma.

Ekkor egy baráti társaság fotózkodni kezdett a zsiráfokkal. Xantus ámulva kérdezte, hogy ezek a suhancok meg mit művelnek.

– Szelfiznek – válaszolta Bence, majd észbe kapott, hogy ezt valószínűleg a férfi nem fogja érteni – fényképeznek.

– Hol a fotográfus apparátjuk? – nézett körbe az egykori igazgató.

Bence először elkezdte magyarázni, hogy a mobiljukkal készítik a fotót, de aztán rájött, hogy azt sem ismerheti a férfi. Így aztán inkább újra az állatokról kezdett beszélni.

– Nézzük meg a medvéket! – javasolta.

– Itt van a Kristóf? – ámuldozott a férfi.

– Ki az a Kristóf? – kérdezte Emma.

– Az első barnamedve volt az állatkertben – válaszolta Bence – még Deák Ferenc is nagyon szerette.

– Itt van a Feri? – nézett körbe Xantus.

Emma és Bence viccesnek találták, hogy Xantus János a becenevén szólítja az egykori igazságügyi minisztert, a haza bölcsét, Deák Ferencet.

– Kajdácsok! – torpant meg az egyik kanyarban a férfi.

– Mit tetszik csinálni? – kérdezte Bence.

– Micsoda színpompás sereglet! – ámuldozott Xantus – hány ezüstforintot kósztálhatnak?

– Ja, a papagájokra tetszik gondolni? – kérdezte a fiú.

– Nem hiszem, fiacskám, hogy Pesten lennénk – fordult hozzá a férfi – itt mindenki úgy öltözik, mintha a póriasnál is póriasabb lenne. A hölgyek hogy sétálhatnak gárdedám nélkül?

– Gárdedám? – értetlenkedett a fiú.

– Kísérő – fordította le a szót mai nyelvre Emma.

– Ja, értem – mondta Bence.

– Miért beszélsz folyton németül? – kérdezte Xantus – mindenre azt mondd, hogy „ja”. Beszélj fiam rendesen, magyarul. Épp elég gond, hogy az osztrák császár nem engedélyezi, hogy a szép magyar nyelvünket használhassuk.

A gyerekek ekkor úgy érezték, elérkezett az idő, hogy az állatkert ügyéről beszéljenek a férfival.

– Kérem, uram, muszáj elvállalnia az állatkert vezetését! – könyörgött Bence.

– Nem szándékozom elvállalni – jelentette ki Xantus – utazni támadt kedvem.

Nem kívánom magam lekötni Pesten.

– De nézzen körbe! Ez mind nem lesz, ha Ön nem indítja el az állatkert ügyét!

– mondta Emma a könnyeivel küszködve. – Láttuk, hogy milyen lesz ez a hely, ha nincs állatkert. Nem lesz itt semmi, csak pusztaság.

– Az állatkert a második otthonunk – győzködte a férfit Bence is – minden hétvégénket itt töltjük. Ha eltűnik, mihez kezdünk?

Xantus János elgondolkodva nézett rájuk. A két gyerek szeme úgy csillogott, mintha lázasak lennének.

– Tényleg ennyire fontos az állatkert ügye? – kérdezte végül.

– Nagyon fontos – válaszolta Bence.

– Életbevágóan fontos – válaszolta Emma.

– Végül is az utazást elhalaszthatom – mondta sóhajtván a férfi.

A két gyerek örömeiben Xantus nyakába ugrott.

– No, gyermekek, illik hát így viselkedni nyilvánosan? – dorgálta őket, de a két gyerek ezúttal nem figyelt rá. Annyira örültek, hogy nem győztek köszönetet mondani neki.

– Most aztán vallják be, hogyan jussak haza – mondta végül nevetve Xantus.

A két gyerek ugrándozva a nagyszikla felé vezette a férfit. A bejáratnál megálltak és bekiabáltak a manónak. Gedeon kilépett a hasadékból, és azt kérdezte:

– Küldetés teljesítve?

Bence odalépett hozzá és visszaadta neki az időgép távirányítóját. Megköszönte a segítséget, majd így szólt:

– Küldetés teljesítve! Xantus János az állatkert első igazgatója! Kérem, Gedeon, juttassa haza az urat!

Másnap reggel nyitáskor a két gyerek már az állatkert elefántos kapujánál toporgott, hogy elsőként léphessen be a parkba. A pénztárosok és az állatgondozók mosolyogva köszöntötték őket. Ekkor érkezett egy iskolás csoport. A jegyszedő a gyerekeknek szétosztotta az állatkerti prospektust. Az osztályfőnök hangosan olvasni kezdte: „Xantus János vetette fel először az állami állatkert létrehozásának tervét. 1866-ban nyílt meg a pesti Állatkert, melynek igazgatói tisztét is betöltötte.”

Emma és Bence cinkosan összenéztek. Úgy érezték, hogy az állatkert létrehozásában nekik is nagy szerepük volt. De ez örökre az ő titkuk marad.

A koszoskák királynője

Írta: Mikó-Baráth György
Illusztrálta: Erdélyi Zsófi 13.a

A kis Rozi reggelente gyakran gyalogolt el az Állatkert előtt. Nem messze laktak tőle, talán, ha két sarok volt. Pékségbe ment, minden másnap, egy kenyérért és ha maradt még abból a pénzből, amit az apjától kapott, néhány jó meleg kifli is került a zsákjába. Hétvégente különösen vágyódott belépni a város új szenzációjának kupolás kapuján, de sosem volt elég pénze, hogy jegyet váltson. Mikor néhanapján meg merte erről kérdezni Jánost, az édesapját, mindig az volt az atyai válasz, hogy „majd, ha a ló nyaka az égig ér” vagy „ha fehér lesz a tigris, de akkor, biztosan bemegyünk”. Ritkán mosolygott ezen Rozika, akkor pedig különösen fájoan gondolt minderre, ha egy utcabelijét, osztály- vagy iskolatársát látta onnan kijönni, a szüleikkel kézen fogva, mazsolát majszolva, boldogan. Másnap mindig megkérdezték tőle:

– Rozka, láttunk ám a kapunál. Hát te miért nem jöttél be?

– Nem engedik be így ezt a koszoskát, nézz rá, a vadmalacok még azt hinnék hozzájuk jött vendégségbe! – vágta közbe egy másik, gazdag diák.

– Hiába gúnyolódtok, jobban ismerem én így is az Állatkertet, mint ti.

Bár a fiúk alaposan kinevették, Rozi nem hazudott. Ugyan sosem járt még bent, de annyszor kerülte már meg, hogy lassan a gondozók is előre köszöntek neki. Egy szombati reggelen aztán fura hangra lett figyelmes. Az egyik, ritkán használt kijáratnál egy gyönyörű nő fújtatott nagyokat, levegőért kapkodott, mint aki menten szörnyethal.

– Kezit csókolom, tudok esetleg segíteni valamiben a nagyságának?

Látta Rozi, hogy nem akárki feleségéről van itt szó és bár túlságosan nem kedvelte az úri népet, mégsem engedte a lelkiismerete, hogy segítség nélkül hagyja ott fuldokolni.

– Kislány, valami baj van, levegőt, kapok, én, nehezen. Vannak, itt, hátrébb, nekik kéne...

– Úgy hallom, már bocsásson meg nekem, de kicsit félre is beszél. Itt lakom pár percre, édesapám orvos. Vagyis az volt. De jöjjön na, eltámogatom addig. Az én jó apám, biztosan segít magának.

– De vannak itt...hátrébb...nekik

– Jöjjön csak ha mondom, ne várjunk tovább.

Azzal a szemlátomást is drága ruhákat viselő nő, mint aki megadja magát, rátámaszkodott a 8-10 éves forma gyermek vállára, majd elindult vele.

– Uram irgalmazz, uram irgalmazz, legyen meg a te akaratod...!

– Ne tessék itt rimánkodni, annyira nem néz ki rosszul. Kicsit sápadt az igaz, de talán nem nagy a baj. Biztosan szebb szobákhoz szokott kend, mint a miénk, de majd kinyitjuk az ablakot, ha úgy találja. Vagy lehet jobb lesz, ha becsukjuk. Vásár van ma és tudja, a lovak meg az ökrök, hát érti na, odacsinálnak nekünk az ablak alá. De az én apám a honvédek legjobb doktora volt, állítólag kitüntetést is kapott, de azt elvették tőle az osztrákok.

Nagyot nyelt erre a még jobban elfehéredő beteg.

– Észre sem fogja venni, olyan gyorsan meggyógyítja. Nézze, már mindjárt ott is vagyunk. Ha kell vissza is kísérem, bár ezt az utat még talán így is meg tudta jegyezni. Apám nem szereti, ha sokat csatangolok kint, de nyugodjon meg, ezt biztosan megengedi. Pláne, ha maga kéri. Szegény már évek óta nem beszélgetett semmilyen nővel, pedig nógatom én eleget miatta, hogy jó lenne egy asszony a házba, mert én előbb-utóbb, de felnövök, és maradhat itt egyedül.

Még az előzőnél is nagyobbat sóhajtott a Rozi vállán pihegő hölgyemény, aki azért már egy kisebb mosolyt is oda tudott biggyeszteni a szája szélére, hiába a rosszullét. Nagy nehezen beértek a szűklépcsős épület emeletére, majd kulccsal nyitotta ki a leány a lakás ajtaját. Ahogy beléptek, a konyhából jött az egyetlen kis szoba, benne egy közös ágygal. A falra fel volt akasztva, egy '48-as szablya, nem sokkal mellette lógott egy feszület és egy megsárgult családi portré.

– Megjöttél, Rozi? Te vagy az? Éppen borotválkozom!

– Hagyja most azt pengét édesapám, beteget hoztam.

– Hogy mit hoztál te?

– Mondom, hogy egy beteget, tessék már kijönni! Lehet, hogy nagy a baj!

Az apja ezt felfogva, félig szörnélküli, félig pamacsolt arccal ugrott át a szobába.

– Tényleg idehoztál egy...egy nőt...? Már bocsásson meg, nem készültem házi gyógyításra. Mi a becses neve? És ha meg szabad kérdeznem, mi a panasz?

– Erzsébetnek hívnak és forgott velem az egész világ, amikor a lánya reám talált. Próbáltam neki mondani, hogy van segítségem...csak nehezen kaptam levegőt...

– Ne tessék rá haragudni, jót akart. Én ugyan csak ápoló vagyok, de ha már itt tetszik ülni az ágyunkon, jobb lenne, ha megvizsgálom.

– Tessék csak, tessék.

Azzal János Erzsébet szemét vette szemügyre, a szívverését vizsgálta, a hátát is meghallgatta, majd a homlokára tett egy vizes ruhát.

– Rozika, hozzál egy kis cukros vizet.

– De nincs is cukrunk!

– Van még a doboz alján, csak hozd már az úrhölgynek!

– Remélem segíteni fog, mert most már tényleg nincs több cukrunk – érkezett meg közben Rozi a vízzel.

– Ne is figyeljen rá, nyugodtan igya ezt meg. Talán csak némi keringési probléma, mert nagyobb gondot nem látok. De azért, ha megbocsát a tapintatlanságomért, a hasát még meghallgatnám.

– Tegye csak, ha ezt látja jónak.

Néhány perc múlva Erzsébet jobban lett és közben János is végzett a hirtelen jött vizsgálataival.

– Látom már kezdi visszanyerni a színét. Örülök neki. S azt sejtem, hogy hamarosan a férjének is elmondhat egy örömhírt.

– Úgy gondolja, hogy gyermeket várok?

– Én ezt csak találgatni tudom hölgyem. Arról, hogy igaz-e, amit mondok, magának kell többet tudni. De úgy sejtem, igen, egy gyermek van a szíve alatt.

– Na, akkor maga sem lesz apám új felesége.

– Rozi, figyelj arra, hogy miket beszélsz...ne is törődjön vele. Némi levessel és kenyérrel tudom megkínálni. Jót tenne, ha enni valamit. Ha végzett, hírt kéne adni a férjének is, biztosan nagyon keresi már.

– A férjem ugyan lehet, hogy nem, de azt hiszem, így is hamarosan itt lesznek értem. Mit is mondott, magát, hogy hívják?

– Berzencei János a nevem, a megmentője pedig Berzencei Rozália.

Azzal nekiláttak a krumplilevesnek. Erzsébet néhány perc alatt minden fontos kérdésére választ kapott.

– A feleségem Mária, a szülés után néhány hónappal hunyta le örökre a szemét. Egyedül maradtam a lányommal. Korábban szabó voltam, volt egy kis boltunk. De a háború után már nem maradhatott. Tudja, én beléptem honvédnek. Aztán, mivel gondolták, ha már inget tudok varrni, tudhatok férfit is, így felcser lettem. De még ez volt a szerencsém, hiszen együtt szolgáltam Müller Bernáttal, az ő fia, Kálmán, a Szent Rókus Kórházban orvos. Így legalább ott kaptam munkát, mint ápoló. Sok a dolog és sovány a fizetés. Nehéz kenyér ez az élet, de el kell tartanom a gyereket. Az ön férje is harcolt '48-ban?

– Mondhatjuk. És lényegében, azóta is harcol.

– Katona tán? Gondolom egy nemes úrról van szó.

– Mondhatjuk. Sokat időzik közöttük.

– Olyan ismerősnek tetszik lenni, de a világért se tudok rájönni, hogy hol láthattam. Ízlik a leves? Vegyen csak, tudom, kicsit szegényes, de igyekeztem finomra főzni.

– Asszonyfogónak szánta – szúrta közbe Rozi, amire Erzsébet nagyot nevetett.

Már éppen kezdte volna összeszedni János a tányérokat, amikor nagy ribilli-óra lett figyelmes. Vagy 30 németül beszélő katona lepte el az utcát. Mind azt

hajtogatták: Ide látták bemenni, itt kell lennie! De mire a kis társaság a fejét felkaphatta volna, már dörömböltek Berzeniceiék ajtaján.

– Kinyitni! Azonnal kinyitni!

Értette a németet János, így vissza is kiabálta, hogy megy, csak be ne törjék a bejáratot. De amire kettőt lépett, már vagy 5 markos legény, talpig fegyverben, s az ajtó darabjaival állt a szoba közepén.

– Azonnal bilincsbe! A kislányt is! Hála a jó Istennek, a császárnénak nem esett baja!

– Mit mond? Császárné? Hogy nem esett baja? Hát mi gyógyítottuk meg és még a cukrunkat is megette! Engem aztán hagyjál békén – azzal Rozi jól bokán rúgta az egyik német katonát.

– Uram teremtőm! Már tudom, honnan volt ismerős, Ön a királyné! Bocsásson meg nekünk. Rozi, hajolj már meg tisztességgel!

– Hajoljon, akinek van arra ideje.

Az egyik katona rögvest erősen megragadta Rozi vállát, hogy a földre rántsa, de Erzsébet közbe szólt.

– Engedjék már el őket! Ez a család engem megmentett. Magukat annyira lekötötték az állatkerti sólymok, rigók, rókák vagy inkább az arra sétáló magyar hölgyemények, hogy még azt se vették volna észre, ahogy én egy újabb trónörökösrel a hasamban megfulladok.

Minden katona felszisszent, de a királyné csak folytatta.

– Kedves Rozi és János. Bocsássanak meg, hogy becsaptam magukat, de nem akartam, hogy zavarba jöjjenek a rangom miatt. Az ajtót természetesen még ma megcsináltatjuk. Her Wohler, tüstént intézkedjen!

– Mit mondott? – kérdezte Jánostól Rozi

– Azt, hogy ő a királyné és még ma lesz ajtónk. Neked pedig el kellene kezdeni ügyesebben tanulni a németet.

– Folytatom magyarul kicsi Rozi. Hálás vagyok neked, hiszen, ha édesapád számításai jók, két életet mentettél ma meg. Azt hiszem az a minimum, amit viszonzásul tehetek, hogy holnap veletek fejezem be azt az állatkerti körutamat, amit ma a szédelgésemmel megzavart. Természetesen ez nem kötelező, csak ha elfogadjátok a meghívást.

– Igen! Ja vagy hogy is mondják! Igen, királyné vagy császárné vagy Erzsébet vagy most akkor, hogy szólíthatom?

– Kérlek, te hívj csak Sziszinek!

Már a nyitás előtti órában ott állt a kupolás bejáratnál a Berzenicei család. Mind a ketten szépen kiöltözve, a kislány haja megfésülve és a legszebb masnival felfűzve. János is befejezte a borotválkozást, a heti nagyfürdést is előre hozta, mégis csak a királynővel találkozik. Szépen szállingóztak az első vendégek, a jegyeket is kezdték kiadni és nem csak a kakas kukorékolása, de a farkas üvöltése is jelezte, indulhat a nap. A császárnéi menet azonban sehogy sem akart megérkezni. Rozi még soha életében nem várt ennyire találkozást, mint a mostanit. Na nem azért, mert a birodalom legfontosabb asszonya mellett sétálhat, hanem a beteljesülő álmára várt, hogy végre ne csak az utca mögül láthassa az állatkert lakóit. A kinti álldogálás alatt folyamatosan mentek el mellettük a fiatalok. Rozi két iskolatársa is köztük volt, akiket János jelenléte sem tántorított el némi fricskától.

– Ejj, de kicsípted magad koszoska! Arra vártok, hogy valaki befizessen?

– Akkor jobb lesz, ha itt maradtok sohanapjáig – nevetett össze a két gúnyolódó.

– Tudjátok csak meg, hogy én ma nem csak, hogy bemegyek, de engem....

És mielőtt befejezhette volna a mondatot, az apja vágott közbe.

– Vigyázzatok a szátokra, ficsúrok! Mert a végén még rátok találok egyet vágni!

Nem maradt tovább mellettük a két gyerek, de Rozi így is elégedetlenül ütlegelte az apja vállát.

– Miért nem engedted befejezni? Nem akartad, hogy elmondjam nekik Sisit? Nem én kértem tőle, hogy hozzon el minket, ő ajánlotta fel!

– Tudom, kislányom, tudom. De gondold bele, ki hinne neked? Ki hinné el, hogy egy pesti ápolóhoz egyszer csak betoppant az ország királynője, most meg együtt sétálgatnak az állatkertben?

– De ha egyszer tényleg ez az igazság?

– Várjuk meg ezzel azt, amikor tényleg itt lesznek. Ha itt lesznek...

Néhány perccel később felzúgott a hatlovas hintó patacsattogása. Elöl egy tucatnyi lovas, középen a királyné, a végén újabb katonák. A csoport nagy port vert

fel, így még az is rájuk figyelt, aki nem is akart. Sisi kiszállt a fogatból és azonnal Berzeniceiékhez sietett.

– Elnézést, hogy várakozniuk kellett, de nem egyszerű a közlekedés ebben a gyönyörű városban. Velem tartanak?

– Azért vagyunk itt! Bár apám már azt hitte, hogy el sem jönnek, hiába mondtam neki én mást!

– Na, de Rozi...!

– Hagyja csak János, érthető a kétkedése, nem mindennapi találkozás a miénk, talán a jó Isten akarta mindezt. De ne várjunk hát tovább, menjünk is be.

Azzal a legszebb selymekbe öltözött udvarhölgyek, két szálfaméretű katona, Sisi és Berzeniceiék együtt indultak a kapuhoz, ahol már várta őket Xantus János, az állatkert igazgatója.

– Királyném, örülök, hogy visszatért, már kezdtünk aggódni magáért, hogy tegnap egy szó nélkül eltűnt. Annyi fontos téma lett volna még, amit szerettem volna megbeszélni.

– Xantus úr, ma nem egyedül jöttem, engedje meg, hogy bemutassam....

– Druszám! My Friend! Ölelj meg jó szorosan te vén csataló!

Sisi és Rozi is meglepődve nézték, ahogy a két férfi régi barátként üdvözli egymást.

– Ezek szerint mégsem kell bemutatnom a mai kísérőimet. Tegnap Rozi és János mentettek meg egy rám törő rosszullétől.

– Akkor egy újabb közös pont van már bennünk, királyném! Látja ezt a heget a nyakamon? A pákozdi mezőn majd egy napig ápolt ez a jó ember. Ha ő nincs, én sem vagyok. Nem utazhatok el a tengeren túlra és nem vezethetem ezt a nagyszerű intézményt sem. Áldott ez a két kéz, én mondom – azzal Xantus hosszan puszigatni kezdte János tenyerét.

– Csakugyan megmaradtál azóta is érzelmes típusnak. De ezt a sok csókot inkább tartogasd a feleségednek. Megköszönted már ezt nekem elégszer.

– De ha ti barátok vagytok, miért nem jöhettünk előbb? – tette fel szigorúan a kérdést Rozi, aki aztán olyan gyorsan kezdett el szaladni az állatok felé, hogy a cipője talpa leszakadt.

– Her Wohler, hozasson azonnal 10 pár új cipőt Rozinak!

– Igenis!

– Dehogya! Akarom mondani: királyném! Szóval dehogya királyném! – szabadkozott János – Meg tudom én azt még ragasztani, ráadásul ma holnap kinövi mind!

De ahogy a mondat utolsó szava elhagyta a száját, Sisi intett a kezével, hogy felesleges minden ellenkezés. Xantus vezette körbe a csapatot, a makik majdnem ellopták János sapkáját, míg az ezerszínű papagájoknál legalább egy órát időztek, amíg Rozi mind az összes madarat el nem keresztelte. A sorból Kristóf sem maradt ki. A medve az egész ország leghíresebb állata volt.

– És igaz a hír, hogy ez az óriás a maguk politikusának, Deák Ferencnek a kedvence?

– Azt nem gondoltam volna, hogy ez még a Burgig is eljut, de a válasz igen. Mindennap meglátogatja, sokat beszélgetnek.

– És nem furcsállja ezt senki? Mégiscsak egy államférfiről van szó, aki egy medvéhez beszél. Választ is kap talán?

– Királyném, az életben sokszor a csend ad választ. Feri mindig azt mondja, olyan tisztaságot lát a medve szemében, amit emberében soha. És ez neki bármit megér. Bár néhány napja eléggé összevesztek, mert Kristóf nem csak a kolbászt vette el Feritől, hanem az esernyőjét is. Az eső pedig csak zuhogott. Szegény öreg jól megázott, amíg hazaért.

Nagyot nevetett ezen Sisi és Rozi is. A kirándulás már csaknem a végéhez ért, amikor Xantus fordult kérdéssel Erzsébet felé.

– Királyném, ahogy azt láthatta, az Állatkertünk, a parkunk gyönyörű.

– Így van, így van! – kiáltott közbe Rozi.

– Viszont a magyarok zöme, nem ilyen lelkes, mint János barátom leánya. Ennek a népnek csak a lobogó tűz kell, mindig valami új. Ami már előttük van, az sosem elég. Száz szónak is egy a vége, királyném, egyre kevesebben vesznek belépőt. És jó gazdaként, ezt a problémát még most kell kezelnem.

– Mit tehetnék én ez ügyben? – kérdezett vissza Sisi.

– A bécsi kollégáknál tudomásom szerint több igazi ritkaság is található. Talán, ha egy zsiráfot vagy egy fiahordó górugrányt vagy egy foltnélküli tigrist elhozhatnánk. Az még a birodalom egységét is jól szolgálná és az állatkertünk ügyét is segítené.

– Xantus úr, maga azt mondta az imént, a magyarok nem olyan lelkesek, mint Rozi, aki úgy látszik bármit megadna ezért a helyért. Akkor tanuljunk attól, aki példát mutat mindenkinek. Az ajándékba kért állatot válassza ki ő, mert az ilyen önzetlen szeretet csak jó döntést szülhet.

– Jól hallottam, Rozi? És mindezt Bécsben? – vágott közbe az aggódó édesapa.
– Igen, János! De csak ha nincs ellene kifogása!

Nem volt mit tenni, a királynői szóra János sem mondhatott nemet. Így alig telt el 3 hét a Pesten történtek óta, Xantus és Berzeniceiék együtt utaztak az osztrák fővárosba. Az igazgató szája legfeljebb alvás közben állt meg a négynapos úton. Rozival már az angoltanulás is előkerült, de legalább háromszor mesélte el a kiszabadulásának történetét, a prágai bujdosását, majd az óceán átkelését. Jánost ugyan nem zavarta a bőbeszédű útítárs, de Rozi az utolsó napon már csak olyan történetet volt hajlandó végighallgatni, amelyikben az apja is szerepelt. De egy idő után ettől is rosszul lett, a szó valódi értelmében, hiszen Xantus elég érzéketlenül elevenítette fel, ahogy a kartácsdarab a nyakába szűrődött és azt is, hogy János milyen technikát alkalmazott a vérzés elállításához. Már nem volt messze, hogy Rozi hányása borítsa be az előtte ülő igazgatót, amikor hintójuk végre megérkezett a bécsi állatkertbe. A fogadtatás még a hazait is felülmúlta, hiszen egy teljes dalárda várta a magyar csapat megjelenését.

– Örülök, hogy végre itt vannak nálunk. A férjemet ugyan elszólították a birodalom ügyei, de az ő köszönetét is tolmácsolom a Magyarországon történetekért. Bemutatom a helyi igazgatót, Her Nicolaus Königet. Kövessük őt, ő lesz a kalauzunk, hiszen nála jobban senki nem ismeri az állatokat.

– Khm..khm...– Xantus torokköszörülésének miértjét Sisi is azonnal megértette.

– Senki nem ismeri jobban nála az állatokat Bécsben, így egészen pontos a fogalmazásom Xantus úr.

A magas szőke férfiú némi megvetéssel szemlélete végig a magyar csapatot, majd alapja megemelésével köszöntötte őket és kezdte el az idegenvezetést. Rozi alig hitt a szemének, hiszen oroszlánt, elefántot még csak a mesekönyveiben látott, az orrszarvúról pedig elképzelni sem tudta, hogy ilyen állat létezik. De a legtovább a zsiráfok előtt állt.

– Ugye apám azt mondtad, hogy akkor járunk majd az állatkertbe, ha a ló nyaka az édig ér. Hát, ennek elég közel van hozzá.

– Igazad van, valóban ezt mondtam. Melyiket látnád szívesen odahaza?

Rozi azzal egy a többiektől külön, egyedül legelésző zsiráfra mutatott. A szőre se volt túl szép és még az egyik lábát is húzta, a kislány szíve mégis iránta esett meg. A hosszas nézegetődés már Xantusnak is gyanús lett.

– Rozika! János! A jó Isten adjon világot a szemetekre, ugye nem? Egy nyakonc? Nagynak nagy, az nem vita tárgya. Elég feltűnő jelenség, messziről is látszódni fog, az is szent igaz. De ráadásul pont ez a göthös? Az is lehet, hogy beteg és el sem ér Pestig.

A vita hallatán Her König egyre mosolygósabb lett, gondolta egy sérült zsiráfot megér, hogy a királyné szépeket meséljen róla a férjének.

– Kérd meg, hogy hozassák ide, megvizsgálom a lábát!

– Janikám, Jancsikám, drága barátom! Már az állatokhoz is értesz? De azon ne múljon, szólok én ennek a fráternek, úgyis rajta marad már ez az önelégült mosoly.

De nem kellett szólni. Ahogy Rozi behajolt a kerítés tetejére, az addig egyedül kóborló állat maga jött oda, hogy elvegye a füvet a kislány kezéből. János is közelebb merészkedett hozzá, bár a bécsi gondozók óvták tőle, nehogy az a hatalmas láb a magyar vendég arca felé lendüljön.

– Emlékszel mit mondott mindig Perczel? A különbségekre figyelj, azok döntik el a csatát – szólt egyre inkább titokká váló csendességgel János Xantushoz – Ez az állat külön van a testvéreitől, de a többiek nem bántják. A lába nem sérült, mégis húzza, de csak a bal hátsót. Mit gondolsz, mi lehet a bal oldalán?

– A szíve.

– És az alatt?

– János, azt gondolod...?

És a mondatot Xantus nem fejezte be, viszont a szűkvágású, búslakódó szeme, azonnal mosolyra nyílt.

– Nálam egyszer már bevált János jóslata – szólt közbe magyarul a királyné. De ne aggódjanak, ha erre az állatra esik a választásuk, nem árulom el a titkuk.

– Köszönjük, köszönjük!

– De Xantus úr, figyeljen az arcára! Ha kérhetem, maradjon pont olyan mogorva, mint amikor először meglátta, hogy Rozi ehhez a zsiráfhoz téved.

– Rendben, ez talán menni fog.

Azzal Xantus olyan cifra káromkodásba kezdett, hogy legalább egy percre tartott és azt még megismételte németül, angolul és zárásként franciául, biztos, ami biztos.

– Ez lesz az, ami magukkal tart? Igazán meglepő választás! – mondta mindezt nagy széles vigyorral az osztrák kísérő.

– Ő lesz, mit lehet tenni, ilyen a magyar gyermeki lélek. Mindig segíteni akar. De remélem az utazást azért kibírja!

– Attól ne féljen a kedves kolléga, megoldjuk mi azt!

Boldogan rázott kezét mindenki. Rozi megtalálta az égis erő lovat, János örült, mert a lánya boldog volt, az osztrákok nem sajnálták a zsiráfot, hiszen még nevet sem adtak neki, egy volt csak a sokból. Xantus pár hét múlva már a legjobb magyar pezsgőt bontotta az állatkertben, hiszen kiderült, Jánosnak megint igaz volt és a lesajnált zsiráf hasában a gyermeke is Pestre érkezett. A magyaroknak kedves üzlet sikerét a birodalom minden újságja megírta, így az új jövevényt olyan sokan akarták megnézni, hogy nem ritkán a fogdmegeket kellett behívni, hogy vigyázzák a rendet a karám előtt. Xantus nem is volt hálátlan, személyesen vitte el Rozinak az élete végéig érvényes belépőjegyet. De a történet itt még nem zárult le, hiszen nem sokkal mindezeket követően, egy érdekes pecséttel ellátott levél érkezett Berzenceiék kis lakásába.

„Kedves Rozi és János!

Lelkem legmélyebb örömével hallottam, hogy a mi kis titkunk végül igazzá vált és az Állatkert újra kellő fényében tündököl. Hamarosan János első jóslata is beigazolódik, hiszen a napokban Budára utazom, hogy életet adjak negyedik gyermeküknek. Tudom, hogy nem kis kérés az, amit most papírra vetek, de Isten a tanúm rá, őszinte szívből teszem. Szeretném, ha János segédkezne a szülésnél és a jövőben minden magyarországi tartózkodásunk alatt az orvosunk lenne. Természetesen Rozika, rólad sem feledkeztem meg, a világért sem szeretném, hogy egy napot is egyedül, magányosan tölts. A születendő gyermekemnek olyan életet kívánok, amelyikben már az első perctől magába szívja a magyarság minden moz-

zanatát. Így, amennyiben elfogadjátok ezt a felkérést, Rozit lányunkká fogadom és a gödöllői kastélyban mindkettőtöknek a lakhatást, a tisztességes honoráriumot és ha úgy hozza az élet, a kellő hozományt is biztosítjuk. Cserébe csak annyit kérünk, hogy Rozi is fogadja szívébe a születendő gyermekünk. A válaszlevélre ne legyen gondotok, elég, ha április 20-a reggelén ott leszek az Állatkert eldugott kijáratánál, ahol először találkoztunk. Én várni fogok rátok!

Soha el nem múló hálával és szeretettel:

Sisi”

A királynőnek nem kellett egy percet sem várnia Berzenceiére. A megadott időpont előtt már egy órával ott álltak, Rozi haja ezúttal is a legszebb masnival volt felfűzve és János most is előrehozta a heti fürdést, hiszen mégiscsak nagy nap az, amikor a királyi család szolgálatába áll. Így történhetett meg, hogy az egykori szabó, az egykori ellenséges katona segítette világra Sisi és Ferenc József gyermekét. A kis Mária Valériát elválaszthatatlan kapocs fűzte össze Rozival, a főhercegnő még az édes testvéreinél is jobban szerette a befogadott magyar lányt. Éppen ezért, mikor Mária Valéria tizedik születésnapját ünnepelték, eldöntötték, hogy Budára utaznak, és együtt bejárják az állatkertet. A megérkezésük nem volt feltűnésmentes, hiszen a hintók akkorák voltak, mintha a teljes királyi család érkezett volna, s a lovaik szőre úgy csillogott, hogy a fény is rajtuk tört meg. A kupolás bejárat előtt most is jó pár nincstelen gyermek állt, az után vágyakozva, hogy egyszer sikerül bejutniuk. Ahogy Rozi kiszállt a hintóból, azonnal meglátta őket és elindult feléjük.

– Gyertek csak ide! Ma mind bejöhetek, a belépőkért nem kell aggódnok. Csak mutassatok rám, hogy velem jöttetek. Jó lesz így?

A többség csak bólogatni tudott örömeiben, kivéve egy cserfes barna lányt.

– Köszönjük nagysága, de mégis ki maga? Mondja már meg legyen kedves, hadd meséljük el otthon! Talán egy igazi királynő?

– Az vagyok, a koszoskák királynője!

Azzal Rozi végigsimította a kislány arcát, majd a saját szeme alól törölte ki egy könnycseppet.

A tüsszentő elefánt

Írta: Szócs Margit

Illusztrálta: Szabó Kíra Titanilla 13.a

Zsófi csörömpölésére ébredt. Félig nyitott pillái mögül Bogárnéni domború hátát látta a kórteremben erre-arra himbálózni, amint kopott partvisával bekotor az ágyak alá. Szeretett volna aludni még, mert egy különös álma szakadt meg. Azt álmodta, hogy egy tündérszerű lény ajándékot nyújt át neki egy dobozkában, de még mielőtt átvehette volna, felébresztette a felmosóvödör zaja.

– Ébredjetek, bogárkáim! Aki elszalasztja a reggeli napsugarakat, árnyékos lesz a kedve. A reggeli nap jókedvében süt. És megcsiklandoz minden kis zugot. Ahol szomorúságra, rossz kedvre lel, azonnal felszárítja, mint egy nedves foltot. Én is azért úzom ezeket a pormacskákat, hogy ne botladozzon rajtuk a fény – döngicsélte Bogárnéni egy szuszra, miközben gyermektermetű, vékonyka teste fürgén mozgott ide-oda az ágyak között.

Bogárnéni igazi nevét senki nem tudta, és soha senkinek nem jutott eszébe megtudakolni, mert tökéletesen ráillet a ragadványnév, melyet egymásra hagyo-

mányoztak a kis betegek. De nemcsak Bogárnéni dicsekedhetett e kiváltsággal, hanem az ápolószemélyzet és az orvosok nagy része.

Nyílt az ajtó, Csalánka nővér lépett be a lázmérőssel.

– Láztalan jó reggelt minden hétalvónak! Fontos hírem van számotokra: a Fővárosi Állatkertben ma reggel megszületett Zuzu, az elefántborjú. Képzeljétek, 100 kilót nyom a picike.

A gyerekek kíváncsi izgatottsággal hegyezték a fülüket.

– Menjünk, nézzük meg! – lelkesedett Zsófi.

– Menjünk! Menjünk! – zengték a többiek is.

– Persze, hogy elmentek, kedveskéim. Csak előbb gyógyuljatok meg – monda Csalánka nővér, és szokása szerint egy nyelvtörőt rögtönzött: - Na, ki tudja utánam mondani, anélkül, hogy megakadna: habbal teli öblös bögre, merre görbül a lázgörbe?

A kórteremben össze-vissza röpködtek a hangfüzérek. A gyerekek kitartóan próbálkoztak. Csalánka nővér velük nevetett kudarcaikon.

Zsófi álmodozva helyezte hónaljába a lázmérőt. Gondolatai felváltva időztek hol az elefánton, hol a tündéren. Arra gondolt, ha sikerülne újra elaludnia, talán folytatódna félbeszakadt álma, és megkapná a tündér ajándékát. Próbálkozásának a félelmetes Fullánkos nővér érkezése vetett véget. A napi gyógyszereket hozta és a reggeli injekciót. Közeledtére Zsófi szája sírásra görbült, de megadóan nyújtotta karját a nővérnek. A többiek az ágy mélyébe, a takaró alá süllyedtek; porszemmé zsugorodtak volna, csak megmeneküljenek a szúrástól.

– Nocsak, nézze meg az ember! – süvöltötte Fullánkos nővér Zsófinak.

– Miért kell sirdogálni? Nem fáj ez jobban, mint a hangyacsípés. Képzeld, hány szúrást kaphat egyszerre egy hangyászsün, de rá se ránt. Felkopna az álla, ha folyton csak prünnyögne. Azám! – bizonygatta a nővér, és sipp-supp, beadta az injekciót. Áriázva lépett a szomszédos ágyhoz: - Ha tudnátok, mire mi jó, nem fájna az injekció, tillárom, sej, haj...

Fullánkos nővér távozása után Zsófi észrevette az éjjeliszekrényén várakozó reggelijét, de nem volt kedve az evéshez. Vigasztalódásképpen az újszülött elefántra gondolt. Képzletben beült mellé az elefántházba, becézgette, simogatta, sokáig játszott vele. Majd újból eszébe jutott a tündér. Vajon mit rejthetett a kezében maradt doboz? Drágakövet? Üveggolyót? Netán csodaszert?

Eljött a nagyvizit ideje. Orvosokkal és nővérekkel telt meg a kórterem. Az orvosok elidőztek Zsófi ágyánál. Tanulmányozták a kivizsgálások eredményeit, a lázgörbét, és hosszasan tanácskoztak. A kislány azt várta, modják ki végre, hogy meggyógyult, és hazamehet. Minél hamarabb szeretett volna eljutni az állatkert-be. De csak újabb kivizsgálásokról és kezelésekről esett szó.

Amikor véget ért a vizit, Levendula nővér egy pillanatra kivált a csoportból, és Zsófi ágyához lépett:

– Nénapod van ma. Fogad szeretettel ezt a kis ajándékot – súgta a fülébe, és egy pasztell színekben pompázó tárgyat tett a kislány tenyerébe, az álomban látott doboz teljesen azonos mását, majd elsietett a többiek után.

Zsófi nem nyitotta ki a dobozt, pedig nagyon szeretne tudni, mi van benne. Úgy határozott, hogy az ebéd utáni pihenőidőig párnája alá rejti a kíváncsi szemek elől. Csak időnként ellenőrizte, hogy valóban feje alatt hever titkos kincse.

Nagy, kerek kocsikon érkezett az ebéd. Az ebédosztó nénik hangoskodva közeledtek:

– Itt vannak a finomságok a királyok asztaláról! – harsogták. - Bonifácnak fel-séges zöldségpüré, Bendegúznak sárkányverő erőleves, Alettának pöffeszkedő grízgombócok, Zsófinak kendermagos tyúkhúsleves! – tréfálkoztak a terebélyes asszonyságok.

Később, amikor elcsendesedett a kórterem, Zsófi benyúlt párnája alá, és kivette a dobozt. A takaró alá bújt vele, kis rést hagyva a fénynek. Óvatosan nyitotta fel. Egy piciny ezüst-elefántot talált benne. Boldogan szorította magához. A szép dobozt csodálva, szivárványos derengésre, és halk, de nagyon jól kivehető hangra lett figyelmes.

– Ne ijedj meg, Zsófi – hallotta. - Rövidesen megmutatkozom előtted. Addig is tudd, hogy a barátod vagyok. Segíteni szeretnék neked meggyógyulni. Ha követed a tanácsaimat, nemsokára makkegészségesen távozhatsz a kórházból. Holnap újra eljövök. Addig az lesz a feladatod, hogy képzeletben járd be tested minden tájékát, és kutasd fel gyógyerőd forrásait. Találkozásunkat, gyógyulásod érdekében, tartsd titokban.

A hang elnémult. A kórteremben csend volt, mindenki aludt. Zsófi csak ült a csodától megbabonázva. Időbe telt, míg magához tért. Visszatette a dobozt

párnája alá, és az elefántot a markában szorítva azon nyomban hozzákezdett a gyógyerő felkutatásához. Nem volt nehéz, mert ahogy szemét lehunyva elindult bebarangolni testrészeit, feje búbjától a lábujjakig, maguktól bukkantak elő a kellemesebbnél kellemesebb érzések, a gyógyerő hordozói.

Alig tért vissza felfedező útjáról, látogatói érkeztek: szülei és legkisebb húga, Adél. A szülők a nővérekkel kiléptek a folyosóra, hogy beszélgessenek Zsófi egészségi állapotáról. Adél kapott az alkalmon. Gyorsan kinyitotta degeszre tömött táskáját, és egy nyávogó, foltos kiscicát húzott elő belőle.

– Nézd, elhoztam, hogy ismerd meg – csacsogta. – Ugye, milyen édes? Gé-zengúz a neve. Otthon van még három testvére: Penderecki, Tóbiás és Jusztina. Amikor hazajössz, tied lehet az egyik – hadarta, majd visszagyömöszölte a tiltakozó kis jószágot táskájába, a rongyok közé. - Még mutatok valamiket – folytatta huncut mosollyal, és kivett zsebéből egy kendőcskébe tekert kismadarat. – Fá-biánnak hívják. Sajnos, eltört a szárnya szegénynek. De bekötöztem, és meg fog gyógyulni. Nagyon szereti, ha látogatóba viszem. Ez pedig egy csiga és mellette három földigiliszta...- sorolta a kislány egyre nagyobb beleéléssel, de rövidesen abba kellett hagyni a bemutatót, mert megjött Csalánka nővér.

– Mi történik itt? – kérdezte elképedve a párnára kirakott csúszó-mászók látán. - Csak nem egy mini állatkertet akarsz berendezni a nővérednek? Gyorsan tüntesd el! Szedte vette teremtetete!

Közben Zsófi szülei bejöttek a folyosóról.

– Anya, Apa, képzeljétek, az állatkertben született egy elefántbébi. Ugye, elmegyünk megnézni? - újságolta Zsófi. Alig bírta megállni, hogy ne beszéljen a tündérrel való találkozásáról.

– Feltétlenül megnézzük – ígérte Apa, megsimogatva kislánya kócos fejét.

– Ma sokkal jobb színben vagy, drágám. Az arcod kivirult, olyan, mintha hajnalpírral kentek volna be – örvendezett Anya.

Családja távozása után Zsófi bevette a piruláit, és miután Fullánkos nővértől megkapta az injekciót, újból a tündérre és a gyógyerőkre gondolt. Kellemes bizsergés járta át a testét, mint szódavíz a málnaszörpöt.

Másnap reggel Zsófi jóval a többiek előtt ébredt. Friss volt és jókedvű. Bogárnéninek is feltűnt szokatlan ébersége.

– Csak nem te ébresztetted a napot, bogárkám? - kérdezte a takarítónő. - Képzeld, az éjszaka álmomban különös lények társaságába keveredtem, akik új állást ajánlottak nekem. Elfogadtam, és rögtön munkába álltam. Egy nagy terembe vezettek, ahol a drágakövekkel kirakott asztalokon rengeteg kis doboz sorakozott. Az volt a dolgom, hogy megtöltssem őket szivárvány-fénnyel - mesélte Bogárnéni sürgés-forgás közben.

Zsófi a takarítónőt hallgatva rendkívül izgatott lett. Sajnálta, hogy nem oszthatja meg vele a titkát.

A nagyvizit alkalmával Levendula nővér arcán cinkos mosoly bujkált. Borosta doktor, Zsófi lázgörbéjét tanulmányozva, meglepődve szólalt meg:

– Nocsak! Tegnap este óta láztalan vagy. Kíváncsi vagyok, milyen varázsigét használtál a láz-sárkány ellen?

Ebéd után, amikor a kórtermi láрма elcsendesedett, Zsófi izgatott várakozással nyitotta ki a dobozt.

– Nagyon ügyes voltál, gratulálok – szólt a hang. - A mai feladatod az lesz, hogy indulj újabb képzeletbeli sétára, és kutasd fel magadban betegséged felhőit. Ha rájuk találtál, hívd segítségül a gyógyerőidet. Meglásd, eltűntetnek minden sötét felleget, és egykettőre meggyógyulsz. Sok sikert, holnap találkozunk.

Miközben a hangra figyelt, Zsófinak úgy tűnt, mintha a dobozban levő, szivárványos derengés lassan alakot öltene.

A nap hátralevő részében a kislány betegséghordozó felhők után kajtatott magában. Meglepődött, milyen sokra lelt. Mozgósította és bevetette ellenük tettekre készen bizsergő gyógyerőit. A sötét gomolygás foszladozni kezdett. De félő volt, nagyon sokáig eltarthat, amíg a teljes felhő-had végére ér. Ekkor az elefánt a segítségére sietett. Ormányát feltartva sorra szippantotta magába a felhők legsötétebbjét, mintha egy porszívó volna. Közben, Zsófi szórakoztatására, egy frissen költött rigmust mondogatott:

Felhőfaló elefánt, dagad, hízik, mint a fánk.

A terebélyessé vált elefánt dolga végeztével a nyitott ablakhoz sétált, és mind kiűszentette magából a füstszerű feketeséget. Végül visszanyerte eredeti alakját. A kislány attól tartott, hogy az utcán járók azt hiszik, kigyúlt a kórház, és hívják a tűzoltókat. De szerencsére, nem járt arra senki, megúszták feltűnés nélkül.

A továbbiakban Zsófi pitypangbóbita-könnyűséget érzett, repülni szeretett volna. Testében öröm-források fakadtak, jóleső érzések csúzdáztak. A vidámságtól a kórterem is barátságosabb arcát mutatta. Észrevette, hogy az ablak mögött egy nyírfa integet feléje. Visszaintett, és csodálkozott, hogy eddig nem látta ezt a lombos ágat. Révedezéséből Csalánka nővér ébresztette a lázmérővel.

– Ha most is láztalan vagy, holnaptól megváltoztatjuk a gyógyszerézésed – mondta.

A lázmérő 36, 8 fokot mutatott. A nővér meghosszabította lázgörbéjén az egyenes vonalat.

Másnap reggel Zsófi a korábbi, sokféle gyógyszer helyett csak egy pirulát kapott. A vajaszsemlét olyan finomnak találta, hogy ráadást kért. Reggeli után sétára való kedve kerekedett, és hosszú hónapok óta először ment ki saját lábán a folyosóra.

– Nicsak, kirepült a kis szitakötőnk! – ujjongott Levendula nővér.

A kórterembe visszatérve Zsófi csődületet látott Aletta ágyánál. Az összegyűlt orvosok aggódóan masszírozták a nyöszörgő kislányt, pulzusát számolták. Nemsokára gördülő ágyra fektették, és sietősen távoztak vele.

A kórterem szótlán rémületbe dermedt. A gyerekek szemében félelem és szorongás verdesett. Zsófi megrendülve kérdezte a többiektől:

– Mi történt vele?

– Miután kimentél, rosszul lett. Bonifác csengetett a nővéreknek. Elvitték a műtőbe – mesélte Bendegúz.

– Vajon tudnak segíteni rajta? – aggódott Bonifác.

– Biztosan meggyógyul – mondta Zsófi, és visszafeküdt ágyába, mert az ajtóban feltűnt Borosta doktor.

Az orvos megtapogatta Zsófi hasát, meghallgatta a mellkasát.

– Minden rendben, kislány. Holnap reggel vért veszünk tőled és vizelet mintát. Holnaputánra megkapjuk az laboreredményeket, aztán meglátjuk, hogyan tovább – magyarázta, majd a többiekhez lépett.

Valamivel később a folyosóról guruló ágy zörgése hallatszott. Alettát tolták vissza a kórterembe. A műtősfő könnyedén vette ölbe, és fektette helyére a vézna, erőtlen testet. A kislány még nem ébredt fel az altatásból. Zsófi odament hozzá, megfogta ernyedte kezecskéjét, hosszasan figyelte sápadt arcát. Arra gondolt, bár-

csak tudna juttatni neki is a tündér ajándékából. Aletta lassan ébredezni kezdett. Még nem jött szó a szájára, de elmosolyodott.

Zsófi olyan erősnek érezte magát, hogy nem feküdt vissza az ágyba. A kórteremben segédkezett társainak. Vízet töltött poharukba, nedves kendővel törölgette lázas homlokukat. Kedvükben járt, ahogyan csak tudott. Az orvosok nem győztek csodálkozni a hirtelen változáson. Csak Levendula nővér és Bogárnéni mosolygott mindentudóan.

Amint eljött az alkalmas pillanat, Zsófi újból elővette a dobozt.

– Elégedett vagyok veled, mindent jól csináltál – dicsérte a hang. – Nem jövök többé, mert ezután magad is elboldogulsz.

Zsófi elszontyolodott. Sajnálta, hogy véget érnek a varázslatos találkozások, melyek izgalmassá tették az egyhangú kórházi napokat.

– Ne búslakodj – vigasztalta a tündér. - Példásan megoldottál mindent, amire tanítottalak, és meggyógyultál. Nem marad más dolgod, mint megőrizni, és másoknak is átadni gyógytudományod. De ezt már magadtól is tudod, hiszen pontosan azt tetted az imént Alettával és a többiekkel, ami egy gyógytündér dolga – mondta a jelenség, immár teljesen felfedve magát a kislány előtt.

Zsófi csak ámult. A tündér ott ragyogott előtte teljes láthatóságában. A legkülönösebb az arca volt: sok-sok egymásba áttűnő, folyton változó képmásból állt. Közöttük felvillant Levendula nővér és Bogárnéni arca is.

Másnap, reggeli előtt, Fullánkos nővér ébresztette Zsófit.

– Meg kell szúrjalak. Vért veszünk a vizsgálatokhoz – mondta.

Zsófi bátran nyújtotta kezét a nővérnek.

A következő látogatás alkalmával Borosta doktor kijelentette:

– Zsófikám, nem volt példa még kórházunkban ilyen váratlan és látványos felépülésre. A labor eredményeid tökéletesek. Ma még megfigyelés alatt tartunk, de holnap hazamehetsz.

– Hurrá! – kiáltott fel a kislány, és örömeiben körbeugrálta a kórtermet.

Aletta csendesen figyelte a jelenetet. Bár sajnálta, hogy meg kell válnia a kórházban szerzett barátnőjétől, örült Zsófi felépülésének. Bonifác és Bendegúz szemében ázott varjúként ült a szomorúság: vajon mikor közli velük is Borosta doktor, hogy hazamehetnek?

A következő reggel Bogárnéni felhozta a ruhatárból Zsófi ruháit. A kislány für-
gén bújt ki pizsamájából, magára kapta kék blúzát, virágos szoknyáját, mely meg-
lepetesére, időközben jól megrövidült.

Amíg kórházi kilépője készült, Zsófi elbúcsúzott a nővérektől és társaitól. Aletta
ágyánál hosszabban időzött. Amikor elkészönt barátnőjétől, a kezébe csúsztatta
a dobozt.

– Ezt itt hagyom neked, majd te is add tovább, ha már nem lesz szükséged rá –
mondta, és kiszaladt a folyosón várakozó szüleihez.

Leliftezték az udvarra, beszálltak a piros Opelbe, ahol testvérei váraakoztak.

– Irány az állatkert! - rikkantotta Apa, és rátaposott a gázpedálra.

Zsófi olyan lelkesen bámulta az utcákat, házakat, boltokat, tereket, parkokat,
mintha először látná a várost. Amikor apja leparkolt az állatkert előtt, kiugrott az
autóból, és futva tette meg az utat az elefántházig. A többiek lobogó hajjal rohan-
tak a nyomában, alig bírtak lépést tartani vele.

Az elefántborjú az anyja árnyékában állt, a kerítés közelében. Üdvözlésképpen
akkorát prüszkölt feléjük, hogy a légáramlat lesodorta Zsófi kalapját.

– Vajon megfázott, szegényke? – aggodalmaskadodott Anya.

– Kutya baja – mondta Zsófi szakértelemmel. – Csak a felhőket tüszszentette ki
magából.

Állati szeretet

Írta: Flóriánné Angi Nóra
Illusztrálta: Sulla Csenge Luca 11.a

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kistigris, aki az állatkertben élt
anyukájával együtt. Nagyon sok látogató érkezett az állatkertbe nap, mint
nap, de a kistigris mégis magányosnak érezte magát. Barátokat szeretett volna
szerezni magának, akikkel jókat tudna játszani. Éppen ezért egyik nap úgy hatá-
rozott, hogy meg szeretne ismerkedni a többi állatkölyökkel is.

Sétája során először a vadmacska kölyökkel találkozott, akit az anyja épp gyen-
gédén nyalogatott. A tigriskölyök furcsállotta ezt, és kíváncsian meg is kérdezte
a vadmacskától:

– Szia kisvadmacska! Miért nyaldos téged az anyukád?

A kis vadmacska barátságosan így felelt:

– Szia kistigris! Engem nagyon szeret az anyukám, ezért tisztára nyalogatja a
bundám, hogy szép fényes és csillogó legyen.

Egy darabig még nézte őket, ahogyan a vadmacskakölyök boldogan túri a gyen-
géd gondoskodást, azonban egy idő után unalmasnak találta a folyamatos tisztál-
kodást. Én szeretek koszos lenni - mormogta magában a kistigris.

Tovább barangolt az állatkertben és elérkezett a tyúkólhoz. Bekukucskált hozzájuk és azt látta, hogy a kiscsibék a tyúkanyó szárnyai alatt összegyűlnek és így ölelik egymást. A kistigris tőlük is megkérdezte:

– Sziasztok kiscsibék! Miért vagytok folyton az anyukátok szárnyai alatt?

A kiscsibék kórusban feleltek:

– Szia kistigris! – csipogták egyszerre a kiscsibék. – Szeret minket az anyukánk, ezért a szárnyaival óv és védelmez minket minden bajtól. Ha esik az eső, akkor a szárnyai alatt nem ázunk meg, és még melegítjük is egymást.

A kistigris egy darabig nézte őket, ahogy a csibék a szárny oltalma alatt felfedezik a világot. Csipegetnek, kapingálnak, de a tyúkanyó biztonságos szárnyaitól nem mennek messzire. A kistigris ettől nagyobb kalandra vágyott, így folytatta útját.

Rövid séta után elérkezett a majmokhoz. Kíváncsi volt, vajon ők hogyan szeretgetik egymást.

A majmok egy nagy fa ágán ücsörögtek egymás mögött és az előttük lévő bundájában kutakodtak és turkáltak. Nem értette ezt a kistigris, így megkérdezte tőlük:

– Sziasztok majmok! Ti mit csináltok ott?

A majmok így feleltek:

– Szia kistigris! Mi szeretjük egymást, ezért megszabadítjuk a másikat a bundájában lévő bogaraktól, kosztól. Nagyon kellemetlen, amikor a bundánkban lévő bogarak csípnek bennünket és mi azt egyedül nem tudjuk onnan kivenni. Így segítünk egymásnak.

Ezt nagyon furcsállotta a kistigris, de a majmok látszólag boldogok voltak. Békésen, hosszú percekig ültek ott és kurkászták egymást. „Minálunk, tigriseknél ez nem szokás” – gondolta magában a kistigris.

Tovább sétált és elérkezett a kengurukhoz. Azt látta, hogy a kicsi kenguru a mamája erszényében ül, és onnan nézi a világot. Megkérdezte tőle:

– Szia kiskenguru! Jó ott neked?

A kengurubébi így felelt:

– Szia kistigris! Nagyon jó, mert mindig az anyukámmal vagyok, és mindenhol elvisz magával. Sosem vagyok egyedül!

A kistigris vágyott az önállóságra, nem akart mindig anyukájával együtt lenni. Szerette egyedül felfedezni a nagyvilágot. Közben barátokat is szeretett volna, így továbbsétált.

Megérkezett a kígyókhoz. Nagyon kíváncsi volt, hogy ők vajon hogyan szeretik egymást, ha se kezük, se mancsuk, se szárnyuk, se erszényük nincs. Mikor elérkezett hozzájuk meg is kérdezte tőlük:

– Sziasztok kígyók! Ti hogyan szeretitek egymást?

– Szia kistigris! Összegabalyodunk és egymáshoz simulunk - felelték a kígyók. - Figyelj! Megmutatjuk neked!

Be is mutatták: addig tekeregtek, forgolódtak, míg már nem lehetett megállapítani, hogy melyik kígyónak melyik a farka. Úgy néztek ki, mint egy nagy kötélhalom. A kistigris szinte teljesen beleszédült ebbe a mutatványba. Elképzelte, ahogyan ő is így gabalyodik össze anyukájával otthon. Aztán rájött, hogy ők nem olyan hosszúak ehhez, mint a kígyók. Egy darabig még nézte őket, de aztán továbbsétált.

Elérkezett a sündisznókhoz. Ők vajon hogyan szeretik egymást? Hiszen a sündisznónak tüskéi vannak. A tüskéikkel pedig megszúrhatják egymást, ami nagyon fájhat nekik. A sünökhöz érve, egyből meg is kérdezte tőlük:

– Sziasztok sündisznók! Ti hogyan szeretitek egymást?

– Szia kistigris! Mi szeretetünk jeléül almát adunk a másiknak. - felelte a sünmama.

A kistigris körbenézett a lakásukban és mindenhol rengeteg almát látott. Az asztal roskadozott a sok almától, a fiókok is tele voltak almával. Az egyik szekrényt ki is nyitották neki, ahonnan egyből potyogtak kifelé az almák. Hmm, ők nagyon szerethetik egymást - gondolta a kistigris. Ő viszont nem szerette az almát, így elköszönt tőlük.

Közben lement a nap és beesteledett. A kistigris nagyon elfáradt az egész napos sétálásban, így hazaindult, hogy elmesélje anyukájának a látottakat. Vacsora közben mindenről beszámolt tigrismamának. Felsorolta, hogy mi mindent látott, hallott aznap sétája során. Majd szomorúan folytatta:

– De, sajnos nem tudtam ma barátokat szerezni magamnak, mert mások annyira furán szeretik egymást. A vadmacska tisztára nyalogatja a kölykét, a tyúkanyó

mindentől félti a csibéit, a majmok tisztogatják egymást, a kenguru végig erszé-nyében hordozza a kicsinyét és viszi mindenhova, a kígyók együtt tekeregnek, a sündisznók meg almát adnak egymásnak ajándékba. De senki se dorombol a másiknak úgy, mint ahogyan mi szoktunk!

Anyukája így felelt:

– Te aztán jó sok állattal találkoztál a mai nap és nagyon jól megfigyelted, hogy melyik állat hogyan mutatja ki a szeretetét. Számunkra ez furcsa, de lehet, hogy nekik meg épp az a furcsa, hogy mi meg dorombolással fejezzük ki azt, hogy mennyire szeretjük a másikat. Viszont a legfontosabb az, hogy minden szülő szereti a gyermekét, kicsinyét csak ezt másképpen fejezik ki egymás iránt. Úgy, ahogyan nekik jó.

– Igazad van mama! Holnap én is kimutatom nekik a szeretetemet! - lelkesedett a kistigris. Gyorsan ágyba is bújt, hogy holnap kipihenten kezdhesse el az új kalandot.

Másnap, mikor felkelt a nap, a kistigris azonnal kipattant az ágyból és izgatottan kelt útra, hogy vizsontszeresse az állatokat és így barátokra leljen. Azonban feledékeny volt és nem emlékezett pontosan, hogy melyik állat, hogyan szerette a kicsinyét. Összekeverte az előző nap látottakat, a különböző módszereket.

Először most is a vadmacskához ment, akinek egy almát adott, mint ahogy azt a sündisznóknál látta.

– Szia kisvadmacska! Tessék, adok neked egy almát a szeretetem jeléül.

A kistigris izgatottan várta a vadmacska reakcióját. A vadmacska kölyök azonban furcsán nézte az almát és így felelt:

– Én nem szeretem az almát! - és peckesen elsétált.

A kistigris nagyon csalódott lett, hogy nem tetszik neki az ajándéka. Azt hitte barátok lesznek.

Na, majd a tyúkoknál biztosan szerencsém lesz! - lelkesült fel.

A tyúkólhoz érve a csibéket elkezdte nyalogatni úgy, ahogyan azt a vadmacskáknál látta. A csibék ijedten szétrebbentek.

– Jaj, segítség! Meg akarsz enni?! Nyálasak lettünk! – csipogták félelmükben.

– Nem, nem akarlak bántani titeket, csak tisztára szeretnék nyalni titeket szeretetem jeléül! - felelte a kistigris.

– Nem hiszünk neked! - és szaladtak gyorsan a kiscsibék a tyúkanyó szárnyai alá, aki nagyon mérgesen nézett a kistigrisre.

A kistigris szomorú lett, hogy rosszat feltételeztek róla. Ők se lettek a barátaim – gondolta magában.

Bánatosan odébb baktatott a majmokhoz. Kígyó módjára elkezdett dörgölődni, tekeregni hozzájuk. A majmok nem értették, hogy ez mire jó?! Nagyon furcsa volt ez számukra. A kistigris zavarba jött, hogy nem értékelik a cselekedetét, ezért továbbsétált.

Odaérve a kiskenguruhoz a karját szélesre kitarva védelmezően és óvva átölelte őt, mint ahogy a tyúkanyó is tette a csibéivel. A kenguru szótlánul tűrte egy darabig, majd így felelt:

- Köszönöm, ez jólesik! Viszont nekem rövidek a karjaim. Én nem tudlak téged átölelni.

A kistigris elfogadta, hogy ez valóban így van. Ilyen módon nem tudják egymást kölcsönösen szeretni.

Következőnek a kígyóval találkozott, akit elkezdett majom módjára bolházni.

– Ez csikíz! - kuncogott fel a kígyó. - Mit csinálsz egyébként?

– Szeretlek, ezért megszabadítom a bundád a bogaraktól és a piszoktól. - válaszolta a kistigris.

– Dehát nekem nincs is bundám! - mondta a kígyó.

A kistigris nagyon csalódott lett, hogy a kígyó sem értékelte a szeretetét és nem lett a barátja.

Végül megérkezett a sündisznóhoz. A kissünit, amint meglátta, egyből felrakta a hátára és úgy kezdett el vele ugrándozni, mintha kenguru lenne. Jó nagyokat ugrált és kurjantott is hozzá. A kistigris, nagyon élvezte ezt. De nem úgy a sündisznó! A kissüni erősen kapaszkodott a tigris hátán, mert félt ettől az erős pattogástól, félt, hogy leesik onnan. Amint a tigris megállt egy pillanatra, azonnal lejtett a hátáról és eliszkolt egy biztonságos odúba.

A kistigris nagyon rossznak érezte magát, hogy így megijesztette a sünit, amikor ő csak a szeretetét akarta kimutatni.

Sírva szaladt haza anyukájához.

– Mi történt kicsikém? - kérdezte a tigrismama, amikor meglátta síró, zokogó kölykét.

– Mindenki meg akartam mutatni, hogy mennyire szeretem őket, viszont senki sem örült ennek! Így senki se lett a barátom. – panaszkolta szívgva a kistigris.

A tigrismama odafeküdt csalódott kicsinye mellé, megsimogatta a buksiját, és igyekezett megvigasztalni a szomorú kistigrist.

– Mindenki másként és másképpen szereti a másikat, másképpen fejezik ki szeretetüket. A fontos az, hogy tudd, ki minek örülne.

– Lehet, nem úgy mutattam ki a szeretetem, ahogy nekik tetszett volna? Lehet hibáztam. – mondta beismerően és szomorúan a kistigris.

– Nem baj kicsikém. Mindenki tévedhet. De még van lehetőséged helyrehozni ezt!

A kistigris láthatóan nagyon elgondolkodott, majd így szólt:

– Holnap mindenkit úgy fogok szeretni, ahogyan ők szeretnék és akkor örülni fognak. És akkor a barátaim lesznek! – lelkesült fel újra a kistigris. Anyukájához bújt és hosszan doromboltak egymásnak.

Másnap reggel újra gyorsan felkelt a kistigris és azonnal el is indult, hogy újra találkozhasson az állatokkal. Először most is a vadmacskákhoz ment, akivel egymás bundáját nyalogatták. Habár a kistigris nem szeretett tiszta lenni, ezt most mégse bánta, mert lett egy új barátja.

Mikor már mind a kettőjük bundája csillogott-villogott, akkor elköszöntek egymástól:

– Viszlát kistigris! Köszönöm, hogy tiszta lettem. Gyere máskor is! – mondta a kisvadmacska.

– Viszlát! Szívesen jövök holnap is. – válaszolt örömmel a kistigris.

Vidáman sétált tovább a tyúkólhoz, hiszen már lett egy új barátja a kisvadmacska személyében. A kiscsibék először a tyúkanyó szárnyai alá húzódtak, mikor meglátták a kistigrist.

– Sziasztok kiscsibék! Azért jöttem, hogy figyeljek rátok és megvédjelek titeket minden veszélytől! – köszöntötte őket a kistigris. – Gyertek elő nyugodtan anyukátok szárnyai alól, és megvédelek titeket minden bajtól.

Lassan előmerészkedtek a kiscsibék és egyre közelebb húzódtak a kistigrishez.

– Vigyázz, ott egy gödör, nehogy beleess! – szólt a kistigris az egyik csibének.

– Vigyázz, ott egy kavics, nehogy megbotolj benne! – szólt ismét egy másik csibének.

– Vigyázz, ott egy fagally. Bele ne akadjon a lábad! – figyelmeztette a harmadik kicsibét. A tyúkanyó megnyugodott, hogy a kistigris valóban jól vigyáz a kicsinyeire és rábízta őket. A kistigris egyfolytában nagyon figyelt, nem volt könnyű dolga, mert a kiscsibék össze-visszaszaladgáltak és nehéz volt őket szemmel tartani. Egy idő után a kistigris teljesen kimerült ebben a feladatban, de szerencsére addigra a tyúkanyó is visszaérkezett. Mikor megállapította, hogy mindegyik csibéje sértetlen, akkor így szólt a kistigrishez:

– Köszönöm, hogy figyeltél rájuk! Máskor is szívesen várunk téged!

A kicsibék is hálásak voltak:

– Köszönjük kistigris! Most már megbízunk benned és örömmel vagyunk veled is.

A kistigrisnek nagyon jól estek az elismerő szavak és boldog volt, hogy ők is a barátaik lettek.

Ezek után a majmokhoz sétált és reménykedett, hogy velük is meg fog tudni barátkozni. Mikor elérkezett hozzájuk, akkor a majmok megint egymás bundáját tisztogatták a faágon.

– Sziasztok majmok! Én is beállhatok közétek?

A majmok aranyosan lemásztak a fáról és egy kidőlt fatörzsön helyezkedtek el egymás mögött, mert így a kistigris is oda tudott ülni közéjük. A kismajom bundáját próbálta megszabadítani a bogaraktól és az apró szennyeződéstől, de a nagy mancsával ez igen nehéz és fárasztó feladat volt. Nagyon kellett koncentrálnia, ne hogy megkarmolja a kismajmot. A kismajom ezért nagyon hálás volt és megszerette a kistigrist.

– Köszönöm, hogy kiszedted a bundámból a bogarakat, így sokkal jobban érzem magam. Szívesen várunk máskor is téged! – köszöntek el a kismajmok.

– Örömmel jövök legközelebb is! – lelkesedett a kistigris. Boldog volt, hogy ők is a barátai lettek.

Vidáman sétált el a kengurukhoz. Habár erszénye nem volt, de a kiskenguruval hatalmasat ugrándoztak együtt és nagyon jól szórakoztak közben. A játék végére a kistigris majd összeesett a fáradtságtól, de barátként köszöntek el egymástól:

– Nagyon jó volt veled közösen ugrándozni! – mondta boldogan a kiskenguru – Gyere máskor is!

– Mindenféleképpen jönni fogok még! Én is jól éreztem magam – válaszolta a kistigris.

Mosolyogva sétált tovább a kígyókhoz. Odaérve egy kicsit elbizonytalanodott, hogy vajon hogyan fog tudni ő velük együtt tekeregni, hiszen se nem olyan hosszú, se nem olyan vékony, mint ők. Kicsit bátortalanul kérdezte meg őket:

– Sziasztok kiskígyók! Beállhatnék hozzátok tekeregni?

Először a kiskígyók is furcsállották a kérést, hiszen ők is nehezen tudták elképzelni, hogy a kistigris hogyan tudna hozzájuk csatlakozni. Végül így feleltek:

– Gyere nyugodtan! Tegyük egy próbát.

A kistigris óvatosan odabújt hozzájuk, majd próbált kúszni, hajlongani jobbra-balra, de eléggé ügyetlen volt ebben. Kicsit elbátortalanodott, a kígyóknak viszont támadt egy ötletük:

– Várjál! Inkább állj fel és majd mi fogunk rajtad tekergőzni.

Így is tett a kistigris és gyorsan felpattant. A kígyók így könnyedén felkúsztak rá és egész testén össze-vissza tekeregtek. Nem kellett sok idő hozzá, hogy a kistigrisnek szinte az egész testét befedjék. Eléggé csiklandós volt a tigriskölyök számára, ahogy rajta csúsznak a kígyók, de örömmel tűrte, mert ők látszólag nagyon élvezték.

Mikor a kistigris lábai már kezdtek zsibbadni az egy helyben állástól, akkor a kígyók lemásztak róla és elköszöntek egymástól:

– Szia kistigris! Máskor is szívesen felmászunk rád. Jó volt a meleg bundádon tekergőzni.

– Szívesen jövök máskor is! – felelte boldogan a kistigris, hiszen tudta, hogy ők is a barátai lettek.

Utolsóként most is a kissünihez ment. Mikor odaért senkit sem látott. Halkan szólalt meg a kistigris:

– Hahóóóó. Van itt valaki? – nem érkezett válasz a kérdésére. Kicsit várt, majd így folytatta – A kissüniem hoztam egy almát! – ezzel a kistigris előre nyújtotta mancsait, amiben az almát fogta.

A sündisznólakás ajtaja lassan kinyílt és a kissündisznó kikukucskált rajta. Azonban mikor meglátta az almát, akkor egyből előbújt a házából és odament a kistigrishez. A közeli fa tövében leültek, megfellelték az almát és közösen ették meg azt. Habár a kistigris nem szerette az almát, a barátság kedvéért mégis szívesen evett most belőle.

Mikor a nap már kezdett nyugovóra térni elbúcsúztak egymástól:

– Viszlát süni! Örülök, hogy most már nem félsz tőlem – mondta a kistigris.

– Örülök, hogy megbarátkoztunk! – válaszolta a kissüni - Várj, adok neked valamit! – a süni egy almát húzott elő a zsebéből és szeretete jeléül átnyújtotta a kistigrisnek. A kistigris udvariasan elfogadta azt, megköszönte és megígérte, hogy másnap újra eljön, hogy jókat beszélgessenek.

Este boldogan ment haza a kistigris az anyukájához, mert mindenki a barátja lett.

Tigrismama nagyon kíváncsi volt és egyből kérdésekkel halmozta el a kistigrist:

– Milyen napod volt kicsikém? Sikerral jártál? Lettek barátaid?

– Mindenki a barátom lett! Sikerült mindenkinek úgy kimutatnom a szeretetemet, ahogyan az számukra megszokott volt. – válaszolta vidáman ugrándozva. – Nem volt mindig könnyű, olykor fárasztó is volt, de mindenkit megkedveltem és örömmel várnak vissza.

Anyukája nagyon megörült ennek és elégedetten, békésen dorombolva aludtak el együtt este.

Ahová az Uralkodó sem gyalog jár

Írta: Csongor Andrea
Illusztrálta: Kőházi-Kis Boroka 11.a

A mi engem illet, az is csoda, hogy mindkétszer megszülettem. Az első születésemre nem is emlékszem, talán csak a selyemkóró nedűjének édes ízére, amit csukott szemmel habzsoltam, szívtam magamba heteken át. Csak ez kötött a világhoz, így az életet édesnek éreztem. Egyszer kicsit megharapott egy másik zöld csíkos hernyó, akihez túl közel mentem, de megtanultam használni a tapogatóimat, és többé még véletlenül sem másztam át valamelyik társamon. Tudom, hogy rajtam kívül mások is vannak itt. Később viszont gyorsan begubóztam és azon voltam, hogy a sötétben előre álmodjam a jövőmet. Egyszerűen odaszóttam magam egy védett zugba, mert dolgom volt magammal, melyhez elvonulásra volt szükségem. Még lábaim voltak, amikor kibéreltem a gubómat, de egy Uralkodólepke, ahogy némelyek neveznek minket, végül sosem gyalog jár. Csodálkozva éreztem meg, hogy odabenn még a lábamnak is lába kélt.

Még sosem meséltem el, milyen gubóban lenni. Kívülről talán hernyó dolognak tűnhet ennyi időre elbújni a világ elől és csupán lebegni, lenni a térben. Egy kicsit

haszontalan voltam, de nem is vágytam hasznosnak lenni. Nagy csendnek kellene lenni a világban ahhoz, hogy meg lehessen hallani, amikor egy ilyen kis lény a gubójában megmoccan, de én még a saját mozgásomat sem hallottam odabenn, különben sincs fülem erre. Se láttam, se hallottam! A gubó tökéletes védelem volt, se idő se tér nem zavart odabenn, minden csupa áttetsző készülődés volt, remény és titokzatos jövő, egy még beteljesületlen jóslat. Azt viszont már ott tudtam, hogy helyem van a világban, hogy engem vártak ide és hogy nekem nagy feladatom lesz benne. Addig is magamba szálltam...

Tudtam, hogy különleges vagyok, éppen negyedik nemzedéke a családomnak, pont annak a csapatnak a része, aki az Óriási Repülést végre fogják hajtani, olyan nagyot, amit visszafelé már csak négy nemzedék tesz meg. Tudtam, hogy kiválasztottak vagyunk. Nekünk vándorolnunk kell azért, hogy megtaláljuk azt a helyet, ahol az életet és a repülést tovább tudjuk majd adni az utódainknak, ezért átlépjük a határt, pedig még hivatalos útlevelünk sincs. De hogy én honnan tudtam előre ezt, az olyan titok, akár egy mese. Mindenesetre növekednem és híznom kellett!

Persze ez a védelmet adó gubó egy idő után szűkössé vált és megpróbáltam kicsit verdesni a lelkeimmel, mivel másom még nem volt. Féltem kicsit, hogy mi lehet a gubón túl és hogy szerezhetem meg majd magamnak a távolságot és a magasságot, de némi levegő-tudásom már akkor is akadt. A fényről némi emlék pislákkolt bennem, a tágasság vágyát pedig egy ilyen kis helyre is be tudtam hozni, mint egy gubó. De hogy fogok az egyelőre még arasnyi kúszótudásommal egészen a Michoacan-hegységig jutni, amikor majd egyre hidegebb lesz az idő? Biztosan vannak-e rajtam kívül hasonló bebábozódott hernyók a tisztáson, vagy egyedül vagyok, csak a világ egy, a mostaninál jóval nagyobb gubó? Nem leszek-e csúnyább náluk, butább vagy ügyetlenebb? Elfogadnak majd engem, vagy csúfolnak a pöttyeim miatt? Egyáltalán: mi az a Michoacan helység, és ezt a szálló ígét, a nevet honnan tudom? Szüleim becsomagolták a tudást a sejtjeimbe, ami most szétáramlik az egész testemben?

A gubóban minden homályos kicsit, de olyan ráérős a sűrűn szövött anyag mögött álmodozni, hogy most egy vagyok az álmaimmal. Miközben én egyre terebélyesebb leszek, a hely mind szorosabbá válik, végül elfog a szabadulás iránti vágy.

Mikor végül teljesen kitöltöm a gubót, megérezem, hogy indulnom kell, nekem feladatom van és vár rám a kék ég. A nevemet is megkaptam, a Pompás Királylepkék családjában én lettem Pöttyös Pillesúly. Hát, nem én leszek a legkönnyebb példány a csapatban, annyi biztos, a bokám azonban karcsú, lepkébokányi.

Kívülről úgy tűnhet mindez, mint egy félelmetes kínlódás. Akkor belülről hirtelen apró nyílás nyílik a gubón, felhasad a szövet, a fény behatol rajta és egy teljesen új világ fogad. Egyszerűen megnyílik a gubó, akkorára növekedtem, hogy kirúgtam az oldalát a lepkébokámmal. A gubó nem csak nevelt, hanem növelt is. Már foszlott is egy ideje, most eljött az időm. Ez lehet az a pillanat, amikor nem férek a bőrömbbe. Azt se tudom, ki vagyok most, de minden erőmből ki akarok jutni a fényre. Olyasmi történik, amit az összes még meg sem lévő pöttyömre is fogadni mernék, nem hinnéd el, ha nem éltem volna át.

Csak úgy duzzadok a nedvektől, mert a gubóm nem csak körülvelt engem, de táplált is. Ahogy apró részenként bújok át a szűk hasadékon, fejjel előre, a folyadék részenként préselődik be a nyakamon keresztül lassan az ereimen át a szárnyaimba, először a szárnyak végébe, majd feltöltődik az egész lebbenő csoda. Minden moccanás a résen át újabb adag folyadékot tuszkol bele a szárnyaimba, érzem, hogy már erőből és repüléstől duzzadok, feltöltődöm. Ha a rés szűkebb lenne, akkor nem férnék ki rajta, de ha tágabb, a folyadék a testemben maradna és sosem szállhatnék fel. Maga a préselődés nyomja az ereimen végig a „repülőbenzinem”. Egy pillanatra örült félelem fog el, hogy odalépsz hozzám és egy bicskával felszakítod a gubómat, én pedig vergődhetek bénán ennek a végtelen elemnek, a levegőnek a zavaros legalján. Veszélyes lenne, ha így akarnál segíteni nekem. Csakis úgy lehetek igazi, repülésre képes, Pompás Királylepké, ha ezen a szenvedésen egyedül verekszem keresztül magam. Megpróbálok árnyékba húzódni, láthatatlanná válni, mert ha valaki megpróbálna megszabadítani a szenvedésemtől, az az élettől fosztana meg. Foggal-körömmel, de inkább csáppal és szárnyal ragaszkodom a küzdésemhez. „Hagyj békén!” – kérem minden mozdulatommal.

Sikerült, kinn vagyok. Tudtam a színekről, de azt nem, hogy ilyen élénkek és árnyalatokban pompáznak. A zöldnek számtalan változata van, nem is tudom megszámolni, ezzel amúgy sem bíbelődöm. Én magam gyönyörű vagyok, naranccsos-piros szárnyaim vannak, szélein fehér pettyekkel, fekete csíkokkal ékesítve,

és kicsit nagyobb vagyok, mint a széttárt kezéd. Körülöttem a családom, a repülőtársaim, és az egyik közülük a leendő szerelmem. Kicsit pihegünk, pillegünk és kitárjuk, majd leengedjük a szárnyunkat, szárítkozunk és gyönyörködünk egymásban és magunkban. Jó lenne egy használati utasítás arra nézve, hogy kell a szárnyak alá gyűjteni a levegőt és a szelet irányba állítani, meg hogy mire valók ezek a csápok. Forognak, az biztos. Nehéznek és ormótlannak érzem a két szárnyam, mintha felvettem volna őket magamra és nem az enyéme lennének. Végül kiderül, hogy az izmaim nem hatnak a szélre, csak magamat irányíthatom velük. Ami engem illet, egy apró fuvalom megszártott és arrébb sodort néhány megszáradt levél alá, amiket először lehetséges barátoknak véltem, hiszen színük és erezetük hasonló, mint az enyém. Zordul zörögtek, így magukra hagytam őket, vigyáztam, nehogy felsúrolják a szárnyaimon lévő repülőport.

Már tudok csápolni! Viszont nehéz ezeket a vitorlákat felhúzni, egyszerre mozgatni, de nem bukom orra, mivel nem rendelkezem ilyen testrésszel. Viszont oldalra borulni tudok, és olyankor olyan látványt nyújtok, mint aki macskakőre landolt és félszárnynon billeg. Ha hiszed, ha nem, minden pöttyömet tudom, mert ha sikerül egy következő bokorig repülnöm, érzem, ahogy a levegő érintése megváltozik a pöttyeim szélénél. Ezt használni lehet a navigálásnál. Az agyam csupán akkora, mint egy gombostűfej, mégis minden olyan tudás belefér, ami a nagy utazáshoz kell. Magam vagyok a nagy utazás!

Szeretnék örömet okozni valakiknek, vagy valaminek, akiről sejtem, hogy figyel engem, mert az öröm ugyanolyan szálló jószág, mint én. Az egyik egy fotós, aki meg akarja örökíteni, ahogy egyszerre felröppenünk. A másik egy költő, aki szerint mi vagyunk a tapasztok az ég sebeire. A közös felszállás mindannyiunknak ünnep. Viszont mielőtt ez megtörténne, sokat kell gyakorolnunk, hiszen szinte megállás nélkül repülünk majd a késő őszből a messzi nyárba. Akik előttünk születtek, rövidebb ideig éltek, a mi dolgunk az, hogy megtaláljuk azokat a fákat, amelyeken ükszüleink teleltek akkor, amikor mi még világon se voltunk. Nekünk sokáig kell élnünk. Oda kell érnünk, és ezzel a vággyal egy vagyok.

A repülés mulatságos dolog, hisz oly könnyűek vagyunk, hogy még a szél is elsodorhatna minket. Nem látszik, de egyre izmosabb vagyok, ellenállok a szélnek, a zivatarok elől viszont behúzódunk a levelek alá. Játsszunk, kergetjük egymást és

gyakoroljuk, hogy egyforma távolságra egymástól, tökéletesen együtt repüljünk és ugyanabban a pillanatban váltsunk irányt. Ezt pillogásnak hívjuk. Sosem ütközünk össze. Van egy pillangó, akivel tökéletesen egyszerre mozdulunk, és mi tanítjuk a többieknek az időmérést. Van a fejünkben egy napiránytű, de mivel a nap állandóan mozogni látszik, minden pillanatban változnak az adatok, nehéz az irányt tartani. Nem szeretnék összeütközni az ügyetlepke Mézivel, aki rögtön megzavarodik, ha egyetlen felhő borul az égre és át kéne kapcsolnia a mágneses jelekre. Tudom, hogy néhány királylepkét minden évben úgy felkap a szél, hogy az óceánon is átviszi őket oda, ahol nem terem a selyemkóró, így nincs élet sem. A szél lehet ellenség, de lehet eszköz is, ha rá tudunk feküdni és a szárnyunk alá gyűrjük. Mézi néha szembe akar repülni a széllel, így elé kell repülnünk, hogy lefogjuk a szél erejét és szélárnyékban tartsuk őt.

Egyre hidegebb az idő, készülünk az útra. Mikor reggel egyszerre fellibbenünk, olyanok vagyunk, mint egy zengő zenekari nyitány hangjegyei. Tudom, hogy évről-évre kevesebben vagyunk és a nyitány ma már nem egy zenekari szimfónia, nem is szól olyan sokszínűen, csupán egy dalocska. El kell jutnunk a fáinkhoz, azokhoz a fákhöz, melyeket olyan őseink látogattak, akikkel soha nem találkoztunk, de az utunk sajnos évről-évre kietlenebb. Nélkülözünk.

Minél hidegebb van, annál nehezebb repülni, tehát most már itt az idő. Lehültek az esték, egyre rövidebbek a nappalok, mi pedig csak napközben szállhatunk. A selyemkórók sem bírják tovább a hideget, mint mi, fogy az élelem, fogynak a napok. A halogatás az életünket veszélyezteti, azonban az út is kockázatos. Illangóval egymás mellett tesszük meg majd az egész utat. Tetszik nekem, ahogy rebegteti a szárnyait, és a mintázata pontosan olyan, mintha folytatná az enyémet.

– Mit szöszmötölsz, Ille? – kérdezem az egyik, a csápjait tanácstalanul forgató királylepkét, aki most inkább csak ügyefogyott királyfinak látszik. Úgy ereszkedik le egy tőzegmohára, mint maga a szomorúság.

– Mézi azt mondta, hogy én egy szerelempillangó vagyok, aki az emberek gyomrában repdes, amikor megszeretnek valakit...

– Sose higgyél egy Mézi-féle levegőszédelőnek! Mézinek pont annyi esze van, mint egy üres gubónak. Inkább a szárnyporodat paskold fel, a következő déli széllel indulunk! Szárnyad alá tudod gyűjteni a szelet? Rá tudsz már támaszkodni?

– A szellőre igen. De Mézi azt mondta, van egy misztrálnak nevezett szél is, ami mindenkit elsodor...

– Akkor gyakorolj, ne vekengj itt a csápjaiddal! Ha erős a szél, pihenőt tartunk.

– Mondd csak, Pillesúly, mi tényleg mérgezőek vagyunk? A madarak nem jönnek a közelembe, és Mézi azt mondta, hogy...

– Kicsit igen, megfeküdjük a gyomrukat, de csak önvédelemből! Így senki nem mer megenni minket! És a színünk messziről üzeni: Ne egyél meg! Tudod, tetszeni veszélyes műfaj, és mi pazarul gyönyörűek vagyunk! Viszont rossz az ízünk...

– De belénk hal, aki mégis megenne?

– Ne aggódj, csak a hasa fájdulna meg... Danáék meg miért húzták be a szárnyaikat? Alig látszanak, még a végén lekésik a felszállást? Bujkálnak, vagy mi lelte őket?

– Nem akarnak esküvői lepkék lenni! Amúgy is arra szállnánk, de ahelyett, hogy csöndben figyelnének minket, az emberek fel akarnak használni minket esküvői dísznek...

– Indulunk!

Az a baj, hogy én is félek. Nem azért, mert több heti utat kell megtennünk a törékeny szárnyainkkal. Nem is azért, mert leselkedik ránk a hideg, az éhség és a fáradtság is. Nem is azért, mert olyan fákat kell megtalálnunk, melyeket még sosem láttunk és olyan útvonalon kell repülnünk, amely fölött még sosem szálltunk. Szupercsapat vagyunk, akik elég zsírt raktároztunk az útra, és elég tudást kicsiny agyunkba. Nem miattunk félek. Nem is a természet miatt. Hanem miattatok.

Utazás közben mi nektárt szívunk egy-egy rövid pihenőnk alkalmával és ilyenkor felszedünk magunkra még egy kis pillangóhájat, amit a repülésre használunk fel. De évről-évre kevesebben vagyunk, mert az útvonalunk szélénél lévő növények, a vadmarok, a selyemkóró és vadlucerna állandóan fogy. Ti vagytok azok, akik írtjátok ezeket a növényeket, és mi ezért egyre kevesebben vagyunk. Ösvényeink szélénél a ti szántóföldjeitek kezdődnek, számunkra ehetetlen növényekkel. Nem az a baj, hogy meg akartok enni minket, hanem hogy fogy az élelmünk. Több millióan keltünk útra eddig minden évben, sőt előfordult, hogy együtt akkora volt a súlyunk, hogy a Mexikói rezervátumban lévő fáink egyik ága letörött a pillangósúlyunk alatt. De évről évre kevesebben érünk oda. Úgy kell

felszállnunk, hogy bízunk a jövőben, bízunk a természetben és bízunk bennetek is, de lehet, hogy útközben nem találunk semmi élelmet.

Már csak néhány millióan maradtunk, egy óriás markában elférnénk. Már nem kéne nekünk egy egész erdő, elférnénk néhány fán is. Ha nem találunk útközben ízletes selyemkórót, a visszafelé úton nem tudjuk hova letenni az utódainkat. Ezért félek, és a félelemnek keserű útilapú íze van.

Idén minden másképp alakul, tudom. Illangóval hol egymás mellett, hol egymás fölött repülünk majd, egyszerre dőlünk be a kanyarokba és egyszerre váltunk irányt, amikor a nap hosszabb árnyékokat vet. Kergetőzünk, de nem akarom megfogni, csak együtt lenni vele, szépnek és könnyűnek lenni. A gyerekek miatt van idén máshogy minden, akik most minden város szélén, minden falu határában selyemfű magokat vetettek, ahol csak az utunk vezet. Hát ezért figyeltek bennünket! Ezért fürkészett a fotós, ezért írt a költő! Ezért jegyzeteltek, írogattak! Az út a szárnyunk alatt egy több ezer kilométeres selyemkóró ösvény lett, mely vezet minket! Felülről jól látszik, ahogy a nektáros növényekkel szegezett út egészen a Michoacan rezervátumig visz. Maga az út visz.

És amikor felrepültünk, egyszerre, a fotós elkapja a pillanatot, a költő pedig befejezi a verset. Végül a mese is elkészült. Illangó és én hol a csoport előtt, hol mögötte szállunk, de nem akarjuk sem vezetni, sem követni a csoportot, csak együtt lenni velük és egymással. A tisztásunkra, ahol nekünk kezdődött az életünk, mi már nem mi fogunk hazaérkezni, hanem az unokáink. De jövőnk!

A „rút” kis kolibri

Írta: Wacháné dr. Hirka Luca

Illusztrálta: Ecsedi Noa 10.a

Szállj el, szállj el katicabogárka...

Stella mosolyogva figyelte a katicát, amint az éneklő gyerek ujján fürgén mászott felfelé, kibontotta szárnyacskáit és felszállt. Figyelte a röptét egy darabig, majd sóhajtott és a közeli padra nézett, ahol egy kislány ült egyedül és unottan nyomkodta a telefonját. A pad mellé nem fért be a fűnyíró, ezért itt meg tudtak nőni a gyomnövények, köztük a galaj, melyen Stella lakott. A hernyónak merész ötlete támadt. Összeszedte minden bátorságát és elkezdett mászni a lány felé a pad karfáján.

– Szia, Stella vagyok – érintette meg finoman a kislány kézfejét. – Van kedved játszani velem?

A kislány odanézett és felsikított.

– Fúj, egy undorító zöld hernyó!

Lerázta Stellát a sétányra és felemelte a lábát, hogy toppantson, amikor megszólalt a telefonja. Felkapta és elviharzott. Ez volt Stella szerencséje, mert a lány

cipője mellette csapódott a földre. Érezte az ütés szelét. Egész teste rázkódni kezdett a hangtalan zokogástól.

Csak akkor rezzent össze, mikor valaki finoman felemelte a földről. Nagy, barna szempár nézett rá barátságosan.

– Megtaláltad a hátizsákodat? – lépett oda hűgához egy szemüveges fiú.

– Nézd, egy hernyó! Milyen bársonyos a bőre! Mindig azt hittem, hogy a hernyók nyálkásak. Lehet, hogy ebből is gyönyörű pillangó lesz, mint amilyeneket a Lepkeházban láttunk?

A fiúnak tetszett az élénkzöld kis hernyó, akinek oldalát hosszú világos csík, testét apró fehér pettyek díszítették.

– Szerintem ez vadon élő hernyó. A Lepkeházba báb állapotban szállítják őket

– állapította meg. – De ebből is biztos szép lepke lesz.

– Akkor vigyük haza!

– Hol találtad?

– A sétányon. Odébb akartam tenni, hogy rá ne lépjen valaki.

– Kár. Akkor nem tudjuk, milyen növényt szeret és éhen pusztul!

– Szedek neki füvet!

– De mi van, ha különleges növényt eszik? Ami otthon nem nő, csak itt, a Japánkertben? Gyere inkább. Ennek a hernyónak itt van a legjobb dolga.

– Jó, akkor elengedem itt – sóhajtott megadóan a húga és óvatosan letette Stellát egy bokor tövébe.

Stella kétségbeesve keresgélt, de nem talált galajt sehol. Ekkor egy kedves hang szólalt meg a feje fölött.

– Segíthetek?

A hernyólány felpillantott. Fölötte élénkzöld hernyófiú hintázott, akinek oldalán hosszú világos csík húzódott, teste fehér pettyekkel volt díszes. Mintha a tükrképét látná!

– Nagyon éhes vagyok – nyögte Stella.

– Mit szólnál egy kis zsenge galajhoz? Van bőven!

A hernyólány farkasétvágygal látott neki az evésnek, majd megköszönte a segítséget.

– Szívesen. Amúgy a nevem Tarum. Ezen a növényen bújtam ki a petéből.
– Stellának hívnak. A sétány túloldalán születtem – azzal elmesélte, hogy mi történt vele. Mikor odaért, hogy majdnem eltaposták, mert ő undorító, Tarum felháborodva szólt közbe.
– Az az óriás nem ért semmihez! Ilyen gyönyörű hernyólányt életemben nem láttam!

Stella zavarba jött, de azért jólesett neki a bók. Mikor befejezte a történetét, Tarum felajánlotta, hogy telepedjen le itt és akkor nem kell átkelnie a veszélyes sétányon.

Teltek-múltak a napok. Remekül érezték magukat egymás társaságában. Stella megcsodálta a bonyolult mintázatokat, melyeket Tarum rágott a galajlevélbe, majd hintázni hívta. Rengeteget beszélgettek.

– Úgy szeretnék én is valamit tenni másokért! – sóhajtott fel Stella. – Megszabadítanám a növényeket a levéltetvektől, mint a katica. Vagy beporoznám a virágokat.

– Egyszer találkoztam egy pillangóval – kezdte lassan Tarum. – Ragyogó szárnyai voltak és nektárt szívogatott egy virágból. Azt mesélte, hogy régen ő is hernyó volt. Aztán bebábozódott. Nem érzett semmit, mintha hosszan aludt volna. Mire kibújt a bábból, lepke lett belőle.

– Egy szót sem hiszek ebből! Biztos átvert!
– Eleinte én is így éreztem, de aztán elgondolkodtam. Gyönyörű dolog virágokra szállni, beporozni őket és cserébe édes nektárt szívni! Mit veszítek azzal, ha elhiszem?

– Kicsit félek – vallotta be Stella halkán.
– Mitől?
– Hogy mi lesz velünk, ha bebábozódunk. És ha nem ébredünk fel többé?
– Akkor nem fogunk tudni róla.
– És ha fájni fog, ahogy kikelünk?
– Biztosan fárasztó lesz kikecmeregni a bábból, de megéri!

Tarum, látva Stella habozását, hozzátette:

– Nem szeretnék semmit rád erőltetni, Stella. Végül is lehet, hogy tévedek. A lánynak eszébe jutott valami.

– Ha én egyszer pillangó leszek, akkor a szüleim is azok voltak! Csodálatos lenne, ha találkoznanánk velük, mikor lepkévé alakulunk!
– Sajnos, ez a hernyóknak nem adatik meg.
– Ha majd petéim lesznek, nem fogom őket magukra hagyni!
– Te biztosan jó anyuka lennél – felelt lágyan Tarum.

Beköszöntött a következő vedlés. Stella és Tarum barnás, új bőrben pompáztak. Étvágytalanok voltak és nyugtalanul keresték a helyüket.

– Jó lenne megpihenni a puha mohán. Jössz? – kérdezte a fiú.
– Először felmászom a galaj tetejére körülnézni – válaszolt a lány. – Sietek vissza!

Stella lassan araszolt felfelé a növény szárán. Hirtelen zörgést hallott maga mellett. A galaj megrázkódott, majd valaki erőteljes rántással leszakította. Stella rémülten kapaszkodott. Hallotta, hogy Tarum kiabál utána. Hatalmas zökkenést érzett, aztán még néhány gazcsomó esett rá. Egy papírzacskóban találta magát és érezte, hogy valahová viszik.

Ajtó nyílt. Párás, meleg levegő áramlott a szatyorba.
– Köszí, hogy hoztál egy kis zöldet a dzsungelyúkoknak! – hallotta kintről. – Ha végeztél, megetetnéd a kolibriket? Ott van a nektárpótló a gondozói szobában.
– Persze, nem gond!

Egy ideig zötyögött még a szatyor, aztán az óriás elkezdte kirázni a tartalmát. Izgatottan szaladtak össze a dzsungelyúkok és boldogan csipegették a finomságot. Stella esés közben megakadt a gondozó kesztyűjében és ösztönösen megkapaszkodott. A következő pillanatban a galaj lehullott a földre és azonnal fel is csippentette az egyik madár.

A gondozó továbbment. Megtalálta a nektárpótlót, felkapta és egyenesen a kolibrik röpdéjéhez tartott. Óvatosan feltöltötte az etetőt. Közben a keze nekiütközött egy ágnak. Stella elvesztette az egyensúlyát és leesett. Szerencsére megakadt egy mohos ágvillában. Ösztönös mozdulatokkal elkezdett egy gubót szőni selymes, pókhálószerű szálakból.

Néhány óra múlva a gubó mélyén hegyes végű, világosbarna báb pihent ott, ahol nemrég még egy kis zöld hernyó feküdt.

A virágos ágak között könnyedén csapongott két csillogó tollú kolibri. Násztancuk után egy mohos ágvillában pihentek meg.

– Nézd, Ana! Milyen jó helyük lenne itt a kicsikéknek, ha megérkeznek! – szolt az ifjú férj.

– Ó Francisco, milyen barátságos hely!

– Ráadásul itt van valami selymes gömb! Nem kell messzire repülni pókhálóért, csak egy kicsit le kell bontani a tetejét, átszőni mohával és kosarat formázni belőle!

– Máris elkezdem! – lelkesedett a felesége, azzal rögtön munkához látott. Hosszú csőrével olyan ügyesen rendezgette a selymes szálakat és fonta középük a mohadarabkákat, hogy egy varrónő is megirigyelhette volna. Észrevette ugyan a bábót, ami a gubó mélyén pihent, de azt hitte, hogy az alattuk lévő faágnak egy kinövését látja és nem törődött vele. Rövid idő múlva elkészült a dióhéjnyi, formás kis fészek, majd megérkezett a két picurka tojás és Ana boldogan ült rajtuk.

Francisco védő szeretettel röpködött körülötte, még a gondozójuk kesztyűjét is megtámadta, mikor az nektárpótlót töltött az etetőbe.

Egy gyönyörű májusi reggelen kikeltek az apróságok. Francisco gondterhelten kérdezte a feleségét:

– Kedvesem, mit gondolsz, nincs semmi bajuk ezeknek a fiókáknak?

– Mire gondolsz?

– Olyan kis ragacsosak.

– Ó, mindegyik ilyen eleinte, ne aggódj! Láttam a testvérkéimet kibújni a tojásból. Pár óra múlva megszáradnak és akkor édes kis pihés gombócok lesznek!

Anának igaza lett. Pedro és Rosita, ahogy a két fiókát elnevezték, aranyos kis pelyhes jószágokká cseperedtek. Pedro komoly, érdeklődő kisleány volt. Szinte csak az etetések alatt lehetett hallani élénk csipogását. Rosita vidám, csilingelő hangcskája viszont alig hallgatott el.

Mikor kitollasodtak, a fészek kezdett szűkössé válni, ezért egyre szívesebben ültek ki a szélére. Szüleik ezt látva tanítgatni kezdték őket a repülésre.

Először kiültették Pedrót és Rositát egy vékony gallyacskára és megmutatták nekik, hogyan lehet rajta hintázni és egyensúlyozni, aztán megtanították őket a szomszéd ágra átröppenni. Ekkor azonban váratlan dolog történt.

A testvérek a fészek peremén ülve várták az ennivalót. Francisco surrogó szárnyakkal közeledett, csőrében két kövér muslicával. A máskor olyan nyugodt Pedro hirtelen felsivított:

– Na, most miért löktél meg hátulról?

– Te beszélsz? Akkorát taszítottál rajtam, hogy majdnem leestem! – méltatlankodott Rosita.

– Nem igaz, te kezdted!

Francisco ekkor ért oda. Gyorsan betömte mindkét csőröcskét egy-egy muslicával és rájuk szolt:

– Gyerekek, minden háború úgy kezdődik, hogy visszalöttek!

Ekkor Rosita megtántorodott és majdnem leesett a fészek széléről. Francisco villámgyorsan elkapta.

– Na, de most már... – kezdte vészjósló hangon, de torkán akadt a lélegzet. A fiókák mögött egy pihés fejecske kandikált ki a fészekből. A kis kolibrik is megfordultak és döbbsen bámulták a pelyhes kis lényt, aki nehézkesen kecmeregett kifelé a bábból.

A kínos csendnek Ana vidám hangja vetett véget.

– Halihó, megjöttem! Ki szereti a finom szúnyogot?

Rosita hangja jött meg először. Izgatottan csivitelte:

– Anya, Anya, nézd, mi bújik ki ebből a tojásból! Ő a mi kistesónk, Anya?

Ana szólni sem bírt a meglepetéstől. Gépiesen Pedro csőrébe nyomta a szúnyogot és ő is odaszállt a fészek mellé, hogy szemügyre vehesse a jövevényt.

Pihés volt és duci, mint minden kolibri-fióka. Fején viszont két tömzsi csáp foglalt helyet. Összetekeredett pödörnyelve és gyűrött szárnyai láttán a kolibrimama megrémült. Kissé összeszedte magát és átölelte a picit.

– Isten hozott! – súgta gyengéden.

– Ezt meg kell ünnepelni! – rikkantott Francisco. – Ki kér levéltetvet mézhar-mattal?

Pedro és Rosita vidám csicsergésbe kezdtek. A madárszülők nyilálló repüléssel tűntek el a fiókák szeme elől és lerogytak egy messzi ágra. Anából kétségbeesett zokogás tört ki. Férje szótlanul ölelte át.

– Biztos nagyon beteg! – sírta – Nem fog tudni enni és repülni!

– A tojásból ki tudott bújni. Még a nagyokat is meglökte közben. Nem lehet túl nagy baja – próbálta vigasztalni Francisco.

– A tojás héja megbarnult! Biztos nem ültem rajta eleget!

– De a testvérei melege szerencsére kiköltötte.

Francisco átölelve tartotta feleségét, míg a sírás egy hatalmas sóhajjal véget nem ért. Ekor halkan azt mondta:

– Majd én foglalkozom a nagyokkal, hogy ne érezzék magukat elhanyagolva. Addig te el tudod látni a kicsikét. Délután gyakorlom velük az egy helyben lebegést és holnap elvihetjük őket kirándulni a közeli virágokhoz és megtaníthatjuk őket nektárt szívogatni. Mikor már el tudják látni magukat, sokkal könnyebb lesz minden, meglátod!

– Köszönöm szépen! Alaposan jóllakatom a picit holnap reggel és akkor én is veletek tudok repülni. Nektárral próbálom meg etetni, nem hinném, hogy rovarokat tud enni ezzel a csőrrel.

Francisco annyi levéltetvet szedett össze, amennyit csak elbírt. Ana alaposan teleszívta magát nektárral és suhantak is vissza a fészekhez. Pedro már messziről fütyöntett nekik:

– Képzeljétek, tud beszélni és Stellának hívják!

A madárszülők aznap már meg sem lepődtek semmin. Francisco leszállt a két fiókához és teletömte őket levéltetvekkel. Stella egész ügyesen ki tudta szívogatni nevelőanyja csőréből a nektárt.

– Köszönöm szépen, Anya, nagyon finom volt! – mondta hálásan. Ana meglepődött. Saját fiókái annyira természetesnek vették az etetést, hogy eszükbe sem jutott megköszönni.

– Szívesen, Kicsim, örülök, hogy ízlett! – felelte meghatva.

Rosita mélyet sóhajtott.

– Ebben a családban már nem én vagyok a legkisebb! – mondta szomorkás hangon. Anyja odaszállt mellé és átölelte.

– Te vagy az én egyetlen Rositám. Akárhány testvéred van, én mindig ugyanúgy szeretlek.

Miután mindenki jóllakott, Francisco gyakorolni kezdte két idősebb fiókájával az egy helyben lebegést a fészek fölött.

Stella ámulva figyelte a csillogó szárnyak játékát. Ilyenek hát a pillangók! Még annál is gyönyörűbbek, mint ahogy elképzelte. Boldogan vette észre, hogy szárnyai lassan megtelnek levegővel és egyre jobban kisimulnak.

Másnap reggel nagy volt a sürgés-forgás. Míg a kolibriszülők eleségért indultak, a fiókák kiültek az ágra szárnyaikat bejáratni a nagy út előtt. Mikor Francisco visszaért csőrében két szúnyoggal, rémülten látta, hogy a pelyhes Stella lelkesen sikongatva hintázik Pedro és Rosita között.

– Stella! Tessék azonnal visszamászni a fészekbe! Balesetveszélyes kijönni, míg a tollaid ki nem nőttek! – szólt rá Francisco szigorúan.

– Kis pihés, kis pihés! – viháncoltak a kolibrifiókák.

Stella megbántódva indult visszafelé. Fejjel lefelé mászott, ahogy annyiszor tette hernyó korában. Francisco gyorsan alája repült, hogy elkaphassa, ha leesik. A testvérek a röpde hálóján keresztül már láttak lajhárt mászni és vihogni kezdtek.

– Hatlábú lajhár, hatlábú lajhár! – skandálták ütemesen.
 Ana épp akkor érkezett meg a nektárral. Leszállt a fészekhez, megetette Stellát, majd csendesen annyit mondott:
 – A csúfolódás nagyon tud fájni.
 Pedro és Rosita szégyenkezve hajtották le a fejüket.
 – Bocsáss meg. Mi is voltunk kicsik – suttogta Rosita.
 – Ha visszajövünk a sétarepülésről, hozunk neked is nektárt, jó? – tette hozzá Pedro.
 – Jó – felelte Stella könnyeivel küszködve.
 Francisco lassan elindult. Őt követte, kissé még ügyetlen szárnycsapásokkal, Rosita, majd Pedro. Ana a sor végén repülve vigyázott rájuk.
 Stella vágyódva nézett utánuk. Megpróbálta ő is utánozni a mozdulatokat, melyeket a kolibrik gyakoroltak előző nap délután. Legnagyobb meglepetésére szárnyai a levegőbe emelték és könnyedén szitálni kezdett a fészek fölött! Aztán, mint minden lepke, akiket senki sem tanít repülni, a többiek után indult.
 A kolibrik éppen pihenőt tartottak, mikor elsuhant mellettük egy szürke pihés, narancsszín szárnyú, kolibriszerű lény és lebegni kezdett a virágok előtt. Ana ismert rá először és gyorsan odaröppent.
 – Stella, édesem, milyen ügyesen iderepültél! – fuvolázta. – Nézd, innen középről, a bibéről jön a nektár. Látod? Kicsit virágpáros lettél, de a többi virág nagyon örül majd ennek. Arrébb gyönyörű pirosak is vannak!
 – Kösz, Anya, nekem a kékek jobban tetszenek! Azokat is be kell valakinek porozni – felelt Stella vidáman, ahogy egyik virágtól a másikig szállt. A többiek tátott csőrrel nézték.
 – Nem igazság! – gondolta dühösen Pedro. – Mi hetekig vártunk, hogy kinőjön a tollunk, rengeteget gyakoroltunk és még fele ilyen jól sem tudunk vitorlázni, mint ez a kis pihés, aki csak tegnap bújt ki a tojásból!
 – Én soha az életben nem fogok tudni megtanulni rendesen egy helyben lebegni! – sóhajtott magában Rosita.
 Francisco sejteni vélhette, mi jár a fejükben, mert kedvesen így szólt:
 – Én sem értem, hogy a testvéretek hogy tanult meg ilyen gyorsan repülni. Az a fontos, hogy ti magatokból hozzátok ki a legjobbat.

– Ha minket is taníttatnátok volna rá már pelyhes korunkban, akkor nekünk is ilyen jól menne! – vetette oda Pedro dacosan.
 – Ez nem igaz. Nem az a normális, hogy egy napos fióka a levegőbe emelkedik, tollak nélkül. Össze is törné magát, ha leesne a fészek széléről! Ha kipihentétek magatokat, akkor ti is megkóstolhatjátok a friss virágnektárt. Ki lesz az első?
 – Én! – rikkantott Pedro most már jókedvűen. Szülei közrefogták és a legközelebbi virághoz repültek vele.
 Stella odaült Rosita mellé.
 – Mindjárt te jössz! Várod már? – kérdezte.
 – Kicsit félek. Én soha nem leszek olyan ügyes, mint te!
 – Dehogynem! Tegnap, mikor Apa gyakorolt veletek, csak néztem, milyen jól megy neked az egy helyben lebegés!
 – Tényleg úgy gondolod? – kérdezte Rosita és félénken rámosolygott Stellára.
 Mikor a jóllakott Pedro visszaért szüleivel, megpördült a tengelye körül és pontosan Stella mellett landolt.
 – Hú, de ügyesen csináltad! – kiáltott fel Stella.
 – Apától lestem el – felelte Pedro büszkén.
 – Megmutatod, hogy kell?
 – Aha!
 Így hát, míg a kolibriszülők Rositával a virágokhoz repültek, Pedro bemutatót tartott Stellának, majd leült mellé és megkérdezte:
 – Hogy a csudába jöttél utánunk?
 – Mikor elmentetek, olyan egyedül éreztem magam, hogy megpróbáltam úgy csapkodni a szárnyammal, mint ti tegnap gyakorlaskor. Persze nem gondoltam, hogy sikerül, de képzeld, felemelkedtem a fészek fölé! Akkor gondoltam, hogy hátha elindulni is tudok.
 – Nagyon menő vagy! – mondta Pedro elismerően.
 – A gyors fordulatokban van mit tanulnom tőled! – viszonzta a bókot Stella.
 Hazafelé menet Stella a két testvér között repült. Nem hengegett a tudásával, inkább biztatta és bátorította őket. Otthon együtt bújtak be a fészekbe és kimerülten aludtak el.

A testvérek egy idő után már el sem tudták képzelni az életüket Stella nélkül. A kis lepke új szint vitt játékaikba, mikor ismeretlen helyekről mesélt nekik.

Később megtetszett nekik a bújócska, melyben Stella verhetetlennek bizonyult, mert, ha csendben üldögélt egy fatörzsön, szürkésbarna színeivel annyira beleolvadt a kéreg mintájába, hogy közvetlen közlől sem lehetett észrevenni.

Ana és Francisco ahelyett, hogy pontosan ugyanazt adták volna minden fiókájuknak, megpróbálták mindegyiküknek azt nyújtani, amire valóban szükségük van.

Amikor tudtak már előre, oldalra, sőt még hátrafelé is repülni, szüleik elvitték őket az etetőhöz, hogy megismerkedhessenek a röpdében élő többi kolibrivel. Stellát a madárkák megrökönyödve nézték. Az egyik fiatal kolibri utána is kiáltott:

– Mit keresel itt, te kis pihés csápos?

Pedro felháborodva fordult meg és úgy nekirepült a kötekedő ifjúnak, hogy az megbillent és lezuhant. Utolsó pillanatban sikerült megtalálnia egyensúlyát és egy helyben kezdett lebegni Pedróval szemben. Egy ideig méregették egymást, aztán Pedro ráförmedt:

– Attól, hogy valaki nem pontosan úgy néz ki, mint te, lehet, hogy sok mindenben jobb nálad!

– Jól van, nem kell rögtön mindent mellre szívni! – válaszolta az idegen fiú békítőleg. – Még soha nem láttam repülő fiókát és szerettem volna közelebbről megnézni.

– Hát ne úgy akarj ismerkedni, hogy gúnyolod a tesómat!

– Bocsi. Nem tudtam, hogy tesók vagytok. A másik lány, az a kis csinos, sokkal jobban hasonlít hozzád.

– Ő Rosita, a másik húgom.

– A nevem Pepito. Szerencsés vagy, hogy két tesód is van. Más kolibrik egyszerre csak két tojást raknak.

– Pedro vagyok. A szürke pihés Stella. Egynapos kora óta tud repülni.

Pepito szó nélkül meredt Stellára. Aztán lehajtotta a fejét. Remegő hangon szólalt meg:

– Ha az én tesóm is tudott volna, most nem lennék ennyit egyedül.

Rosita és Stella összenéztek, aztán odarepültek Pepito mellé. Rosita törte meg a csendet.

– Mi történt a testvéreddel?

– Pár napos fiókák voltunk. Szüleink kajáért repültek. A tesóm kiült a fészek szélére és hencegett, hogy milyen jól tud egyensúlyozni. Én paráztam, hogy jöjjön vissza, de ő csak kiröhögött... Aztán kiesett... Nem mertem lenézni... Mikor Apa hazaért, mondtam, hogy mi volt... Apa lerepült... Anya utána... Mikor visszajöttek megetetni engem, Anya sírt, Apa pedig megtiltotta, hogy kimenjek a fészekből, míg az összes tollam ki nem nő... A tesómat pedig soha többé nem láttam.

Hosszan hallgattak, majd Pepito folytatta a történetét.

– Anya nemrég két új tojást rakott. Azóta folyton ott ül a fészken. Ha mellette ülök, dumálunk, meg tök izgis meséket tud, de nem akarok egész nap csak egy helyben lenni. Apa őrzi Anyát, meg engem is etet muslicákkal, sok dolga van. Mikor néha ráér, menő trükköket tanít nekem.

– Mutatsz néhányat? – kérdezte lelkesen Pedro.

Pepito lélegzetelállító fordulatokat tett a levegőben, ami nagyon tetszett mindhármuknak. Később bemutatta őket a szüleinek, Mariának és Josénak, akik barátságosan fogadták őket.

Ettől kezdve mindennapos vendégek voltak egymásnál. A gyors röptű Pepitót mindenki hamar megszerette. Sokszor bújócskáltak négyesben és nagyokat kacagtak, mikor végre Stella is előkerült. Legjobban Pedróval barátkozott össze, de egy idő után a helyzet megváltozott.

– Pepito! Képzeld, megtanultam zuhanórepülés közben megtorpanni! Gyere, megmutatom! - kiáltott Pedro egy szép délután.

– Bocs, Pedro, most olyan jól elbeszélgetünk Rositával! Majd holnap megmutatod, jó?

– Á, Pedro, már mindenhol kerestelek! Jössz bújócskázni? – szólt közbe Stella ártatlanul.

Pedro morcosan követte húgát. Mostanában Pepito sokkal többet keresi Rosita társaságát, mint az övét. Pedig régen milyen jól lehetett vele trükköket gyakorolni, míg a lányok azt a buta táncikálást tanulták Anyától! Rosita is furcsán viselkedik újabban. Mindig lesüti a szemét és kuncog, ahányszor valaki Pepito nevét kiejti a száján.

– Stella, hová vezetsz, a világ végére? – csattant föl dühösen Pedro.

– Pszt! Ne zavarjuk őket. Nem vettél észre rajtuk semmi különöset mostanában? – mosolygott Stella sejtelmesen.

– Dehogynem. És piszkosul elegendem van belőle! Folyton csak elvonulnak kettesben, mintha mi a világon sem lennénk!

– Túlzol. Tegnap egész délután velünk bújócskázta.

– Persze együtt bújtak el!

– Ez csak természetes.

– Mi tőlük akár el is mehetnénk a csudába!

– Értsd meg, ugyanannyira szeretnek minket, mint eddig. De ha folyton hajkurásszuk őket, akkor egy idő után tényleg menekülnek majd előlünk.

– Miről beszélsz összevissza? – kérdezte Pedro zavartan.

– Lehet, hogy Pepito Rositát fogja párjául választani. Ha egy életen át egymással akarnak élni, akkor előbb alaposan meg kell ismerniük egymást. Különben honnan tudhatnák, hogy tényleg jó pár lesznek-e együtt? – magyarázta Stella türelmesen.

Hagyott némi időt, hogy bátyja megeméssze a hallottakat, aztán vidáman felkiáltott:

– Te vagy a hunyó!

Azzal el is röppent.

Pedro elképedve ült a helyén. Eszébe jutott, mikor a lányok legutóbb a levegőben táncoltak és Pepito le nem vette a szemét Rositáról. Ha egymás mellett repültek, Rosita mintha egy picivel nagyobbnak látszott volna Anyánál. És napról napra szebb, mióta Pepito olyan sokat foglalkozik vele.

Stella még mindig az a pelyhes, bohókás fióka, mint mikor kibújt a tojásból. Mintha semmit sem nőtt volna. Azért is meg fogja találni a kis ravaszt! Biztosan a kedvenc kék virágai közelében bújt el. De hogy mit eszik rajtuk, mikor a piro-sak sokkal szebbek! Szórakozottan megkóstolta a nektárjukat. Csak akkor rezzen-t össze, mikor egy vidám hang fütytyentett mögötte:

– Hát téged mi lelt, Pedro? Olyan arcot vágsz, mintha nektár helyett ecet jönne abból a virágból!

– Á, szia, Apa! Csak elgondolkodtam...

– Ugyan miről?

– Pepitóról és Rositáról.

Francisco leszállt mellé egy ágra. Kicsit hallgatott, aztán megkérdezte:

– A testvéred kész hölgy lett, igaz?

– Azt szeretném, ha minden ugyanúgy lenne, mint régen!

– Nem bújhattok vissza a tojásba.

– Olyan jókat játszottunk! Rosita volt a kedvenc tesóm, Pepito meg a legjobb barátom és most mindkettőjüket elveszítettem!

– Meg kell találnotok a módját annak, hogy a kapcsolatokat érettebbé alakítsátok át. Vesztes helyett nyertes leszel, ha nem azon keseregsz, hogy valaki elveszi tőled a testvéredet, hanem örülsz, hogy lesz egy derék sógorod, akivel jól megértitek egymást.

– Én nem fogok családot alapítani! Butaság!

– Hát, ha Anya és én így gondolkodtunk volna, akkor most nem lennétek a világon!

Hallgattak, aztán Francisco sóhajtott egyet.

– Megértem, ha most kissé szomorkodsz, Pedro. Hidd el, nekünk sem könnyű Anyával. De ez az élet rendje. Ha most tudunk velük nagylelkűek lenni és hagyjuk, hadd legyenek együtt, amennyit szeretnének, akkor később sokkal szívesebben keresnek fel bennünket, vagy állnak meg velünk néhány szóra! Próbáld ki!

Pedro nagyot nyelt és bólintott. Apja megveregette szárnyával a vállát, aztán elrepült. Pedrónak eszébe jutott az elfelejtett bújócska. Módszeres kutatással sikerült felfedeznie Stella búvóhelyét. Ettől kezdve rengeteget játszottak kettesben.

Ha Pedro olyankor futott össze Rositával és Pepitóval, mikor ők egymás társaságára vágytak, akkor rájuk köszönt és tovább röppent. A fiatal pár erre felengedett Pedro iránt és Rosita, mikor hazaért, mindig a bátyját köszöntötte elsőnek.

Pár nap múlva éppen együtt reggelizett a család, mikor Pepito lelkesedve röpi hozzájuk.

– Kibújtak a testvéreim! Két gyönyörű pelyhes kislány!

– Ó! – kiáltotta Rosita és Stella egyszerre.

– Gratulálok! – mondta Pedro.

– Hogy hívják a piciket? – kérdezte Ana.
 – Lola és Teresa! – felelte a büszke báty. – Szeretnétek megnézni őket?
 – Hát persze! – vágta rá Rosita, Stella és Pedro.
 – Add át a szüleidnek szívből jövő jókívánságainkat! – búcsúzott tőlük Francisco.
 Maria épp nektárral etette a két csöppséget. A fiatalok odaszálltak a fészek mellé és megcsodálták őket.
 – Akkorkák, mint Stella! – súgta Pedro.
 – Cukorfalatok! – áradozott Rosita.
 – Milyen szép egyenes csőröcskékük van! – sóhajtott Stella. – Milyenek voltak hernyó korukban?
 – Mi az a hernyó? – kérdezett vissza Maria.
 – Hát mikor még kicsik és hosszúak sok apró lábbal és leveleket rágcsálnak! Amilyen én is voltam, mielőtt a fészekbe kerültem volna!
 Egy pillanatra megfagyott a levegő. Még a fiókák halk csipogása is elhallgatott. Aztán José hátravetett fejjel hahotázni kezdett.
 – És a golya tett téged a tojásba?
 Erre aztán kitört az általános derűtség.
 – Hahaha! Stella, azt hiszem, téged jól átvert valaki! – kacagott Pepito.
 – Höhöhö! Kérdezd meg Anyát, honnan pottyantál ide! – göcögött Pedro.
 – Hihhihi! Hát te még nem is tudod, miből lesznek a fiókák? – kuncogott Rosita.
 A pici Lola és Teresa még nem értették, miről van szó, de látva a többiek vidámságát, édes kis hangjukon gurgulázni kezdtek. Még Maria is elmosolyodott, bár ő inkább sajnálta szegény Stellát, aki megbántva ült a többiek között, majd nem bírta tovább és elrepült. A harsány nevetés elmaradt a háta mögött. Leült, hogy összeszedje kusza gondolatait.
 Megszokta, hogy ezek a lepkék mások, mint ő. Magukat nem pillangónak hívják, hanem kolibrinek, a bábót tojásnak nevezik, a nektár mellett apró rovarokat is esznek és csak két lábuk van.
 Stellát szörnyű balsejtelmek kezdték gyötörni. Miért nem nőtt csillogó tola? Miért volt még mindig csápja és összetekeredett csőre? Azok az apróságok azonnal egyenes csőrrel bújtak ki a tojásból! Lehet, hogy az egész családban ő az egyetlen, aki régen hernyó volt?

Körülnézett. Meglátta a szüleit, akik összebújva ültek egy ágon. Hogy is mondta Tarum? A hernyóknak nem adatik meg, hogy megláthassák a szüleiket? Meg kell tudnia az igazságot!

Stella nagyot nyelt és odarepült a házaspárhoz. Francisco vidáman megkérdezte:

– Na, milyenek a fiókák?

– Gyönyörűek. Nincs csápjuk és a kis csőrük szép egyenes. Anya...

A madárszülők összenéztek. Ana csendesen közelebb húzódott lányához.

– Anya, kérlek szépen, meséld el nekem, hogy hogyan kerültem ide hozzátok. De a legelejéről...

Francisco megköszöri a torkát és azt mondta: sürgősen el kell repülnie az etetőhöz. Mikor kettesben maradtak, Ana gyengéden kezdett beszélni Stellához.

– Tudod, Kicsim, Apával nagyon szeretjük egymást és örökre együtt akarunk maradni. Ezért eljártuk együtt a násztáncot. Ti ebből a szerelemből születtetek. Ezért is szeretünk titeket olyan nagyon.

– Mi történt a násztánc után?

– Hát, építettem egy fészket és beleraktam a tojásokat, amelyekből kikeltek Pedro, Rosita és egy idő után te, bár amiből te keltél ki, már egészen megbarnult.

– Hogy építetted a fészket?

– Könnyű dolgom volt. Mindent megtaláltam egy ágvillában: mohával volt be-nőve és találtunk ott egy selymes gubót is, valami póké lehetett régen. Ennek bontottam le a tetejét, szőttem át mohával és béleltem ki, hogy ne legyenek útban a göröngyök, amik a fakérgen voltak.

– De azt a gubót én szőttem! Még hernyó koromban!

– Mi az a hernyó, Édesem?

Stella mindent elmesélt anyjának, ami vele történt, mielőtt az ágvillába került.

Ana megrendülve hallgatta a beszámolót. Ekkor értette meg, hogy az a kis bar-na dudor, amit a gubó belsejében látott, nem volt más, mint a “tojás”, amiből később Stella kibújt! Hogy azért nem növekedett és tudott azonnal repülni, mert felnőttként kelt ki a bából, mikor mindenki azt hitte, hogy egy szokatlan külsejű pelyhes kolibrifiókát lát maga előtt!

Mikor a lepkelány mondandója végére ért, Ana szelíden átölelte szárnyával, majd halkán így szólt hozzá:

– Kicsim, mindannyian nagyon szeretünk téged. Még akkor is, ha te...

– Nem kolibrinek születnél? Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Pedro elképedve.

– Ő nem madár és nem is a testvéretek. Pillangó, – magyarázta Ana – de azért úgy szeretjük, mintha a mi fiókánk lenne.

Ott ültek a családi fészek körül. Francisco, Pedro és Rosita csodálkozva hallgat-ták, ahogy Stella elmeséli a történetét. Mikor befejezte, csendben ültek egy ideig.

– Akkor ezért tudsz annyi érdekes dolgot a kinti világról! – mélázott el Rosita.

– Ne haragudj, hogy kinevettünk a gólya miatt! Ha tudtuk volna... – mentege-tőzött Pedro.

– Nem tudhattátok. Én is csak ma jöttem rá – válaszolt Stella.

– Mennyit segítettél nekem a gubó szövésével! – sóhajtott Ana

– Örülök, hogy a mi családukba kerültél! Ha már nem leszel velünk, ugyan-úgy fogsz hiányozni, mintha a saját tojásunkból keltél volna ki! – szólt Francisco komolyan.

– Miért ne lenne velünk? Hiszen ő itt úgysem talál senkit, aki hozzá hasonló! – vetette ellen Pedro.

– Éppen ezért fog ő sokkal messzebb kerülni, mint bármelyikőtök.

– Apa, csak nem küldenéd el az ismeretlenbe? – csattant fel Rosita.

– Egy szóval sem akartam elküldeni. Csak eszembe jutott, hogy ő talán saját családra is vágyik.

– Igazad van, Apa. Amióta megtudtam, hogy lepke vagyok, folyton ez jár a fe-jemben – suttogta Stella.

– Csak úgy itt hagynál minket? – nyafogta Rosita.

– Rosita, nem lehetsz ennyire önző! Csak neked szabad elmenned a családból saját fészket rakni? Ha valakinek oka lenne panaszkodni, az én vagyok, mert ve-lem senki sem fog bújócskázni! - pirított rá Pedro a hűgára.

A kolibrilány felkapta a fejét és már éppen a nyelve hegyén volt a csípős válasz, mikor a pillangó közbeszólt:

– Gyönyörű időt töltöttem veletek. Köszönöm, hogy befogadtatok, pedig Anya és Apa biztosan sokat aggódott, amiért nem olyan vagyok, mint a többi kolib-ri. Nekem olyan dolog adatott meg, ami a többi hozzám hasonló lepkének soha:

családban nőhettem fel! Nem is tudjátok, mennyire vágytam erre egész hernyó koromban! Mikor még kicsik vagyunk, olyan családban szeretnénk élni, ahol mi vagyunk a gyerekek. Viszont ha már felnövünk, akkor elkezdünk olyanra is vágy-ni, ahol mi vagyunk a szülők. Valaha nekem is mondta valaki, hogy nem látott még olyan gyönyörű hernyólányt, mint én.

– Ki az? – kérdezte Ana.

– Tarumnak hívják.

És szégyenlősen elmesélte, hogyan találkozott Tarummal, a fiú milyen megér-tően viselkedett és mennyire jó volt vele.

– Azóta, hogy elszakítottak tőle, sokszor gondoltam arra, hogy ő is lepke-e már és emlékszik-e még rám.

– Biztosan! Téged nem lehet csak úgy elfelejteni! – mosolygott Pedro.

– Szerintetek hogyan juthatnék el hozzá?

– Ugyanúgy, ahogy bejöttél! Nem azt mondtad, hogy az óriás hozott be, mikor jött feltölteni az etetőt?

– Mi lesz, ha észreveszi? – aggódott Ana.

– Stellát? Anya! Bújócska közben többször ránézek, mire meg tudom különböz-tetni a fatörzstől! – kiáltott fel Pedro.

– Ha Stella az óriás hátára száll, az meg sem látja, mert elől vannak a szemei – állapította meg Francisco.

– Mi lenne, ha addig elterelnénk az óriás figyelmét? Mit szólnátok egy kis légi bemutatóhoz? – vetette fel Rosita.

– Benne vagyunk! – kiáltották mindannyian.

Pedro kérte, hogy játsszanak le néhány bújócskát búcsúzól, mert, mint mond-ta, a többiek csillogó tollát túl könnyű észrevenni.

Stella volt az első hunyó. Éppen egy nagy levél mellett repült el, mikor suttogást hallott:

– Milyen jó, hogy nem vagytok igazából rokonok Stellával!

– Miért?

– Hát, mindig izgultam egy kicsit, hogy mikor fiókáink lesznek, akkor örököl-hetik.

– Hogy érted ezt?

– Izé... szóval csak azt akartam mondani... nagyon örülnék neki, ha egy szép napon velem járnád el a násztáncot, édes Rosita!

– Igen, Pepito...

Stella mosolyogva indult tovább. Mikor már mindenki mást megtalált, vissza-repült a másik irányból, mintha akkor fedezné fel a fiatal párt.

– Halihó, ti nyertétek ezt a kört! Pedro a következő hunyó! – kiáltott oda vidáman.

– Tök jó, a többit úgylis te fogod nyerni! – fütyentett vissza Pepito.

– Nem olyan biztos!

Estig játszottak. Másnap Stella mindenkit végigjárt. A fiúk megmutatták neki a legjobb trükköket, hátha szükség lesz rájuk kint a nagyvilágban. Rositával suttog-va feltárták egymás előtt édes reményeiket. Ana és Francisco ellátták jó tanácsok-kal. José és Maria sok szerencsét kívántak a hosszú útra. Lola és Teresa kedvesen csicseregtek neki.

Este búcsúzól táncos mulatságot szerveztek Stella tiszteletére. Eljött a röpde apraja-nagyja. Volt körtánc, páros táncok és rengeteg gyakorlás a másnapi légi bemutatóra. Az est fénypontja az volt, mikor Pepito bejelentette, hogy Rositával hamarosan összeházasodnak.

– Üdv a családban! – rikkantotta Pedro.

– Rosita, Rosita, de jóóó! – sipították Lola és Teresa.

Mindenki köréjük sereglett és szívből gratulált nekik. Aztán az ifjú pár kecses táncot lejtett, melybe később a többiek is bekapcsolódtak. Végül Ana elkezdett búcsúzkodni, hogy Stella másnap kipihenten induljon a hosszú útra. Rosita ha-zafelé azt suttogta a lepkelánynak:

– Azt kívánom, hogy hamarosan te is olyan boldog legyél, mint én!

– Köszönöm! – súgta vissza Stella megindultan.

Másnap együtt repültek az etetőig.

Hamarosan fel is tűnt a gondozó, kezében a nektárpótlóval. Pepito jelt adott, mire minden kolibri egyszerre táncba kezdett az óriás feje fölött. Ő gyönyörködve nézte a csillogó tollú madárcákát, észre sem vette, hogy a hátára egy kicsi pillan-gó telepedett. Ahogy az óriás kilépett, Stella azonnal a magasba szállt.

– Soha nem felejtünk el! Vigyázz Magadra! – csivitelték a kolibrik.

– Viszontlátásra! Mindent köszönök! – kiáltott vissza Stella meghiúsult és dobogó szívvel elindult.

Végigrepült a Pálmaházon és amikor egy látogató kinyitotta az ajtót, észrevétlenül kisurrant a szabadba.

Órákig röpködött az Állatkert gyönyörű virágainál, de nem talált magához hasonlót a szépséges pillangók között.

Kis idő múlva szemerkélni kezdett az eső. A lepkék riadtan húzódtak fedezékbe, hogy össze ne tapadjon a szárnyuk nedvességtől. Stellát ennyi víz nem zavarta, hiszen olyan gyorsan csapkodott szárnyaival, hogy az apró cseppek lehullottak róluk. Vidáman suhant egy levendulabokor felé, mikor a lélegzete is elállt.

Mintha a tükörképeit pillantotta volna meg! Két szürkés plüsskolibrihez hasonló lepke gyűjtögetett a lila virágokon! Ahogy észrevették Stellát, közelebb repültek.

– Hiába bámulod, Macro, úgyis velem akar jönni levendulázni! – csattant fel az első.

– Ne is reménykedj, Glossum, engem fog választani! – vágott vissza öntelten a másik.

– Nem kéne megismerkedni előbb? – kérdezte Stella félénken, mire a fiúk hahotáztak egyet.

– Nézzék, milyen okos a kicsike! Hogy hívnak, Szivi? – kérdezte Macro.

– Stella vagyok.

– Van már Valakid? – tért Glossum a tárgyra.

– Nincs.

– Egy ilyen jó csajnak? Na, biztos azért, mert még nem jártál a kacsafarkú szenderek közös éjszakázóhelyén! Egy jó kis szélvédett zug. Ott ismerkednek a fiúk a lányokkal. Együtt aludni jobb, főleg hideg éjszakákon – kacintott Macro.

– Odamehetnék veletek?

– Naná!

Ezzel Macro és Glossum közrefogta Stellát és megindultak vele egy hatalmas fa felé.

Az éjszakázóhelyen nyüzsögtek a kacsafarkú szenderek. Egyikük messziről oda kiáltott Macro felé.

– Mi az, már megint új csajod van?

– Fogd be! – morogta Macro dühösen.

Stella a Pedrótól tanult gyors fordulattal egy szempillantás alatt hátrafelé pördült, kisurrant Macro és Glossum közül és elvegyült a tömegben. Mennyire boldog volt, hogy itt lehet, csupa hozzá hasonló lepke társaságában!

Ahogy sétálni kezdett a többi szender között, egyesek rámosolyogtak, mások be is mutatkoztak és váltottak vele néhány barátságos szót. Sokan a hímek közül csodálattal nézték kecses mozdulatait és szívesen beszélgettek vele, hogy kedves hangját hallják.

Gyorsan elrepült az idő és a kolónia alváshoz készülődött. Stella bizonytalanul keresgélte a helyét. Egy suttogó hang szólította meg, mely furcsán ismerősnek tetszett:

– Erre van még hely!

Stella arrafelé nézett. A sötétben magas szenderfiú körvonalai rajzolódtak ki. Szótlanul mutatott az egyik ághajlat felé, ahol védett kis zug látszott.

– Köszönöm! – súgta vissza Stella hálasan és beackolódott. A fiú könnyedén meghajolt és messzebb foglalt helyet. Stella úgy érezte, hazaérkezett. Olyan jól aludt, mint régen a családi fészekben.

Reggel megpróbálta megkeresni, hogy ki volt az, aki segített rajta, de hirtelen Glossumba ütközött.

– Á, itt vagy, Szivi!

– Épp azt a kedves fiút keresem, aki tegnap este útbaigazított és az valószínűleg nem te voltál – válaszolta a lepkelány elutasítón. Glossum nem akarta, hogy vetélytársa előnyre tegyen szert, ezért körülnézett és találmra rábökött arra a szenderfiúra, akitől nem tartott.

– Biztos Tarum volt. De ő rád sem fog nézni. Folyton gyászoló özvegyet játszik, valami elveszett hernyókislány után kereseg. Nem tudja értékelni szép lepkehölgyek csodálatát, kicsi Stella.

Legnagyobb meglepetésére a magas szenderfiú megfordult és nyugodtan megszólalt:

– Igen, tényleg én voltam. Láttam, hogy nem találod a helyedet. Gondoltam, besegítek egy kicsit. De milyen nevet is hallottam?

A szenderlány alig kapott levegőt. Nagy nehezen szólalt meg:

– Tarum! Megismersz? Stella vagyok...

– Stella! Te élsz? – kiáltott Tarum döbbsen és közelebb lépett. – Hát mégsem faltak fel a dzsungeltyúk?

– Honnan tudsz a dzsungeltyúkokról? Hiszen te kint maradtál a mohában!

– Mikor az az óriás leszedte a galajodat, láttam, hogy a Pálmaházba megy. Amilyen gyorsan tudtam, felmásztam egy magas fűszálra és egy ablakon át láttam az óriást, amint zöld növényeket szór a dzsungeltyúk közé.

– Én pedig megkapaszkodtam a kesztyűjében! – válaszolt Stella.

– Csodálatos! Van kedved velem reggelizni? Tudok néhány kitűnő hajnalkát.

Stella és Tarum kettesben röppentek tova. Elérték a gyönyörű kék virágokat és együtt élvezték a friss nektárreggelit. Mikor jóllaktak, Tarum indítványára egy hajlékony indára telepedtek le, mert a fiú emlékezett rá, hogy Stellának hernyó korában a hintázás volt a kedvenc játéka. Elmeséltek mindent töviről hegyre, ami azóta történt, hogy elszakadtak egymástól.

– Akkor hát valóra vált az az álmod, hogy családban élhess! – lelkesedett Tarum.

– Miért mondta rólad Glossum, hogy gyászoló özvegy? – kérdezte Stella kicsivel később. A fiú nagyot sóhajtott.

– Néhányszor megpróbáltam utánad kérdezősködni a kolóniában, mert reménykedtem, hátha mégis életben maradtál. Senki sem tudott rólad semmit. Csak a munkámnak éltem és nem kerestem vigaszt más szenderlányoknál. Örömet a virágok beporzásában lelem. Szeretem megfigyelni a mintájukat. Láttad már, milyen csodálatos leszállópályák rajzolódnak ki rajtuk?

– Téged nemcsak hernyó korodban érdekeltek a minták – mosolygott rá Stella.

Napokig együtt röpködtek. Beporozták a virágokat, élvezték a kora őszi napsütést, kecsesen táncoltak egymással a levegőben és persze rengeteget beszélgettek.

Egy nap elhatározták, hogy felkeresik azt a helyet, ahol régen, még mint hernyók laktak. A fűszálak nagy része már megsárgult, de azért még jól látszott alattuk a sötétzöld mohatarló. Egy szép lila őszirózsán hintáztak egy kicsit.

– Hála az Égnek, hogy megmenekültél a dzsungeltyúkoktól! – törte meg a csendet Tarum.

– És milyen jó, hogy újra megtaláltuk egymást! Úgy hiányoztál! – felelte Stella.

– Te is nekem! Olyan jó lenne örökre együtt maradni!

– Én is örülnék ennek.

– Leszel a feleségem? – kérdezte a szenderfiú.

– Igen! – válaszolt a szenderlány boldogan.

Násztáncukat nem sokkal később az éjszakázóhely apraja-nagyjának lelkes éljenezése közepette járták el.

Napról napra hidegebbre fordult az idő. A kacsafarkú szenderek többsége Délre repült, hogy a hideg évszakot az Adriai tenger partjainál töltsék. Néhányan inkább védett zugokba húzódtak az Állatkertben. Stella és Tarum a Pálmaházat választották telelőhelynek. Szerencsére meglátták a kolibrik gondozóját, amint kezébe veszi a nektárpótlót. Mikor az óriás kinyitotta a röpde ajtaját, azonnal Anáék revírje felé vették az irányt.

– Mi keresnivalótok van itt, idegenek? – csattant fel előttük egy éles hang.
– Apa! – kiáltott Stella boldogan és majdnem feldöntötte a meglepett Franciscót.

– Stella, Édesem! Alig ismerlek meg! – repült oda Ana örömmel.
Hamarosan előkerült Pedro és kicsivel később befutott a szomszédból Rosita férjével, Pepitóval. Nagy szeretettel vették körül a fiatal párt.

– Csak téldre ugrottunk be, nem zavarunk? – kérdezte Stella.
– Már hogyan is zavarnátok, drága lányom? – kiáltott Francisco. – Akár tavaszra is maradhattok nyugodtan!

– Itt sajnos nem nő galaj – sütötte le a szemét szégyenlősen Stella.
– Lefogadom, hogy Tarum is remekül bújócskázik! – rikkantott boldogan Pedro.

– Vigyázz, Teresa féltékeny lesz, ha nem foglalkozol vele eleget! – fenyegette meg a sógora tréfásan.

– Ó, majd együtt bújunk el! – vágta ki magát Pedro.
– A pici Teresa! Hát ennyire megnőtt? – csodálkozott Stella.
– A legcsillogóbb tollú kolibrilány a röpdében! – jelentette ki Pedro.

A következő tavasszal a Japánkert egyik eldugott kis padja mellett lebegve Stella és Tarum büszkén figyelték, ahogy minden galajon egy–egy apró, élénkzöld szenderpetét ringat a szél.

Csodabogarak

Írta: Helmeczi Benjamin
Illusztrálta: Vakán Anna 11.a

Hatalmas almafák sorakoztak a szépen zöldellő erdő mellett. Az egyiken lakott a májusi cserebogárcsalád. Fényesen ragyogva kelt fel egyik reggel a nap, felébresztette Domit, a kis cserebogarat is. Mikor kinyitotta a szemét, észrevette, hogy már nem a fán kapaszkodik, ahol előző este álomra hajtott a fejét, hanem a földön hever. Körülnézett, kereste a családját, de senkit sem talált. Egyedül feködött a nagy lombos almafa tövében. Azt hitte, a többiek korábban felkeltek, és már el is indultak kézbesíteni a leveleket.

Tudniillik a cserebogarak már nagyon régóta az erdő postásai voltak, de a kis cserebogárról hamar bebizonyosodott, hogy nem tudja elvégezni ezt a feladatot, hiszen már az első leveleket rossz helyre vitte. Emiatt a nyuszi sárgarépa vetőmagos csomagja véletlenül a rókához jutott el, az öreg fülesbagoly hallásvizsgálatának eredményét az őzike kapta meg, a medve pedig lemaradt a méhkirálynő pompás mézlakomájáról, mert nem kapta meg időben a meghívót. Nagy felfordulást okoztak az összecserélt küldemények, és az erdei állatok igen megharagudtak

Domira. Nem is ment el azóta sem leveleket kézbesíteni, mindig megvárta, amíg a családja visszatér a nagy lombos almafához. Csakhogy most hiábavárta őket, nem jöttek vissza.

Felmászott a fára, hátha a magasból jobban látja majd, ha hazajönnek. Ahogy ott ücsörgött, észrevette, hogy a szülei nem vitték magukkal a kis levélhordó batyujukat. Nagyon furcsának találta ezt a kis cserebogár, elképzelni sem tudta, mi történhetett a családjával.

- Vajon hová mehettek? És miért hagytak itt engem egyedül? - tűnődött rajta, aztán felkerekedett, hogy megkeresse a többieket.

Ment-mendegélt az erdőben a kis cserebogár, de sehol sem találta a családját. Éppen egy korhadó fa mellett sétált el, amikor meglátta távoli rokonait, a ganajtúró ikreket, akik egy jókora ganajgombóccal labdázta. Domi nem kedvelte a ganajtúró ikreket, mert rosszindulatú, komisz kis bogarak voltak, és mindig kicsúfolták őt, amiért összecsérélte az erdei lakók leveleit. Most is igyekezett elkerülni őket, reménykedett benne, hogy nem fogják észrevenni, aztán az egyikük odakiálltott neki:

- Cserebere rovarom, a leveleket akarom!

Domi egy szót sem szólt, fejét leszegve ballagott tovább, de a ganajtúró ikrek utánaeredtek.

- Akarsz velünk játszani? Lehetsz a cserejátékos. - jegyezte meg az egyikük gúnyosan, majd mindketten hangos nevetésben törtek ki.

A kis cserebogár még mindig nem szólt egy szót sem, csak ment tovább, azt gondolta, hogy a ganajtúró ikrek megunják majd a piszkálódást.

Egyszer csak furcsa hang ütötte meg a fülüket. Egy apró kavicson üldögélt Kelemen, a kis tücsök, és gyönyörű zenét játszott a hegedűjén. A tücsökcsalád nagyon szegény körülmények között élt az erdő szélén, a kis tücsöknek még rendes ruhája sem volt, csupán egy lyukas cipőcskéje, és egy rongyos falevél a derekára kötve, amit nadrágként hordott. A hegedűje azonban nagyon szépen szólt, igazán tehetséges muzikus volt. Domi ámulattal hallgatta a zenét, a ganajtúró ikrek viszont összesúgtak valamit, és hirtelen megindultak a békésen zenélő Kelemen felé.

- Add ide kicsit a hangszeredet, ki akarom próbálni! - szólt oda neki az egyikük.

- Sajnos nem adhatom oda, nagyon vigyáznom kell rá. - válaszolta félénken a tücsök.

- Na, csak egy kicsit. - kérte a ganajttúró.

- Rendben, de kérlek, óvatosan bánj vele! - nyújtotta át a hegedűjét Kelemen.

A ganajttúró testvér a kezébe vette, és elkezdte pengetni a húrókat, mint egy gitáron, közben pedig ide-oda ugrabugrált, mintha táncolna. A másik testvér nevetett rajta, aztán átvette a hangszert. Erősen rányomta a vonót a húrókra, és olyan fülsértő hangokat adott ki a hegedűvel, hogy belezengett az egész erdő.

- Most már adjátok vissza, kérlek! - szólt rájuk a kis tücsök.

A ganajttúró ikrek nem akarták visszaadni.

- Nagyon megtetszett nekünk, inkább megtartjuk.

- Légyszíves, adjátok vissza! Apukámé volt, nagyon fontos nekem. - kérte őket Kelemen.

- Nem adom, inkább cseréljük. Nekünk adod a hangszert, én odaadom neked a régi nadrágomat; koszos és több helyen el van szakadva, de neked pont jó lesz. - nevettek a ganajttúró ikrek.

A kis cserebogár nagyon megharagudott a komisz bogarakra.

- Ez nagyon nem volt szép tőled! Adjátok vissza a hegedűjét, és hagyjátok őt békén! - kiáltott rájuk.

A ganajttúró testvérek most még hangosabban nevettek. Elkezdték egymásnak dobálgatni a hegedűt, mintha labda lenne. Kelemen beállt közéjük, és próbálta elkapni a hangszert, de nem sikerült elérnie. Annyira félt, hogy összetörik a hegedűjét, hogy már potyogtak a könnyei. Domi is odasietett segíteni, de ősem tudta elvenni az ikrektől.

- Adjátok vissza neki, különben megmondalak az anyukátoknak! - förmedt rájuk a cserebogár.

A ganajttúróbogarak most egy pillanatra megszeppentek, abbahagyták a hegedű dobálását. Egymásra néztek, újra összesúgtak, majd huncut mosollyal az arcukon fordultak rokonukhoz:

- Visszaadjuk, ha fociztok velünk egyet. Ha mi nyerünk, akkor nálunk marad a hegedű. Ha ti nyertek, akkor visszakapjátok, és soha többet nem fogunk piszkálni titeket.

Domi nagyon elgondolkodott. Szeretett volna segíteni a kis tücsöknek, de jól tudta, hogy a ganajttúróbogarak voltak a legjobb focisok a rovarok között. Rápillantott Kelemenre, akinek még mindig folytak a könnyei, majd így szólt:

- Rendben, délután visszajövünk, és akkor focizunk egyet. Kettő-kettő ellen.

Az ikrek elmosolyodtak.

- Öt-öt ellen. Jönnek az unokatestvéreink is. Úgyhogy nektek is keresnetek kell még három játékos a csapatotokba. - felelték a ganajttúrók, majd gúnyos kuncozással továbbálltak - Délután találkozunk, csodabogarak.

A cserebogár és a kis tücsök ott maradt egyedül.

- Most mit tegyünk? Én nem tudok focizni. - kérdezte sírdogálva Kelemen.

- Én sem vagyok olyan jó a labdajátékokban - felelte Domi -, de akkor is le fogjuk győzni őket, és vissza fogod kapni a hegedűdet.

Megveregette a kis tücsök vállát, aztán felkerekedtek, hogy csapattársakat keressenek. Mentek-mendégéltek, míg meg nem álltak egy kis patak mellett, hogy igyanak. Miközben ott ücsörögtek, arról tanácskoztak, hogy merre menjenek tovább, hol találhatnak olyan bogarakat, akik segíthetnek nekik legyőzni a ganajttúró ikreket. Egyszer csak a fejük felett megszólalt valaki:

- Segítsetek nekem, kérlek!

Mindketten felnéztek, hát látták, hogy egy pók kapaszkodik kétségbeesetten a hálójába. Barátságosan üdvözölték őt, majd megkérdezték, miben tudnak neki segíteni.

- Alvás közben leesett a szemüvegem a földre, és most nem tudom, hogyan tudnék lejutni innen, hiszen anélkül nem látok jól. - kesergett Peti, a pók.

A cserebogár hamar megtalálta a földön a szemüveget - szerencsére nem törött el -, majd odaadta a tücsöknek, aki néhány nagyobb ugrással fent termelt a pók hálójánál, és odaadta neki. Peti most már le tudott mászni a hálóról, és megköszönte a segítséget. Domi rögtön megkérdezte tőle, nincs-e kedve beszállni a focicsapatukba - hiszen úgy gondolta, hogy egy nyolclábú pókkal együtt lenne esélyük legyőzni a ganajttúró ikreket, és vissza tudják szerezni Kelemen hegedűjét. Peti azonban elszomorodott.

- Én semmilyen játékban nem vagyok jó. Az iskolában mindenki nyolcballás póknak csúfol, mert a tornaórán mindig ügyetlen vagyok.

- Senki sem lehet mindenben tökéletes. Én sosem lehetek például az erdő postása, mert összecserélem a leveleket, viszont szeretek segíteni másoknak. A kis tücsök szegény családból jön, de olyan csodálatosan tud hegedülni, hogy egyszer még ő fogja vezetni az erdei zenekart. Te is biztos tehetséges vagy valamiben, én például sosem láttam még ilyen szépen szövött hálót, talán éppen a leendő takácsmesterrel állok szemben - magyarázta a cserebogár.

Petinek nagyon jól estek a kedves szavak. Segíteni szeretett volna Kelemennek visszaszerezni a hegedűjét, ezért beállt Domiék focicsapatába. De még mindig csak hárman voltak, ezért tovább mentek, hogy további bogarakat találjanak. Nemsokára egy gyönyörű virágos mezőhöz értek. Ahogy ott sétáltak a virágok között, hangos tüsszentésre kapták fel a fejüket.

- Egészségedre! - szólt oda a többieknek Peti.

- Nem mi voltunk. - válaszolt a Kelemen.

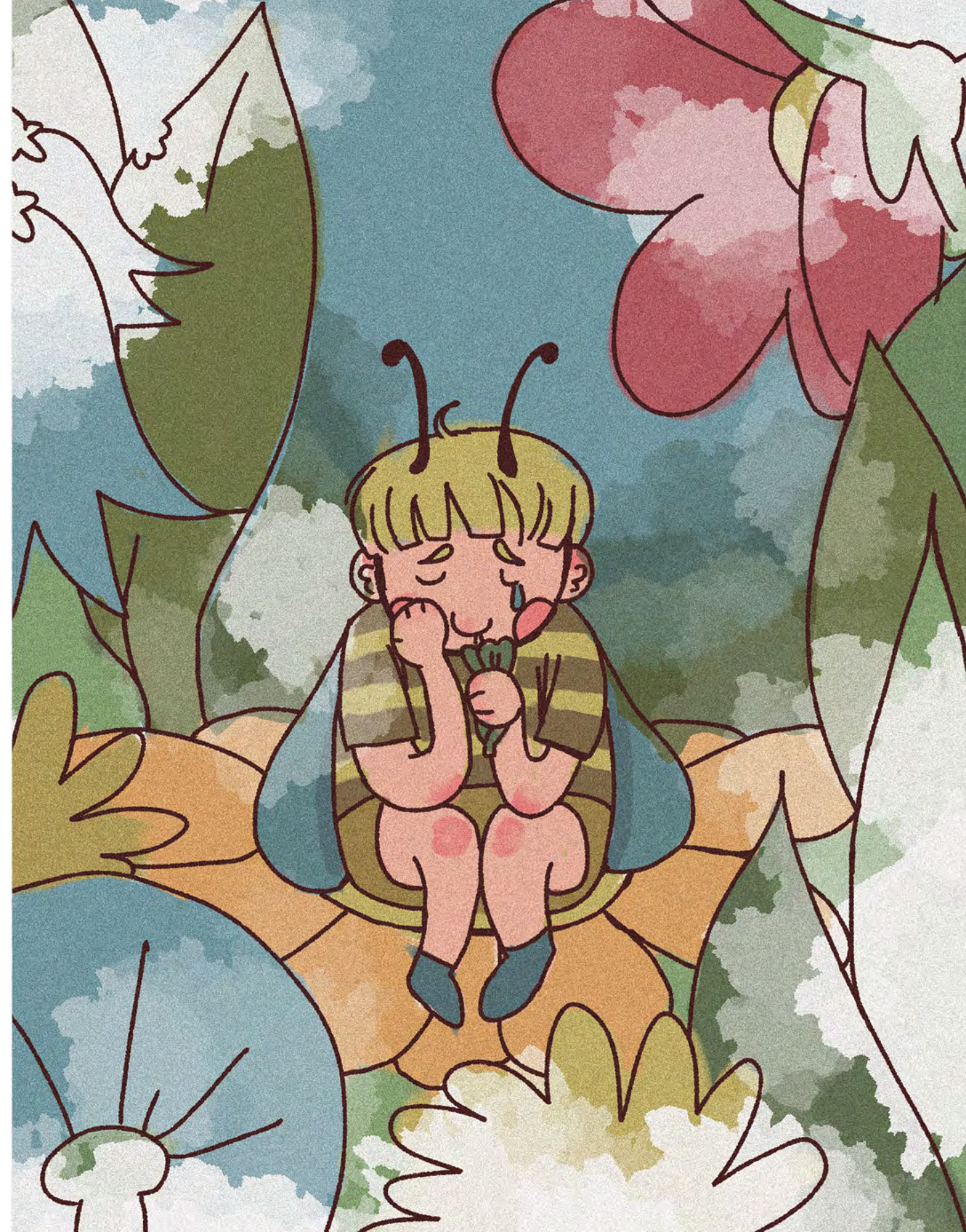
Ekkor ismét egy nagy tüsszentést hallottak. Körülnéztek, de nem láttak senkit. Utána hangos orrfújás hangjára lettek figyelmesek. Rövidesen egy méhecskét találtak a virágok között, aki egymagában ücsörgött a földön. Nagyon szomorúnak látszott.

- Hát te miért szomorkodsz itt egyedül? - kérdezte tőle a cserebogár.

- Hogyne szomorkodnék, mikor én vagyok az egyetlen méh, aki allergiás a virágporra. A méhkirálynő azt mondta, hogy ha a tél után sem múlik el a tüsszögés és az orrfújás, akkor elűz engem a kaptárból. Most itt vagyok egyedül, és nem tudom, mitévő legyek. Hiszen a méh semmi máshoz nem ért, mint a pollen-, és a nektárgyűjtéshez.

A három barát megsajnálta a kis méhecskét, akit Szurinak hívtak. A cserebogár leült mellé, és megvigasztalta.

- Senki sem tökéletes. Én sosem lehetek az erdő postása, mert összecserélem a leveleket, viszont szeretek másoknak segíteni. A kis tücsök szegény családból jön, de olyan csodálatosan tud hegedülni, hogy egyszer még ő lesz az erdei zenekar vezetője. A kis pók ügyetlen a tornában, viszont nincs nála ügyesebb hálószövő az erdőben. Biztos nem te vagy az egyetlen rovar, akinek virágpor-allergiája van. Talán pont te leszel az a méhecske, aki megtalálja a gyógymódot, és ezzel sokaknak tudsz majd segíteni.

Szuri elmosolydott.

- Nagyon szeretném, ha én is fontos lehetnék. Valami olyasmit akarok tenni, amitől hasznosnak érezhetném magamat.

- Én csak azt nem értem, hogy ha allergiás vagy a virágorra, miért ücsörögsz itt a virágmező kellős közepén? - érdeklődött Peti.

- Tudjátok nagyon szeretem a labdajátékokat, főleg a focit. De most olyan nagyot rúgtam bele a labdámba, hogy valahová beesett a virágok közé. Bejöttem érte, de sehol sem találom.

- Segítünk megkeresni! - vágta rá Domi.

A kis csodabogarak elindultak, hogy közösen keressék meg Szuri labdáját. Egyszer csak szembejött velük Kata, a kis katicabogár, kezében egy fekete pöttyös, piros labdával. A méhecske rögtön megismerte a labdáját.

- Megtaláltad, köszönöm! - rohant oda vidáman Katához.

- Nagyon szép pöttyös labdád van - mondta a kis katica. - Bárcsak nekem is ilyen pettyeim lennének.

Domi és barátai észrevették, hogy Katának egyetlen pettye sincs a hátán. A katicabogár elmesélte, milyen sokat csúfolták őt azért, mert nincsenek pöttyei. Petinek hirtelen támadt egy ötlete. Gyorsan elszaladt a virágok közé, majd néhány pillanattal később visszajött egy kiskabáttal, amit ő maga szőtt. A kabátka piros volt, és hét fekete pötty volt rajta. Átnyújtotta Katának, aki csak úgy sugárzott a boldogságtól.

- De szép! Nagyon köszönöm! - azzal átölelte Petit.

- Látnod, mondtam én, hogy te vagy a legügyesebb szövőmester az erdőben - jegyezte meg a Domi.

- Így már én is igazi katicabogár vagyok! - örömködött Kata.

- Eddig is igazi voltál, és igazán különleges. - mosolygott a cserebogár. - Most pedig még különlegesebb lettél, hiszen ilyen kabátkája nincs minden katicának, csak neked.

Ebben mind egyetértettek. Kata hálája jeléül hazasietett egy kis eperszörpért, és megkínálta vele a segítőkész társaságot. Közben a csodabogarak elmesélték neki, hogy a focicsapatukba keresnek társakat, aztán megkérdezték a katicát, hogy volna-e kedve csatlakozni hozzájuk.

- Sajnos én nem szeretek labdázni, de tudok valakit, akinek igazán fontos a sport.

Azzal a csodabogarak útnak indultak, és Kata vezetésével eljutottak Manóhoz, az imádkozó sáskához, aki éppen törzshajlításokat és karkörzéseket végzett. A csodabogarak nagyon elcsodálkoztak, hiszen sosem láttak még olyan imádkozó sáskát, aki ennyire szerette volna a tornát. Azt viszont azonnal észrevették, hogy Manónak nem ugyanolyan hosszúak a fogólábai; az egyik rövidebb volt a másikonál.

- Szia Manó! Ők az új barátaim - mutatott rá a csodabogarakra. - A focicsapatukba keresnek társakat.

Az imádkozó sáska abbahagyta a karkörzést, majd a társaság felé fordult.

- Hála az égnek! - tette össze megkönnyebbülve a fogólábait Manó. - Már azt hittem, megint az időjárást kell megjósolnom valakinek.

A csodabogarak nem értették, miről beszél Manó. Ezt az imádkozó sáska is észrevette rajtuk, ezért elmagyarázta nekik:

- Az imádkozó sáskákról mindenki azt hiszi az erdőben és az erdőn túl is, hogy nádszálakban ülő jószok, látnokok, és hogy a fogólábainkat azért tartjuk így, mert folyton imádkozunk. De ez nem így van. Én például nem látok a jövőbe, és nem tudom, mit jelent az, hogy imádkozni. Jobban szeretem a fogólábaimat arra használni, hogy elkapjak vele dolgokat.

- Például labdákat? - kérdezte Domi.

- Például labdákat. Szívesen lennék mondjuk kapus egy kézilabda-, vagy egy focicsapatban. Tudom, hogy az egyik fogólábam rövidebb, de pont emiatt tornászok olyan sokat, szeretném egyszer megmutatni, hogy így is ki tudok védeni minden lövést.

A csodabogarak egymásra néztek, majd elmosolyodtak.

- Azt hiszem megtaláltuk az ötödik csapattársunkat - szólt Domi. - Tudniillik éppen ma délután készülünk játszani egy focimeccset a ganajtúró ikrek ellen, akik elvették a kis tücsök hegedűjét. Ha van kedved, nagyon örülnénk, ha te is csatlakoznál hozzánk.

- Azok a komisz bogarak - mérgelődött Manó. - Engem is folyton kigúnyolnak a fogólábaim miatt. Örömmel csatlakozom hozzátok, hiszen szeretek labdázni,

és ha ezzel még borsot is tudok törni azoknak a ganajzuhancoknak az orra alá, az csak még nagyobb örömet okoz nekem.

Domi és barátai nagyon örültek, hiszen végre összeállt a csapatuk. Kata is el akarta kísélni őket, mert nagyon megkedvelte a kis bogárcsapatot, és szurkolni szeretett volna nekik a meccsen.

Délutánra vissza is értek a korhadó fához. A ganajtúrók csapata már ott volt, gyakorolták a passzolgatást és a kapura lövést egy méretes ganajgombóccal. Mikor meglátták Domiékat, nagyot kacagtak.

- Nicsak, az Aranycsapat személyesen! - kiáltotta oda nekik az egyik ganajtúró iker.

- Mi már készen állunk, hogy legyőzzünk titeket! - tette hozzá a másik testvér.

Az ikrek mellé felsorakoztak a ganajtúró unokatestvérek, az egyikük a kezében szorongatta a ganajgombócot, amit labdaként használtak. Szuri látta, hogy a ganajtúróbogaraknak nincsen rendes labdája, ezért elővette a kis piros pöttyösét, és így szólt:

- Nekem van labdám, játszhatunk vele, ha szeretnétek!

- Én pedig szívesen szövök hálót azok közé a fák közé. Az lesz a kapu! - vágta rá Peti.

A ganajtúró ikrek csodálkozva néztek egymásra. Nem értették, miért ilyen kedvesek velük a csodabogarak, hiszen ők mindig csúnyán bántak velük. Peti egy szempillantás alatt megszötte a hálót a két kapunak, majd felálltak a csapatok. A csodabogaraknál Manó lett a kapus, Peti a védő, Domi és Kelemen a középpályás, Szuri pedig a támadó.

- Három gólig játsunk. Amelyik fél belövi a harmadik gólt, az a győztes. Tiétek a kezdőrúgás! - szólt oda Dominak az egyik ganajtúró testvér.

Domi lerakta a piros, pöttyös labdát, majd átrúgta Kelemennek. Elkezdődött a mérkőzés. Kelemen kicsit ügyetlenkedve, de elindult a labdával, át akarta passzolni Szurinak, hogy be tudja lőni a kapuba, de az egyik ganajtúró iker hirtelen becsúszott oldalról, és úgy elrúgta a labdát, hogy még Kelemen is kigáncsolta.

- Ez szabálytalan! - kiáltotta be a pálya széléről Kata, aki két pitypangvirággal a kezében szurkolt barátainak.

- Véletlen volt. - magyarázkodott az iker, de mindenki tudta, hogy nem mond igazat.

Közben a labdát messzire elvitték a ganajtúróbogarak, cselesen kikerülték Domit, majd Peti mellett is elmentek, végül egy hatalmas rúgással belőtték a kapuba. Manónak esélye sem volt kivédeni, hiszen a ganajtúrók szándékosan arra az oldalra lőtték a labdát, amit a rövidebb lába miatt nem ért el.

- Semmi baj! Nálad jobb kapus nem is létezik. - vigasztalta Peti, majd fogta a labdát, és odapasszolta Kelemennek.

A kis tücsök ismét elindult vele, de mikor látta, hogy a ganajtúró iker megint el akarja venni tőle, gyorsan félrerúgta Dominak. A cserebogár ügyesen átvette a labdát, majd odapasszolta Szurinak. A kis méhecskén volt a világ szeme - gondolta, most biztos be fogja rúgni a kapuba. Már éppen arra készült, hogy egy jó nagyot rúgjon a labdába, de hirtelen elkezdte csikarni az orrát a virágpollen, és egy hatalmasat tüsszentett. A labdát ugyan elrúgta, de sajnos kapufát lőtt vele.

A ganajtúróbogarak kinevették Szurit, aki egy jókora levélbe fújta ki az orrát. Domi odalépett hozzá.

- Cseréljünk helyet! Így nem tudok gólt lőni. - mondta a méhecske.

- Dehogynem. A következőt be fogod rúgni, biztos vagyok benne. - veregette meg barátja vállát Domi.

A labda visszakerült a pálya közepére, és folytatódott a játék. A ganajtúróbogarak egy cseles taktikához folyamodtak, amivel egymás után cselezték ki az ellenfeleiket. Peti nagyon koncentrált, hogy megszerezze a labdát; nem engedhette, hogy még egy gólt lőjjenek a ganajtúrók.

- Most megmutatom, hogy nem vagyok nyolcballábas. - bátorította magát a kis pók, majd amikor az egyik ganajtúróbogár a közelébe ért, hirtelen elé ugrott, és az egyik lábával elvette a labdát, egy másikkal pedig visszarúgta Dominak. A ganajtúró olyan sebesen futott a labdával, hogy nem is tudott megállni. Nekirohant Petinek, mindketten nagyot estek, a kis pók szemüvege pedig teljesen összetört, ahogy leesett a földre.

- Jajj ne, a szemüvegem! Anélkül nem látok semmit. - kiáltott fel Peti.

Domi rögtön odasietett hozzá.

- Így nem tudok játszani, ki kell állnom. - szomorkodott a pók.

A cserebogár kivezette nyolclábú barátját a pálya szélére, majd Katára nézett.

- Tudom, nem szeretsz labdázni, de most nagy szükségünk lenne rád. Beállnál Kelemen mellé középpályásnak? Én pedig Peti helyett leszek védő.

Kata nem akarta cserben hagyni barátait, ezért természetesen beállt közéjük.

Most ismét a ganajturóknál volt a labda. Az egyik iker elindult vele, majd átpasszolta a testvérének. Ekkor Kata szembefutott vele, és megpróbálta elvenni tőle a labdát. Nagyon bátor volt a kis katicabogár, Kelemen is odafutott, hogy segítsen neki, majd egy másik ganajturó is beszállt a küzdelembe. Egy idő után már nem is lehetett követni, hogy éppen kinél van a labda, végül egy piros, pöttyös gömböc kigurult a pálya szélére. A ganajturók rögtön utána futottak, de ahogy odaértek hozzá, észrevették, hogy az nem is a labda volt, hanem Kata összegömbölyödve.

A labda még mindig a csodabogaraknál volt, Kelemen futott vele szélesebben Szuri felé, majd átpasszolta neki. A kis méhecske pedig kihasználta, hogy a ganajturók mennyire ledöbbentek Kata cseljétől, jó erősen belerúgott a labdába, és az egyenesen az ellenfél kapujába repült.

Nagyon megörültek a csodabogarak, a ganajturók pedig nem hittek a szemüknek. Gyors taktikai megbeszélést tartottak, majd elfoglalták a helyüket, és újra támadásba lendültek. Az egyik ganajturó egy trükkös csellel átlőtte Kelemen lábai között a labdát, egy másik pedig elvitte egészen a kapuig, ahol Domival találta szemben magát. A cserebogár magabiztosan eléállt, de a ganajturóbogár hirtelen kirúgta oldalra a labdát, ahol az egyik iker várta már. Megcélozta a kapu jobb oldalát, és hatalmas erővel elrúgta. Azt gondolták, hogy Manó most sem tudja majd kivédeni, de az imádkozó sáska számított arra, hogy megint ezzel a trükkel próbálkoznak majd, ezért felkészült rá. Jó nagyot ugrott, és a rövidebb fogólábával egyszerűen kiütötte a kapuból a labdát. A csodabogarak mind odaszaladtak hozzá, és átölelték barátjukat. Mindenki nagyon büszke volt Manóra. A ganajturóbogarak pedig dúltak-fúltak mérgükben.

Most dőlhet el a meccs - gondolták a csodabogarak. Ha gólt tudnak lőni, akkor ők győznek, a kis tücsök visszakapja a hegedűjét, és többet senkit sem fognak csúfolni a ganajturók.

Domi készen állt arra, hogy elrúgja a labdát. Pontos terve volt: azt a látszatot akarta kelteni, mintha Kelemennek akarná rúgni, de valójában Katának fogja passzolni, aki könnyedén viheti tovább Szurinak, és belőhetik a győztes gólt.

A cserebogár óvatosan Kata felé kacsintott - jelezvén, hogy neki fogja rúgni a labdát -, a kis katica pedig lassú bólintással válaszolt neki. Csakhogy a szemfüles ganajturó ikrek mindezt látták, és amikor Domi elrúgta a labdát, az egyik testvér hirtelen beugrott Kata elé, és kirúgta. Ekkor jött a másik iker, és elfutott vele. A csodabogarak annyira meglepődtek, hogy teljesen leblokkoltak. Domi hiába próbálta megállítani az ellenfélt, a ganajturóbogár nemes egyszerűséggel átlőtte a lábai között a labdát, gyorsan visszavette magához, majd belőtte a kapuba.

Manó tehetetlen volt. Olyan gyorsan jött felé a labda, hogy nem is tudta hirtelen, melyik irányba vetődjön. A mérkőzés ezzel eldőlt. A ganajturóbogarak 2:1-re legyőzték a csodabogarakat. Egymást ölelve ünnepelték maguka; Szuri, Kata, és a többiek pedig szomorúan vonultak le a pályáról. A legszomorúbb Kelemen volt, hiszen tudta, hogy így örökre elvesztette a hegedűjét. Barátai szorosan átölelték őt.

- Nagyon sajnáljuk a hegedűdet!

A kis tücsök kitörölte a könnyeket a szeméből, majd elmosolyodott.

- Reggel még a legszegényebb, legmagányosabb rovarként ébredtem, most viszont úgy érzem, nincs nálam gazdagabb, hiszen ilyen nagyszerű barátokat szereztem.

- Így van. Nekem pedig teljesült a vágyam, kapus lettem egy kiváló focicsapatban, és még egy lövést is sikerült kivédenem - mondta büszkén Manó.

- Én hasznosnak érzem magam, hiszen lőttem egy hatalmas gólt - örömködött Szuri.

- Nektek hála megszerettem a labdázást, és most már nekem is vannak pöttyeim - mosolygott rá Petire Kata.

- Senki sem mondhatja már azt rám, hogy nyolcballábas pók vagyok. Most először érzem azt, hogy nem is vagyok ügyetlen - mondta Peti.

A cserebogár nagyon boldog volt, hogy minden barátjának teljesült a vágya, és ez a focimeccs kihozta belőlük a legjobbat.

- Ti valóban igazi csodabogarak vagytok! Örülök, hogy ti vagytok a barátaim. Mindannyian elértétek, amit szerettetek volna. Köszönöm, hogy mellém álltatok egy csapatként!

- Mi tartozunk neked köszönettel - vágta rá Kelemen -, hiszen mindannyiunknak te segítettél abban, hogy elérjük a céljainkat. Te tényleg ebben vagy a legjobb, hogy másoknak segítesz.

A hat jóbarát megölelte egymást. Beszélgetésüket a ganajtúró ikrek is hallották. Büntudattal a szemükbenmentek oda Domiékhoz, kezükben Kelemen hegedűjével.

- Bocsánatot szeretnénk kérni, amiért piszkáltunk és csúfoltunk titeket. A ganajtúrobogarakat senki sem szereti, és sehol sem látnak minket szívesen. Durván és csúnyán bánnak velünk az erdő minden szegletében, így aztán mi is ellenségesé és rosszindulatúvá váltunk. Viszont olyan jól játszottunk most veletek, mint azelőtt még soha. És bár mi győztünk, megbántuk, hogy elvettük a kis tücsök hegedűjét, ezért szeretnénk visszaadni.

Azzal átnyújtották Kelemennek a hangszert. A tücsök nagyon örült, hogy visszakapta a hegedűt, el is kezdett rajta játszani egy gyönyörű dallamot. A kis rovarok mind köré ültek és csendben hallgatták a szép zenét.

A csodabogarak és a ganajtúrók azon a napon kibékültek egymással, és megbeszélték, hogy máskor is összejönnek majd, hogy együtt focizzanak. Az ikrek úgy érezték, hogy végre őket is elfogadják olyannak, amilyenek, ők pedig felajánlották a kis cserebogárnak, hogy lakjon náluk - hiszen mégiscsak távoli rokonuk. Domi legbelül tudta, hogy a családját már sohasem találhatja meg, mégsem volt emiatt szomorú. A barátai révén ő volt a legboldogabb cserebogár az erdőben, és biztos volt benne, hogy ezt az életet még véletlenül sem fogja elcserélni senkivel.

A barátság ereje

Írta: Szinayné Rigó Éva
Illusztrálta: Sente Szonja 12.b

Liza egy egyszerű kis légy, aki világ életében szeretett barátkozni. Sajnos ezt a lelkesedést a környezetében kevesen osztották. Nem tudni, hogy ennek mi volt az oka, mert még Jocó a ganajtúró is távol tartotta magát Lizától, pedig ő aztán mindenben benne volt, szó szerint! Egyesek szerint Liza túl sokat beszélt és ha valakit megkedvelt, akkor nehezen tartotta távol magát tőle. Mások azt mondták Liza nem elég divatos, sosem visel elég kiegészítőt és egyébként is felettebb slampos. Sosem értette. Mitől lehet slampos egy légy? Nem elég tiszták és át-tetszőek a szárnyai? Túl sok a piszok a lábacskaín? De hát mind tudjuk, hogy a legyek nem túl válogatós jószágok, ami az étkezést illeti. Néha elgondolkodott rajta, hogy talán tényleg mosakodhatna gyakrabban, vagy foglalkozhatna többet a frizurájával, de sajnos ő sokkal jobban szeretett játszani, vagy beszélgetni, mint efféle úri szokásokkal bajlódni.

Egy barátja volt igazán Tódor, aki egy barátságos kis tücsök és szinte mindenkit kedvelt válogatás nélkül. Habár még ő maga is azt vallotta, hogy a főleg pókokból

álló csapat, akik folyton piszkáltak másokat, nem túl jó fejek. A legtöbben tartottak tőlük, ezért kerülték őket, de Liza bátor volt és néha bizony még Benedek pók bandájánál is bepróbálkozott a barátkozással.

- Én mondom nem kellene nyitnod feléjük. Bajba kerülsz Liza! - mondogatta neki Tódor folyton, amikor újra és újra megpróbált a közelükbe férkőzni.

- Tudom, hogy szerinted óvatosnak kellene lennem, de mindenkinben látni kell a jót, még a pókokban is. - felelte Liza, akinek bizony nagyon nehéz volt letörni a lelkesedését. Mindig úgy gondolta, hogy mindenkinek kell adni egy esélyt, még azoknak is, akik oly gyakran űznek csúfot másokból.

Egy nap, amikor épp jóval több eső esett, mint máskor, Tódor inkább otthon maradt a szüleivel és nem merészkedett ki a rétre. Túl sok volt a pocsolya, amiket egy tücsöknek nehéz kikerülni, habár a friss harmat levet ő is nagyon szeretette reggelente meginni. Liza, mint már említettük felettebb bátor volt és egy eső utáni idő sem rettentette vissza attól, hogy kilátogasson a tisztásra. Csendes volt ez a nap, mert a többség bizony úgy gondolkodott, mint Tódor. Nem úgy Benedek kishúga Bori, aki bizony majdnem olyan bátor volt, mint Liza és nagyon szeretett a vízcseppek felett hálöhintázni. A pókok bár nem tudnak úgy repülni, mint egy légy, de igen ügyesen suhannak a hálókön, mintha csak valamiféle indán lennének. Bori bizony profi volt ebben a műfajban, újra és újra nekirugaszkodott, Liza pedig csak távolról figyelte, hogyan lendül ágról ágra. Mindig csodálta a pókok hálósövési képességeit. Neki sajnos nem ment, pedig volt már, hogy megpróbálta ott hagyott leszakadó darabokból, de túlságosan ragacsosnak bizonyultak.

Liza egyszer csak arra figyelt fel, hogy Bori mintha túlságosan alacsonyan libbenne át az egyik ágra. A háló, amit szőtt még sosem szakadt el, de ezúttal a nedves fa nem tartott eléggé és a pici póklány lecsúszott a levelek között. Nem esett nagyot, de épp egy falevél közepére pottyant, ami jócskán meg volt telve vízzel. Bori kapálózott, ahogy csak tudott, de nem érte el a levél szélét.

- Jövök, add a kezed! - kiáltott le neki Liza a magasból. Egy kis faágat cipelt magával és azt nyújtotta kis medence felé, ami a levélen keletkezett, hogy Bori belekapaszkodhasson. Nehéz volt, Lizának csak úgy sajogtak a szárnyai, ahogyan a bottal és a kis pókkal együtt megpróbált felemelkedni. Sikerült végül eljutni a legközelebbi áig. Bori ázottan, de hálásan pillantott Lizára, aki kimentette a bajból.

- Köszönöm! Liza vagy ugye? Azt hiszem egy kicsit elszámoltam magam. Olyan jó, hogy neked vannak szárnyaid! Kár, hogy nekem nincs. - sóhajtott egyet. Bori mindig is irigyelte a repkedő rovarokat, hiszen neki nem volt szárnya. Nem tudhatta, hogy Liza pont az ő képességét, a pókszövést próbálná ki szívesen. Nem vagyunk egyformák, mondta mindig Liza apukája. Nem mind ugyanazt tudjuk, de pont ettől különleges a világ.

Liza és Bori ezek után, ha esős napok voltak sokszor játszottak együtt. Liza Bori mellett repült, amikor a hálókön ingázott, sőt egyszer még ő maga is kipróbálta az átlendülést. Bori megpróbált egy olyan fonalat fonni neki, ami nem annyira ragadós. Persze nem sikerült túl jól, mert a pókfonal bizony mindig ragacsos, de Liza már annak is örült, hogy lett egy új batárja, és nem érdekelte annyira, hogy este kicsi nehezebb a tisztálkodás.

Tiszta időben persze nem nagyon mutatkoztak együtt. Bori tudta, hogy Benedek nem örülne neki, hogy Lizával barátkozik. Sokszor mondtak róla csúnyákat, amikor Bori inkább csak hallgatott. Nem akart szembeszállni a csapatával, de mégis rosszul esett neki, amit Lizáról mondtak a többiek. Néha vágyakozva pillantott a tisztáson napos időben Tódor és Liza párosára, ahogyan elmélyülten játszottak, vagy tanulmányoztak valamit.

Bori nem volt olyan, mint a többi pók, akikkel jóban volt kiskorától kezdve a bátyja miatt. Ahogyan Liza is megmondta a pókok sem mind egyformák, sőt talán Benedek is okkal olyan, amilyen, még ha ezt Tódor nem is vette komolyan. Ő csak rémtörténeteket hallott a csapatról és ő maga is rosszat tapasztalt tőlük.

- Emlékszel, amikor direkt rámműdítettak egy kupac levelet. Azt hittem végem! Annyira sok volt és nehéz és még olyan is volt köztük, ami nedves volt, ettől pedig csak még nehezebb. Ne menj a közelükbe Liza, mert a végén még bajod esik. - mondogatta Tódor, amikor Liza felhozta neki, hogy a pókok sem biztos, hogy mind veszélyesek. Borira gondolt, akivel néha lopva váltottak egy-egy pillantást, de sosem beszélgettek a tisztáson akkor, ha mások is ott voltak. A pókokról mindenki csak rosszat mondott, de Liza tudta jól, hogy igenis mindig akadnak kivételek, csak legyünk nyílt szívűek és bátrak.

- Szerintem akkor is nagyon szép hálókat tudnak szőni. Különleges tudásuk van. - felelte óvatosan Tódornak, hiszen már oly sokszor beszéltek erről és mindig ugyanoda lyukadtak ki.

- Én is szépen zenélek, az egyik legszebben a tücskök közül, de ettől még sok rémséget hallottam. Egyszer a bácsikám azt mesélte, hogy úgy belekeveredett egy pók hálójába, hogy azt hitte menten vége is az életének. Nem sokon múlt, hogy végül kivágja magát. Úgy tartják a pókok, ha egyszer elkapnak akkor onnan sosem menekülsz. Az a háló egyáltalán nem szép Liza. Veszélyes, és ragacsos! - torkollta le kicsit, de hát a legtöbben a tisztáson bizony így vélekedtek a pókokról. Liza nem is mert újra megszólalni, inkább csendben maradt. Végére is tudta, hogy Benedek nem túl kedves és a pók bandától a legtöbben tartanak a tisztáson, de nehezen szakadt el a gondolattól, hogy Bori akkor is más. Ő biztosan nem bántana senkit és nem tekerné körbe direkt a hálójával. Hiszen Lizának is segített, amikor legutóbb belekeveredett az egyik közös játék alkalmával. Bár az is igaz, hogy Liza akkor látta először milyen félelmetesek is Bori csáprágói, de mivel nem bántotta vele őt, úgy érezte, hogy megbízhat benne.

Az idő gyorsan telik, ha a légy jól érezi magát, így aztán a nyár lassan őszebe fordult és a tisztás egyre gyakrabban volt csendes. A rovarok nem szeretik a hideg időt, a hangyák már gyakrabban bújtak el, mint hogy élelmet keressenek és a növekedő mennyiségű eső se tett jót a repkedő rovaroknak. Ez viszont azt is jelentett, hogy Liza gyakrabban tölthette együtt az időt Borival. Sokat mókáztak és egyre jobban összebarátkoztak, ám Bori mindig sietősen távozott, amikor hallotta, hogy hívják. Lizát ez mégis csak sokszor bántotta. A titkos barátság izgalmát lassan felváltotta egy növekvő rossz érzés, hogy hiába a jó viszony, valójában

sosem lehetnek nyíltan jó barátok. Liza sokkal hamarabb döntött volna úgy, hogy mesél Tódornak az új barátjáról, mint fordítva. Úgy tűnt, hogy Bori sokkal jobban tart attól, hogy kiderüljön az igazság.

Egy nap Liza egyedül ment ki a tisztásra. A szülei mindig óva intették, hogy letérjen a megszokott útvonalról, de nagyon unatkozott és ágról ágra reppenve végül elveszítette a tájékozódó képességét és elrontotta az irányt. Olyan környékre keveredett, amit egyáltalán nem ismert és bárhogya próbált rájönni egyszerűen nem tudta, hogy hol van. Ijedten repkedett, főleg mert kezdett sötétedni is és nem tudta merre van a hazafelé vezető út. Egészen addig cikázott, amíg egyszer csak bele nem ütközött valami láthatatlan akadályba. Olyan volt, mint valami gumi először, aztán jött csak rá, hogy mi ez, amikor nem tudta megmozdítani a lábait. A szárnyaival csapkodott még kicsit, de aztán a vergődés miatt azok is beleragadtak a hálóbba. Mert bizony nem máson akadt fenn, mint egy nagy pókhálón, ami kissé nedvesen csillanva feszült két ág között. Hatalmas volt, főleg így hogy beleakadt talán még nagyobbnak is tűnt, mint normális esetben. Ijesztő volt, főleg hogy egyre sötétedett. Próbált még kicsit evickélni, amíg meg nem érezte, hogy nem csak ő mozog a hálón.

A finom rezgések egyre közeledőnek tündek, amíg fel nem bukkant egy nagy szem egy sötét fejen és úgy vizslatta őt.

- Nocsak, nocsak, Liza ha nem tévedek. Benedek igazán örülni fog, mert folyton arról panaszkodik, hogy Bori titokban veled játszik a tisztáson. Úgy ám, tudunk róla és nagyon nem örülünk a hírnek. Bori jó kis lány, túlságosan is jó, de ideje lenne, hogy megértse a pókok nem barátkoznak a többi rovarral. Egyszerűen nem olyan a természetük.

Liza már tudta, hogy kihez tartozik a hang. Benedek apukája volt, akiről eddig még csak szóbeszédet hallott. Azt mondták hatalmas pók és aki a hálójába kerül... Liza ijedten nyelt egyet, de nem tudta, hogy mitévő legyen Érezte, hogy a pók lába finoman járja körbe, forgatja, egészen addig, amíg a lábai és a nyárnya is a teste mellé nem szorult és egészen becsomagolóódott. A pók szépen precízen csavarta be, hogy ne tudjon kiszabadulni.

- A gyerekek már alszanak, de reggel megmutatom Benedeknek, hogy ki akadt a hálóbba. Addig is mondhatnám, hogy nyugodalmas jó éjszakát, de azt hiszem

kár lenne áztatnod magad. - a pók mintha elmosolyodott volna, de Liza nem látta jól, mert a szemei is alig látszottak ki a hálóból. Nem tudta, hogy mitévő legyen, csak azt, hogy Tódornak biztosan igaza volt. Buta volt, hogy egyedül kimerészkedett és hogy nem hitte el, hogy a pókok bizony veszélyesek.

Már egészen besötétedett, amikor mozgást észlelt a hálón. Megijedt, de semmit se látott, így nem tudta, hogy ki közeledik. Remélte, hogy nem kelt fel máris Benedek. Nem tudni, hogy miben reménykedett, de valahogy azt hitte minden megoldódik. Talán keresni kezdik és kiszabadítják, Tódor vagy a családja. Végére is nem ment haza éjszakára.

A hang, amit meghallott ismerősen csengett. Halk volt és sutogó, de akkor is tudta, hogy kihez tartozik, mégis amikor meglátta a sötétben a szemeit és nagy rágókat megijedt.

- Én vagyok az, Bori. - súgta a kis pók, de Liza nem mert megszólalni. Talán nem is tudott. Nem volt benne teljesen biztos, hogy a háló teszi, vagy a félelem. Bori egész másnak tűnt most a sötétben, úgy hogy Liza a hálóbba keveredett. Nagyobb volt és ijesztő, Liza pedig csak kikerekedett szemekkel nézett rá.

- Ne egyél meg! Kérlek... ne egyél meg! - hallotta meg a saját hangját, ahogyan vékonyan és reszketőn tört elő. Mégis csak tudott beszélni, még ha nem is túl hangosan. Bori meglepetten lépett hátrébb egyet. Rosszul esett neki a feltételezés, de nem láthatta magát az ijedt kis légy szemével most a sötétben. Talán, ha így lett volna, akkor jobban megérti miért ijedt meg annyira Liza.

- Nem foglak megenni, barátok vagyunk. - mondta végül egy sóhajjal Bori és aztán óvatosan, ahogyan már egyszer kipróbálták levágta a pókfonalat Lizáról. A kis légy lassan újra érezte a hűvös levegőt a testén, megmozgatta a szárnyait és sikerült felállnia is. Bár a lábai még mindig nagyon ragadtak a hálóbhoz, ezért képtelen volt haladni rajta. - Gyere a hátamra, majd én elviszlek a széléig.

Azzal Liza felkapaszkodott Bori hátára és elindultak a háló széle felé. Már egészen közel voltak, amikor meglátták a nagy fekete fejet és azt az ijesztő szempárt. Liza szárnyai ösztönösen verdesni kezdtek, de még túl ragacsosak voltak ahhoz, hogy rendesen tudjon repülni velük. Bori is ijedten hátrált kicsit, amikor meglátta az apját.

- Mégis mit művelsz Benedek reggelijével? - kérdezte az apja.

- Liza nem lesz Benedek reggelije! Liza a... ő a barátom! - Bori hangja az elején talán bizonytalannak tűnt, de végül kihúzta magát és hangosan fejezte be a mondatot. Az apja meglepetten nézett rá, amire Bori elmesélte, hogyan mentette meg Liza és hogy azóta milyen sokszor játszottak együtt és milyen jó barátok lettek. A nagy pók meglepetten hallgatta végig a történetet. Idegesen dobolt a lábával, hol Borit, hol Lizát nézte. A kis légy meg sem mert szólalni, csak feszülten vártak, hogy mi lesz. Borin viszont látszott, hogy esze ágában sincs hagyni, hogy Lizának bármi baja essen. Akármit is mondott Tódor, bizony nem minden pók egyforma. Hosszúnak tűnt az eltelt idő, pedig egyáltalán nem volt az, de végül a nagy pók hátrált kicsit és bár semmit sem szólt, de végül eltűnt az ágon a sötétben és nem bukkant fel újra.

Liza meghatottan nézett barátjára, aki kiállt érte a családjával szemben és átölelte a hátát, hiszen még mindig ott volt, aztán finoman verdesni kezdett a szárnyaival. Ezt még sosem próbálták ki ez előtt, de Liza sokszor hallgatta Borit, hogy mennyire szeretne rendesen repülni. Bár a kis légy fáradt volt, de a jó érzés olyan sok erőt adott neki most, hogy könnyedén a levegőbe emelkedett a karjai között Borival, aki úgy érezhette most, mintha tényleg, igazán repülne.

- De csodás! Ez egész más, mint a hálólámpa! - lelkesedett, bár most még sötét volt, a Hold fény mégis eléggé megvilágította az erdőt, ők pedig egészen magasra emelkedtek, hogy jól belássanak mindent. Nem telt el sok idő, mire megérkeztek a tisztásra, ahol bizony Liza és Tódor családjába botlottak. Értetlenkedve nézték, ahogyan a kis légy és kis barátja a pók leszállnak az egyik fűszálra.

- Mi történt? Annyira aggódtunk! - sereglettek köré, bár láthatóan Boritól tartottak kicsit. Liza elmesélte az esetet, legalábbis a nagyrészét, és most elmondta azt is, hogyan barátkozott össze a pókkal. Ámulva hallgatták a történetet, főleg Tódor, aki mindig is tartott a pókoktól és sosem ment a közelükbe. A tücskök vidám ciripelésbe kezdtek, amit Bori csodálkozva hallgatott, mert még sosem hallotta ilyen közről a tücsök zenét, hiszen mindig is féltek a hozzá hasonlóktól.

Így esett meg hát, hogy Liza végül nem lett reggeli, és mostmár a kis légy és a kicsi pók nyugodtan játszhattak együtt a réten. Tódor is sokszor csatlakozott hozzájuk, néha még zenélt is kicsit, amit Bori ámulva hallgatott minden alkalommal.

Buga és az új kölyök

Írta: Varga-Müller Mónika
Illusztrálta: Szász Hanka 12.b

Buga Agyar fia volt, Agyar pedig a konda vezére, márpedig a vezér fiának lenni bizony kötelezettségekkel járt. Buga ezt nagyon jól tudta. Nem játszhatott kedvére a többi vaddisznóköllyel a fák között, nem dagonyázhatott naphosszat az illatos pocsolyákban, nem csörtethetett a bozótban, és nem leshette a bokrok közül a kiránduló embereket sem, hogy aztán váratlanul rájuk rőfentve halálra rémítse őket. Legalábbis nem olyan gyakran, mint szeretne volna. Ehelyett leggyakrabban az apjával rőtt az erdőt, és figyelt, hogy eltanuljon tőle mindent, amit egy leendő kondavezérnek tudnia kell.

– Fiam, egy napon te irányítod majd a kondát. Sokat kell még tanulnod addig, hogy helyt tudj állni! – mondogatta Agyar, Buga pedig lehorgasztott fejjel hallgatta. Ezerszer elmondták már neki, hogy ha az apja megöregszik, és már nem lesz képes vezetni a kondát, neki kell majd átvennie a helyét, ami nagy feladat, és még nagyobb felelősség. A kondavezérnek kell tudnia kiszagolni, merre vannak a legnagyobb tölgy- és bükkmakkmezők, hogy a konda jól lakhasson, őt veszik elő

az erdő lakói, ha bárki a kondából nem képes viselkedni, hőzöng, randalírozik vagy felfordulást csinál, és akkor is az ő hátán csattan az ostor, ha rosszul jelöli ki, hol szabad a kondának feltúrnia a talajt, és emiatt néhány szerencsétlen erdei-egér család földönfutóvá válik.

Buga anyja, Turcsi is kivette a részét fia okításából.

– Ha jó vezér akarsz lenni, ismerned kell az egész kondát!

Ám amikor már sokadszorra rágták át, hogy Sörte nem Bogáncsnak, hanem Csalánnak az ötödfokú unokatestvére, Pufi néni pedig nem Husinak, hanem Hasinak a dédnagymamája, Buga kezdte úgy érezni, hogy egyáltalán nem akar kondavezér lenni, se jó, se rossz. Sokkal szívesebben ment volna ő is dagonyázni a barátaival, Barkával és Vakarccsal, mint régen, amikor még mindhárman csíkos hátú, sivalkodó kismalacok voltak. De nem volt választása.

– Haj-haj – sóhajtott egy ködös őszi reggelen, amikor már hajnal óta próbált sikertelenül szagot fogni. Az erdőben mindent körbelengett az avar nyirkos illata. Szerette ezt az illatot, de nagy gyakorlat kellett hozzá, hogy fel tudja fedezni benne a gombák vagy a makkok illatát. Ma reggel pedig sehogy sem akart sikerülni. Orrát a földre tapasztva, egykedvűen szaglászott, amikor egy hang szólította meg.

– Hát itt vagy!

Buga a hang irányába fordult, és két barátját, Barkát és Vakarcsot pillantotta meg. Mindkettőjük bundája csöpögött a sártól.

– Jössz játszani? – kérdezte Barka. – Csalán talált egy hatalmas pocsolót a tisztástól nem messze. Már mindenki ott van.

– Olyan finom poshadt illata van! – tette hozzá Vakarcs elmélázva.

– Nem lehet – mormogta Buga lemondóan. – Addig nem, amíg nem találtam legalább egy makkmezőt.

Barka és Vakarcs tanácstalanul néztek egymásra. Buga jól tudta, hogy szó nélkül segítenének neki, ha kérné, de az csalás lenne, hiszen ez egyedül az ő feladata.

– És ha azt mondanád, hogy találtál egy jó nagyot? – kérdezte Vakarcs hamiskás félmosollyal. Ő mindig kapható volt egy kis csibészségre.

De Buga határozottan megrázta a fejét.

– Ha apám megtudná, hogy hazudtam, irtó mérges lenne.

– Tőlünk biztosan nem fogja megtudni! – próbálkozott Barka is.

Buga hálásan pislogott rá.

– Ismeritek apámat. Mindent tud – mondta, és újra szimatolni kezdett. A barátai egy ideig még ott tébláboltak körülötte, majd elindultak a csodálatos, poshadt illatú pocsolya felé.

– Sajnálom... – mondta Barka alig hallhatóan.

Ahogy barátai távolodó lépteit hallgatta, Bugának könny szökött a szemébe. Alig látott valamit, de ez most a legkevésbé sem érdekelte. A makkmezőket úgyszemint megláttni, hanem kiszimatolni kellett. Leszegett fejjel haladt hát, egyre csak előre, eltökélten szaglászva az ismerős illatok után. Aztán váratlanul nekiment valaminek, nagyot csattant a feje, hátratántorodott, és a fenekére huppant.

– Hát, ezt meg ki a bánat rakta ide? – mérgelődött, amikor végre sikerült kipislognia a szeméből a könnyeket, és meglátta az előtte magasodó terebélyes fát. Ám a megpróbáltatásai még nem értek véget. Amint talpra kászálódott, valami kicsi és kemény koppant egy nagyot a feje búbján.

– A viharba! Ez már aztán igazán több a... – mordult fel, ám ekkor végre megcsapta az orrát a jól ismert illat. Lenézett, és közvetlenül a lába előtt ott incselkedett vele egy szép, érett tölgymakk. Buga újra szemügyre vette a fát, aminek olyan szerencsétlenül nekiment, és elnevette magát. Egy öles tölgyfa volt, az ágain megszámlálhatatlanul sok makk lengedezett a hűvös őszi szélben, és körülötte az avar is ugyancsak tele volt már. Hát itt van, talált egy makkmezőt, bár nem egészen úgy, ahogy tervezte, de ez most nem is számít, hiszen végre ő is mehet dagonyázni a többiekkel. Talán még utol is érheti őket.

– Barka! Vakarcs – kiáltotta boldogan, és nekiiramodott a tisztás felé. – Várjatok! Jövök én is!

A pocsolya még annál is sokkal, de sokkal jobb volt, mint ahogy Barka és Vakarcs mesélték: tele volt lehullott falevéllal, moszattal, és a selymes iszap csak úgy kavargott a vízben. Buga nem is gondolkodott sokat, hanem vidáman röfögve gázolt a többiek közé, ők pedig hangos visítással üdvözölték. A játék hevében csak úgy fröcsögött a sár, csak úgy cuppogtak a csülkök, boldog röfögés és horkantás hangjai töltötték meg az erdőt. Későre járt már, mire a vaddisznókölykök kimulatták magukat, és elindultak hazafelé.

Az erdő szélén a fák már ritkásabban álltak, és nem is nőttek olyan magasra, viszont dúsan burjánzott arrafelé a szeder, a csipkebogyó, a kökény, és a galagonya. Megannyi szúrós szárú, ám annál finomabb termésű bokor. A tövisek meg se kottyantak a vaddisznóknak, a lepotyogó bogyók ellenben annál csábítóbbak voltak, így késő nyártól egészen a tél beálltaig ez az áthatolhatatlan bozótos szolgált a konda otthonául. Télen aztán behúzódtak az erdő mélyére, hiszen a levelek lehullta után túlságosan könnyű prédáivá váltak volna az erdőszéli kaszálót leső vadászoknak.

Buga, Barka és Vakarcs kimerülten baktattak hazafelé, amikor hirtelen izgatott csipogásra lettek figyelmesek.

– Hallottátok?

– Hallottátok?

– Hallottátok?

Buga felnézett, és egy kis csapatnyi verebet vett észre a fejük feletti ágakon.

– Hogy hallották volna? – szólalt meg most az egyikük, és egyenesen Buga szemébe nézett. – Akkor nem itt meresztenék a szemüket, hanem szednék a lábukat, mint a szélvész!

– Mit kellett volna hallanunk? – kérdezte Buga.

– Új család érkezett az erdőbe! – csivitelte az egyik veréb izgatottan.

– Városiak! – tódította egy másik.

– Apádhoz igyekeznek, hogy csatlakozhassanak hozzátok – fejezte be egy harmadik.

A három barát összenézett. Egy új vaddisznócsalád érkezett az ő területükre? Ráadásul a város közeléből? Ehhez fogható izgalom nem minden nap adódik ám! Nem is töprengtek tovább, hanem ahogy csak bírtak, szaladni kezdtek, végül ki-fulladva, lihegve értek az erdőszéli bozótoshoz.

A bozótos bejáratánál addigra már a fél konda összeverődött, és mindenki a jövővényeket, egy kant, egy kocát, és a kölyküket leste. Buga úgy tippelte, hogy a vaddisznógyerek nagyjából egykorú lehet vele.

– És meddig szándékoztok maradni? – hallotta meg Buga az apja udvarias, ám annál határozottabb hangját.

– Ha nem bánjátok, letelepednénk itt köztetek – felelte az idegen kan.
– Nem való nekünk a városi élet – tette hozzá a koca lesütött szemmel. – Még ha csak ketten lennénk, de gondolnunk kell a kicsinyünkre is.

Az említett kicsiny szégyenlősen rugdalt egy talajrögöt, és szemlátomást nem élvezte a kéretlen figyelmet.

Agyar fel-le járkált a három jövevény előtt, hol egyikükre, hol pedig másikukra nézett.

– Nem bánom, egyelőre maradhattok – szólalt meg végül. – És végleg befogadunk benneteket, ha az ősz végéig nem csináltok semmilyen kalamajkát.

– Ez csak természetes! – mondta az idegen kan. – Nagyon köszönjük.

Agyar kurtán biccentett, és intett Turcsinak, hogy vezesse körbe őket. Ahogy a jövevények eltűntek szem elől, lassan a körjük gyűlt tömeg is feloszlott, és minden visszatért a régi kerékvágásba. Legalábbis látszólag.

Buga a következő napot Agyarral töltötte. Megmutatta neki a tölgymakkmezőt, amit a jövevények érkezése előtt talált.

– Igazán szép munka – bólintott Agyar –, büszke vagyok rád, kölyök! – mondta, és olyan elismerően nézett rá, hogy Buga elszégyellte magát, de aztán gyorsan el is hessegette a rossz érzést. Végülis így vagy úgy, de csak megtalálta ezt a makkmezőt, a többin meg kár lenne rágódnia.

Miután maguk mögött hagyták az öles tölgyfát, a környék legnagyobb üregi nyúl kolóniáját keresték fel. A rangidős nyúl készséggel állt rendelkezésükre. Elmagyarázta Bugának, miről ismerheti fel a nyúlüreg bejáratát, és hogy hogyan bizonyosodhat meg arról, hogy nincs egyetlen üreg sem azon a területen, ahol túrni készülnek.

– Bátorkodtunk előkészíteni egy kis gyakorlóúrat a fiatalúrnak – mondta végül a mancsait tördelve.

– Remek ötlet! – bólintott Agyar.

Az öreg nyúl hálásan pislogott rá, és egy csipkebogyóbokorhoz vezette őket. Buga bizonytalanul téblábolt a bokor körül, és szimatolni próbált, de az égvilágon semmi különösét nem érzett. Egyszer csak halk kuncogásra lett figyelmes. Amint arra kapta a fejét, két kis fülecskét látott eltűnni a föld alá. Gyorsan oda-

szaladt, és meg is találta a gyakorlóüreg egyik bejáratát. Agyarra nézett, ő pedig biztatóan rámosolygott. Buga fellelegzett. Innentől gyerekjáték volt az egész. Ahogy a rangidős nyúltól tanulta, lábával óvatosan megkopogtatta az üreg bejárata körül a földet, és hamarosan meg is érezte, merre haladt a föld alatti folyosó, kisvártatva pedig egy újabb bejáratba botlott. Diadalittasan felnevetett, és válaszul innen is, onnan is halk kuncogást hallott. Nem lett volna meglepve, ha a kolónia összes nyula azt lesné, hogyan teljesít a konda leendő vezére a gyakorlóúráján.

Buga alaposan elfáradt, mire hazaindultak. A nap már alacsonyan járt.

– Hogy tetszett az üregi nyulaknál? – kérdezte Agyar.

– Nagyon! – lelkesedett Buga. Maga is meglepődött, milyen jól érezte magát. Sokkal jobb volt, mint a többi unalmas lecke, amiket idáig tanult.

Már majdnem hazaértek, amikor Barkát és Vakarcsot pillantották meg. Feltűnően izgatottak voltak, és Buga úgy érezte, rá várnak.

– Mehetek? – kérdezte. Agyar bólintott.

– De ne maradj sokáig! – szólt, azzal magára hagyta a három jóbarátot.

– Nem fogod elhinni, miket mesélt Bürök! – lelkesedett Barka, amint üdvözölték egymást.

Buga értetlenül meredt rájuk.

– Ki a bánat az a Bürök?

– De hát tudod! Ott voltál, amikor apád befogadta őket – magyarázta Barka.

Buga úgy érezte magát, mint aki avas makkot nyelt. Hát persze! Annyira élvezte az üregi nyulaknál töltött napot, hogy teljesen megfeledkezett a jövevényekről, és amíg ő az apjával volt, addig a többi vaddisznógyerek összebarátkozott az új kölyökkel, ő pedig mindenről lemaradt.

– Komolyan, hallanod kellett volna! Azt mondta, az emberek kukái annyi étellemmel vannak tele, hogy azt mi itt el sem tudjuk képzelni! – áradozott Vakarcs.

– És hogy aki egyszer már kóstolta a penészes szalámit, az többé csak fanyalogva tudja megenni a tölgymakkot.

Buga megütközve meredt rájuk. Hát ezeknek elment az esze? Nem tudta elhinni, hogy van a világon bármi, ami jobb lehet a tölgymakknál. Na jó, talán a bükkmakk, csak az meg nem olyan szapora.

– Ennek a Bűröknek csak a szája jár – mondta. – Fel akar vágni, és azt várja, hogy mind hanyattessünk tőle. Hát nektek már nem elég jó a makk meg a galagonya meg a csiperkegomba?

Vakarcs vállat vont.

– Én azért megkóstolnám azt a penészes szalámit is – ábrándozott.

Buga mérgesen fújt egyet. Nem volt kedve se penészes szalámiról, se arról a jöttment Bűrökről beszélgetni, így aztán hamar el is köszönt a barátaitól, és inkább hazament, hogy kipihenhesse a nap fáradozásait.

Agyar másnap kora hajnalban ébresztette a fiát. Tiszta, de hűvös idő volt, éppen csak a lábaiknál gomolygott egy kis köd.

– Hová megyünk? – kérdezte Buga, és nagyot ásított.

Agyar jólesően beleszagolt a friss erdei levegőbe, mielőtt válaszolt volna.

– Ha jól sejtem, mostanában hallottál ezt-azt az emberekről.

Buga csodálkozva meredt rá. Vajon honnan tudja?

– Csak egy keveset – motyogta.

– Ma valami nagyon fontosat szeretnék mutatni neked. A faluban.

Buga megtorpant. Még soha életében nem járt a falu környékén. Az az erdő túl-só felén volt, és különben is, tiltott terület a kondának, ugyanúgy, ahogy az utak is. Túl veszélyes – mondogatta Agyar, és senki nem akadt, aki vitába szállt volna vele. Ahhoz túlságosan tisztelték.

Jókora utat tettek meg, mire a falu szélére értek. A házak kéményeiből lustán tekergett a füst, minden békésnek és nyugodtnak tűnt. Buga orrát hirtelen olyan mennyei illatok csapták meg, hogy alig tudta megállni, hogy elinduljon feléjük.

– Mi ez? – kérdezte az apját.

Agyar az egyik ház előtt álló koromfekete doboz felé intett.

– Úgy hívják, szemét. Az emberek időnként olyasmiket is kidobnak, amitől a vaddisznónak összefut a szájában a nyál.

Buga meredten nézte a fekete dobozt. Hát ezek azok a kukák, amikről az új kölyök beszélt, értette meg. Nem tudta, hogy az ínycsiklandozó illat, ami megcsapta az orrát, penészes szalámi-e, de bármi is volt az, ellenállhatatlan vágyat érzett rá, hogy megkóstolja. Hirtelen rettenetes bűntudat kerítette a hatalmába. Szörnyen érezte magát.

– Csábító, ugye? – kérdezte Agyar.
 Buga bizonytalanul bólintott.

– Viszont jól jegyezd meg, fiam, az emberek területére merészkedni nagyon veszélyes. Semmi, amit azokban a kukákban találhatsz, nem éri meg, hogy az életedet, vagy bárki másét a kondából kockáztasd miatta. Megértetted?

– Meg – válaszolta Buga, és úgy érezte, mintha egy aprócska gombóc kezdene növekedni a gyomrában.

– Bármilyen nagy is a kísértés, egy kondavezérnek ellen kell állnia neki, a kondát pedig távol kell tartania tőle – folytatta Agyar komoly hangon –, mert nem minden vaddisznó képes megállni, hogy odamerészkedjen. Persze ezen még ráérünk dolgozni, elvégre egyelőre nem tervezek nyugdíjba vonulni!

Agyar hirtelen elnevette magát, mire Buga gyomrából azonnal elillant a gombóc, és már egy csöppet sem bánta, hogy nem mehet a kukák közelébe. Hátat fordítottak a falunak, és visszatértek a biztonságot adó fák közé.

– Mára elég is ennyi – szólalt meg Agyar, amint a konda területére értek. – Menj, és keresd meg a barátaidat, nekem még van egy kis dolgom.

Buga nem tétozva, fürgén elindult, és hamarosan rá is bukkant Barkára és Vakarcusra, amint egy kidőlt fa törzse előtt heverészttek, és halkán pusmogtak valamiről. Buga lépteinek zajára mindketten felkapták a fejüket, és bátortalanul rámosolyogtak.

– Barka! Vakarc! Jöttök dagonyázni? – hívta őket Buga.

Ám a legnagyobb meglepetésére Barka és Vakarc nem kezdtek el ujjongani, mint máskor tették volna, hanem bűnbánó képet vágtak.

– Hát... ööö... – kezdte Vakarc. – Tudod, az van, hogy megígértük Büröknek, hogy körbevezetjük az erdőben.

Bugát hirtelen forráság öntötte el. Még két napja sincs, hogy ez az idegen kölyök betette ide a lábát, és máris elhappolta a barátait.

– Gyere te is – javasolta Barka.

– Kösz, nem. Nem fogom a napot idegenvezetéssel tölteni, amikor dagonyázhatok is – vágta rá, és dühösen elcsörtetett.

De egyedül dagonyázni nem volt olyan jó, mint a többiekkel, ezért amikor Buga ismerős hangokat hallott, nagyon megörült. Egy egész sereg vaddisznókölyök ér-

kezett, köztük Barka és Vakarc is. Ám Buga jókedve hamar elillant, mert váratlanul egy idegen hang szólalt meg.

– Ez nektek dagonya? A régi otthonunknál ennél tízszer nagyobbak is voltak!

Buga elképedve figyelte, ahogy a társai a pocsolya szélén téblábolnak. Egyikük sem vetette bele magát a hűvös vízbe, hanem zavartan néztek hol az új kölyökre, hol rá. Neki bezzeg még a feje búbja is saras volt.

Buga dühös lett. Ennek a Büröknek nem csak a makk, de úgy látszik, még a dagonya sem elég jó. Az idegen finnyásan szagolt bele a pocsolya lágyan hullámzó vizébe, és elhúzta az orrát.

– Poshadtabb is lehetne – fintorgott.

– Azért csak próbáld ki, meglátod, nagyon jó lesz! – biztatta Kóró, az egyik kölyök félszegen.

Bürök tovább vizsgálta a pocsolyát.

– Egy békát sem látok. Mifelénk tele vannak velük a pocsolyák.

– Akkor maradtál volna inkább ott – csúszott ki Buga száján. Valaki felsziszszent, valaki pedig halkán sikkantott. Bürök most először nézett Bugára, és tetőtől talpig végigmérte.

– Te vagy annak a híres-neves Agyarnak a fia, ugye?

Bugának nem tetszett, ahogy Bürök az apjáról beszélt. Mintha gúnyolódott volna rajta.

– És ha igen? Mi közöd hozzá? – válaszolta dacosan.

Bürök gúnyosan elmosolyodott, de nem felelt.

– Gyertek, menjünk inkább tovább! Hátha akad egy rendes pocsolya is ebben a nyamvadt erdőben.

Azzal hátat fordított, és komótosan elsétált, Buga pedig elképedve nézte, ahogy a többiek is mind a nyomába erednek. Annyira bízott benne, hogy legalább Barka és Vakarc vele maradnak, de nem így történt. Barka még bocsánatkérően viszszanézett rá, de aztán ő is a többiek után kullogott.

Ahogy teltek a napok, Buga egyre rosszabbul érezte magát. Mindenki, akit eddig a barátjának hitt, árnyékként követte az új kölyköt, ő pedig egyedül maradt. Hiába kereste a társaságukat több alkalommal is, mindig alulmaradt Bürökkel

szemben. El sem tudta képzelni, vajon mivel tudta őket így elbolondítani, és miért nem veszik észre, hogy milyen nagyképű és beképzelt is valójában.

De mivel a barátai láthatólag nem akartak vele lenni, hamarosan már ő sem kereste a társaságukat. A szabadidejében magányosan járta az erdőt, még dagonyázni sem volt kedve. És ha véletlenül meghallotta a többi vaddisznókölyök hangját, jó előre kitért az útjukból, nehogy összeakadjon velük. Ám egy sápadt fényű őszi végi napon mégiscsak beléjük botlott. A tisztáson heverésztek, és élvezték az őszi talán utolsó napsugarait. Bürök meg persze megállás nélkül hengegett.

– ... az én apám volt ott a vezér – mesélte éppen. – És ezerszer jobban csinálta, mint ez a tutyimutyi Agyar.

Bürök önelégült képpel vigyorgott, és a többiek közül is felnevettek néhányan. Buga állkapcsa megfeszült. Mit képzelsz ez a felfuvalkodott hólyag? Még hogy az ő apja tutyimutyi?

– Vigyázz, miket beszélsz! – morogta, és kilépett a fák árnyékából. A legtöbb vaddisznókölyöknek az arcára fagyott a vigyor, Büröknek viszont a szeme se rezzen.

– Különben mi lesz?

– Különben... különben... – Buga annyira mérges volt, hogy még gondolkodni is alig tudott.

Bürök elnevette magát.

– Na, látod – jelentette ki elégedetten. – Azt mondok, amit csak akarok. Sőt, azt teszek, amit csak akarok, és senki nem tehet ellene semmit! Az apád reggeltől estig csak nyulakat pátyolgat, meg az avart szaglássza. Nála unalmasabb alakot el se tudok képzelni, és ez a hely is dögunalmas!

– Azt hiszed, a te apád jobban csinálná? – sziszegte Buga.

– Nem hiszem, hanem tudom. A régi életünk iszonyúan izgalmas volt. Éjjelente a városba jártunk portyázni...

– Nagy ügy! – szakította félbe Buga. – A sötétben randalíroztatok, amíg az emberek aludtak? Ez aztán a teljesítmény!

Bürök szeme egy pillanatra mintha bosszúsan villant volna.

– Átjártunk az utakon – közölte jelentősegteljesen.

– Az utakon? – hitetlenkedett Buga.

– Az utakon... – suttogták többen is.

Bürök fölényes mosollyal bólintott.

– Hazudsz – jelentette ki Buga, mert szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy ez a nagyokos csak a levegőbe beszél. A többiek viszont nyilvánvalóan hittek neki, és ezzel szemléltetést Bürök is tisztában volt.

– Ha nem hiszed el, az a te bajod. Bőven vannak, akik hisznek nekem – felelte Bürök, és a körülötte heverésző vaddisznókölyökök felé biccentett. Senki sem tiltakozott.

Buga vastag kefeszőre alatt olyan vörös lett a dühtől és a szégyentől, hogy egy bodobács is megirigyelte volna. Végignézett a barátain, bár már abban se volt biztos, hogy vannak-e még egyáltalán barátai. Mind kerülték a tekintetét. Barka le-sütött szemmel rugdalta a földrögöket, Vakarc pedig egy ganajturó ténykedését vizsgálta akkora figyelemmel, mintha egész életében nem látott volna még ennél érdekesebb dolgot. Buga úgy érezte, vesztett. Alulmaradt ezzel a szájhőssel szemben, akár utakon kelt át, akár nem. Csalódást okozott az apjának, az anyjának, és az egész kondának. Hogyan lenne képes vezetni őket, amikor még a barátait sem tudja megtartani? Még egy makkmezőt is csak akkor talál meg, ha fejjel nekimegy a fának. És ami az apját illeti, mindezidáig azt hitte, a konda tiszteli őt, de lehet, hogy tévedett? Lehet, hogy csak egy unalmas nyúlpátyolgatónak tartják? Buga fürkésző tekintettel nézett végig a társain. Többek tekintetében is bizonytalanság tükröződött. És ekkor úgy érezte, itt az ideje, hogy a sarkára álljon, hiszen egy napon akkor is ő lesz a konda vezére. El kell nyernie a többiek tiszteletét, és már azt is tudta, hogyan.

– Ebből elég! Át fogok menni az úton – jelentette ki olyan magabiztosan, ahogy csak tőle tellett. – És ha sikerül, békén hagyod a családomat és a barátaimat.

A vaddisznókölyökök nyugtalan fészkelődésbe és pusmogásba kezdtek, és Buga elkapta Barka riadt pillantását is. Bürök azonban kíváncsian meredt rá.

– És ha átmentél? Azt várod, hogy csak úgy elhiggyem? Hogyan bizonyítod majd be?

Most Buga volt az, aki fölényesen elvigyorodott. Remélte, hogy Bürök bizonyítékot követel majd.

– Gyere velem. És akkor legalább te is megmutathatod, hogy mire vagy képes.

Bürök lélegzete egy pillanatra elakadt, de aztán hamar visszatért a hangja.

– Nekem semmit sem kell bizonyítanom, anélkül is mindenki hisz nekem.

Tehát jól gondolta, nyugtázta Buga, Büröknek csak a szája járt.

– Én azért nem lennék benne olyan biztos, de ahogy gondolod! – vonta meg a vállát, aztán a többiekhez fordult – Mindenki, aki bizonyítékot szeretne, legyen holnap hajnalban a vadetetőnél.

Bürök szeme szikrákat szórt, láthatóan nem volt ínyére a kialakult helyzet, de mivel meg akarta őrizni a tekintélyét, nem akadékoskodott tovább.

Éjjel eleredt az eső. Az esőcseppek vadul kopogtak a fák csupasz ágain, a szél pedig kíméletlenül lerázta azt a néhány falevelet is, ami még ott árválkodott az ágakon. Buga reszkető lábakkal ácsorgott a vadetető mellett. Ha Agyar sejtené, mire készül, biztosan lenne hozzá egy-két keresetlen szava. Ám, ha szerencséje van, az apja nem fogja megtudni, Bürök viszont leszáll végre róla, és a többieket is békén hagyja.

A vaddisznókölykök közül nem sokan jöttek el. Jellemző, gondolta Buga, szájátva hallgatják, amikor valaki kalandokkal eteti őket, de rögtön inukba száll a bátorságuk, amint egy igazi kalanddal kerülnek szembe.

Barka és Vakarcs viszont elsőként jelentek meg a tisztáson.

– Nem kellene ezt tenned! – mondta Barka. – Enélkül is mind tudjuk, hogy milyen bátor vagy, és hogy jó kondavezér lesz belőled.

Buga megvetően horkantott. Azok után, ahogy mostanában viselkedtek vele, úgy érezte, ebbe nincs joguk beleszólni.

Sokáig vártak, mire végül Bürök is megérkezett. Buga azt hitte, már el sem jön. Hozzájuk hasonlóan ő is csapzott volt, Sörtéiről patakokban folyt a víz, és olyan képet vágott, mintha záptojásba lépett volna.

A vadetetőtől egy földút vezetett a tisztáson át, be az erdőbe. Ezen indultak el. Sokáig tekeregtek a fák között, míg a földút egy széles útba torkollott. Bár az út kettészelte az erdőt, körülötte ritkábbak voltak a fák. Buga megtorpant. Még sosem járt a túloldalon, az már nem az ő kondájuk területe volt. Ahogy állt az út mellett, és a túloldalt nézte, már nem volt olyan biztos magában. Még ha ép bőrrel meg is ússza ezt a kalandot, akkor is titkolnia kell majd a szülei előtt, és

ebbe belesajdult a szíve. Most viszont már nem volt visszaút, nem hátrálhatott meg. Nagyot sóhajtott, és óvatosan rálépett az útra. A vihar közben nem csitult. A szél veszettül zúgott, és ő alig hallott valamit, látni pedig még annál is kevesebbet. Az első néhány lépés után nem történt semmi, ezért egyre bátrabban kezdett lépkedni, és végül átért a túloldalra. Hát itt volt, megcsinálta. Diadalittasan ujjongott fel, kifújta magát, aztán rögtön indult is visszafelé, csak legyen mielőbb vége ennek a kalandnak! Ám amint a lába újra az aszfaltot érte, váratlanul éles fény vakította el. Arra kapta a fejét, és a rémülettől többé már mozdulni sem bírt: két fénypont közeledett felé szédítő iramban. A zuhogó esőn át is tisztán hallotta Bűrök riadt visítását, a szeme sarkából pedig Barka és Vakarcs rémült tekintetét kapta el. Aztán hirtelen mindhárman megzavarodva ugrottak félre, közöttük pedig az apját pillantotta meg kicsörtetni a sűrűből. Buga még sosem látta őt ilyen harciasnak, ilyen vadnak. Egyenesen felé tartott, két hatalmas ugrással mellette termett, és egy nagyot taszított rajta. Buga tehetetlenül úszott a levegőben, és az út túloldalán landolt. Szerencsétlenségére a feje éppen egy kiálló szikladarabnak ütközött. Éles fájdalom nyilallt belé, aztán egy fülsértő csattanást hallott, és minden elsötétült körülötte.

Amikor magához tért, mindene sajgott. Nem tudta, hol van, és azt sem, hogy mi történt. Csak lassan kezdett felderengeni minden. Otthon volt, a kényelmes és biztonságos bozótos mélyén, puha mohaágyon, arra viszont nem emlékezett, hogy hogyan került ide. Egyszer csak egy halk hangot hallott:

– Mára még jó lesz, de holnap már mindenképpen cserélni kell!

Buga kinyitotta a szemét, és elszorult a szíve attól, amit látott. Nem sokkal arébb ott feküdt az apja, mellette pedig egy üregi nyulat pillantott meg, amint a hátsó lábain éktelenkedő lapulevél-kötést igazgatja.

– Nagyon hálásak vagyunk, Pitypang – hallatszott most Turcsi hangja is. Közvetlenül Agyar mellett állt, a tekintetében aggodalom tükröződött.

– Ó, igazán szóra sem érdemes! Ez a legkevesebb, amiért ilyen körütekintően bántok az üregeinkkel – szabadkozott Pitypang, majd Bugához fordult, és miközben a fején lüktető sebet ellenőrizte, összeakadt a tekintetük – Á, látom, felébredt a fiatalúr, magatokra is hagylak benneteket.

Azzal udvariasan biccentett, majd sarkon fordult, és elugrált a bozótos kijárata felé. Bugának hirtelen olyan melege lett, hogy úgy érezte, menten meggyullad. A szemébe könny szökött, és sehogy sem bírt az anyja szemébe nézni.

– Miért csináltad? – kérdezte Turcsi lágyan, a hangja még egy kicsit sem volt vádló. Buga ettől persze csak még jobban szégyellte magát.

– Én csak meg akartam mutatni, hogy nem jobb nálunk – motyogta. – Azt mondta, a régi kondájukban az ő apja volt a vezér, és sokkal jobban csinálta, mint apa.

– És eszedbe jutott megkérdezni, miért nem maradtak ott, ha egyszer ő volt a vezér? – kérdezte Turcsi.

Buga meghökkent. Tényleg, miért nem?

– Bűrök apja túlságosan is vakmerő volt – szólalt meg ekkor Agyar rekedtes hangon, kinyitotta a szemét, és egyenesen a fiára nézett. Buga a megkönnyebbüléstől hirtelen szóhoz sem jutott. Bánta is ő, ha megszidja, vagy mérges lesz rá az apja, csak gyógyuljon meg!

– A régi kondájukból többen megsérültek, vagy fogságba estek – vette át a szót Turcsi. – Végül fellázadtak a vezérük ellen, és száműzték az egész családját.

– És ti mégis befogadtátok őket? – hökkent meg Buga.

– Mindenki megérdemel egy második esélyt – felelte Agyar.

– És apáddal bízunk benne, hogy jó útra térnek, és nem fognak több bajt okozni. Jó jel, hogy amikor Bűrök szülei meghallották a történeteket, szörnyen mérgesek lettek. Alighanem alaposan leteremtették a fiacskájukat.

– Szerintetek ő is részt vett azokon a portyákon, amivel a többieket hitegette?

– Nem hinném – rázta meg a fejét Agyar. – Szerintem csak rosszul érezte magát az új helyen, és ki akart tűnni valamivel. Jobban kellett volna figyelniük rá.

Buga nem értette, mire gondolhat az apja. Mégis hogyan tudtak volna rá figyelni? Mégsem tarthatják szemmel a konda összes vaddisznóját. Erről hirtelen egy egészen más kérdés jutott eszébe.

– Tényleg, honnan tudtátok... ma hajnalban... – puhatolózott. Rettentően zavarban volt. – Honnan tudtátok, hogy hol keressetek?

Turcsi Agyarra mosolygott.

– Tudod, fiam, apádnak erdőszerte sok barátja van.

Agyar szerényen megvonta a vállát.

– Nagypád megtanított rá, hogyan éljek békében az erdő népével. Én is ezt szeretném átadni neked. Ahogy te bánsz másokkal, ők is úgy bánnak majd veled.

Buga Pitypangra gondolt, és az üregi nyulaknál tett látogatásukra. Hát ez az a lecke, amit az apja neki szán? – tűnődött.

– Ma hajnalban néhány kis veréb tett nekünk hatalmas szolgálatot – folytatta Agyar. – Látták, hogy a vadetetőnél gyülekeztek, követni kezdtek benneteket, és amint rájöttek, mire készültök, azonnal értesítettek minket.

Buga elcsodálkozott. Szóval az a cserfes népség mindenről beszámol az apjának?

– Látod, nem olyan rossz ám az, ha valaki nem a kalandokat úzi, hanem verebekkel barátkozik. Vagy éppen nyulakat pátyolgat – kacsintott rá Agyar, Buga szívére pedig hirtelen akkora kő esett le, hogy már-már azt is hallani vélte, ahogy koppan a keményre taposott talajon. Megkönnyebbülten süppedt bele a kényelmes mohaágyba, és úgy érezte, hogy most már minden rendben lesz.

Barka és Vakarcs még aznap meglátogatták a sérülteket. Agyar éppen mélyen aludt, így a három jó barát nyugodtan tudott beszélgetni.

– Annyira sajnáljuk! – szólalt meg Barka lesütött szemmel. – Ha kiálltunk volna melletted, ez nem történik meg.

Buga legszívesebben rávágta volna, hogy legközelebb ne felejtsék el, hogy ki a barátjuk, és ki nem, meg hogy jobban is megválogathatnák, kiben bíznak meg, ám helyette ezt válaszolta:

– Senki nem kényszerített rá, hogy átmenjek azon az úton. Az egész egyedül az én hibám volt – majd kis gondolkodás után még hozzátette: – Azt viszont tényleg nem értem, hogy miért volt mindenki úgy oda Bűrökért.

– Neked olyan sok dolgod volt – kezdte Barka óvatosan. – Alig láttunk, ő meg mindig ott lebzelt körülöttünk.

– És olyan érdekeseket mesélt! – magyarázkodott Vakarcs is. – Nem akartunk kimaradni belőle.

– De akkor sem kellett volna bedőlnünk neki – tépelődött Barka.

– Nem érdekes, már nem haragszom – mondta Buga, és őszintén így is gon-

dolta. Igaz, nem is olyan régen még rettentően mérges volt rájuk, ám ez már egy kicsit sem számított, hiszen a barátai újra itt voltak vele, és ahogy az apja mondta, mindenki megérdemel egy második esélyt.

Agyar és Buga sérülései szépen gyógyultak. Buga napról napra egyre több időt töltött a bozótoson kívül, és még az első fagyok beállta előtt újra dagonyázhatott a barátaival. Amint sivalkodva belevetették magukat egy dagonyába, Buga egy árnyat vett észre a szeme sarkából. Bűrök volt az. Tétován álldogált a pocsolya szélén, és őket figyelte.

– Jöhetek én is? – kérdezte bátortalanul.

Buga hosszasan fürkészte a képét, végül így szólt:

– Nem túl nagy ez a pocsolya. És a vize is lehetne egy kicsit poshadtabb.

Bűrök felkapta a fejét, és halványan elmosolyodott.

– Pont így szeretem.

Azzal hálától ragyogó képpel csatlakozott a többi vaddisznókölökhöz, és dagonyáztak, amíg a sápadt őszi végi napsugarak végleg el nem bújtak a csupasz fák ágai között.

Verseny a tűzzel

Írta: Fedina Lídia

Illusztrálta: Keresztes Dóra 12.b

Ragyogóan tűzött az afrikai nap, és Cirk, a fiatal gepárd kimerülten rogyott le a sziklára. Fogalma sem volt arról, hogy a délelőtti folyamán mekkora utat járt be, mint ahogy azt sem tudta, hol van. Hajnalodott már, mikor a varacskosdisznó nyomában elszakadt a családjától. A mamája meg a testvérei biztosan keresik, talán ráakadnak. Legjobb lesz, ha lepihen itt, és nem megy semerre.

Beljebb húzódott az árnyékba, de azért úgy helyezkedett, hogy a szikla tetejéről jó darabot beláthasson a nagy, füves síkságból. A távolban antilopok legeltek. Békességben megfért itt egymással a sokféle gazella, antilop, a zebrák, gnúk, impalák, bivalyok meg a többi legelésző állat. A távolban elefántok vonultak lassú méltósággal. Olyan volt a kép, mint máskor, Cirk mégis nyugtalanságot érzett. Még sosem volt ilyen sokáig távol a családjától. Vadászott már külön, és zsákmányolt is kisebb vadakat, ám a varacskosdisznó túl nehéz feladatnak bizonyult. Folyton kicselezte, Cirk mégis makacsul kitartott. Úgy gondolta, elég nagy és erős már egy ekkora zsákmányhoz, ezért nem adta fel.

Hallotta ugyan a mamája hívó hangját, de elragadta a vadászat láza. Csakhogy a varacskosdisznó kereket oldott a folyóparti nádasban. Cirk bosszankodott egy darabig, próbált a nyomára akadni, aztán feladta és elindult hazafelé. Vagyis arra, amerre azt gondolta, hogy hazafelé van. Amikor már egészen kivilágosodott, kezdett gyanús lenni, hogy nem tudja, hol jár. Aztán végre kikeveredett a folyó menti erdőből a sík vidékre. Itt futásnak eredt. Rohant, ahogy a lába bírta, de csak nem találta az ismerős sziklákat, ahol laktak. Össze-vissza futkosott, míg végül be kellett látnia, hogy bizony – eltévedt.

Az oroszlánok egyszer csak ott voltak előtte. A lába nyomán porzott a föld, ahogy lefékezett. Népes oroszláncsalád hűsölt egy hatalmas majomkenyérfa árnyékában. Legalább nyolcan voltak, felnőttek és fiatalok. Az oroszlán veszélyes. Ő meg csak egy nagyobbacska kölyök! Nagy ég! Most mit tegyen?! Hajszá! híján berohant az oroszlánok közé. Talán nem veszik észre...

Jobb, ha ebben nem reménykedik. Máris észrevették. Az aranyörényű apa-oroszlán felemelte a fejét, és egyenesen rábámult. Cirk visszahémozott, aztán pislogott. Jelezte, hogy nem akar ő semmi rosszat. Az oroszlán mereven figyelte. Távolabb felállt egy fiatal nőtény. Éhesnek tűnt. Fölötte, a fán egy zöld cerkóf majom szemtelenül rikoltozni kezdett. Társainak megtetszett a csúfolódás, mert csatlakoztak hozzá. Cirk úgy érezte, kinevetik. Na, adna ő nekik, ha nem lennének itt az oroszlánok! De itt vannak. Rádadásul a fiatal nőtény testvére is feláll. Ezek vadászni akarnak rá! Ennek a fele sem tréfa! Hátra arc!

Sebesen megpördült és már szedte is a lábát. Az oroszlánok meg utána. Legalábbis az a kettő. Szerencsére nem volt annyi eszük, hogy kétfelől menjenek rá. Akkor bekeríthetnék. De így... Cirk lassított, hogy azt a reményt keltse üldözőiben, elkaphatják. Megvárta, hogy közelebb kerüljenek hozzá, és nekiiramodott. Az oroszlánok teljes erejükből futottak. Cirk meg félgőzzel. Kezdte élvezni ezt a fogócskát. Sokkal, de sokkal jobb futó az oroszlánoknál. Megint bevárta őket, de azoknak nem volt annyi eszük, hogy rájöjjenek, csak játszik velük. Őrült módra igyekeztek. Az apjuk a távolban – mert már jó messzire jutottak – lemondóan megrázta sörényes fejét, aztán mancsára támasztotta erős állkapcsát. Fiatalság, bolondság, gondolta, és érdeklődve figyelte, mikor adják fel lányai a szemtelen gepárdsuhanc hiábavaló hajszolását.

Nem sokáig bírták. Körülbelül akkor, amikor Cirk negyedszer engedte őket a közelébe, és szaladt el előlük, egyikük rájött, hogy képtelenség ezt a gepárdot elkapni. Nővére egy kicsit még futott, és amikor ő is megállt, Cirk szembefordult velük.

– Elég volt? – nevetett rájuk.

– Hogy tudsz így futni? – kérdezte az, aki elsőnek adta fel Cirk hajszoását.

– Nem tudom – rántotta meg a vállát Cirk –, talán mert hosszúak a lábaim. Anya legalábbis azt mondja.

– Az lehet – nézte végig mellső lábait az oroszlán. – A miénk rövidebb.

– Most mit haverkodsز vele?! – kiáltott rá a nővére. – Ez csak egy nyamvadt gepárd!

– Nyamvadt? – nézett rá Cirk haragosan, de aztán felnevetett: – Mégsem tudatok utolérni!

Azzal büszkén hátat fordított nekik és elindult. Milyen nagyképűek! Cirk anyukája azt tanította, hogy nem számít, ki minek születik. Mindannyian egyforma értékűek. Sajnos ezt az oroszlánok nem így gondolják. De ez az ő bajuk.

Ügetett, futott, aztán sétált, még ugrándozott is – mindenféle jármódban és tempóban haladt, és várta, hogy egyszer, mintegy varázsütésre elérköl az ismerős otthoni táj, de csak nem találta a hazafelé vezető utat. Elfáradt, hát leheveredett az elé kerülő sziklára, hogy megpihenjen, és reménykedett. Aztán elszunnyadt, ő legalábbis azt hitte, hogy csak elszunnyadt, pedig a fárasztó rohangálás után átaludta az egész délutánt. Szürkült már, mire fölébredt. Ám azonnal kiment az álom a szeméből, ahogy a síkságra nézett. A távolban három pont mozgott lassan, de határozottan feléje. Anyja és a testvérei?

Boldogan felugrott és futni kezdett. Félúton járhatott már, amikor a bizonytalanság belevágott. És ha mégsem az ő családja?! Ha megint oroszlánok, vagy valami még rosszabb? Azt ugyan nem tudta elképzelni, mi lehet a még rosszabb, mert hát krokodilok nem sétálnak a szavannán, ahogy vízilovak sem. Velük a vízben kell vigyázni. A babuin páviánok meg nem hármásával járnak. Ők csak akkor rémítőek, ha sokan vannak. Vagyis inkább idegesítőek, olyan lármát tudnak csapni.

A szemből jövők látták vad száguldását, és megtorpantak. Ha a családja lenne, a testvérei elé futnának! Cirk is megállt, és közről már látta, hogy nem is hárman

vannak, hanem négyen. Csak a negyedik, a szurokfekete úgy beleolvadt a sötét háttérbe, hogy messziről nem vette észre.

Párducok, nem gepárdok!

A foltos bundájú párducmama három kölykét vezette, és ellenségesen meredt az idegenre. Láthatta, hogy Cirk is fiatal még, majdnem kölyök, de nem törődött ezzel. Talán, ha csöppnyi kisgepárd lenne, akkor jóindulatúan áll hozzá. De hát Cirk már régen kinőtt ebből a korból. Zavarodottan nézett a párducokra. A kicsik jóval fiatalabbak és apróbbak voltak nála. Cirk tavaly született, de ezek egyértelműen idei kölykök.

A kis fekete kíváncsian megindult felé, de a mamája rámordult:

– Jössz vissza rögtön!

A kicsi megzavarodva iszkolt vissza. Két testvére aggodalmasan nézegette Cirket. Látták, hogy rokon, de még nem találkoztak gepárddal, így nem tudták, mire számítsanak tőle.

Cirk próbált barátkozni:

– Elnézést, asszonyom! Azt hittem, a családom.

– Asszonyom?! – hördült fel a párduc. – Még jó, hogy nem mamázott le, fiatal gepárd!

– Eltévedtem... – próbálkozott Cirk, mert ugyan elég ellenséges ez a párduc, de legalább nem kergeti meg, és hajlandó szóba elegyedni vele.

Párducmamát azonban nem nagyon érdekelte Cirk sorsa. Megsértődött, mert a fiatal gepárd sebes rohamától kissé megijedt. Mégis, micsoda viselkedés ez? Rárontani másokra!

– Nem láttuk a családját! – vetette oda Cirknek, és a gepárdot széles ívben kikerülve folytatta útját. A kis fekete kölyök visszanézett. Mintha azt mondta volna: „Sajnálom, ez van! Ilyenek a felnőttek!”

Cirk jól hallotta hogyan oktatja párducmama a kölykeit:

– Szegről-végről rokonunk a gepárd, de elkorcsosult rokon. Láthattatok milyen esetlen, pipaszár lába van, a körmét sem tudja visszahúzni, mint egy rendes párduc. Fára sem mászik. Csak a sík vidéken boldogul, az erdőben semmire sem megy.

– Húha! – felelték a kispárducok, mintha ez szörnyű dolog lenne.

Cirk megbántódott. Való igaz, hogy a folyó menti sűrűben tévedt el, és ott talán

nem mozgott olyan ügyesen, mint egy párduc, de ez csak megszokás kérdése. Ha gyakorolná, biztosan

jól elboldogulna az erdőben is! Csak éppen jobban érzi magát a síkságon. Hiszen olyan szép ez a végtelen mező, amit itt-ott tör meg egy-egy terebélyes majomkenyérfa és akácia! Milyen jó is futni, beleszágulni a messzeségbe! Cirknek most mégsem volt kedve szaladni. Hiányoztak a testvérei és az anyukája. Ezekkel a jópofa párducölykökkel is szívesen elidőzött volna, ha nem ilyen barátságtalan a mamájuk. Egészen elkedvetlenítette ez az eset. Nemcsak azért, mert pipaszár lába okán esetlennek és csúfnak nevezték, hanem a kitaszítottság miatt. Az oroszlánok bántani akarták, a párducok faképnél hagyták. És akkor még nem is említette a csúfolódó majmokat. Mi jöhet még?! Hát sosem találja meg a családját? Hogyan keveredhetett el ennyire?

Váratlanul furcsa szag vágott az orrába. A távolban legelő állatok is fölkapták a fejüket. Messze, a látóhatár szélén vörösös színt öltött a szavanna. A levegő vibrálni látszott, és egyre sötétebb felhőben sűrű füst gomolygott az égre.

Tűz van!

Cirk a sebesen közeledő lángokra meredt. Talán másfelé megy, vagy elalszik... De hiába reménykedett. A tűz egyenesen felé tartott, és már odaértek az első menekülők. Antilopok szökeltek, impalák ugráltak, zebbrák, gnúk vágattak, struccok rohantak, elefántok, orrszarvúak és zsiráfok dühörögtek a folyó felé. Cirk még sosem élt át ilyet. Izgalom borzongatta meg minden porcikáját. Nem félt, mégis rohannia kellett a többi állattal. Egy varacskosdisznó mellett szaladt el, de eszébe sem jutott most a vadászat. Talán éppen az a pimasz volt, akit hiába üldözött. Aztán belekeveredett a menekülő oroszláncsaládba, de azok ügyet sem vetettek rá. Akár megrángthatta volna az apaoroslán dús sörényét. A tűzvész idejére egyetlen családdá változott a szavanna összes népe. Csak arra kellett vigyázni, hogy a törve-zúzva haladó orrszarvúak, az óriási zsiráfok és a behemót elefántok le ne tapossák. Igyekezett is minél távolabb kerülni tőlük. Hihetetlen mennyiségű állat menekült a tűz elől.

Cirk váratlanul fölfedezte a párducmamát az áradatban. Egyik foltos kölykét cipelte. De hol van a másik kettő?

Cirk odaszaladt mellé:

– Hol vannak a kölykeid?

A párduc odamorogta a fogai közül:

– Törődj a maga dolgával!

Cirk elkedvetlenedett. Nem lehet ilyen rátarti! Hiszen nem tudja megmenteni mind a három kölykét! Egyszerre csak egyet tud vinni. A kicsik meg nem képesek lépést tartani ezzel a száguldó tömeggel. Lemaradnak, vagy ami ugyanolyan szörnyű: letapossák őket!

Egyszeriben az eszébe vágott egy emlék. Az anyja mesélt egy hasonló tűzvészről, ami akkor viharzott át a szavannán, amikor Cirk mamája még apró kölyök volt. Cirk nagyanyja úgy mentette meg mindkét kölykét, hogy először az egyiket helyezte biztonságba, aztán visszarohant a tűzbe a másikért.

Az anyja mindig példaként állította eléjük ezt a történetet. Büszkén mondta:

– Nincs még egy állat, amelyik olyan gyorsan tud futni, mint a gepárd! Nagyanyátok hagyta a tüzet!

Cirk ott ügetett párducmama mellett, aki hiába rohan teljes erejéből, mégsem lesz képes visszamenni a másik két kölyökért, ahhoz nem elég gyors!

– Hova rejtetted őket?! – kérdezte Cirk.

A párduc szemében gyanakvás éledt.

– Hagyj békén!

Cirk azonban a kis fekete kölyökre gondolt, aki barátkozni akart vele, és nem tágított.

– Segíteni akarok!

– Még hogy te! – fitymálta párduc mama.

– Ne butáskodj már! – idézte Cirk az anyját, mert ez őrá mindig hatott. – Hadd segítsék!

– Segíteni?! Meg akarod enni! – morogta párduc mama.

Cirk nem teljesen értette, mint morog a párduc a karóról, hiszen szájában a kölykével nem tudott tisztán beszélni, de az elutasítás egyértelmű volt. Mégsem adhatta fel.

– Ha eléri őket a tűz, meghalnak a kicsik! – erősködött Cirk, és ez meggyőzte a párducot.

– Van az a szikla, akár az emberek háza. A hasadéokban...

– Mit mondtál? Cékla ma már a beteg lába, dagadék?

– Mi?!

– Ennek semmi értelme! – mérgelődött Cirk. Ilyesmire megy el a drága idő, miközben a lángok egyre közelebb kerülnek hozzájuk, és talán már el is érték az apróságok rejtekhelyét.

Párducmama lefékezett, letette a kölykét, és vicsorogva mondta:

– Hasadék! Házforma szikla! – azzal már fel is kapta a kicsinyét, és éppen időben száguldott tovább, mert egy elefánt pont oda lépett, ahol az előbb egy pillanatig állt.

Cirk az utolsó pillanatban tért ki a hatalmas talp elől, de bekeveredett a szürke óriás hasa alá. Újabb méretes láb közeledett felé, oldalra vetődött, és sikerült kijutnia az elefánt lábai közül. Csakhogy itt egy zsiráfcsapat vágatott. Mintha irdatlan kövek dübörögtek volna végig a síkságon, a zsiráfok rohama elől nem volt menekülés.

Cirk úgy kerülgette a félelmetes lábakat, mintha egy száguldó erdőből próbálna kiszabadulni – és megcsinálta! Még jöttek állatok, ahogy visszafelé indult a kis-párducokért, de ezek kisebbek voltak, és kitértek az útjából.

Csak egy baj volt, hogy nem tudta, hova megy. A hasadék egyértelmű volt, de a házforma...? Cirk még sosem látott emberi falut. Nem tudta, milyen az a ház. Autók, főleg dzsippek és turistabuszok már kerültek az útjába – hát úgy képzelte, hogy a házforma is valami ilyen lehet.

Váratlanul elfogytak az állatok. Legalábbis a nagytestűek. A fű még zörgött itt-ott, ahogy rókák, borzok, görények, egerek, gyíkok és kígyók igyekeztek minél messzebb a pokoli tűzvésztől. Cirk volt az egyetlen, aki visszafelé száguldott. Egyszer csak vékony, síró gyerekhang jutott el a fülébe a pattogva zúgó tűz és a menekülők lábdobbanás hangjain át. Egy apró állat, egy kölyök bukdácsolt felé kimerülten, sírva a félelemtől.

A kis fekete párduc volt az, akit hiába hagyott az anyja egy biztonságosnak gondolt helyen, nem bírt a rettegéssel, és menekülőre fogta. Csakhogy fiatal volt még egy ilyen nagy vállalkozáshoz. Csetlett-botlott apró lábain.

Cirk mellette termett.

– Gyere! Elviszlek!

A kölyök felvisított, ahogy felkapta, de aztán lehunyta a szemét, hogy ne lássa a fantasztikus sebességgel tovasikló földet a gepárd alatt.

Cirk könnyedén rohant, egy-kettőre beérte a menekülőket. Aztán hagyta őket. Gepárdok futottak előtte. Megremegett a szíve. Csak nem? De igen! A családja volt az, az anyja és a testvérei. Azok is észrevették őt. Az anyja meglepetten nézett a fia szájából lógó fekete párduckölyökre.

– Mi ez? – horkantotta.

Cirk félreugrott egy szikla mögé, itt ledobta a kicsit a földre. Az anyja és a testvérei önkéntelenül követték.

– Vedd át, anya! Meg kell mentenem a testvérét!

– Micsoda? Egy párducot?

A kölyök rémülten pislogott föl rájuk.

– Kérlek, anya! – könyörgött Cirk.

Anyja tétovázott, de aztán az öröm, hogy épségben megkerült a fia, legyőzte benne a vizolygást. Fölkapta a kispárducot, és egy alkalmas pillanatban visszavert a menekülők áradatába, ahol továbbfutott a folyó irányába.

Cirk bátyja követte, de a húga ijedten nézett rá.

– Ne aggódj! – nevetett rá Cirk valami hihetetlen jó érzéssel, hogy ő most valami olyat tesz, amire nem sokan képesek. – Semmiség! Menj anya után!

Kiugrott a kő mögül, és megint visszafelé tört. Minden összpontosítására szükség volt, hogy elkerülje a szembejövőket, akiken egyre inkább eluralkodott a pánik. A tűz, mint egy óriási, izzó, ezerlábú fenevad, ott tombolt a nyomukban. A fű és a szavanna bozótja, fái ropogva égtek. A levegő egyre jobban megtelt fojtogató füsttel. Cirknek minden önuralmára szüksége volt, hogy szembe menjen ezzel a rémmel, és közeledjen a lángokhoz. Ugyanakkor nem tudta, hová megy. Ott, arafelé van egy szikla. Nagy és tömzsi, mint az emberek járműve, az, amivel sokan jönnek: a busz. De nem ház. Ráadásul beburkolja a füst. A tűztenger ott nyaldossa a száraz fűvet mindkét oldalán. Ha nem itt nem találja meg a kispárducot, nincs tovább. Nem mehet bele a tűzbe! Neki is menekülnie kell.

Vaktában keresett tovább. Robajlott, harsogott előtte a tűz, mégis meghallotta a sírást. Kirángatta a kispárducot a hasadékból, aztán nekiiramodott visszafelé. Már nem kellett senkit kerülgetnie, minden menekülő előtte járt. A lángoló pokol

viszont a sarkát harapdálta. Perzselő hőség vágott a bundájába, ahogy lángra kapott mögött egy bokor. Köhögés fojtogatta, de gyorsított. Nem állhat meg, mert akkor végük van! Érezte, hogy versenyre kel a tűzzel, ami kitartóan követi, de aztán kezd lemaradni. Megdördült fölötte az ég. A felhők megsokallták a pusztítást. A zápor lecsapott a lángokra, megállította a tűztengert terjedését, aztán eloltotta.

A folyóparton összegyűlt állatok megkönnyebbülten álltak az esőben. Cirk csodával határos módon szinte azonnal megtalálta párducmamat, és letette elé a kölykét. A kis fekete már ott volt, és örömmel nyávogott rá:

– Köszönöm!

Cirk a legszívesebben megnyalta volna a kis hálást, de nem akarta az anyját ingerelni. Ezért csak barátságosan ráhunyorgott, aztán sietett a családjához.

Míg távozott, hallotta, ahogy párducmama oktatóan fordult a kölykeihez:

– A gepárd a leggyorsabb állat. Karcsú, erős a lába, senki sem tud úgy futni, mint ő.

A szeretet melege

Írta: Oláh András
Illusztrálta: Kovács Enikő 10.a

A négy kémény

Valahol a világ közepén – egy sárkány- és boszorkánymentes vidéken – volt egyszer egy kisváros, abban pedig egy barátságos társasház. A társasház négy daliás kéménnyel büszkélkedett, amelyek méretes szürke betonkoszorúból készült egyensapkát viseltek. A négy kémény minden reggel örömmel üdvözölte egymást, s egész nap kíváncsi tekintettel kémlelték a tetőnyereg fölött a távoli horizontot.

A négy évszak közül a telet szerették a legjobban. Akkor érezték ugyanis leginkább, hogy hasznukat látják a háziak. Ontották magukból a füstöt, és elégedetten mosolyogtak: lám, lehet bármilyen fogvacogtató hideg, ők mindennap megfelelő hőmérsékletet biztosítanak a gazdáik számára.

A nyarat kevésbé kedvelték. Unalmas volt, haszontalannak, fölöslegesnek érezték magukat. Alig várták, hogy hűvösebbre forduljon az idő, s hogy újra beinduljon a fűtési szezon.

Történt azonban egyszer, hogy a lakások tulajdonosai összebeszéltek, és elhatározták, hogy a vegyestüzelésű kazánok helyett ezután gázzal fogják fűteni otthonaikat. Lett is nagy sürgés-forgás a következő napokban. Munkások érkeztek, és játszi ügyességgel építettek a négy kőmonstrum mellé fémhengerből készült gázkéményeket. Pontosabban: égéstermék-elvezetőket. Ugyanis ez a kifejezés állt az építést engedélyező okiraton. Az új égéstermék-elvezetők karcsúbbak, csinosabbak voltak, mint a régi kémények, és a fémes felületük már messziről csillogott a nap fényében.

A téglakémények először nem értették, mi történik, előbb egymást faggatták, aztán az új építményeket próbálták szóra bírni. Az új kémények (vagy mit is beszélnek: égéstermék-elvezetők) azonban nem bizonyultak túl barátságosnak, foghegyről, pökhendin válaszoltak:

- Rátok ezen túl nem lesz szükség!
- Hogyhogy? – tudakolta értetlenkedve a négy régi kémény.
- Kiöregedtetek. A gazdáitok lecserélnék benneteket.
- Lecserélnék?
- Úgy ám! Mostantól mi fogjuk a lakások melegét biztosítani!
- Az lehetetlen! Ti olyan vékonykák vagytok... Hol fér el bennetek az a rengeteg korom és füst? Fel sem tudjátok felmelegíteni azokat a tágas szobákat! – tiltakoztak a régi kémények, de amazok csak nevettek:
- Hol éltek ti? Mi gázzal működünk! És ami még fontosabb: nem fogjuk bekormozni a környéket! A legnagyobb hidegben is legfeljebb halvány fehér pára gomolyog majd a kalapunk fölött.
- Ráadásul mi sokkal hatékonyabban működünk! – vette át a szót a másik égéstermék-elvezető.
- És velünk mi lesz? – nézett egymásra döbbenten a négy régi kémény. – Le fognak bennünket bontani?
- Tulajdonképpen az lenne a legpraktikusabb, mert eltakarjátok előlünk a kilátást. De úgy tűnik, megmaradtok, mert a bontás iszonyú sokba kerülne! – legyintettek az égéstermék-elvezetők, és a további kérdésekre már nem is válaszoltak, inkább csillogó testüket fürdették a kora őszi nap fényében.

A négy kéménymatuzsálem csalódottan bámult maga elé. Ezt kellett megérniük. Összeszámolták, hány éven keresztül szolgálták a legzordabb időben is, a legva-

dabb széllel, viharral, faggyal dacolva a gazdáikat, s lám, azok milyen könnyedén lemondtak róluk.

– Legszívesebben világgá mennék – jelentette ki elkeseredetten az egyikük, bár tudta, hogy ez sohasem következhet be. Mozdulatlanságra és tétlenségre van kárhoztatva immár az idők végezetéig.

Hetek, hónapok teltek el. A négy kémény magába roskadva, némán tengette napjait. Már nem érdekelte őket, mi történik az utcán, az udvaron. Csalódottan konstatálták, hogy a karcsú fémhengerek igazat beszéltek: gazdáik már kizárólag gázzal fűtötték a lakásaikat. Az előregedett vegyestüzelésű kazánokat ki is dobták, remény sem maradt, hogy a régi kémények valaha is újra munkába állhassanak. Borongós napok jöttek, s a fűtési művelet híján a kémények maguk is dideregtek egész nap, de már ez sem érdekelte őket.

Történt azonban, hogy az egyik alkalommal hatalmas szélvihar kerekedett. A karcsú égéstermék-elvezetők kalapjába is belekapott a szél, kis híján letépte róluk. Riadtan bújtak közelebb téglakéményekhez, amelyek meg sem rezzentek a zord időjárás ellenére sem. A négy öreg kémény tekintete egy pillanatra összevillant.

- Hát mégsem vagyunk hiába – sóhajtottak fel megkönnyebbülten.
- Gyertek, bújjatok közelebb – biztatták a fémhengereket. – Csöppet se féljete! Mi megvédünk benneteket!
- Jaj, nagyon köszönjük... – lelkenedeztek amazok, és ijedten lapultak az öreg kémények oldalához. A vihar elülte után aztán megszólalt az egyikük:
- Leköteleztetek bennünket. Mivel hálálhatnánk meg a jóságotokat?
- Én már tudom is! – kiáltott fel a másik. – Minket úgyis fűtenek! Juttassunk nekik a melegünkből, hogy ne fagyjanak át a legzordabb időben sem!
- Az öreg kémények mosolyogva összenéztek, kobakjukon kisimultak betonkoszorúk ráncai:
- Tudjátok, mi már egyáltalán nem fázunk...

A gólyák

Történt egyszer, egy kora tavaszi reggelen, amikor a kémények épp csak túl voltak az első nyújtózkodásokon, s még hunyorogva bámultak a kelő nap fényébe, hogy

megjelent a házak felett egy furcsa, hosszú csőrű, hosszú lábú, széles szárnyú madár. Percekig körözött a négy kémény fölött.

– Miféle szerzet lehet ez? – kérdezték egymástól a kémények, de a választ senki sem tudta.

– Mintha keresne valamit – jegyezte meg az egyikük.

A madár szabályos nyolcasokat írt le az épület fölött, miközben egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett, mígnem egy szabályos landolással megpihent a tetőgerincen. Fejét oldalra billentve szemlélődött egy ideig, majd délceg tartással fel-alá járkált a kupás cserepeken. Aztán gondolt egyet, és huss, átlibbent a nyugati oldalon lévő kéményre. Körbejárta, csőrével megkocogtatta, majd ismét félrebillentett fejjel álldogált egy darabig.

– Vajon mit akarhat? – kérdezte halkán a kémény a társait.

– Talán csak megpihent egy kicsit – vélte a szomszédja.

– Inkább vizsgálódik... – kotyogott bele a beszélgetésbe az egyik égéstermék-elvezető.

– Mintha valamin meditálna... – tódította a másik.

A madár azonban hirtelen a másik kéményen termett. Ott is ugyanaz játszódtott le, mint az előző kéménynél.

– Te, ez tesztel bennünket! – súgta társainak a második kémény.

S valóban, a gólya mind a négy kéménnyel próbát tett. Kocogtatta a szürke betonkoszorúkat, szárnyait meg-meglebbentve repülőmozdulatokat tett, majd amikor minden kéményt kipróbált, visszaereszkedett a tetőgerincre, és peckesen végig vonult rajta. Meg-megállt, nézelődött, vizsgálódott egy darabig, aztán ismét a levegőbe emelkedett, tett egy kört a ház felett és elrepült.

A kémények nem tudták mire vélni a dolgot. De nem kellett sokáig találgatniuk, mert a madár rövid időn belül visszatért, és leszállt arra a kéményre, amely az épületegyüttes keleti oldalán helyezkedett el. A csőrében hosszú fűzfaágat cipelt, s azt elhelyezte a betonkoszorún. Kicsit igazított rajta, s aztán ismét a levegőbe emelkedett, hogy pár perc múlva újabb ággal jelenjen meg. Ahogy szaporodtak a gallyak, úgy kezdett világossá válni a kémények számára, hogy mi történik körülöttük.

Egy tekintélyes méretű fészek körvonalai kezdtek kibontakozni.

A meglepetés azonban pár nap múlva tovább fokozódott. A fészekrakó gólya ugyanis egy napsütéses tavaszi délutánon már egy társsal érkezett vissza az ágygyűjtő körútról. Hangos kelepeléssel adták a környékeliek tudtára, hogy ők bizony immár egy párt alkotnak.

Ettől kezdve ketten szorgoskodtak a fészek körül, amely hamarosan elnyerte végleges formáját.

Párási időszak következett. A két gólya csöppet sem bizonyult szégyellősnek. Életük minden pillanatát közszemlére tették. A négy kémény nem győzött pironkodni miattuk.

A járókelők is gyakran megálltak, bámulták a fészket, a fészekben gubbasztó, tojást költő anyagólyát, és lovagias párját, aki folyamatosan ellátta a Kraszna árteréből szerzett táplálékkal.

Vidáman teltek-múltak a napok, mígnem a derűs tavaszba ismét hatalmas vihar rondított bele. A kémények aggódva figyelték a fejleményeket.

– Mi lesz a gólyával és tojásokkal, ha ez a hatalmas szél lebillenti a fészket? – kérdezték egymástól.

– Úgy szeretnénk segíteni – mondták, és rettentően bosszantotta őket, hogy teljesen tehetetlenek.

Ám aggodalmuk feleslegesnek bizonyult. A fészek és a gólyák remekül állták a sarat. A legkeményebb széllesek sem okoztak kárt. A kémények csodálattal tekintettek a két madárra. Az anyára, aki a fészekbe kucorodva óvta a tojásokat, és az apagólyára, aki szinte vigyázban állva óvta a szélről és esőtől a párját.

A fészekről kiderült, hogy az bizony mestermunka. Miközben a vihar a környező fákról ágakat tört le, néhol még tetőcserepeket is elmozdított, a gólyafészek úgy állt a helyén, mint a cövek.

A kémények megkönnyebbüléssel vették tudomásul, hogy semmi ok az aggodalomra. Innentől kezdve már csak a fészek történéseit figyelték. Rendre tudósították egymást a fejleményekről, a tojáshéjak roppanásáról, a piciny és esetlen porontyok világra jöttéről.

Két kiscigólya kelt ki a tojásokból. Nyápic kis jószágok voltak, de annál torkosabak. Tátott csőrrel lármázva várták, hogy szüleik újabb és újabb finomsággal tömjék meg őket. Néha egymással is harcba kezdtek a falatokért.

– Étkes kis társaság – jegyezte meg a kettes kémény, aki közvetlen szomszédként abban a kiváltságban részesült, hogy a szülők olykor az ő koronáján pihentek meg, átadva a fészek kényelmét a két kicsinek.

Néhány hét alatt hatalmas fejlődésen mentek át az újszülöttek. Egy reggel arra ébredtek a kémények, hogy az egyik kiskólya a szárnyait próbálgatja. Kezdetben csak a levegőt legyezte, de egy idő után már félméternyi tudott függőlegesen emelkedni a fészekről. Testvére félrebiccentett kobakkal, riadt tekintettel figyelte az akciót.

Eltelt néhány nap, s a szárnypróbákat tevő gólya már ki is repült a fészekből. A gyámoltalanabb testvér egy ideig egyedül gubbasztott a helyén. Ám mivel a család egyik tagja sem tért vissza hozzá hosszú percek múlva sem, kényszeredetten ő is kísérletezni kezdett. A fészek szélére merészkedve először csak a mélységet méregette, majd szárnycsapásokkal próbálkozott – ahogy azt a testvérétől látta. A mozdulatok elég sutára sikeredtek, s az egyik hirtelen nekirugaszkodás kishíján végzetesnek bizonyult. A kiskólya lepottyant. Szerencsére a terasztetőre esett, de megkapaszkodni ott sem tudott, tovább csúszott, és lehuppant a földre. Hallatlan mázli, hogy néhány szárnycsapással enyhíteni tudta a zuhanás erejét.

A négy kémény kétségbeesetten szisszent fel. Aggodalommal néztek le, de aztán megnyugodva látták, hogy nincs komoly baj.

A gólya a garázs előtti térköves úton téblábolt, és vágyakozva nézegette a magasan lévő fészket.

A ház tulajdonosa is kilépett a lakásból a terasztetőn hallott hatalmas koppanásra. Mögötte a felesége.

– Nem sérült meg? – kérdezte izgatottan.

– Várjunk néhány percet. Ha vissza tud repülni, nincs semmi gond. Ha mégsem, akkor próbáljuk meg beterelni a garázsba, és hívjuk a Nemzeti Park munkatársát...

Szerencsére erre nem került sor. Rövidesen megérkezett a fészekbe a gólyamama, aki meglepetten látta, hogy a kicsi nem tartózkodik a helyén, hanem az udvaron lófrál. Heves kelepeléssel magyarázta neki, hogy a táplálékot nem ott kell keresni, hanem a folyóparti zsombékosban. S bízatta bátortalan csemetéjét, hogy kövesse, ő majd mutatja az utat.

Ki is rebbent a fészekből, s az épület fölött körözött, de a kicsi elég tétovának bizonyult. Az anyának ismét le kellett szállnia, hogy újra megmutathassa, hogyan lehet

a levegőbe emelkedni. A garázs előtt ügyetlenkedő kiskólya tett is egy kísérletet, de első próbálkozása inkább síkfutásnak tűnt némi szárnylebegtetéssel a háttérben.

A kémények lélegzetvisszafojtva figyelték a próbálkozást, s csalódottan konstátálták, hogy a talajt nem igazán sikerült elhagynia a gólyának. A háziak a teraszra húzódtak vissza, hogy ne zavarják az újabb készülődést.

A következő körben viszont már örömujjongás követte a kísérletet. A gólya sikeresen a levegőbe emelkedett, tett pár kört az épület fölött, majd elindult az anyja után, hogy felfedezze a mocsárvilág rejtelseit...

Ezt követően már többnyire csak az éjszakákat töltötték a fészekben a gólyák. Jobbára csak a két fiatal madár. A szülők a fészektelen szomszédos kéményeken vagy a tetőgerincen pihenték ki a nap fáradalmait.

Aztán elérkezett a nyár vége, s a gólyacsalád tagjai egy szokatlanul hangos, kelepelés búcsúhangversenyt csapva útra keltek.

A kémények ekkor még nem sejtették, hogy hosszú hónapokig nem láthatják viszont a madarakat, de ahogy hidegebbre fordult az idő, megértették ők is, hogy lakótársaik vélhetően egy nyáriasabb éghajlatú vidékre költöztek.

– Remélem, tavasszal visszajönnek – buggyant ki a szomorúság a fészket tartó kéményből. A többiek együttérzőn bólogattak. Nem is sejtették, hogy a tavasz milyen meglepetéseket tartogat számukra.

A kémény bánata

Épp csak elolvadt a hó, s megjelentek a fákon a rügyek, amikor egy kora márciusi napon nagy zsidongás támadt az udvaron.

A kémények fölfigyeltek a szokatlan zajra. Egy emelődaru furakodott be a társasház kapuján. Szakemberek méregették a lehetőségeket. A lakók is ott toporogtak. A fészekkel rendelkező ház tulajdonosa a feleségét próbálta vigasztalni, aki elkésredetten pityergett.

A kémények a beszélgetésfoszlányokból szűrték le, hogy mi történt.

A szomszéd ház tulajdonosa bejelentést tett mindenféle szerveknél, és a gólyafészek eltávolítását követelte, arra való hivatkozással, hogy a fészekből kiporzó anyag az emberi szervezetre káros hatással van. Kérelmét eljuttatta a Földművelési és Vi-

dékfejlesztési Minisztériumhoz, a városi ügyészséghez, a Hortobágyi Nemzeti Park igazgatóságához, a tisztiorvosi szolgálathoz (közkeletűbb nevén ÁNTSZ-hez), a tűzoltósághoz, de még a helyi kéményseprő vállalathoz is, mivel véleménye szerint a kéményen elhelyezett fészek égésveszélyt is jelent.

A tulajdonos – bár igazolni tudta, hogy a kémény használaton kívül van helyezve, kazán sincs bekötve hozzá, tehát szó sincs efféle veszélyről –, ám a helyszíni szemle megállapította, hogy a füstelvezető nyílás nincs elfojtva, elzárva, tehát bármikor becsatlakoztatható oda egy új kazán.

Mivel a bejelentést tevő szomszéd azt is vállalta, hogy egy közeli villanyoszlopon felépíttet egy gólyafészek-kosarat, s ezzel fészekrakásra alkalmas alapot teremt, így a hatóság hozzájárult a fészek eltávolításához.

A munkások szótlanul dolgoztak. Egyedül a daru morgott, amely végül ügyesen leemelte a méretes fészket, és egy teherautó platóján helyezte el. Ezt követően felszereltek valami csillogó fémből készült kúpot is a fészek helyére.

A kémény magába roskadva gubbasztott a helyén: hiába lett tehermentesítve, nem érezte könnyebbnek magát. A lelkét iszonyú fájdalom járta át.

– Megint nincs rám szüksége senkinek – mondta csalódottan a többieknek, akik mély együttérzéssel tekintettek rá, s vigasztalni próbálták.

– Ugyanazt fogjuk majd csinálni, mint azelőtt. Óvjuk az égéstermék-elvezetőket – bátorította az egyik társa.

– Mi pedig ugyanúgy szeretünk téged, mintha fészked lenne – igyekeztek lelket önteni belé az égéstermék-elvezetők.

A kémény azonban vigasztalhatatlan volt.

Aznap éjjel ismét hatalmas szélvihar támadt. A fészek nélkül maradt kémény beletörődőn nézett a semmibe. Egészen addig, míg a mellette álló égéstermék-elvezető riadtan fel nem sikoltott, mert a fémsapkája az erős szélben megbillent. Társának félelme és kiszolgáltatott állapota új impulzust adott a bánatos kéménynek. Magához ölelte a gyöngye égéstermék-elvezetőt, s úgy tartotta egészen a vihar elültéig.

Szürke hétköznapiak következtek. A kémények – beletörődve a megváltoztathatatlanba – élték a maguk csendes életét.

Ám március utolsó napjaiban egyszer csak megjelent a kémények fölött két gólya. Csalódottan nézegették a csillogó bádogsüveget, ami a fészek helyén állt. Aztán le-

szálltak, közelebből is szemügyre vették a helyszínt. Élénk eszmecserét folytattak. Tanácstalannak tűntek.

Némi töprengés után átvizsgálták a másik három kéményt is. Az egyikük átröppent a villanyoszlop tetején elhelyezett magasított fémkorongra is, de rögvest vissza is tért a társasház kéményeihez.

– Hajaj... - suttogta a kettes kémény. – Nagyon csalódottnak tűnnek...

– Csodálkozol rajta? Emlékezz, mennyit dolgoztak, hogy elkészüljön a fészek...

– Valamiért mégis ragaszkodnak ehhez a helyhez... Nem kell nekik a villanyoszlop!

– Csak tudnánk valahogy segíteni! – sóhajtott a fészektől megfosztott kémény melletti égéstermék-elvezető.

A gólyapár hosszasan tanácskozott. Újra tesztelték a négy kéményt, ám végül ismét visszatértek az eredeti helyszínhez. A bádogsüveget rögzítő drótokat fürkésztek egy darabig, majd egyszer csak mindketten felröppentek, s vissza sem nézve elindultak kelet felé.

A kémények csüggedten követték őket tekintetükkel.

– Ez most talán még jobban fáj, mint amikor levették rólam a fészket – pityeredett el a bádogdobozos kémény.

A többiek sem találtak szavakat a vigasztalásra. Ugyanaz a szomorúság ragadta el őket is.

Egészen addig, míg az egyik égéstermék-elvezető fel nem kiáltott:

– Nézzétek! Visszajönnek!

S valóban. A Kraszna-ártér irányából gallyakkal a csőrükben érkeztek vissza a gólyák. Némi küszködéssel sikerült a bádogsüveget rögzítő drótok között átfűzniük az ágakat, kelepelték egyet, s már röppentek is tovább. Újabb és újabb ágakat hoztak. A kémények áhítattal figyelték a szorgos és kitartó munkát, melynek nyomán egy pompázatos, új fészek keletkezett.

A kettes kémény nem bírta megállni, hogy ki ne bökje:

– Ez nem semmi... Most már úgy be vannak fűzve az ágak a drótok közé, hogy levenni sem tudják rólad...

– Lám, mégis csak itt érzik jól magukat! – tódította a másik.

A fészket tartó kémény csak hümmögött. Megszólalni nem tudott, mert csak zokogás tört volna fel belőle...

A méhészkirályfi

Írta: Mezei Livia

Illusztrálta: Szabó Csoma 13.a

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl élt egy királyi család. Egy nap az öreg király magához hívatta három fiát.

–Drága fiaim! A segítségetekre van szükségem... Alex tedd le a telefonod! Ne nyomkodd az instát, éppen beszélek hozzád! Szóval, hol is tartottam... Ja igen! Mint ti is tudjátok, az ország éhínséggel küzd. A terményeink elkezdtek elfogyni... Alex!! A fáink nem teremnek gyümölcsöket a földi terményeink nem nőnek ki. Az állatokat sem tudjuk már ellátni. Utazzatok el, és találjátok meg a módszert, amivel megmenthetjük a népet! Annak adom a királyságot, aki elsőként teljesíti a feladatot.

–Miért nem importálunk a környező országokból? – kérdezte Áldor, a legidősebb fiú.

–A hazai termelést kell erősítenünk. Nem adok csak úgy plusz pénzt egy másik országnak csak úgy.

–Szerintem mondjuk jó megoldás lenne... – csatlakozott bátyja ötletéhez Alex.

–Átmeneti megoldásként, nekem azonban olyan megoldás kell, amivel a népünk fejlődik.

–Miért nem keresünk rá az interneten? – folyt bele a beszélgetésbe Abelárd, a legkisebb királyfi.

–Elhiheted kisfiam, hogy már megtettem. Semmi érdemlegeset nem találtam. Na, induljatok! Ezután a király minden gyermekének adott egy kocsit, feltöltött a bankkártyájukra egy nagy halom pénzt és útnak indította őket. A legidősebb királyfi észak, a középső dél, a legkisebb nyugat felé indult.

Abelárd herceg hét nap és hét éjszaka autókázott, mígnem egy hotelhez ért. Mivel már nagyon éhes és fáradt volt, bement, foglalt egy szobát, aztán elsétált az étterembe, ahol kért egy kólát. Miközben várakozott, leült elé egy egészen furcsa alak.

–Szép estét barátom! Hogy szólíthatlak? – a kérdező magas férfi volt, őszülő hajjal. A hangja mély volt, ugyanakkor barátságos, szája mosolyra húzódott. Szemei vidáman csillogtak, ahogy rájuk vetült a lámpa erős fénye.

–Abelárd vagyok, de hívj nyugodtan Abinak. – válaszolta kedvesen a királyfi.

–Én Hümér vagyok. Még nem láttalak itt, honnan érkeztél?

–Flóriából jöttem. Egy küldetésen vagyok.

– Miféle küldetésen? – érdeklődött Hümér. Kíváncsi tekintetével a királyfit fűrkészte.

– Kell találnom egy módszert, amivel meg tudom menteni a növényeket az országomban. A növényeink nem hoznak termést, vagy egyáltalán nem nőnek ki. Semmilyen műtrágya nem segít rajta. – magyarázta Abi. A vele szemben ülő férfi hümmögve bólogatott, majd végül megszólalt.

– Talán tudok segíteni neked. Azt hallottam, hogy egy távoli helyen él egy nagy varázsló, aki talán segít megoldani a problémádat. Azonban senki nem tudja, hol lehet pontosan megtalálni. Az egyik szomszédos királyságnak van egy térképe, azonban az uralkodó még senkinek nem adta azt oda. Féltve őrzi, és lehetetlen ellopni. Még soha senkinek sem sikerült betörni a rendszerbe, olyan erős. – A királyfi csöndben végig hallgatta Hümért, majd megbeszélték, hogy másnap kora reggel együtt útnak indulnak a királyságba és megszerzik a térképet. Mondjuk azt még nem tudták hogyan.

Másnap útnak indultak egy vörösdűnön keresztül vezetett. Minden valamirevaló kalandor tudta, hogy a vörösdűnben vannak a legveszedelmesebb lények. Mintha a gonosz otthona lenne. Talán... a pokol? Senki nem tudja biztosra. Mivel az erdő előtt a kocsi leállt és nem tudták többet elindítani (Hümér szerint kifogyott a benzin, de a királyfi ezt azóta is tagadja) ezért gyalog folytatták útjukat. A fák lombjai sötét vörösek, a fű a talpuk alatt sötét, szürkés vörös volt és mintha el lett volna száradva. Ahogy beljebb mentek a fák között, sötétség köszöntött rájuk. Mindketten bekapcsolták telefonjaikon a zseblámpát, de még így is alig láttak messzebbre az orruk hegyénél. Hogy el ne veszítsék egymást, kézen fogva haladtak tovább. Amikor már hét órája bandukoltak, egy halovány fényt láttak néhány méter távolságra. Ahogy közelebb értek, három kisördögöt pillantottak meg, akik egy táborút körül táncoltak vidáman. Apró vörös testük ki volt repedezve, a fejükön két szarv, lábukon pata volt. Hamar észrevették a két idegent, abbahagyták a táncolást és mosolyogva integettek nekik. A királyfi és Hümér gyanakodva közelebb mentek, végül leültek a táborút mellé.

– Szerinted ezek valami furcsa kecskék? – suttogta oda Abinak Hümér.

– Nyugi, ezek csak ördögök. – suttogta vissza Abi.

– Üdvözlünk benneteket! – Köszöntötték a királyfit és útítársát egyszerre az ör-

dögök. – Én Lucifer vagyok. – mutatkozott be a legnagyobb. – Ők pedig az öcséim Belzebub és Asmodeus. – mutatott a két kisebbre.

– Én... – kezdett bele a királyfi, ám Belzebub félbeszakította.

– Tudjuk kik vagytok, és már vártunk titeket. – Abi és Hümér egymásra néztek, de nem szólaltak meg.

– A segítségetekre van szükségünk. – vette át a szót Asmodeus. – Ha elindultok abba az irányba, pár napi járásra egy ezüsterdőbe juttok. – mutatott abba az irányba amerre éppen tartottak. – Ha eléritek a közepét, látni fogtok egy hatalmas fehér virágot. Azt szeretnénk kérni, hogy hozzatok mindannyiunknak egy-egy szirmot.

– Ez az egyetlen gyógymód a bőrünkre. Mi azonban nem tehetjük be a lábunkat az erdő azon részébe. Folytatta testvére mondandóját Belzebub. – A királyfi megígérte, hogy megteszi, amit tud. A három kisördög megköszönte a segítséget, majd csettintettek és azzal ripsz-ropsz eltűntek.

Miután már eléggé kipihenték magukat – hiszen a hét óra folyamatos gyaloglás alaposan kifárasztotta őket – felkerekedtek megkeresni az ezüsterdőt és a virágot. A három ördögnek igaza lett, három nap múlva a vörös fák ezüsté váltak, amiken hatalmas érett gyümölcsök termettek, a fű pedig gyönyörű csillogó hófehér lett. A fák között a föld tele volt különböző fehér és ezüst színű virágokkal. Bogarak zümmögtek és hallani lehetett a madarak vidám csiripelését. A nap keresztülütött a fák lombjai között, és az egész erdőt beborította a mámorító virágillat. Percekig csöndben ámultak a táj nyújtotta szépségen, egészen addig a pillanatig, amíg a királyfi megpillantott egy menekülő pici lényt. Látszott rajta, hogy nagyon el akart menekülni a vörösdűnből és el szeretné érni az ezüsterdőt. Az alig két centis apró, sárga, fekete csíkos bogárra egyszerre támadt rá hét ogre, akik vaskos karjukkal csapkodva, örült mód kiabálva rontottak rá. A herceg nem tétlenkedett sokáig, előhúzta a pisztolyát és hangosan rákiáltott a támadókra.

– Megállni! Mit műveltek? – Amíg az ogrék nem figyeltek, a bogárka a királyfi háta mögé repült, és onnan figyelte az eseményeket. Az első ogre felemelte a buzogányát és a herceg felé lendített. Abi könnyedén kitért előle és egy karlendítéssel leütött két ogrét is a fegyver csövével, akik a nagy lendülettől és az ütés erejétől ájultan estek földre. – Látjátok milyen hatalmam van? Ha nem vonultunk vissza ti is kaptok belőle! A maradék öt ogre, társuk bukását látva megszeppenten vonultak visszább.

– Mi ez a hatalmas fegyver, amid van? – kérdezte a legbátrabb.
– Ez egy pisztoly. Szinte bármilyen fegyverként jól működik. – Az ogrék egymásra néztek, majd az amelyik az előbb, ismét megszólalt.
– Ó, fenség! Honnan lehet ilyen eszközt szeretni?
– Ezt nem lehet csak úgy szeretni. De tudjátok mit? Mivel jó kedvem van, ha megígéritek, hogy többé nem bántotok másokat ezt nektek adom. – Az ogrék bősen bólogattak, majd, amikor a herceg átnyújtotta nekik, felkapták két ájultan fekvő társukat és elrohantak.
– Biztos nekik akartad adni? – fordult a királyfi felé Hümer.
– Úgy sincs megtöltve. – válaszolt, majd mindketten a bogárka felé fordultak.
– Hálásan köszönöm a segítséget! – Repült a kis lény a herceg arcához. – Hogyan tudnám ezt viszonzni? – Abi meglepődve vette tudomásul, hogy a kis lény tud beszélni.
– Igazán nincs mit. Mindig szívesen segítek másoknak.
– Egyébként Zümi vagyok. – mutatkozott be.
Ha nem bánod a kérdést, miért támadtak rád ezek az ogrék?
– A mézért, amit a családommal csinálunk. – Ugyan a hercegnek fogalma sem volt arról mi az a méz, bólintott, majd feltett egy újabb kérdést.
– És hol van a családod? – Zümi szomorúan lehajtotta kis fejecskéjét.
– Nem tudom. Miután megtámadtak minket mindannyian szétszéledtünk. Túl messzire üldöztek és már azt sem tudom merre menjek haza.
– Ha szeretnél, velünk tarthatsz. Meg kell találnom egy nagy varázslót, talán ő tudja, hogyan juthatsz haza. – Zümi boldogságtól felragyogott szemmel repülte körbe megmentőit.
– Igazán? Igazán veletek mehetek? Az fantasztikus lenne! Tényleg fantasztikus! – Hümer nevetve figyelte a kis bogarat és még a királyfi is elmosolyodott Zümi energiáját látva. – Induljunk, induljunk! -repkedett jobbra balra az apró teremtmény.
– Mielőtt elmegyünk a mágushoz, meg kell keresnünk itt egy fehér virágot.
– Szerintem én tudok segíteni! Kövessetek! Abból az irányból különösen erős virágillatot érzek. Lehet az az a virág. – Pár perc séta után meg is érkeztek az illat forrásához. Az erdő azon a részén egy körben kitisztult, eltűntek a fák, csak a földön lévő apró virágok maradtak meg. A kör közepén pedig, egy méter magas fehér ibo-

lya virágzott. A királyfi közelebb ment a virághoz, két társa pedig követte. Elővette a telefonját és a Google képkereső funkcióját bekapcsolva megbizonyosodott, hogy ez az a virág, amit keresnek. Amikor az első szíromért nyúlt, az ég egy pillanatra elsötétült, majd újra kivilágosodott és egy hatalmas ember ereszkedett le a felhők közül.

– Miből gondolod, hogy elveheted azt a virágszirmot? – mennydörögte az óriásember. A királyfi azonban nem ijedt meg. Kihúzta magát és szembenézett a hatalmas alakkal.

– Elnézést kérek érte, nem tudtam, hogy tilos elvenni. – A hegyomlásnyi csávó összehúzott szemmel méregette a királyfit, végül így szólt:

– Tetszel nekem. Felteszek neked három kérdést. Egy jó válasz esetén elvehetsz egy szirmot. Első kérdés: mi a legértékesebb kincs a világon?

– Egyszerű. Az élet. – vágta rá határozottan Abi. Az idegen csöndben nézte pár pillanatig, majd mennydörgő hangján megszólalt.

– Helyes válasz. – A királyfi elmosolyodott, majd letépte az egyik szirmot a gyönyörű virágról.

– Második kérdés: Mi az emberiség legnagyobb problémája?

– Ez is könnyű. A gyűlölet és az irigység. – A férfi ebbe sem tudott belekötni így hát a királyfi ismét letéphetett egy szirmot.

– Jöjjön hát a harmadik és egyben legnehezebb kérdés. Mi az élet értelme? – A királyfinak ezen már gondolkodnia kellett, ám végül így szólt.

– Attól függ honnan nézzük. Ha a konkrét értelmét nézzük, akkor a túlélés, szaporodás, sokasodás, terjeszkedés és bekebelezés. Ha az emberi, lelki szempontot nézzük, akkor nincs egy konkrét értelme. A lényeg a boldogság. – Az idegen bólintott végül pedig így szólt.

– Bölcs vagy fiam a korodhoz képest. Vedd hát el a harmadik szirmot is. – Abi így is tett. Amikor letépte, a táj megváltozott. Egy mező közepén találták magukat, előttük pedig ott állt a három kisördög. A királyfi átnyújtotta mindhármuknak a szirmokat, ők pedig megették azt. A bőrük repedésein keresztül először halvány, majd egyre erősebb fény szivárgott ki, ami végül teljesen ellepte az ördögöket. Amikor a fény végül teljesen elhalványult, a három vörös ördög helyett, három, emberi lény állt az utazók előtt. Világos, szőke göndör hajuk és fehér angyal szárnyaik voltak. Angyalok lettek.

– Igazán hálásak vagyunk a segítségetekért. – Mind a hárman adtak a királyfinak egy-egy apró lírát, azzal az instrukcióval, hogy ha szüksége lenne az egyikük segítségére, pengesse meg az egyiket és már ott is lesznek. Azzal elköszöntek a hercegtől és eltűntek.

– Mi ez a valami, amit adtak neked? – kérdezte Zümi. Mivel a herceg sem tudta a választ erre is rágooglizott.

– Azt írj a Wikipédia, hogy egy ókori görög pengetős hangszer. Hermész a görög isten találta fel. Egy teknőspáncélt alakított át hangszerré.

– Ki az a Hermész? – kíváncsiskodott tovább Zümi.

– A görög vallás szerint, Hermész az istenek hírnöke. Emellett az utazók és kereskedők istene is ő volt. – magyarázta Hümér.

– Ismered az ókori görög vallást? – érdeklődött a királyfi.

– Csak alapszinten. – válaszolta meg a feltett kérdést. Mivel Zümit elkezdte érdekelni a téma, Hümér elkezdett történeteket mesélni, miközben ismét útnak indultak a királyság felé.

Következő nap délben meg is érkeztek. Elindultak, hogy beszéljenek a királlyal, a palota előtt azonban feltartóztatták őket az őrök.

– Kik maguk és miért jöttek? -Kereszteték a katonák kardjaikat a kapu előtt, nehogy be tudjanak menni.

– Én a szomszédos ország hercege vagyok, és kihallgatást szeretnék kérni a királytól! -válaszolta a királyfi.

– Nézzenek oda! – nevettek a lovagok. – Ez tényleg azt hiszi, hogy herceg! Na jól van! – kacagtak tovább. – Ha megteszel nekünk valamit, beengedünk és még a királynak is szólunk.

– Felhívom a királyt, ha nem engedtek be! – Mivel egyik ór sem mozdult, a királyfi elővette a telefonját, azonban szomorúan tapasztalta, hogy lemerült.

– Felhívhatnám a tiédről? – nézett Hümérre reménykedve.

– Nekem nincs meg egy király telefonszáma – rántotta fel mindkét vállát Hümér –, de ha tudod fejből akkor persze. – A királyfi csalódottan sóhajtott.

– Legyen hát! Mit kell tennünk? -Nézett megadóan a katonákra Abi. Hümér rosszszallóan nézett, de nem mondott semmit, Zümit pedig látszólag nem érdekelte ez az egész.

– Látod ott azt a tavat? Tegnap sajnos beleejtettem a feleségem aranygyűrűjét. Ha felhozod nekem, megteszem, amit ígértem. – mondta az egyikük. A királyfi bólintott, majd barátaival az oldalán elindult a tó felé. Egy ideig fel s alá sétálgatott a part mentén, a vizet kémlelte végül leült a tó melletti zöld gyepre, lábait felhúzta, fejét a két kezébe temette.

– Túl mély és sötét a víz. Képtelenség felhozni. – Egy ideig mindhárman csöndben gondolkodtak a megoldáson, végül Zümi szólalt meg.

– Pengesd meg az egyik lírát. – Ezzel mindhárman egyetértettek, így a királyfi elővette az egyiket. Amint megszólalt a hangszer, a legkisebb angyal egy kisebb fényár kíséretében megjelent a három utazó előtt.

– Jó újra látni benneteket! Miben segíthetek nektek? – tudakolta lágy hangon.

– Valahogy fel kellene hoznom egy aranygyűrűt, azonban a tó túl sötét és nem látok semmit, arról nem is beszélve, hogy túl mély és egy levegővel nem tudok lemenni az aljáig. – Miután a herceg befejezte mondandóját, Asmodeus felröppent a levegőbe, majd beleugrott a tó vizébe. A herceg tágra nyílt szemekkel figyelte ahogy a tó felszíne meg sem rendült a becsapódás erejétől. Mintha az angyal egy szellem lett volna, aki bármin át tud hatolni. Pár percig némán ültek a fűben, aztán Asmodeus előbukkant a vízből és átnyújtott a hercegnek egy gyűrűt. A királyfi megköszönte a segítséget és miután az angyal elillant, visszasietett a palotához. A két ór meglepetten vette tudomásul, hogy a gyűrű előkerült, de mivel az ígéret szép szó, muszáj volt beengedniük a három barátot.

A palota még sokkal nagyobb volt, mint a herceg saját kastélya. A hosszú folyosók tele voltak bámulatosabbnál bámulatosabb festményekkel, amik a királyi családtól kezdve, természetben vágta lovakon át, történelmi eseményekig mindenféle fantasztikus képeket jelenítettek meg. A plafon boltíves, levélmintás díszítéssel volt megépítve, ami arany festést is kapott. A lépcsők korlátján is észre lehetett venni ugyan ezt a levélmintát, ez azonban fából, nem pedig márványból készült. A szintén márványból készült padló már néhány helyen megkopott, de így is látni lehetett, hogy milyen jól karban van tartva. Abi a barátaira nézett. Láta rajtuk, hogy ők is épp annyira, ha nem jobban ámulnak a hely szépségén. Hümér a telefonját elővéve, készített is néhány képet, hogy megörökítse a látványt. Végül megérkeztek a fogadóterembe. A király a trónján ült, mellette kétoldalt két, csinos lány állt. A királyfi

úgy tippelt a király két lánya lehet. Az uralkodó intett, hogy bemehetnek. Abi és Hümér mélyen meghajolt, végül a királyfi belekezdett mondandójába.

– Elnézését kérjük felség amiért hívatlanul jöttünk, azonban egy sürgős kérésem lenne önhöz. – Mivel a király nem felelt, Abi folytatta. – Az országom bajban van. Mindegy mit teszünk a növényeink nem akarnak nőni. A népem éhezik és édesapámnak már nincs ötlete mit tehetnénk. Azonban én hallottam egy szóbeszédet, miszerint él egy hatalmas varázsló, aki bármilyen problémát meg tud oldani. Azért jöttem ma őfelsége elé, hogy elkérjem a térképet, ami elvezet ehhez a varázslóhoz. – Ekkor a király bal oldalán álló lány odahajolt az apjához és belesúgott valamit a fülébe. A király bólintott, majd intett Abinak.

– Járjunk egyet. – A palota egy elhagyatottabb részébe vezette a király. Egy ideig szótlánul sétáltak egymás mellett, végül a király szólalt meg először.

– A lányom mesélte a rólad alkotott szóbeszédeket. Ha jól értesültem, rengeteg hőstettet vittél végbe. – itt elhallgatott egy pillanatra. – Azonban, ha szeretnéd megtudni, hogy hol találod a varázslót, meg kell tenned valamit. – Bár a királyfinak fogalma sem volt mit szeretne a király, bólintott egyet, jelezve, hogy elfogadja a kihívást. – A feladatod a következő: A város szélén lakik egy idős Bölcs. Menj el hozzá és vidd el neki ezt a levelet. – kezdte el magyarázni a feladatot és a kezébe adott egy összetekert dokumentumot.

– Őfelsége szerint mire való az E-mail?

– Sajnálatos módon a spam mappába kerültek az üzeneteim. Nincs más módja a kézbesítésnek. – hagyta figyelmen kívül a kissé szemtelen hangvételt. – Mindenesetre nem kell tudnod, mi a levél tartalma, de meg kell győznöd, hogy tegye meg ami benne áll. – Ugyan a királyfinak elég gyanús volt ez az egész, de belement. A király kikísérte a várkapuhoz, ahol megmutatta merre kell mennie. Útközben egyszer kért egy kis útbaigazítást, de egyébként simán eljutott a Bölcshez. Egy rozoga kis faházban lakott, amit már elkezdett benőni a bozót. Bekopogott a faajtón, amit egy vén, hosszúszakállú apó nyitott ki. Beljebb tessékelte a királyfit és teával kínálta. Abi kedvesen elutasította és átnyújtotta a papírtekercset. Az öregember kinyitotta a levelet és elolvasta.

– Nem! Teljeséggel lehetetlen. Nem teszem meg! – Az apó láthatóan sokkos állapotban volt, mintha szellemet látott volna. Bármilyen is mondott a királyfi az süket

fülekre talált, a Bölcs meg sem hallotta. Abi végül úgy döntött, hogy segítséget kér az egyik angyaltól. Elővette hát a maradék két líra közül az egyiket és megpengette. Abban a pillanatban csak úgy, mint az elsőnél egy fényár kíséretében megjelent az egyik angyal.

– Szerbusz barátom! Miben állhatok szolgálatodra? – köszöntötte régi ismerősét Belzebub. A királyfi elmesélte mi történt vele és az angyal lelkére kötötte, hogy az öregember saját akaratából egyezzen bele a levél tartalmába. Az angyal néhány pillanat múlva visszatért, mögötte ott kullogott az öregember. Hosszas hallgatás után végül megszólalt.

– Megteszem. De csak egy feltétellel! Mindent pontosan úgy kell csinálnotok, ahogyan én mondom. A királyfinak még mindig ötlete sem volt, hogy miről van szó, de azért beleegyezett. Belzebub, mint kisebb testvére is, kámforrá vált. Abi és a Bölcs pedig együtt indultak vissza a palotába. Amint megérkeztek felmentek a királyhoz, aki örömtelien fogadta őket. Az öreg bölcs mérgelődve ugyan, de ő is úgy köszöntötte az uralkodót, mint régi barátját. A király félrehívta a királyfit, hogy beszéljenek a varázslóról.

– El kell mondanom neked valamit, a varázslóval kapcsolatban. – itt megállt egy pillanatra és mély levegőt vett. – Valójában nincs semmiféle térkép. – Abi szólásra nyitotta a száját. – Még nem fejeztem be! – korholta. – Ugyan nincs térkép, de kapcsolatba tudunk lépni vele. Erre kellett a bölcs. Pár évtizeddel ezelőtt, amikor még a dédnagyapám uralkodott, az országunk válságba került. Így hát a nagyapám kihirdette, hogy aki segíteni tud a probléma elhárításában, az hatalmas jutalomban részesül. Ebben az időszakban a népem között élt egy varázsló, aki jelentkezett, hogy megoldja a problémát. Ígéretét be is tartotta, másnapra pedig minden olyan volt, mint régen. Dédnagyapám neki szeretne volna adni a királyságot, hiszen akkor még nem volt örököse, azonban a varázsló visszautasította és csak annyit szeretett volna, hogy eltűnhessen a világ elől. Nagyapám teljesítette a kérését, ezért hiszik azt az emberek, hogy létezik ez a térkép. Csak az aktuális uralkodó tud kapcsolatba lépni a varázslóval vészhelyzet esetén. Ahhoz azonban, hogy kapcsolatba tudjunk lépni vele, szükségünk van még valamire. Egy angyal segítségével tudjuk csak megtenni.

– Ez esetben szerencsénk van. – mondta és előhúzta a harmadik, egyben utolsó lírát és megpengette. Hatalmas fényözön tárult a szemük elé, amitől mindenkinek,

aki a szobában volt, el kellett takarnia a szemét. Amikor a világosság csillapodott, Lucifer mosolygó arcával néztek szembe.

– Örülök, hogy ismét találkozunk.

– Téged is jó újra látni. A segít...

– Tudom, hogy miben szeretnéd a segítségemet kérni és bár ugyan nem tehetném meg, te is segítettél nekem és még apámmal is szembenéztél, így most én is segítek neked. – azzal odareppent a Bölcshez és elkezdtek beszélni valamiről. Lucifer nagyban bólogatott, végül a terem közepe felé roppent és csettintett. Abban a minutumban a földön egy érdekes rajz jelent meg. Hasonló, mint egy pentagram, de nem lehetett érezni belőle a gonosz energiákat. Inkább semleges volt, mintha a jó és a rossz kioltotta volna egymást és így nem maradt volna más csak üresség. Az angyal, a Bölcs, a király, a királyfi és Hümer beálltak egy körbe a rajz körvonalára. Zümi a körön kívül figyelte az eseményeket. Megfogták egymás kezét és Lucifer elkezdett énekelni, egy, a királyfi által ismeretlen nyelven. Amikor befejezte a dalt, egy hatalmas alak képe jelent meg Lucifer felé fordulva.

– Fiam! – köszöntötte, majd tekintete tovább siklott a bölcsre és a királyra. Őket is üdvözölte, majd Abi felé fordult.

– Tudom ki vagy, s azt is mit szeretnél. Azonban fel kell tennem neked egy kérdést! Miből gondolod, hogy segítek neked?

– Nem tudhatom, hogy segítesz-e. Azonban reménykedek benne. Az országom komoly bajban van és te vagy az egyetlen esélyem. – A varázsló bólintott egyet, majd így szólt:

– Miből gondolod, hogy én vagyok az egyetlen esélyed? Ha nem tévedek utazótársaid között van egy méhecske is. Tudod egyáltalán, mit csinálnak a méhek?

– Méh? – csodálkozott. A varázsló sóhajtott egyet.

– A kis sárga bogár. Igazán utánanézhettél volna a neten, hogy milyen lénnel utazol. – Erre nem tudott mit felelni a herceg, úgyhogy a varázsló folytatta. – Ezek szerint azonban nem tudod. A méhek porozzák be a növényeket, ami a növények szaporodásához kell. Enélkül a növények meghalnak. Az országodban mostanában nem volt szél, ami elvitte volna a pollent egyik virágról a másikig, emiatt nem lettek beporozva és meghaltak. Ha rám hallgatsz, elviszed a méhet az országodba és hagyod, hogy mostantól ott éljenek. – majd Zümi felé fordulva folytatta.

– A családotat megtalálod hazafelé. – átalakult egy másik alakba, végül eltűnt. Éppen csak annyira változott át, hogy a királyfi felfigyeljen rá. Talán csak a képzelete játszott vele, azonban olyan volt, mintha az a hatalmas óriás lett volna, akivel az erdőben találkozott. Mire a királyfi feleszmélt, Lucifer sem volt már ott.

Otthon a herceg boldogan mesélte az apjának a vele történeteket és a megoldást problémájukra. Az apja figyelmesen hallgatta, majd kiállt a népe elé, és büszkén mesélte el fia dicső tetteit. Pár hónap múlva már látszódott a változás. A földből előbújtak a zöld hajtások, a fákon megjelentek a még éretlen gyümölcsök. Abi az egyik virágoskertben sétálgatott, csodálta a mesés szép virágokat és hallgatta a madarak csiripelését. Érezte a virágok mámorító illatát és azon gondolkodott mihez kezdjen ezután. Az apjának meggyőződése volt, hogy átveszi a trónt és ő lesz a következő király. A királyfit azonban nem érdekelte a politika, nem akart hosszú és számára unalmas tárgyalásokon részt venni. Ő a világot szerette volna járni, új és új kalandokat kipróbálni és a barátaival lenni. Erre vágyott. Gondolataiból, középső testvére, Alex zökkentette ki.

– Mi a baj fivérem?

– Semmi, jól vagyok. Csak sok dolog van még a koronázásig. Szerettem volna pihenni egy kicsit.

– Nem kell hazudnod nekem. Látom, hogy bánt valami. – A királyfi nem válaszolt. – Tudod, hogy elmondhatod nekem. – Abi nagyot sóhajtott, végül így felelt:

– Nem szeretnék csalódást okozni édesapánknak, azonban nem szeretnék király lenni. A saját utamat szeretném járni.

– Akkor tedd azt. Áldor biztos szívesen átveszi tőled a koronát.

– Ez nem ilyen egyszerű. Apánkkal is beszélni kell.

– Akkor beszélj vele. Szerintem neki az a legfontosabb, hogy boldog légy. Ha pedig ez tesz téged boldoggá, akkor engedni fogja. – Alexnek igaza is lett. A három héttel későbbi koronázáson a nép nagy csodálkozására, nem Abelárd királyfit, hanem Áldor királyfit koronázták meg. Az ünnepség után a herceg visszavonult egy vidéki házba, ahol Hümér már várta.

– Mindent összepakoltam, bármikor indulhatunk. Zümi azt üzeni, hogy neki még el kell rendeznie egy pár dolgot a családjával, de később utánunk jön. – A herceg mosolyogva bólintott, majd kiléptek a házból, hogy egy újabb felejthetetlen kalandban legyen részük.

Az árva kert

Írta: Zentai Ildikó

Illusztrálta: Szabó Luca és Timm Johanna 11.a

Tiszaug szép fekvésű falu, oldalát az élő Tisza mossa, közepét a selymes Holt-Tisza kényezteti.

A hírét mégis egy gyönyörű kertnek, Szeder anyó kertjének köszönheti.

Itt nyílnak a legszebb rózsák, itt érnek a legédesebb gyümölcsök.

Tudják ezt a gyerekek is, mert az anyó a korai, ropogós cseresznyétől, a nagy szemű szőlőig, a kapufélfára akasztja vesszőkosarakban a kóstolót.

Igazi nevére nem emlékszik senki, becenevét szedermintás ruhájáról kapta.

Azt suttogják a faluban, varázslat van a dologban, mert az anyó ért a növények, madarak nyelvén.

Szeder anyó jókat kuncog a mendemondákon, de ha megkérdezik, azt válaszolja:

– A kertem tele dolgos, szorgos madarakkal, cinkékkal, rigókkal, csókákkal, nem kell ide varázslat, eltakarítanak ők minden pajort, lárvát, de – és itt felemeli a mutatóujját – én télen sem feledkezem meg róluk, az etetőket megtöltöm a legfinomabb magokkal.

Egyik nap nagy riadalom támadt a faluban. Szeder anyó megbotlott, elesett, eltörte a lábát, kórházba kellett vinni. A bűnös egy kis kapa volt, ami addig viháncolt a paradicsom karóval, míg az figyelmetlenül az anyó lába elé esett.

A mentők hordágyra tették, ő pedig azt suttogta halkán a kertjének:

– Aztán vigyázzatok magatokra, ügyesek legyetek!

A kert rémulten hallgatott.

Mikor a falusiak bezárták maguk után a kaput, a diófa magához ragadta a szót.

– Mi lesz veletek? – rezgettette álszenten a lombját.

– Nekem már nincs szükségem rá, mert a gyökereim olyan mélyre nyúlnak, hogy nem fogok szomjazni.

A rózsabokor megróttá, azért mert téged már felnevelt, azt hiszed nincs szükséged rá?

A diófa elszégyellte magát, azt hitte, mert ő a legöregebb, ő a legbölcsebb is.

A faluszélről Szeder anyó szelíd csókája Csavargó érkezett nagy sebbel-lobbal.

A csóka korán elvesztette a szüleit, Szeder anyó nevelte fel. A Csavargó nevet azért kapta, mert állandóan úton volt, hogy fényes csecsebecsékre vadásson.

A csőrében most is valami csillogót hozott.

– Mit csentél el megint? – érdeklődött a cinege.

Csavargó gyorsan elrejtette kincsét egy ezüst gyűszű mellé, amit már jó ideje a fészkében őrzött, és dicsekedni kezdett

– Szép, fényes gyöngyöt találtam

– És ki sír utána? – kérdezte a feketerigó.

Csavargó eleresztette a füle mellett a megjegyzést, és hátrarepült a kertbe, hogy megkeresse az anyót.

Nem találta sehol, hiába kopogott csőrével a ház ablakán, ajtaján.

– Ne keresd, kórházban van, eltörte a lábát! – sajnálta meg a margaréta az izgatótt madarat.

A csóka szíve összeszorult a bánattól.

Akármilyen haszontalan kópé volt, nagyon szerette Szeder anyót, most bűnbánóan gondolt, elcsent ezüst gyűszűére.

– A többiek már tudják? – intett a veteményes felé.

– Mindenki tudja - sustorgott a szellő – széthordtam a hírt.

Ne legyetek ilyen szomorúak, meggyógyítják, és visszajön!

– Addig mi lesz velünk, ki itat meg esténként? – sírdogált a mindig szomjas angyaltrombita.

Még a rózsák is egyetértően sóhajtoztak, pedig ők mindig más véleményen voltak, mint a többiek.

– Az uborkák is nyugtalankodnak, szomjasak. – zümmögte méhecske, mikor jóllakottan megpihent egy bordó mályva kelyhében.

– Kit érdekelnek az uborkák? – méltatlankodtak a dáliaák.

– Egy hajóban evezünk valamennyien – mondta bölcsen a fiatal barkafa.

Mindenkinek hiányzik Szeder anyó gondoskodása, csak van, aki előbb, van, aki később veszi észre.

A szellő minden este meglátogatta a kertet, mert itt találta a legfinomabb illatokat, és röpítette

szét falu szerte. Most komoly ígéretet tett.

– Ha nem esik az eső, én összesöpöröm az összes viharfelhőt az égről, de nem hagyom, hogy szomjazzatok.

A kert hálásan elcsendesedett.

A szellő pedig útra kelt, hogy az ígéretét beváltsa. Nem sejtette milyen nehéz dolga lesz.

A nagy égi mező legtávolabbi sarkait is bejárta, míg összetereelt annyi durcás felhőt, hogy

megitathassa a kertet.

Eltelt egy hét, a gazdák csodálkozva lesték az eget, ami felhőtlen volt mindenütt, egyedül Szeder anyó kertje fölött borult be, és zúdított üdítő záport a szomjas növényekre.

– Mégis varázslat van a dologban – suttoztak újra faluszerte.

Egy forró délután a kert végéből izgatott káposztalepke repült a virágok közé.

Figyelmetlenül a legszebb, vörös rózsára szállt. A rózsza undorodva rázkódott össze.

– Hogy merészelsz? – kiáltotta, mire egy cinege védelmezően, meg a jó falat reményében a segítségére sietett.

– Ne bánts! – kiáltott a lepke – Hírnök vagyok!

A rózsza, és a cinege meglepődött a szokatlan bejelentésre.

- Aztán milyen hírt hoztál, a káposzta helyett a karalábéra raksz petét? – gúnyolódott a tarkalevelű lonc.
- Ez nem vicces, ellenség támadta meg Szeder anyó kertjét.
- Milyen ellenség? - szólt közbe a sárga cickafark
- Hatalmas, zöld hadsereg, elpusztít mindent, amerre jár. A futóbab és a kukorica már alig él.
- Ez hihetetlen! – tamáskodott a rigó.
- Te is repülsz, láthattad volna – vágott vissza a káposztalepke.
- Tojásokon ülök – védekezett.
- Várjatok! - rikoltott a trombitafolyondár, aki egy kiszáradt szilvafa törzsén kúszott fel a magasba, ahonnan ellátott a kert végéig.
- Igazat mond, bent vannak a kertben, nagyok, dúsak, félelmetesek.
- Honnan jöttek? – tapintott a lényegre a karcsú, mini rózsafa.
- Lusta gazda kertjéből – tudósított egyre elkeseredettebben a folyondár.

Lusta gazda sok munkát adott Szeder anyónak, mert nem gondozta a kertjét. A közös kerítés alól számolatlanul bújt elő a gaz, de szerencsére az anyó azonnal kikapálta.

Most kórházban van, és nincs, aki megállítsa a betolakodókat.

Akik betörtek, azokat sose látták eddig.

Mikor Csavargó megérkezett egy újabb gyönggyel a szájában, a hír hallatára elejtette.

A földön ugrálva kezdte keresgélni, mint akinek ez a legnagyobb gondja.

A rózsabokor megdorgálta:

- Csavargó, hagyd a gyöngyödet, mert nagy a baj!

Akinek szárnya van, el tud menekülni, de mi, akiknek gyökereink vannak, kiszolgáltatottak vagyunk.

Segítenetek kell!

- Mit tegyünk? - kérdezték a madarak.
- Repüljetek a faluba, derítsétek ki, mi ez a növény? Más kertjében is megtalálható?

Hogyan védekeznek ellene, akiket megtámadott?

A madarak elrepültek.

A félelem belopódzott a növények közé.

- Mit csináljak, maradjak, menjek? – a hírnök fáradt volt, és tanácstalan.
- Menj, nyugtasd meg a veteményest, hogy megpróbálunk segíteni!
- Aztán gyere vissza, senki nem fog bántani! - ígérte a rózsabokor.

Te leszel az összekötő.

A madarak órák múlva repültek vissza anélkül, hogy kiderítettek volna bármit.

Egyedül Lusta gazda telkén találtak hasonló növényt, ahol már embermagasságúra nőtt, elnyomva minden mást.

- Csavargót nem láttátok? – kérdezte a rózsabokor a madaraktól, aki átvette az irányítást.
- Biztosan együtt lóg a szarkával – találgatott a cinege.
- A két jómadár megint valami fényesre vadászik – dörögte a diófa, de lerázom a fészket, ha elcsavargott.
- Ne ítéljünk elhamarkodva! - védte a rózsabokor, aki szerette a Csókát.

Mikor már valamennyien azt hitték, hogy baj érte a szeleburdi madarat, akkor érkezett meg.

- A betolakodót parlagfűnek hívják. A falu végén, az árokparton rengeteg van belőle.

Most fog virágozni, aztán elhinti temérdek magját, és akkor, jaj nekünk.

- Honnan tudod? – ámuldoztak a többiek.
- Kint van a képe a hivatal kapuján, és ráírták, hogy irtani kell!
- Mióta tudsz olvasni? – gúnyolódott a feketerigó.
- Sok ember állt ott, és hangosan olvasták, én meg az akácfán hallgattam.
- Ahelyett, hogy egymást piszkáljátok – zizegte a rózsabokor, és valamennyi rózsaszín virágjával szigorúan nézett a rigóra – inkább fogjunk össze, készítsünk haditervet, mert csak magunkra számíthatunk!

Mindenki egyetértett a javaslattal, és újra reménykedni kezdtek

Kihirdették, ha valakinek támad egy ötlete, hogyan lehet elpusztítani a parlagfűvet, az jelentkezzen a rózsabokornál!

A szellő megint a segítségükre sietett. Végigsuhant a kerten, minden apró lyukba belefűjt, és megkérte az ott élőket, legyenek föld felett, vagy föld alatt, akinek vala-

mi jó ötlete van, hogyan lehet megállítani a parlagfüveket, az siessen a rózsabokorhoz, és mondja el!

Esteledetett, de alvásra nem gondolt senki, mindenki azon törte a fejét, hogy lehetne elpusztítani a betolakodókat.

A madarak megígérték, hogy másnap segítségül hívják a seregélyeket, a varjakat, szarkákat, minden kis, tollas harcost, hogy éles csőrükkel cibálják ki a földből a parlagfüveket.

Egész kis hadsereg lepte el a kertet, de a szorgos csőrök csak arra voltak jók, hogy megtépázzák a zöld sereget, nagyobb kárt nem tettek bennük.

A támadáson feldühödött parlagfüvek, még elszántabbak lettek.

A madarak csalódottan pihogtak a fákon.

Ekkor a rózsabokor egyik földre hajló ága alól, kibukkant az első jelentkező:

Egy rózsaszín giliszta.

A kiskertek hasznos lakója, egyúttal a legvédtelenebb is.

Most mégis kibújt a földből. kimászott a fényre, hogy segítsen a kerten.

Hajlékony, gyűrűs testével felágaskodott, fejét megemelve kiabálta letről:

– Van egy ötletem!

Az egyik fáradt, éhes rigó már arra készült, hogy bekapja az izletes falatot, mikor a rózsabokor megállította.

– Tegnap hirdettük ki, hogy várjuk az ötleteket, és te meg akarod enni a jelentkezőt?

Senkinek nem eshet bántódása, hiszen a kertért kockáztatja az életét.

Ez most egy különleges állapot, megértettétek? – aztán a rémült gilisztához fordult.

– Beszélj bátran!

– Mivel nincs annyi erőnk, hogy kihúzzuk a parlagfüvet a földből, a gyökerét kell elrágni....valakinek.

– Valakinek?

Tehát nem magadra gondolsz. – cikizte az éhes feketerigó.

– Csak egy ötlet volt – szontyolodott el a giliszta.

– Én vállalom, idehívom egész népemet, és egyetlen nap alatt elintézzük a parlagfüveket.

A második jelentkező, egy óriási, rusnya bogár volt.

Váratlanul mászott elő a nedves földből, és tette az ajánlatot.

– Kérlek, ne engedd! – pihogte a visszatérő hírnök.

– Ez egy lótetű, minden növény gyökerét elrágja, ami az útjába kerül.

A járatait elpusztított növények jelzik.

Nem fognak megállni akkor sem, ha végeztek a parlagfűvel, mindenki sorra kerül.

– Pontosán olyan kártékony, mint te vagy – társult a rigóhoz a cinege is.

– Csak vitatkozatok, én cselekszem. – heherészett a lótetű, de a következő pillanatban, Csavargó, mint a villám lecsapott rá, nem engedte visszabújni, eltűnni a lyukban.

Túl nagy falat volt a csókának, ezért a segítségére sietett egy cinege is.

A dráma egy perc alatt játszódott le.

– Nem engedhettük, hogy idecsődítse az egész rokonságát - magyarázkodtak a madarak.

Rövid, döbrent, de megkönnyebbült csend után, megjelent a harmadik jelentkező:

Egy vakond.

A felhívásra a vakond is előbújt, egyik sötét, földalatti járatából, hogy a kert segítségére siessen. Kicsi, rövid lábain bátran varakozott, az érdeklődés kereszttüzében.

Ott állt vaksin, mert szeméit az okos, de olykor játékos természet mákszemnyire szabta, ráadásul el is rejtette bársonyos, fekete bundájában.

Miközben varakozott, ásólábairól igyekezett lerázni a földet, hogy szalonképessé tegye magát, az illatos bokor előtt.

– A parlagfűnek a gyökerét kell elrágni! – mondta határozottan, majd így folytatta: Én vállalom, kedvemre való feladat. Rovarokat és lárvákat eszem, de legjobban a gilisztát szeretem, nyelt egy nagyot. A gazdák is megtűrnek a kertben, mert több hasznat hajtok, mint amennyi kárt okozok.

Állandóan ások, építem a járataimat, közben válogatás nélkül bekapom az utamba kerülő izletes falatokat. Nem tagadom, mindig éhes vagyok, bármit és bármenyit meg tudok enni.

Azt híresztelik, hogy falánk vagyok, de a falánságom sok hasznos növény életét menti meg.

Ha gondoljátok, én elragom a parlagfű gyökerét, de ehhez sokkal több éhes száj, és sokkal több idő kell.

A rózsabokor a vakondnak is köszönetet mondott.

Már alkonyodott, mikor felbukkant az utolsó jelentkező, a növények ádáz ellensége.

Egy meztelen csiga.

Nedves, fekete teste, a rózsabokor egyik hosszú ágán araszolt fölfelé.

– Lentről is hallak! – kiáltotta, a nemkívánatos jelentkezőnek.

A csiga nem törődött a figyelmeztetéssel, csak mászott tovább, az egyre hajlékonyabb ágak felé.

Az okos, mindig határozott rózsabokor pánikba esett. Eszébe jutott, hogy régen, egy lidérces éjszakán, zsenge, fiatal bokorként mit élt át.

Két meztelen csiga támadta meg - csámcsogva, élvezettel habzsolták zöld leveleit, és ébredő virágait.

Azon az éjszakán Szeder anyó mentette meg, aki varázslatos módon, mindig megérezte, ha a kertje, vagy valamelyik növénye bajba került.

Most kórházban van, nem tud segíteni.

A rózsabokor levelei egyre jobban remegtek a félelemtől, végül már az egész bokor reszketett.

Azt kívánta, bárcsak zivatar lenne, jégeső, ami lesodorná, lemosná róla ezt az élősködőt.

A kert, mit sem sejtve aludt.

Egyedül a diófa volt ébren, úgy gondolta, hogy a legtapasztaltabbnak kell vigyázni a kertre, Szederanyó helyett.

Hirtelen felfigyelt egy szokatlan zajra, ami folyamatosan borzolta a csendet.

Azonnal ébresztette a szellőt, aki nem tévózott, ha a kertről volt szó.

Kiröppent lombágyából, végigsuhant a növények között, keresve az ismeretlen zaj forrását. Mikor észrevette a félelemtől vergődő rózsabokrot, olyan dühös lett, hogy a meztelen csigát, egyetlen, erős fújással, a kerítésen át kilökte a kertből.

A beköszönő éjszaka sem hozott megnyugvást.

A madarak, a virágok, a veteményes, még álmukban is hallották, ennek a félelmetes gyomnövénynek a nyomulását.

A szellő izgatottan bóklászott, a parlagfű borította részen, és azt kívánta, bárcsak orkánná változna, hogy kitephesse a földből ezt a bajt okozó növényt. Átsuhant Lusta gazda telkére is, és elszörnyedve látta, hogy a parlagfű nagy része már virágzik. A nyitott ablakon keresztül kihallatszó, békés hortyogásra olyan harag fogta el, hogy összeszedte minden erejét, és mint egy felnőtt szélvihar bezúdult a házba.

Most nem édes illatokat sodort magával, hanem a gyomnövény virágporát, a betegséget okozó polleneket.

Reggel Lusta gazda olyan rosszul érezte magát, hogy a felesége kihívta a falu orvosát.

Nem tudom, mi történt velem – nyögdécselt a beteg – tegnap még semmi bajom nem volt.

A doktor kinézett a kertre, és a legszigorúbb hangját vette elő.

– A maga betegségét Lusta gazda az elhanyagolt kert okozza.

Hiába adok gyógyszert, addig nem gyógyul meg, amíg ki nem irtja az összes parlagfüvet.

Holnap visszajövök, és ha egyetlen szálát is talállok, súlyos pénzbírságot kell fizetnie, mert mások egészségét is veszélyezteti.

Lusta gazda úgy megijedt ezekre a szavakra, hogy azonnal kipattant az ágyból, előkapta a kaszát és kapát és megtette azt, amit már régen meg kellett volna tennie.

Itt a hírnök, itt a hírnök! – jelezte előre a káposztalepke, hogy érkezik.

Remélte, hogy a madarak is hallják.

Eltűnt az ellenség, megsemmisült az ellenség! – lelkenedett.

A csóka, akinek nemcsak a szárnya volt fürge, hanem az esze is, hátrarepült a kertbe, és látta, hogy Lusta szomszéd akkor takarodik ki szégyenkezve Szeder anyó kertjéből, lekaszálván az utolsó parlagfüvet és kiásva a gyökereit is.

Csodálkoztak a virágok, a madarak, a veteményes, de legjobban a szellő csodálkozott, hogy mi történt Lusta gazdával?

Az ujjongást egy szarka érkezése szakította félbe.

Ez a szép madár a népi hiedelem szerint, a jó hírek futára, a neve szó szerint azt jelenti örömhözó.

Szeder anyó meggyógyult, Szeder anyó hazajött! - adta hírül, majd tovább repült, hogy elújságolja mindenkinek, aki még nem tud róla.

Az Időegér

Írta: Román Szandra
Illusztrálta: Sipos Péter 13.a

Én már itt voltam, amikor ti megjöttetek. Hat testvérkémmel együtt ott láttam meg a napvilágot, amit ti ma Budapestnek neveztek, a Gellért-hegy erdős fennsíkján. Onnan néztem, ahogy elvonultok a Duna völgyében, lóháton, vállatokon íjjal, nyilakkal teli tegezzel. Ti persze nem láttatok engem: ki vett volna észre egy fakó kis egérkét, ahogy vacogva kémleli a nagyvilágot a fészkéből?

– Kik ezek? – kérdeztem Henriket, a kövér erdei cickányt. Azon a nyáron ő volt a szomszédom az odvas, kidőlt fában, ahol felnőttem. – Miféle népség?

Henriket álmából keltette fel a lovak dobogása, ásítva meregette vaksi szemét az alattunk elterülő tájra. Nem mondhatnám, hogy barátok voltunk, de mióta a testvéreim elköltöztek, és saját fészket raktak az egérfeleségeiknek, egérférjeiknek és egércsemetéiknek, ő volt az egyetlen a közelemben, akihez tanácsért fordulhattam, akit kifaggathattam, ha valamit nem értettem.

– Ők? – Henrik szívott egyet nedves orrán. – Valami barbár népség. Keletről jöttek. Magyaroknak nevezik magukat.

Magyarok. A különös hangzású szó azonnal felkeltette az érdeklődésemet. Sok embercsoport lakta már a vidéket, ti valahogy mégis különlegesnek tűntetek. Többet is meg szerettem volna tudni rólatok, ám mire kinyitottam a számat, Henrik már elsietett, reggeli után nézve.

Egy év múlva Henrik is elköltözött mellőlem, a helyére harsány mókuscsalád rendezkedett be. Őket sosem szívelhettem; néhány hónap múlva én is odébb álltam: az emberek közé vágytam, a városba. Találkozni akartam a magyarokkal, akikről az erdő minden állata azt híresztelte, hogy mostantól ők a terület új urai, végleg letelepedtek a Kárpát-medencében.

Így lett belőlem városi egér. Soha többé nem tértem vissza az erdőbe, épülő budai házak kamráiban, istállókban húztam meg magam, és naponta eljártam a piacra, kenyérvéget csenni. Ott aztán sok pletykát elkaptam: a piacon tudtam meg azt is, hogy 1000 karácsonyán megkoronázták az első magyar királyt, Istvánt.

– Vajon milyen ember lehet? – sóhajtottam fel egy homályos téli délelőttön. – Ő is olyan magas, jóképű, mint a fegyveresek a piacon?

– Te egér vagy, csacsi – válaszolta a mellettem ülő Sarolta, a lábát lóbálva. – Hozzád képest mindenki óriás. – Szeretettel megvakargatta a fültövemet, majd sietve leugrott a pultról, mert új vevő érkezett, akit ki kellett szolgálnia.

Sarolta a budai pék lánya volt, körülbelül nyolc éves. Az utcán talált rám, amikor egy csapat szemtelen verébbel hadakoztam egy elejtett szelet kalácsért. Egy felnőtt elzavart volna, ő viszont a kötényébe rejtett, és bevitt a kuckójába, a finom melegbe. Hónapokig rejtegetett a lepedők közt, naponta háromszor etetett. Még beszélgetett is velem, ha éppen nem akadt más dolga. Igazán úri dolgom volt.

Ám Sarolta idővel felcseperedett, és ahogy idősebb lett, már nem értette a szavam – ahogy egyetlen felnőtt sem. Évek múlva a pékséget a gyermekei, unokái, dédunokái vették át. Az ország történelme is hömpölygött tovább: királyok jöttek, királyok mentek, sokan, szép sorban. Egyedül én maradtam a régi.

Ekkor már egy ideje sejtettem, hogy valamiért nem öregszem úgy, ahogy más állatok vagy ahogy az emberek – sőt, egy idő után egyáltalán nem öregedtem, csupán a bundám színe változott évszokról évszakra. Nem értettem, miért történik ez velem. Miért vagyok halhatatlan, miért beszélgethetek az emberekkel

(még ha csak gyerekekkel is), miért értem a nyelvüket, minden népét, anélkül, hogy valaha is tanultam volna őket...

Sokat gondolkoztam a dolgon, de mivel magamtól nem jöttem rá, és nem volt kit megkérdezzek róla, egy időre félreraktam a kérdést.

Az 1240-es években nagy pusztítás rázta meg a vidéket. A kutyafejű tatárok mindent felégettek, én is épphogy megmenekültem a tüzes nyilaik elől. Azonban miután kicsörtettek az országból, csodálatos dolog történt. Munkások jelentek meg a budai hegyeken, IV. Béla királyunk emberei, és a nagy zajongás közepette tornyos kővárat emeltek a magaslaton. Buda várát. Még fel sem épült teljesen, mikor már tudtam, mostantól az lesz az otthonom.

Éppen akkor költöztem be, amikor Béla király is. A királyi gyermekek szobáiban húztam meg magam, a királylányok ládái mögött. Reméltem, hogy majd ők is meglátják bennem a dédelgetnivaló kisállatot, mint Sarolta, de ezeket a lányokat úgy lefoglalták a zene- és táncóráik, hogy egyetlen egy pillantásra sem méltattak soha.

A tizenötödik századig egyedül éldegéltem a falak közt, a vár lakói elől bujkálva. Sokféle nép megfordult ott: Károly és Lajos királyok itáliai udvartartást vezettek, Zsigmond király viszont német urakat, hölgyeket hozott magával. Én mind-egyiküket szerettem, különösen a konyháikat, az addig ismeretlen fűszereiket, ételeket. Azokban az években ott is tanyáztam, a tűz közelében, láthatatlanul, a kemence mögött, ahol mindig friss kenyérmorzsák vártak rám. Néha egy-egy szép darab sajtot is el tudtam csenni az asztalról.

Egyik nap ismeretlen, szőrös fej bukkant fel a konyhában. A fej gazdája lassan, formás mancsait emelgetve lépkedett végig a döngölt padlón, a fejét forgatta. Mikor a közelembe ért, megremegett a bajsza. Láttam, hogy észrevett, de azt is tudtam, nincs félnivalóm: a konyhából évszázadok óta kitiltották a macskákat, csupán a kamrában garázdálkodhattak, kövér patkányokra vadászva.

Nem tévedtem; még mielőtt felém nyújthatta volna kinyújtott karmait, kipirult képű, piszkos kötényű kukta jelent meg a macska mögött, seprűvel a kezében.

– Eredj innen, koszos kis...

– Hozzá ne érh, te! – dörrent rá egy mély hang. – A király macskája. Láthatod, milyen a bundája. Mint a párduc. Az ilyeneket nem egerészésre tartják.

Ebben a pillanatban – mintegy varázsütésre – göndör, vörös hajjal keretezett arc jelent meg az ajtóban. A fiú nem lehetett több tizenöt évesnél, az arca kerek volt még, piros a szégyentől.

– Akhilleusz! – A macska összerezsent, lustán fordította hátra gömbölyű fejét. – Akhilleusz! Hát itt vagy, te kis csavargó? – A vörös hajú fiú lehajolt, karjába vette az állatot, és sűrű bocsánatkérések közt kiosont a konyhából.

– Ő volt az – susogta elképedve a kukta, mikor az ajtó becsukódott az ifjú mögött. – A királyunk.

A szívem nagyot dobbant a vastag bundám alatt. A király! Hallottam már Hunyadi Mátyásról, az új királyunkról, akit Csehországból hoztak haza, de sosem gondoltam volna, hogy ez a megszeppent fiúcska az. Szerettem volna újra látni őt, azonban Akhilleusz éles karmai miatt csak egy hét múlva mertem előbújni a vackomból.

A fal mellett, cseléd lányok szoknyái mögé rejtve osontam fel a palotába. Nem tudtam, melyik az ifjú király hálókamrája, számtalan szobába bepillantottam, mire végre megleltem az ismerős vörös hajkoronát. Mátyás az íróasztala felé hajolva lapozgatott egy vastag könyvet. A fején finom művű, vékony aranykorona csillogott.

– Egészen kellemes látvány, ugye? – szólalt meg egy kényes hang mellettem. Kővé dermedtem, mikor rájöttem, Akhilleusz az, és egyenesen hozzám beszél. – Látnod kellett volna, mielőtt hozzám került. Olyan piszkos volt, mint egy istállófiú. Én vettem rá, hogy mosakodjon gyakrabban.

Egy pillanatig hallgatott, lesajnálóan nézett rám. Én még mindig nem mertem megmozdulni, a rövidke lábaimmal úgysem futhattam volna el előle, reszketve vártam a végzetem. Akhilleusz azonban csak elmosolyodott.

– Ne cidrizz, nem eszlek meg – biztosított lovagiasan. – Nálad ízletesebb falatokat kapok a konyháról. Különben is, te kisebb vagy, mint az egerek, akikkel eddig szerencsém volt találkozni. A bundád is más, nem szürke, inkább barna. Erdei egér vagy, igaz?

Félénken bólintottam. El akartam mondani, ki vagyok, honnan jöttem, és mióta élek ezen vidéken, de a szavak a torkomra forrtak.

– Akkor nem kell félned – folytatta a macska fennhangon –; az erdei egerekben több a csont, mint a hús. Nem érne meg vesződnöm veled.

Erre már én is megtaláltam a hangomat.

– Igaz, hogy a Duna jegén koronázták meg? – kérdeztem óvatosan, a királyra pillantva.

– Igaz – húzta ki magát Akhilleusz büszkén. – Én ott voltam. De meglehetősen unalmas szertartás volt – tette hozzá, elnyomva egy mesterkélt ásítást –, nem vesztettél sokat, hogy kihagytad. Sokkal szebb koronázási ceremóniákat is láttam már, Csehországban, a korábbi gazdaimét.

Az utolsó mondata azonnal megütötte a fülemet.

– Valóban? – kérdeztem mohón. – Mennyit?

Akhilleusz kissé zavartan, értetlenül pislogott le rám.

– Mit mennyit? Ó, úgy érted, hány királyt szolgáltam már? Hát... – Egy röpké pillanatra elhallgatott. – Egy párat – bökte ki végül.

– Jó, jó – bólogattam türelmetlenül –, de pontosan hányat? Hármat, ötöt, tízet?

A macska égnek meredő farka erre némileg lekókadtt, elfordította a fejét, úgy válaszolt.

– Olyan harmincat, harmincötöt – mormogta. Szándékosan halkán beszélt, de rajtam nem fogott ki: mindig is kitűnő hallással büszkélkedhettem. – Vagy talán kicsit többet.

Körülbelül ennyi királya volt Magyarországnak is István óta, gondoltam izgatottan.

Azonnal felderült az arcom.

– Szóval, akkor te is...

Nem fejeztem be, de úgy tűnt, Akhilleusz ért engem; gyanakvó, mohó oldalpillantást vetett rám.

– Mert te...?

– Én igen – biccentettem szerényen. – Azt hiszem, halhatatlan vagyok. De ha az nem is, már legalább ötszázszor annyi időt leéltem, mint a többi egér. Csak ebben a várban legalább kétszáz évet eltöltöttem.

Akhilleusz prüszkölt egyet.

– Furcsa. Hogy pont te. – Mielőtt még megsértődhettem volna, kifújta a tüdejében rekedt levegőt, és megrázta magát. – De azért örülök. Legalább nem én vagyok az egyedüli. Te tudod, miért van ez?

– Nem – feleltem szomorkásan. Attól féltem, csak a beszélgetés témája miatt tartott maga mellett, s most, hogy nem tudok semmi újjal szolgálni számára, ellök magától. – Te?

Akhilleusz mély sóhajt hallatott.

– Én sem. Pedig sok könyvet elolvastam a prágai királyi könyvtárban, de egyikben sem írtak róla.

– Te tudsz olvasni? – Úgy néztem fel rá, olyan tisztelettel, ahogy az egyiptomiak nézhettek a szent macskáikra.

Akhilleusz azonban szinte megütközve viszonzta a pillantásomat.

– Te nem?

– Nem ismerek egy betűt sem – vallottam be szégyenkezve.

– Majd megtanítalak én. Hiszen van rá időnk, nemigaz? – horkantott fel. – Egy teljes örökkévalóság.

Így indult kettőnk barátsága. Akhilleusz még aznap meghívott, lakjak vele, Mátyás szobájában. Felajánlotta, ehetek az ételből, és amíg nem rágok magamnak néhány megfelelően széles járatot a falba, elalhatok a kosarában. Hálásan elfogadtam; úgysis untam már a konyhát, kiváltképp nyáron, olyankor ugyanis elviselhető forróság uralkodott a helyiségben.

Hamar világossá vált előttem, hogy Akhilleusz különleges a macskák közt, és nemcsak a leopárdfoltos, fényes bundája meg a kora miatt. A zord, gőgös külső érző szívet takart. Korábban irtóztam a cirmosoktól, mert valahányszor szembe találok velük, hajszál híján menekültem meg a biztos haláltól. Akhilleusz azonban betartotta az ígéretét, nem bántott, sőt, még nevet is akart nekem adni:

– Hetek óta vagy itt, és én mindig csak Egérkének szólítottalak – vetette fel egy mozdulatlan, nyári délutánon, amikor az ablakból néztük, hogyan kardozik az ifjú Mátyás a testőreivel a budai palota rácsos, loncillatú kertjében. – Mi a neved?

– Nincs nevem – válaszoltam szelíden, hunyorogva a szemembe tűző naptól.

– Hm.

Csak ennyit felelt. Azt hittem, elfelejti a dolgot – ahogy én is elfelejtettem, hogyan hívott a családom, még az idők kezdetén –, azonban tévedtem: Akhilleusz

hetekig agyalt a kérdésen, de csak nem talált olyat, ami elnyerte a tetszését. Én nem bántam különösebben, örültem, hogy végre szereztam egy valódi barátot – ha ötszáz évbe telt is.

Jó életünk volt. Együtt néztük, hogyan nő fel lassan a tizenöt éves király, hogyan épül, szépül a vár, milyen emberek jönnek követségbe. Akhilleusz még a királyi lakomákra is becsempészett, a földig omló terítők alatt rejtett el, majd felugrott az asztalra, és miközben a fejét magasra emelve végigsétált a megrakott tálak közt, véletlenül leverte egy-két zsíros falatot a földre, amiket én aztán gyorsan behúztam az abrosz alá. Mondanom sem kell, az ilyen lakomákon mindig pukkadásig teletömtük magunkat.

Mátyás azonban nem maradt örökké az az álmodozó tekintetű fiú; ahogy teltek az évek, pocakot eresztett, a hajába ősz szálak vegyültek. Kétszer is meg nősült, a második felesége, Beatrix pedig kész állatseregletet hozott magával. Akhilleusz nyílt gyűlölettel nézte a kertben rikácsoló pávákat, a ketrecbe zárt éjfékete párducot. Bizonyára sértette a tény, hogy már nem őt dédelgették. Egyszer láttam őt a kert egyik hársfáján hasalni, úgy nézte a pávákat, mintha legszívesebben elharapná a csillogó, kék torkukat.

Mátyás halála után lengyel királyok jöttek, medvekucsmás, nagyhangú urakkal. Akhilleusz rájuk folyton az orrát húzta, panaszkodott, hogy bortól és pecsenyezsírtól bűzlenek, hogy belerúgnak cirógatás helyett, de én nem bántam a jelenlétüket. Szerettem a változást, érdekessé tette az életet.

Aztán megismertük a törököt. A véres mohácsi csata után a győztes törökök egészen Budáig merészkedtek. A palotát kifosztották, lángra lobbantották a szalmatetős házakat. Pest égett. Magyarországnak két királya is volt, mégsem törődött vele egyik sem.

Akhilleusszal a bizonytalan években a királyi istállóban húztuk meg magunkat, jóllehet, a barátomnak kezdetben vajmi kevéssé fűlött a foga a trágyaszaghoz.

Csak akkor merészkedtünk vissza a palotába, amikor a török szultán 1541-ben végleg elfoglalta Buda várát. Az ország három részre szakadt: Erdélyre, a Magyar Királyságra és a török Hódoltságra. A sors és a hadak útja úgy hozta, hogy mi ez utóbbiba tartoztunk.

A várost irányító török pasáknak mindig sok feleségük és sok lányuk volt, Akhilleusznek elég volt nyávogva elnyúlania előttük a szőnyegen, és máris öt-hat rózsavízzel illatosított, fehér kéz nyúlt felé, hogy kényeztesse. Mint Mátyás alatt, saját ablakfülkét is kapott a háremben, kilátással a Dunára.

Akhilleusz mégsem volt elégedett az új életével.

– Elmehetnének már – mondta egyik délután, lustán elnyúlva a bársonypárnáján. Akkor már az 1600-as években jártunk, és úgy tűnt, a török örökre a nyakunkon marad. – Elviselhetetlen ez a zenebona. – A fejével a bazárok felé biccentett, ahonnan harsány furulyaszó szállt fel a várba.

Én éppen egy aszalt datolyát majszoltam mellette, a szavait hallva elmosolyodtam.

– Te csak ne panaszkodj – vágtam rá, a csemegémet rágcsálva –, olyan életem van, mint magának a szultánnak. A legfinomabb falatokkal kényeztetnek.

Akhilleusz félredöntötte arisztokratikus, foltos fejét.

– Igaz – ismerte be kelletlenül. – Az ételeik egészen tűrhetőek. Nem is gondoltam volna, hogy disznóhús nélkül is ilyen jókat lehet főzni. – Mindig is a sonka volt a gyengéje.

Bevallom, akkoriban magam is jó pár dekát felszedtem, alig értem be a vackom ajtaján, úgy kigömbölyödtem. A barátom fel is ajánlotta, hogy fészkeljem be magam mellé, a pihepuha párnáján, de visszautasítottam: még csak az kellett volna, hogy a palota lakói meglássanak! Amennyi nő, annyifelé szaladtak volna rémületükben...

Mikor már azt hittük, sem Buda, sem Pest nem kerül többé magyar kézre, 1686-ban hangos dobszóval fehér kabátos, fehér parókás hadsereg vonult a vár alá.

– Kik ezek? – kérdeztem Akhilleusztól suttogva, mikor az idegen katonák már napok óta ágyúzták a várat.

– Mindenféle németek – válaszolta némi megvetéssel a hangjában. Látszólag nyugodtan viselkedett, de a smaragdzöld szemeinek csillogása elárulta, mennyire izgatott. – A magyar király, Lipót császár seregei is köztük vannak. Azért jöttek, hogy felszabadítsák a várost. A római pápa hívta őket össze.

Az ostrom hónapokig tartott, már minden fal leomlott az ágyúgolyóktól, de végül a mieink győztek. A templomok tetejéről leverték a török félholdat, helyére viszakerültek a magyar kereszték. Akhilleusszal mi is lementünk az utcára, közel-

ről akartuk látni a felszabadítók diadalmenetét, de csalódnunk kellett. A belovagló tábornokok, ezredesek lovai, akiket Akhilleusz úgy csodált, kíméletlenül átléptek mindenkin, aki az útjukba került.

– Eredj innen, vagy rád taposok! – prüszkölt rá az egyikük, egy fekete csődör Akhilleuszra. Engem észre sem vett.

A paripa németült beszélt, a lószerszámán az osztrák kétfejű sas díszelgett. A nyeregben hosszú, leomló szürke parókát viselő férfi ült: ők lettek hát az új gazdáink. A töröktől megszabadultunk, az osztrákokat a nyakunkba vettük.

Akhilleusz fenyegetően felszisszent, de elugrott a csődör útjából.

– Erre vártunk százötven évig? – dünnyögte kedvetlenül, miközben visszafelé baktattunk a várba.

Nem válaszoltam. Nekem sem tetszett az új helyzet, viszont a békének örültem. Tudtam, most, hogy elvonult a veszély, újjáépítik majd a lerombolt épületeket, új emberek költöznek a városba. Bíztam benne, a királyi udvar is visszaköltözik a budai palotába, olyan régóta nem láttunk már ott koronás főt.

Mint kiderült, csak félig lett igazam. Az új királyok, a Habsburgok Bécsből irányították az országot, csak az embereiket küldték, hogy felügyeljék a várost. Igaz, legalább a Pest-Buda évről évre szépült.

Azonban valahogy nem tetszett nekem a nagy építkezés, nem értettem, miért húzzák fel ismét a várfalakat, kitől félnek vajon?

– Mi készül itt? – kérdeztem egy nap Akhilleuszt, a város körül árkokat ásó, sáncokat emelő, elcsigázott jobbágyok munkáját figyelve.

Akhilleusz szája gúnyos mosolyra húzódott.

– Félnek.

– Kitől? – értetlenkedtem.

– Rákóczi Ferentől meg a kurucaitól – felelte a barátom sugárzó arccal. – Nem hallottad? Néhányan fellázadtak a császár ellen, Rákóczi pedig az élükre állt. A bécsi udvar meg persze reszket, hogy a fejedelem beveszi a várost, és megszerzi a koronájukat. De féljen is a nagyképpű németje!

Tehát még nem bocsátott meg a fekete csődörnek.

Végül nem láttuk az ifjú fejedelmet. Évekig senki sem foglalta el a várost, csak a környező földeket égették fel Rákóczi seregei. Azonban ő nem jött, sem rabként,

sem a maga lován. Azt beszélték, a császárpárti seregek legyőzték, és ő Törökországba ment. Vártuk, hogy visszatérjen, és legalább egyszer megpillanathassuk, mégis milyen ember lehet, aki így ráijesztett Lipót császárra, de már csak a testét hozták haza sokkal, sokkal később; a lelke idegen földön maradt.

Mária Terézia királynő uralma alatt újabb háborúkat vívtunk, ekkor már a poroszok, angolok, franciák ellen, ám a harcok sosem érték el Budát, Akhilleusszal biztonságban voltunk. Először az 1800-as évek legelején költözött belénk ismét a félsz, amikor Napóleon francia császár katonái Győr vonaláig jutottak. Mi azonban ezúttal is megmenekültünk.

– Kár pedig – jegyezte meg Akhilleusz csalódottan, mikor az őt etető cseléd lány Napóleon vereségéről sutyorgott a kulcsárnéval. – Úgy hallottam, a francia konyha kitűnő, szívesen megkóstoltam volna az ő főztjüket is.

– Te mindig csak a hasadra gondolsz – feleltem csendesen.

Akhilleusz tagjai erre megmerevedtek, a mancsai elengedték a rongyból készített labdát, amivel addig játszott.

– Ó, bocsáss meg! – gúnyolódott. – Mert téged mi érdekel?

– Az ország sorsa – jelentettem ki határozottan.

Akhilleusz egy jelentőségteljes prüszköléssel fejezte ki a nemtetszését, unottan fordult vissza a játékához.

Én azonban komolyan gondoltam. A következő évtizedekben nyitott szemmel jártam a várnegyedben, figyeltem, hol mi épül, buzgón faltam a kukából kihalászott német és magyar nyelvű újságokat – Akhilleusz állta a szavát, időközben tényleg megtanított olvasni.

Így volt ez 1848. március 15-én is, mikor Pesten a márciusi ifjak kirobbantották a forradalmat. Mi Akhilleusszal a várból néztük, mint hömpölyög át a diákokból, munkásokból toborzott irdatlan embertömeg Budára.

– Mi történik? – kérdeztem a barátomtól, túlharsogva a tömeg kiáltozását.

– Kitört a forradalom – felelte Akhilleusz ásítva, miközben nyújtózott egyet a mellvéd kőpárkányán.

– Forradalom? – A szó ismerősen csengett, az előző napi újságban több cikket is szenteltek neki. – Mint Párizsban és Bécsben?

– Olyasmi – legyintett Akhilleusz – Valami költők meg írók vezetik. Úgy hal-
lottam, ki akarják szabadítani az egyik társukat. Nem hiszem, hogy nagy port
kavarnának. Holnapra vége lesz.

Ismét tévedett. Öt nap múlva már betéve tudta Petőfi Sándor Nemzeti dalát,
öt hónapra rá pedig már ő maga is fegyvert akart ragadni a Habsburg udvar
ellen.

A szabadságharc alatt Buda ismét osztrák kézre került, a magyaroknak he-
tekbe tellett visszafoglalni tőlük. A szívem repesett, mikor az ormokon ismét
magyar zászló lengedezett, de bizony a keresztútban leomlott, kilyuggatott fa-
lak látványa elkésérített. Hány ostromot kellett kiállnod már, egykor oly fényes
Buda vára! S hány várt még rád az elkövetkezendő száz esztendőben...

Mégis, kevesebb, mint két évtizeddel később a hazánk egén tornyosuló sö-
tét fellegek oszlani látszottak. A magyar kormány kiegyezett a Habsburgokkal,
az ország végre békés körülmények közt indulhatott fejlődésnek. Országszer-
te vasútvonalakat adtak át, kiépítették a csatornarendszert. Éjszakánként vil-
lanylámpák fénye világította meg az alattunk elterülő utcákat: Budapest utcáit,
mert 1873 óta így hívták a várost.

– Mintha sok százezer szentjánosbogár zsongana odalent – jegyeztem meg az
egyik csendes nyári estén, mikor a várkertben tanyázó kabócák dalát hallgat-
tuk a nyitott ablakon át.

– Jobb volt nekünk elektromosság nélkül – vágta rá Akhilleusz kényeskedve,
egy drága fiókosszekrényen élesítve tűhegyes karmait. – Ez a sok fény elijeszti
a denevéreket. Még a végén át kell térnem az egerészésre – vetett egy jelentő-
ségteljes pillantást rám.

Én azonban oda se figyeltem az élcélődésére. Akkor már századok óta így
viselkedett: kedvetlen volt, a szeméből eltűnt a régi büszke csillogás, a helyét
unalom és maró gúny vette át. A szőre is megkopott kissé, már csak akkor ütkö-
zött ki a bundája leopárdszerűsége, ha közvetlenül a napfényben állt. Külsőre
nem sokban különbözött a pincék körül ólálkodó közönséges házimacsáktól;
talán, ha annyiban, hogy a fejét még mindig magasabbra tartotta, mint a többi.
Egyetlen szerencséje, hogy a vár mindenkori lakói úgy hozzászórtak már a je-
lenlétéhez, hogy nem volt szívük utcára tenni, továbbra is etették, szeretgették.

– Majd találsz mást, akivel kergetőzhetsz – feleltem diplomatikusan, a tá-
volba bámulva. – Úgy érzem, mostantól minden megváltozik.

Akhilleusz gúnyosan felhorkantott.

– Mégis miért?

– Nem tudom – rezegtettem meg a bajszom tanácstalanul. – De valamiért
így hiszem. Új név, új város. Így kell lennie, nem? Budapest – ízlelgettem a
szót. – Furcsa lesz megszoknom.

Akhilleusz hümmentett. Ekkorra már befejezte a manikűrözést, most a va-
csorájából megmaradt csirkecsontokat kezdte rágcsálni.

– Nem mindegy, hogy Pest-Buda vagy Budapest? – kérdezte néhány má-
sodpercnyi hallgatás után, hangosan csámcsogva. – Mi nem változtunk.

– Nem – helyesltem szelíden. – Mi nem.

Pedig tudtam, hogy téved. Az idők során ő is megváltozott, én is. Benne
kialudt az ifjonti tűz, bennem pedig éppen akkor kezdett fellobbanni a régóta
táplált parázs. Ő megfásult, én évről évre bölcsebb lettem. Legalábbis akkor
ez volt a meggyőződése. Visszagondolva meglehetősen ostobán viselked-
tem: abba a hitbe ringattam magam, hogy én már mindent láttam a történe-
lemből.

Az élet nem engem igazolt. 1914-ben minden korábbinál pusztítóbb hábo-
rú tört ki – az első világháború, később így nevezték. Mi nem sokat vettünk
belőle észre, csak a katonazenekarok rézfúvósainak vidám sivalkodása, az
éljenzés, a bevonuló fiúk egyenruhájának barna foltjai jutottak fel a várba.
Aztán ahogy a hónapok teltek, az emberek rájöttek, hogy ez a háború csak
nyomorúsággal szolgálhat nekik, a várva várt dicsőség helyett.

Azokban az években halt meg az öreg Ferenc József császár is, a birodalom
feje. A magyaroknak új király kellett, és meg is kaptuk: egy újabb Habsbur-
got, IV. Károlyt.

Mikor Akhilleusz megtudta, hogy királyi vér látogat Budára, hogy megko-
ronáztassa magát, addig rágta a fületem, amíg ki nem merészkedtünk mi is
a várból. A Mátyás-templomban, a karzatról néztük végig a ceremóniát, el-
vegyülve a parfümös, sűrű tömegben. Csak néhány nappal jártunk karácsony
után, odakint sűrű, fehér pettyekben hullott a hó.

Akhilleusz szeme felragyogott, mikor az esztergomi érsek és a magyar miniszterelnök Károly fejére helyezték a Szent Koronát. Egy kisfiút is állt az oltár mellett, a kis trónörökös: Habsburg Ottó herceg.

Ám bármilyen díszes is volt az ünnepség, az ifjú király nem maradt sokáig; mondanom sem kell, Akhilleusz legnagyobb bánatára.

– Majd visszatérnek – vigasztaltam a barátomat, mikor úgy hallottuk, a királyi pár vonata visszaindult Bécs felé.

Akhilleusz biccentett, de aznap már nem szólt hozzám. Vigasztalhatatlan volt, és én nem tudtam, hogyan vidíthatnám fel.

Csak öt év múlva láthattuk ismét a királyunkat. Közben ismét sok gazdája volt a városnak, idegen népek uralkodtak felettünk. Jól tudtuk miért: a szövetségünkkel, a németekkel együtt elvesztettük a háborút. Az ország szabad prédává vált a győztes hatalmak előtt. De az országon belül is voltak változások. Mikorra Károly végre visszatérhetett volna, a magyarok egy csoportja fegyverrel fordult ellene. Akhilleusszal láttuk a várból a szürke teherautókat: azokkal vitték az összefogdosott egyetemistákat, hogy harcoljanak a király és kísérete ellen.

És Akhilleusz akkor hagyott el engem.

– Velük kell mennem – közölte, ahogy a várkert mellvédjéről néztük a szedett-vedett csapatokat. – A király közelében kell lennem. Ha megnyeri a csatát, beköltözik a palotába, és akkor vele élhetek.

Vállat vontam.

– Ha veszít, elviszik innen. Messzire.

Akhilleusz ekkor olyat tett, amit talán még soha: rám mordult. Nem játékosan, nem is fensőbbbségesen; dühös volt.

– Nem érdekel – vágta rá hevesen. – Mi van, ha nem koronáznak meg újat? Talán ő az utolsó magyar király. Én pedig királyok macskája vagyok.

Csak voltál, gondoltam keserűen. Évszázadok óta nem lakott itt egy király sem.

Mégsem mondtam ki. Nem állt szándékomban megbántani, tudtam, ha a szíve máshová húzza, úgyis elmegy. Nem akartam, hogy az utolsó közösen töltött percek veszekedéssel teljenek.

– Nyugodtan elmehetsz – feleltem higgadtan. Rámosolyogtam. – A kis királyfi bizonyára örülne a társaságnak. Minden gyermek vágyik egy cicára.

Menj hát, ha teheted.

Akhilleuszt láthatóan elbizonytalanította a viselkedésem, de komolyan biccentett. Leugrott a mellvédről, a lépcsősor felé vette az irányt.

Félúton visszafordult, a nyakát nyújtogatva pillantott vissza rám.

– Te nem jössz? – kérdezte óvatosan.

– Nem – válaszoltam szelíden. – Egy egeret sehol sem látnak szívesen. Különben is, valakinek vigyázni kell a kuckónkra.

Nem válaszolt, csak jelentőségteljesen tágra nyitotta zöld smaragdszemét, majd sarkon fordult, és elsietett. Némán figyeltem, ahogy a foltos bunda eltűnik a kert lombjai közt.

Fájt, hogy elment, viszont féltetni nem féltettem. Tudtam, ha a kisfiú, a kis trónörökös visszatér, Akhilleusz is vele lesz, és akkor újra találkozhatunk.

De a kisfiú nem tért vissza többet – úgy nem, ahogy várták.

Néhány évtizeddel később rossz emberek jöttek. Németül, oroszul kiabáltak, fekete csizmáikkal összepiszkolták a márványpadlót. A második világháborúban az ország ismét a vesztesek oldalára állt. A fegyverek nem kíméltek senkit. Ha ágyúztak, megremegtek a falak, a bajszomra vakolat hullott.

Végül ez a háború is elmúlt, de a nyomait még sokáig viseltük. Az emberek fojtott hangon, idegesen beszéltek körülöttem. Egyszer megkérdeztem egy arra járó kislányt, mi ennek az oka, miért olyan szomorú mindenki?

Csodálkozva nézett rám.

– A papa azt mondta, az oroszok miatt – mondta, majd elszaladt.

Hosszú évek repültek el, mire újra ki mertem merészkedni a vackomból.

Ahogy a tankok elvonultak, és a lerombolt épületeket újjáépítették, vidámság lassan visszaszökött a városba. A majálisokat mindig is szerettem, sóvárogva néztem a várkertben forgó körhintákat. Éjszakánként, ha leállították a gépeket, titokban felmásztam a láncon függő ülőkékre, lehunytam a szemem, és azt képzeltem, hogy Akhilleusz is velem van. Az ünnepségekről mindig sok étel maradt, mustáros virsli, kiömlött sör, sütemények, amiket könnyedén el tudtam csenni a gazdátlanul hagyott asztalokról, ám akkoriban valahogy nem volt étvágyam. Akhilleusz nélkül még az étel sem ízlett ugyanúgy, nem volt az a Rákóczi-túros, amit ne adtam volna oda, hogy újra láthassam őt.

S láss csodát, a kívánságom valóra vált. Csak 1987-ben, az igaz, de Habsburg Ottó, a kisfiú visszatért. Persze ekkor öreg volt már, a haja őszbe fordult, fehér bajuszt növesztett, a tartása meggörnyedt, de ő volt! Néhány öltönyös férfival sétálgatott a várkertben, lassan, lépésenként haladva.

És a nyomában ott lépdelt az én cirmos barátom.

Mint a sas, úgy vetettem le magam a várfalon burjánzó borostyánon, életemben nem szaladtam még olyan gyorsan, mint akkor. Nem akartam hinni a szememnek, biztosra kellett vennem, hogy ő az, és nem csak egy csúfondáros káprázat.

Mikor már csak pár ember-lépésnyire jártam tőle, észrevett, zöld szemeiben barátságos tűz lobbant.

– Nini, te vagy az! – szólított meg. Míg én kimerülten pihegtem mellette, ő szigorúan végigmustrált. – Pocsékul nézel ki – állapította meg. – Nem volt mit enned?

Valóban, ő ezerszer jobb színben volt, mint én. A szőre ismét úgy fénylett, mintha tojássárgájával kenték volna be, a farka peckesen meredt az égnek.

– Hát visszajöttél! – mondtam, mikor végre egy kis levegőhöz jutottam.

– Ahogy látod. – Színpadiasan kihúzta magát, és meghajolt előttem. – Szolgálatodra. Hé! – kiáltott fel nevetve, mikor én, viszonzván a gesztust, boldogan a lábához hajtottam a fejem.

– És – kezdtem óvatosan, felpillantva rá – itt maradsz?

Akhilleusz kinyitotta apró, rózsaszín száját, de nem felelt rögtön. A gazdája felé pillantott, aki már messze járt, elmélyülten beszélgetett az öltönyös férfiakkal. Észre sem vették, hogy Akhilleusz lemaradt.

– No, ha ilyen szépen kéred, nem bánom – vont vállat. – Úgyis untam már Franciaországot. Megvan még a régi helyünk?

Fülig érő vigyorral bólintottam.

Két évvel később már együtt néztük, ahogy a Duna másik oldalán, az Ország-ház erkélyén kikiáltották, hogy vége az elnyomásnak, az oroszok végre hazamennek. Régóta nem éreztem magam már olyan boldognak, mint akkor. Akhilleusz meg is jegyezte, hogy egész nap sugárzott az arcom. Nem értette, minek örülök annyira. Elmondtam neki, mire kinevetett. De én azért tovább ujjong-

tam, ha magamban is: reméltem, most, hogy ismét békés időszak köszöntött be, ismét nyugodtan élhetek a hazámban. A hazánkban.

Ott lakunk most is, a királyi palotában, félhivatalosan. Akhilleuszt a jólelkű portás néni eteti, de az én barátomnak a konzervekhez és a száraz táphoz sosem fűlött a foga, csak illedelemből tesz a szájába egy-két falatot. Napközben leoson a várnegyedbe, az éttermek elé, a vendégek lábához dörzsöli magát. Szinte minden alkalommal kap tőlük valami nyalánkságot, egy darab fűszeres csirkét, sült krumplit. Abból hoz nekem is, no, nem mintha nagyon rászorulnék: a várban el-ejtett kekszmorzsákból, ropidarabokból szép készletet halmoztam fel magamnak.

Akhilleusz vadászni is eljár olykor, de csak játékból, hogy ráijesszen a verebek-re. Ereje teljében van ma is, a majd' hatszáz év mit sem változtatott rajta. Nagy tévedés, hogy a huszonegyedik század beköszöntével a történelem véget ért. Az nem szűnik meg sosem. Míg van ember, van történelem. És amíg van történelem, élünk mi is.

Ha pedig a naplementét szottyan kedvünk nézni, Akhilleusz kergeti el a mellvédre telepedő hollókat.

– Gőgös népség – sziszegi ilyenkor a károgó madarak után bámulva, a jól végzett munka elégedettségével. – Sosem szíveltem őket.

Éjszakára az egyik ablakfülkében húzzuk meg magunkat, mint régen. A járatimat már rég betömködték, újakat pedig hiába rágnék, hamar befalaznák. Így mostanában Akhilleusszal alszom. Amikor összegömbölyödik, mindig marad annyi hely, hogy bevaccolhassam magam a mancsai közé. Azt hiszem, ha igazán összehúzná magát, nem férnék be: miattam alszik így.

Reggel, mikor megvirrad, mindketten útra kelünk: ő az utcákat rója, hogy a turistákkal incselkedjen, én viszont a kiállítótermekbe sietek, várom a látogatókat.

A felnőttek nem néznek a lábuk alá, folyton sietnek, a távolba merednek. Csak a gyerekeknek van ideje, hogy lehajoljanak hozzám, mogyoróval kínáljanak, a bundámat vakargassák. Olyankor mesélek nekik. Elmesélem, kik laktak itt, hogyan éltek, mit ettek, kiket szerettek. Én már csak tudom – Akhilleuszon kívül én vagyok az egyetlen, aki tudja.

S talán, ha a várban jártok, és rendesen kinyitjátok a fületek kiskapuját, ti is meghallgathatjátok, mit cincogok nektek, a lábatok alatt. Én, az Időegér.

Mese Béla király kútjáról

Írta: Juhász Kristóf
Illusztrálta: Szabó Eszter 11.a

Egyszer volt, hol nem volt, olyan régen volt, hogy arra már az öregapátok Öregapáinak az öreganyái sem emlékeznek, viszont cserébe nem volt olyan messze, mint régen. Hisz itt volt, minálunk, a Kárpát-medencében, a Magyar Királyságban, ahogy akkoriban nevezték, szóval volt egyszer egy kis falu. Úgy hívták, hogy Ravazd. Ravazdon pedig mindenféle csudalények éltek: rókahercegek, békakirálynők, ércmanók, kőkoboldok, és a föld alatti titkos vizek tündérei.

És a vizitündérek között apáról fiúra szállt a jóslat: eljön egyszer Ravazdra egy Béla nevű fényes, nagy király, és akkor a titkos vizek a felszínre törhetnek.

Várták, várták hát Béla királyt türelmesen. Lett is királya hamarosan ennek a gyönyörű földnek, talán hallottatok róla ti is, ő alapította a Magyar Királyságot, de sajnos őt még nem Bélának hívták.

Ezért aztán még várni kellett egy kicsit. Telt-múlt az idő, megkoronáztak még pár királyt, akit nem Bélának hívtak, de aztán végre jött egy, aki Béla volt, e néven az első, el is nevezték I. Bélának.

Dicső, vitéz király volt I. Béla, de sajnos nagyon rövid ideig uralkodott, és azalatt is egyfolytában izgett-mozgott, háborúzott, stabilizálta a királyság helyzetét, meg mindenféle mással foglalkozott ahelyett, hogy a vizitündérek jóslatát beteljesítette volna. Egyszer aztán – senki se tudja, merénylet volt-e, vagy a Gondviselés akarat, vagy szörnyű baleset – szegény Béla király épp a trónján ülve országolt, mikor hirtelen rádőlt a királyi trónus! Teljesen összelapította, meg is halt bele, és nem jött Ravazdra.

Hát megint csak várni kellett egy kicsit.

Telt-múlt az idő, királyok jöttek-mentek a trónon, s egyszer megint jött egy, akit Bélának hívtak!

Természetesen II. Bélának hívták, de nevezték emellett még Vak Bélának is.

Vak Bélának igen szomorúan kezdődött élete, hisz még kicsi gyermek korában megvakították, épp azért, hogy ne lehessen király. De ő túljárt az eszükön, mert így is király lett, mégpedig bölcs és jámbor uralkodó, aki fölvirágoztatta az országot, mert felesége, Ilona királyné, és hú tanácsadói segítettek neki. Bezzeg abban senki nem segített neki, hogy eljusson Ravazdra, a vizitündérek jóslatát beteljesíteni! Ráadásul Béla király egy idő után nagyon elszomorodott attól, hogy szép

királyságából nem lát semmit, és bánatában olyan sok bort ivott, hogy meghalt, és nem jött Ravazdra.

Hát megint csak várni kellett egy kicsit.

Telt-múlt az idő, éppen hogy csak két király ült a trónra, akik nem voltak Bélák, de utánuk, lássatok csudát: rögtön megint jött egy, akit Bélának hívtak!

Az eddigiek után nyilván III. Bélának hívták, de nevezték még Nagy Bélának is.

Nem véletlenül, hisz egyik legnagyobb királyunk volt, termetre is egy fejjel magasodott ki hú lovagjai seregéből, no meg erkölcsi nagyságban sem volt párja. Országunkat is fölvirágoztatta és nagyvá tette, éppen ezért sok irigye akadt, akik egyszer alattomban megmérgezték. Ettől aztán Béla király meghalt, és nem jött Ravazdra.

Hát megint várni kellett egy kicsit.

Telt-múlt az idő, ezúttal még három király ült a trónra, akik nem voltak Bélák, de utánuk, ha hiszitek, ha nem, megint jött egy Béla nevezetű!

Gondolhatjátok: IV. Bélának hívták őt, de nevezték másképpen Második Honalapítónak is.

Neki aztán nehezen ment a sora! Ugyan nem dőlt rá a trón, nem is ivott túl sok bort, és meg sem mérgezték, viszont az ő uralkodása alatt támadták meg a királyságot a kutyafejű tatárok!

Hallottátok már a kutyafejű tatárokról? Rettenetes népség voltak, egyik legendánk borzalmasabbnak írja le őket, mint a másik. Abban mindegyik meg-egyezik, hogy kutyafejűk volt, de hogy pontosan mennyi, az már vitatott. Regélnek az ősidők dalnokai háromfejű, négykezű tatárokról, akik tizlábú lópókokon, vagy póklovakon lovagolnak, illetve repülnek. De regélnek tízfejű, ötkezű tatárokról, akik láb helyett tapadókorongos csápokon szökdécselnek előre a harcmezőn, mintha a saját lovaik volnának. A rengeteg kezükben pedig íjat, nyilat, lándzsát,

kelevézt, kopját, hajítódárdát, és csatabárdot forgatnak, amelyik kezükbe meg nem jut fegyver, azzal elkapják a jó magyar gyerekeket! És vagy megeszik tatár-bífszteknek, vagy hazaviszik, és kis tatárokat csinálnak belőlük, hogy a messzi, vad Tatárországban a lovak szórét pucoltassák velük éjjel-nappal.

Béla király és serege a muhi csatában ütközött meg a vérszomjas tatárokkal. Királyságunk történetének egyik legszörnyűbb csatája volt ez, Bélának is vitézkednie kellett, ha nem akart örökre ott maradni a véráztatta harcmezőn, mert rögtön rárontott egy tatár, ennek csak egy feje volt, de nagy, gömbölyű, mint egy óriási hólyag, és szörnyű hangon ordított a királyra:

– Most aztán véged van Béla király, mert összetöröm minden csontodat!

És egy hatalmas láncos buzogánnyal sújtott a királyra, de az résen volt, kivédte a csapást, és ugyanazzal a suhintással levágta a tatár fejét!

És az a nagy, gömbölyű, levágott fej összevissza gurult-pattogott, mint a focilabda, megbotlottak benne a harcosok a csatamezőn, aztán egymásban estek hasra, meg egymás kardjába dőltek, iszonyatos kalamajkát okozva az amúgy is kínos helyzetben.

De jön a következő tatár, ennek két szögletes feje van, és mindig mérges kutyapofát vág, teljesen be vannak merevedve neki az arcizmai, és így acsarog a királyra:

– Véged van, Béla király, mert szétszaggatlak, és a füleidet megetetem a lovammal!

És egy szörnyű harci bárdal ront a királyra. Már most ennek a tatárnak vasgallérja van, egészen az álláig ér a páncél, amiről a kardpenge lecsúszik. Viszont Béla király észreveszi a nyakvért hátrányát is: olyan merev, hogy a tatár nem tudja oldalra fordítani benne a fejét, csak előre tud nézni, mint a fakutya (pedig ha már két feje van, az egyik nézhetne hátra is, de úgy látszik, annyi esze már nem volt a tatárnak, hogy csata előtt az egyik fejét hátrafelé fordítsa). Ezért Béla király oldalra rúgtat a lovával, és oldalvást sújt kardjával a tatárra egy ügyes mozdulattal, kicsit a nyakvért fölé célozva, és persze a tatár nem tudja követni a mozdulatot, neki is leröppül mindkét feje, és meghal egészen!

És a két szögletes feje, bumm, a beleáll a földbe az élével, mint két nagy kocka, a seregek fele hasraesik benne, egyesek a sípcsontjukat is beverik az élébe, hú, de fáj!

És már jön is a harmadik tatár, ennek három feje van, és olyan izmos felsőteste, hogy fölül olyan, mint egy nagy hordó, és a fejei teljesen bele vannak nőve a testébe, nincs is nyaka! És mérgezett nyilakat lődöz a királyra, s közben csúfolódik:

– Nekem aztán nem vágod le a fejem, te tökkirály, idenézz, nincs is nyakam, hehehe!

De Béla király azért király, hogy legyen esze: tudja, hogy ilyenkor a vágás mit sem ér, ám a királyi karddal szúrni is lehet! Beledöfi hát a kardot egyenesen a tatár kitátott szájába, mégpedig olyan erővel, hogy kijön a kardpenge a tatár fejéből hátulról! És mivel Béla király tényleg minden erejét beleadta a döfésbe, a tatárnak mindhárom feje leröppül, és a nagy lendülettől össze-vissza röpködnek a fejek a csatatéren, fröcsköl belőlük a vér, és ez borzasztóan zavarja a többi harcost a becsületes küzdelemben.

Ilyen iszonyú volt ez a muhi csata, ahonnan Béla király kíséretével együtt elmenekült, mert hiába voltak vitézek, mikor a tatárok ezerannyian voltak. Vágtattak hát a fél országon át, hogy életük mentsék, üldözőiktől nem volt éjjelük, se nappaluk. S így érkezett meg végül Béla király fáradtan, lerongyolódva, szomorúan Ravazdra.

Hát azért a ravazdi vizitündérek nem egészen erre számítottak. Ők azt hitték, a jóslat értelmében, hogy egy boldog, mosolygós, ápolt szakállú Béla király érkezik

majd, és köszönhetik őt a titkos föld alatti vizek énekével, és a jóságos király meghallja majd ezt az éneket, és velük együtt énekel, és akkor föltörnek a titkos vizek, és égi meg földi élettragygógás egybeér.

De ehelyett egy megtört, elgyötört Béla király érkezett. Palástját, páncélját, címeres pajzsát mind eldobálta, hogy gyorsabban tudjon futni, mert már nem is lovagolt, hanem csak futott a lova mellett, hisz szegény ló is úgy ki volt merülve, hogy a király ráült volna, valószínűleg egészen megdöglik. Csak jó kardja volt még a királynál, de azt is úgy húzta maga után a földön, mint a halottat. A vizitündérek, meg a többi csudalény egyelőre nem is szólt semmit, nem is mutatkozott, hanem csak néztek csudálkozva, és várták, hogy most mi lesz?

Abban kedves, árnyas ravazdi völgyben, mikor már nem hallotta maga mögött a tatárok üvöltését, a királyi sereg maradéka elhevert. Szomjaztak, éheztek, de inni- és ennivalót nem találtak, nem is volt erejük semmihez – a szilajabbak holmi zsenge füveket kezdtek rágcálni kínjukban, a többi meg csak feküdt, és szuszogni is alig bírt. Mind tudták: a csata elveszett, az ország elveszett, a remény

elveszett, és az is lehetséges volt, hogy a vérszomjas tatárok hamarosan újra a nyomukra akadnak. Szegény Béla király olyan reménytelennek látta a helyzetet, hogy elhatározta: eldobja életét, így legalább nem az ellenség kezétől hal kínos halált. Előhúzta jó kardját hüvelyéből, és készült, hogy a pengébe beledől! Azaz csak előhúzta volna, de az teljesen beleragadt a hüvelybe, hiába rángatta. S ekkor a kard megszólalt:

- Hallgass ide, Béla király! Jól szolgáltalak veszedelemben, fényesen csillogtam oldaladon békeidőben. Most ellenségeid vérétől vagyok mocskos, fényem megtört, pengém kicsorbult. De még mindig az Árpád-házi királyok ősi pengéje vagyok, és azokból az ércekből kovácsoltak, amiket a Kárpátok ősi hegyeiből bányásztak elő. Őseid földjének anyagából van az én pengém, így e földön királyi vért nem onthatok. Ha ilyen szándékom van velem, a hüvelyemből elő nem jövök. De hallgass rám, uram-királyom: szúrj bele engem a földbe, és könyörögj a mindenható Istenhez, hogy pengém nyomán ez ősi földből víz fakadjon. Meglásd, akkor minden jóra fordul.

Béla király szívét megerősítették a kard szavai, és úgy tett, ahogy az ősi fegyver tanácsolta. Most már, hogy nem akart a kardba beledőlni, és karja ereje is visz-

szatért, könnyedén húzta ki azt a hüvelyéből, beleszúrta a földbe, majd letérdelt és így fohászkodott:

- Én Uram, Teremtő Istenem, aki mindig dúsan szórtad oltalmazó és bőségszóó áldásod a Kárpátmedencére! Kérve kérlek most Téged, segíts meg minket nagy szükségünkben, oltalmazd meg hűségű szolgálódat, hárítsd el fejünk fölül a veszedelmet, és add, hogy e völgyben a királyi kard pengéjétől forrás fakadjon, hogy szomjunkat oltva megmenekülhessünk, és így megerősödvé, országunkat a szörnyű ellenségtől majd visszavehessük!

Így könyörgött Béla király, a kard pengéje pedig behatolt a földbe, ugyanabba a földbe, mely annak az ércnek is az anyagát adta, amiből régen, még a Magyar Királyság születésekor e kardot kovácsolták.

És a föld rögei, kövei, a köztük élő kőbaldok, az ércmanók, és a föld alatti mélységek titkos vizeinek tündérei fölismerték megismerték annak az ércnek az őanyagát, amiből a kardot kovácsolták. Megismerték, és együtt énekeltek vele, mert abban az időben az egy vidékről származó anyagok és lények még értették egymás énekét, és úgy is beszéltek egymással, énekelve.

És közben a Jóisten füléhez is eljutott Béla király fohász. Meghallotta a királyi könyörgést az Isten, és tűnődve megvakarta a szakállát. Nagyon-nagyon hosszú szakálla van a Jóistennek. És amikor megvakarja, akkor fölzengenek az égi szférák, és ez a zengés leér e legmagasabb egektől a legkisebb egekig, leér a csillagoktól a felhőkig, és leér a felhőkben ülő angyalokig, akik a földi dolgokat igazgatják. Elért tehát ez a zengés a Magyar Királyság őrangyalához is, aki rögtön tudta, mi a dolga: gyorsan kifényesítette glóriáját, megfésülte aranyhaját, megigazította a szárnytollait, hogy ne legyenek olyan borzosak, és röpiült is nyomban Ravazdra, egyenesen Béla király földbe szúrt kardjához.

És mit látott az őrangyal, amikor odaért, mit látott?

Azt látta, hogy a föld alatti titkos vizek világában, ahová a kardnak leér a hegye, nagy veszekedés van.

A titkos vizek tündérei azt mondták:

- Ennek a kardnak a pengéje tiszta piszok! Ott van rajta a tatárok vére, a csata minden mocska, mi ennek a pengének a nyomán nem fogunk forrást fakasztani, mert akkor annak zavaros lesz a vize. Fúj-fúj, de csúnya ez a kardpenge, nézzétek

csak, az egyik tatárnak ott van fél bajusza rajta beleragadva a vérbe, gusztustalan az egész, ilyennel mi egyáltalán nem akarunk foglalkozni!

Így méltatlankodtak a tündérek. Erre meg a kőkoboldok és az ércmanók azt felelték:

- Micsoda egy kényeskedő, önző henye tündérek vagytok ti, hogy egy kis tatárvértől, meg fél bajusztól már hisztériázni kezdtek! Majd mindjárt egy jó nagy kőgörgeteget, meg vasércréteget hajítunk a kis buta fejetekre, és akkor aztán nem lesz víz, se lent, se fönt!

Erre meg a vizitündérek azt mondták:

- Igen? Hát akkor meg mi majd jól kimossuk a közetrétegeitek alól a többi kőzetréteget, és egyenesen bele fogtok pottyanni a Föld belsejébe, és onnan aztán ki nem jöttök többé, ostoba kőfejű manónépség!

Hát erre ért oda az angyal, és hallotta a csúf veszekedést, és megsuhogtatta a szárnyát, és ettől mindenki csöndben maradt. És így szólt az angyal nagy fényességgel, és hangja száz aranyharsónaként csengett- bongott:

- Azonnal hagyjátok abba a veszekedést, ti, Kárpát-medence csudalényei! Hát nem halljátok, hogy veszélyben a királyság? Hát nem hallottátok az ország királyának könyörgését? Nekem ne magyarázzatok itt mindenféle bajuszokról, meg kőgörgetegekről, hanem fakasszatok tiszta vizű forrást, de izibe!

- De piszkos a kardpenge, piszkos a kardpenge, fuj-fuj!

Nyavalyogtak továbbra is a vizitündérek. Az angyal pedig azt mondta erre:

- Idehallgassatok, ha még sokáig akadékoskodtok, le foglak titeket fokozni a titkos vizek tündéreiből közönséges pocsolatüdürekké. Fogjátok szépen azt a kardpengét, ahogy vizitündérekhez illik, és titkos vizeitekkel mossátok meg! Aztán ha megmostátok, már fölfakadhat nyomában a tiszta vizű forrás.

Ez a megoldás mindenkinek a kedvére volt, a tündérek úgy is tettek, ahogy az angyal parancsolta: megmosták a kardot, minden csúfságot letisztítottak róla, és lássatok csudát! A kard abban a pillanatban gyönyörű fává változott! A gyökerei szívósan kapaszkodtak a kőkoboldok és ércmanók kövei közé, és lenyúltak egészen a Föld méhének legtitkosabb vizeiig. És terelni kezdték akkor a titkos vizek tündérei a föld alatti vizeket a felszínre. És addig terelgették, míg Ravazd földjéből fölfakadt a legtisztább és legértetőbb forrásvíz, ami csak van létezik. Béla király

és kísérete pedig boldogan oltotta szomját a vízzel. Meg is mosakodtak benne, letisztították magukról az ellenség vérét, az út porát, meg lovaikat is megittatták, és megerősödve folytatták útjukat a biztos menedékig, és nemsokára újraépítették az országot, és begyógyították az ellenség ütötte sebeket.

Persze Béla király előtte még hálát adott az Istennek, amiért megsegítette a veszedelemben, és hálát adott a Magyar Királyság őrangyalának is, és szíves szóval megköszönte a Kárpát-medence csudalényeinek, a vizitündéreknek, kőkoboldoknak, és ércmanóknak is a közreműködést.

Az angyal boldogan repült vissza égi otthonába, a vizitündérek és a föld többi titkos lényé pedig azóta is ápolja láthatatlanul a ravazdi Béla-forrást, aminek a vize így sosem piszkolódik be, és a mai napig nagyon finom. Egy picit talán vasízű a víz, mert emlékszik még az ősi, királyi kardra, aminek nyomának fölfakadt. A kadból lett fa a forrás fölött ma már nem látható, de a többi fa, ami az ő magvaiból sarjadt, ott van körülötte, és mind mesél nekünk a régi idők csodás történeteiről.

Itt a mese, fuss el véle, igyatok sok forrásvizet!

Noé bárkája

Írta: Száler Péter

Illusztrálta: Csécsey Csongor 11.a

Noé a térdeire dőlve gubbasztott a nagy cédrusfa árnyékában. Az ősz szakállá vöröslött a portól, miközben a homlokán a gondterheltség izzadságcseppjei csillogtak. Füge, a foltos hiéna egy sűrű bokor védelméből figyelte. A tekintete az öregemberre meredt, és olyan kerek szemekkel nézett rá, amilyenekkel csak a hiénák képesek. Tetszett neki, ahogy a fény megtört az öreg kopasz fején, és visszatükröződve egészen úgy tűnt, mintha apró szivárványok táncoltak volna körülötte.

A késő délután csendjét váratlanul egy lágy fuvallat törte meg. Noé kiegyenesítette magát, oldalra fordult, és a tekintete épp a bokor mögül leselkedő hiénán akadt meg:

- Te meg mit nézel? – mordult rá.
- Csak téged – bújt elő szégyenkezve Füge, és halkán hozzátette: Szeretném tudni, hogy mit búsulsz olyan nagyon, apóka?

Noé bizalmatlanul nézett végig a jövevényen, majd hangosan felsóhajtott:

- Te ezt úgysem értenéd...
- Akkor magyarázd el! – kérte Füge, és az előbbi szégyenlősségét levetkőzve olyan elszántan tekintett Noéra, hogy az pontosan tudta, hogy addig nem lesz nyugta, amíg kielégítő választ nem ad a váratlan felbukkant vendége számára.
- Nocsak, micsoda makacs egy jószág ez – dörmögte maga elé Noé, majd a hiénához szólt: Ha ennyire akarod tudni, ám legyen. Ma reggel a Jóistennel beszéltem. Tudod, az emberek mostanság nagyon rosszak, és már annyira, hogy a Jóisten úgy határozott, hogy hatalmas vízözönnel pusztítja el őket és az egész világmindenséget. Csak a családom és én fogok megmenekülni. Bárkát kell építenem, hogy a víz elől valamennyi állatnak menedéket nyújtsak. Érted már? Emiatt aggódom... Tudod, én még sosem építettem bárkát...

Füge csodálkozva nézett végig a gondterhelt Noén:

- És biztos vagy benne, hogy ezt a Jóisten mondta? – kérdezte alig hallhatóan.
- Hát hogyne! Itt reggel szólított meg! Csak nem kételkedsz bennem!? – csattant fel Noé.
- Nem, csak hát tudod, nem igazán tűnik jónak... És arra gondoltam, hogy nem lehet, hogy a Rosszisten volt az?

Noé eltöprengett a hiéna kérdésén. Azt mondja, hogy rossz isten... Hallott ő már ilyesmiről... Tudott arról, hogy például a perzsák úgy tartják, hogy a jó mellett van egy rossz isten is, azonban számára ez olyan elképzelhetetlennek tűnt. Méghogy Rosszisten!? Hogy lenne rossz!? – tűnődött Noé, majd arra gondolt, hogy ő maga mennyire szeret beszélgetni a Jóistennel. Többnyire reggelente szokta felkeresni, és miközben a felkelő Napot nézi, úgy érzi magát, mintha ismét kisgyermek lenne. Noé ilyenkor arra szokott gondolni, hogy az anyukája ölében felejtette magát, és épp különös meséket hallgat, vagy az apukája mellé ül, vagy épp a nagymamája finom rizseshúsát kanalazza. Ezek az emlékek határozottan megerősítették benne, hogy a hiéna aggodalmai teljesen alaptalanok, és egész biztosan a Jóisten volt az, akivel mind ma, mind az összes többi reggelen beszélt.

- Nem, határozottan tudom, hogy a Jóisten volt az – szögezte le végül nyomatékosan Noé, ám alighogy ezt kimondta, tudatosult benne, hogy mindez azt is jelenti, hogy azokat a szörnyűségeket, amikről ma reggel hallott, is biztosan a Jó

és nem a Rosszisten osztotta meg vele. Habár igyekezett nem mutatni, ez titkon fájt Noénak.

– Talán csak Isten. Aki ilyet tesz, az biztos nem jó – vetette oda Füge.

– Mit tudsz te erről? És mit tudsz azokról a gonoszságokról, amiket az emberek tesznek? – majd mélyen a hiéna szemébe nézett, és így folytatta: Tudod, a Jóisten végtelenül jó. Ő olyan, mintha mindannyiunk anyukája és apukája lenne.

– És ezt te komolyan is gondolod? – kérdezte Füge.

– Hát persze, de azt hiszem, hogy egy ilyen szemtelen jószággal jobb, ha tovább nem is beszélgetek – mérgelődött Noé.

– Talán csak félreértetted, nem?

– Miért mondod ezt? Nincs itt semmi, amit félre lehetne érteni – bosszankodott Noé.

– Hát tudod, nekünk hiénáknak nem épp a legjobb a hírünk, de kicsiként, amikor rosszkodtam sem az anyukámnak, sem az apukámnak nem jutott eszébe, hogy haragjukban lerombolják a házunkat, vagy vízzel áraszák el. Ha valóban igaz, hogy a Jóisten, akiről beszélsz, mindannyiunk anyukája és apukája, akkor biztos nem tenne ilyet.

– Talán félreértettem... Talán csak félreértettem – ismételte Noé maga elé meredve Füge szavait, majd egy kis csend után újra a hiénához szólt:

– Természetesen az is előfordulhat, hogy valamit még nem teljesen értek. Abban mindenesetre biztos vagyok, hogy a bárkával el kell készülnöm. Erre világos utasítást kaptam. Most ez a legfontosabb! Ha gondolod, holnap újra eljöhetnél hozzám. Jó lenne a segítség! Tudod, az építkezésben.

Másnap sokan eljöttek. Valamennyi állatfaj igyekezett képviseltetni magát, és a bárka építésébe már kora reggel belefogtak. Noé a munkálatokat egy emelvényről

figyelte. Ahogy az idő haladt a gondterheltsége azonban egyre csak növekedett:

– Hogy lesz ebből hajó? – dünnyögte maga elé újra és újra, amikor egyszer csak váratlan nevetés ütötte meg a fülét. Körbenézett, de senkit sem látott. Azonban

mielőtt ismét beletemetkezhetett volna a gondolataiba, a nevetés újra hallatszott, és ezúttal a közvetlen közeléből szólt.

– Mi lehet ez? – morogta, és a lába mellé pillantva észrevette, hogy nem más, mint a tegnapi vendége, Füge nevetgél mellette.

– Már csak te hiányoztál ide – nézett rá Noé sértődötten.

– Nem emlékszel? Te hívtál, hogy jöjjenek ide... és bevallom, én is szerettem volna látni, hogyan haladnak a munkálatok.

– Nézz csak körbe! – hajtotta le a fejét Noé – Így sosem lesz kész a bárka! Nézd csak! Azok a számpingvinek! Én megértem, hogy nem épp kedvező nekik az időjárás, de amióta megérkeztek, ezek mást sem tesznek csak panaszkodnak. Ott meg az a csimpánz! Belekapott a kea tollába, mert nem tudták eldönteni, hogy melyikük készítse a tervrajzokat. A gepárd, ki érti, hogy mit akar itt, de ahelyett, hogy fát cipelne, inkább azt keresi, hogy ki áll ki vele futóversenyre. A dámszarvas összeverekedett a gímszarvassal, hogy eldöntsék, melyiküknek erősebb az agancsa. A pápaszemes medve ki lett közösítve, mert a többi medve elhíresztelte róla, hogy rövidlátó. A koalák inkább alszanak, minthogy dolgozzanak. Az imént épp egy nagyobb kígyótársaság keresett fel, és a királykobra vezérletével azt jelentették be, hogy a mongúzokkal való összeférhetlenségük miatt felfüggesztik a munkavégzést. Azt sem tudom, hogy van-e olyan egyáltalán, aki dolgozik itt. És mindezek után te... Te meg mást sem csinálsz, mint mindezen hangosan nevelsz.

– Ne haragudj – felelte Füge – én nem rajtad nevetek. Csak tudod mi, foltos hiénák állandóan olyan hangot adunk, mintha nevetnénk. Ezért szoktak minket kacagó hiénáknak is hívni, ami bár kedves név, azért nem túl előnyös, mert hiába akartam most is együttérzően sóhajtani veled, a számból csak nevetés jött ki, amire te azt hitted, hogy rajtad nevetek.

– Ez esetben az elnézésedet kérem – szabadkozott Noé: Tudod, nem akartalak megbántani, és ha belegondolok a hangod nem is valódi nevetés volt... és igen, határozottan volt benne együttérzés. Na mindegy... csak tudod... – mentegetőzött Noé, de Füge félbeszakította:

– Hagyjuk, tudom, hogy aggódsz az építkezés miatt.

– Sehogy sem akar haladni – vallotta be Noé csalódottan.

– Szerintem nézzünk körbe, hátha rájövünk, hogy mi lehet a gond – javasolta Füge, és mindketten lekapaszkodtak az emelvényről, hogy szemügyre vegyék a munkálatokat. Noé tanácstalanul nézett jobbra-balra, és némi zavart érzett, hogy a beszélgetőtársa vele ellentétben olyan szakértői tekintettel sétált mellette, mintha már számtalan hasonló munkában lett volna része. Füge ezt ráadásul még azzal is tetézte, hogy menet közben olyan, Noé számára aggasztóan ismeretlen szavakat dünnyögött félhangosan, mint a bócmanszék, a pádli és a szálingok. A hiéna egyszer csak megállt, és Noéra nézett:

– Rögtön gondolhattam volna!

– Mit gondolhattál volna? Rájöttél, hogy miért nem halad a munka? – értetlenkedett Noé, majd némi gúnnyal hozzátette: Csak nem a bócmanszékkal van a baj?

– Nem megfelelő a fa – mondta határozottan Füge.

– Hogy érted, hogy nem megfelelő a fa!? – nevetett fel Noé – Ez libanoni cédrus. Elsőosztályú! Még a híres türoszi hajók is ebből készülnek!

– A cédrus jó annak, aki a tengeren készül hajózni. Te azonban egy világmindenséget elárasztó özönvízről beszéltél nekem. Ezzel szemben a cédrus kevés lesz.

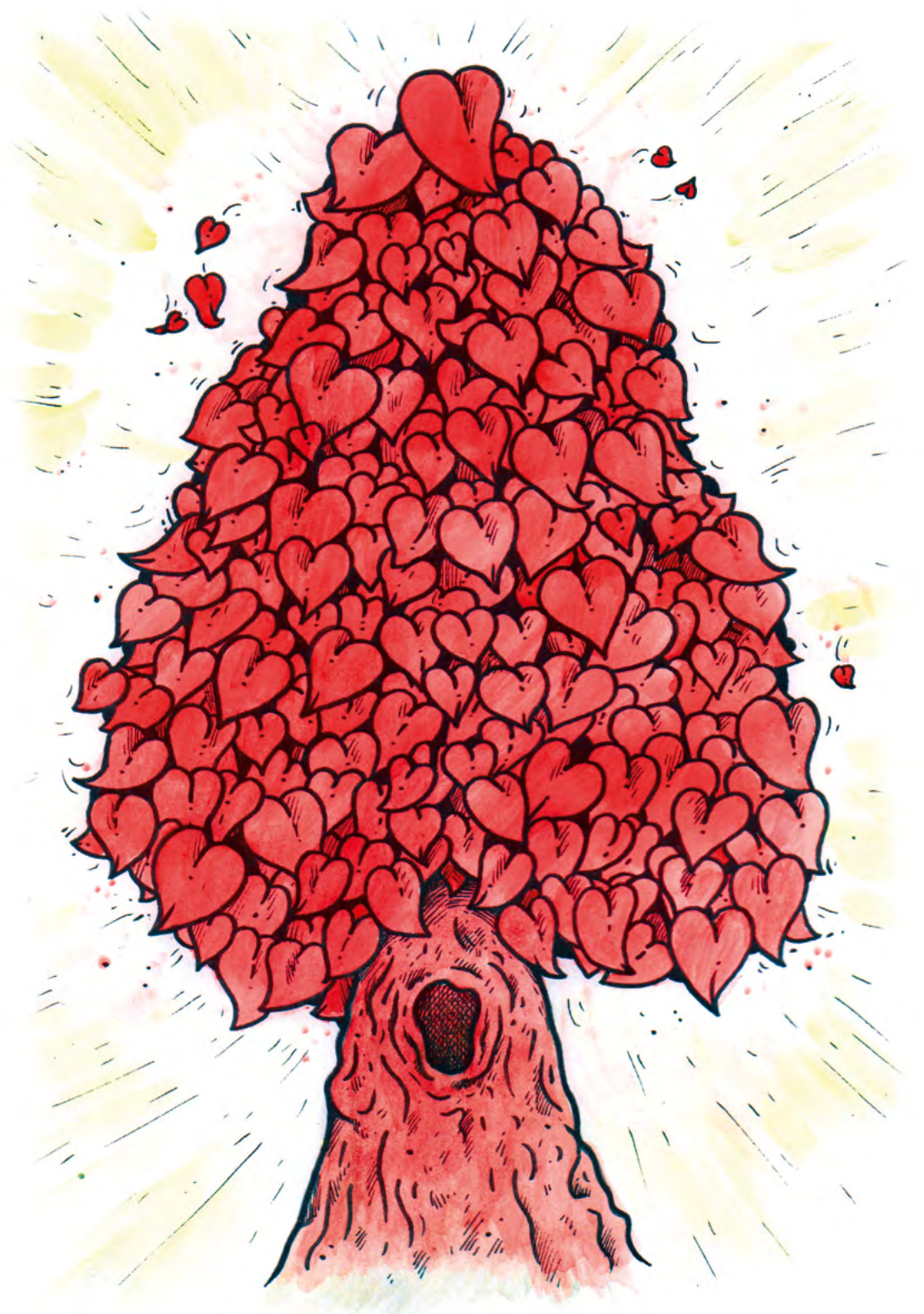
– És akkor mit tanácsolsz? Mi vagy te, valami ácsmester? – gúnyolódott Noé.

– Gondolj csak bele, ezek már most hajba kaptak, mi lesz akkor, ha a vízen több napig lesznek összezárva. Noé, a te bárkádnak nem cédrusból, hanem a szeretet fájából kell majd megépülnie. Gyere, megmutatom, hogy hol találjátok meg. Noét teljesen összezavarták a hiéna szavai. Hitt is, meg nem is neki, de mivel jobb ötlete nem akadt, kénytelen volt hallgatni rá. Magához hívta az összegyűlt állatokat, és valamennyiikkel együtt elindult, hogy Füge útmutatása szerint a szeretet fájából hozzanak. A hiéna Noét és az állatokat egy nagy tisztásra vezette.

A tisztást különféle virágok borították be, és a szírvány valamennyi színe megtalálható volt rajta. A szeretet fája ennek a közepén állt.

– Ez az! – mutatott rá büszkén Füge, majd hozzátette: Ha most azt mondom az oroszlánnak, hogy cipeljen velem ebből egy nagy törzset, akkor ugyan lehet, hogy örök barátokká nem válunk, de abban biztos lehetsz, hogy cipelés közben nem fogunk egymásnak esni.

– Rendben – mosolyodott el Noé – Mondjuk nem épp egy cédrus, de jó, próbáljuk meg ezzel!

Noé szavára a különböző állatfajok a méretüknek és az erejüknek megfelelően kivétel nélkül vettek a szeretet fájából, majd visszatértek a tengerpartra, hogy folytassák a munkálatokat. A fa hamar érezte a hatását. Ahogy a szeretet felbukkant, az állatok félretették a saját önzésüket, megszűnt az ellenségeskedés, és mindenki azon fáradozott, hogy a bárka mihamarabb elkészüljön. A számárpingvinek egymást legyezték, hogy a hőség ellenére ki tudják venni a részüket az építkezésből. A csimpánz és a kea békét kötöttek, és közösen rajzolták a derékszögeket. A szarvasbikák a cipekedésben mutatták meg az erejüket.

Hasonlóan tett a gepárd is, aki a gyorsaságát arra használta, hogy minél hamarabb hűsítő italt vigyen az építkezésben kimerült állatoknak. A medvék bocsánatot kértek a pápaszemes medvétől, és bevallották neki, hogy csak féltékenyek voltak a szemüvegére. A koalák kérelmezték, hogy éjszakai állatok lévén, hadd dolgozhassanak fordított munkarendben. A mongúz írásos nyilatkozatban tett ígéretet arra, hogy nem háborgatja a kígyókat. Noé pedig egyre elégedettebben nézte, hogyan haladnak a munkálatok. Csak néhány nap telt el, és a bárka már készen is állt az utasok fogadására.

Miután elkészült a hajó, és valamennyi utasa elfoglalta a helyét, elérkezett az özönvíz napja. Noé az eget kémlelte, hogy mikor tűnnek fel a pusztítást hozó felhők. Az ég azonban tiszta maradt, és láthatóan a tenger sem áradt meg. A baj egészen váratlanul tűnt fel. Noé bárkáját egyszer csak mindenholn felűnő, soha nem látott, szörnyű hullámok kapták a hátukra. Ahogy Füge mondta, ezek a vizek valóban nem olyanok voltak, mint amilyeneken a cédrusból készült hajók közlekednek.

Elsőként az irigység vize tört elő. Sárga, bugyborékoló folyadék volt, ami először körbe vette, majd örvény módjára megforgatta Noé hajóját. Ennek a nyomában jöttek a gőg tarajos hullámai, amelyek fennhézva próbálták a bárkát felborítani. Noé és az állatok azonban egyiktől sem inogtak meg. Tudták, hogy az ő hajójuk a szeretet fájából épült, és ezt semmilyen ártó víz nem teheti tönkre.

A fortyogó nedvek után jeges vizek bukkantak fel. Megérkezett a szürke közöny a nyomában a fakó félelemmel. Azonban ezek is hiába szorongatták egyre jobban a bárkát, az az utolsó pillanatban mindig ki tudott térni az előtte tornyosuló jég-hegyek elől.

Végül a kapzsiság és az önzés tette próbára Noé hajóját. Lágy, simogató vizekként érkeztek, majd a bárka testéhez érve szökőár módjára csaptak át a fedélzeten. Noé szerencsére ekkorra már az összes állatot a hajó aljába vezényelte, és így a szeretet fája ismét védelmet nyújtott a vizektől. Csupán egyetlen csepp önzés hullott Noé homlokára, amikor a csapóajtót bezárta, de ezt azon nyomban egy határozott mozdulattal letörölte magáról. A lustaság vize ezek után már nem okozott problémát. Az igazság az, hogy ez maga is rest volt arra, hogy egy ilyen erős hajót megpróbáljon felborítani, és ezért inkább magától visszahúzódott.

A gonosz vizek így fokozatosan eltűntek, és a bárka egyszer csak szárazföldre ért. Az állatok örömmel kiáltottak fel. Noé kinyitotta a kapukat, és boldogan kereste a kiözlő utasok közt Fügét. Nagy sokára, amikor már a különféle csigáknak is sikerült elhagyniuk a fedélzetet, végre megpillantotta a hajó tövében sütkérező hiénát. Noé boldogan sietett oda hozzá:

– Te! Ki gondolta volna? Hát igazad volt! A szeretet fája tényleg csodákra képes! – örvendezett Noé.

– És most mihez akarsz kezdeni? – kérdezte Füge.

– Azt hiszem, most egy nagyszerű ajándékban részesültem. Ez a hajó csodákra képes! Mostantól kezdve ez lesz az otthonom, és soha semmilyen baj nem fog érni. Gondolj csak bele! Én tudok egy s mást, hogy mi vár ránk a jövőben. Jönnek még itt bajok. De ez a hajó, mindentől meg fog védeni! Ha eszembe jutnak a babiloniak, mostantól csak nevetnem kell. Ez a bárka a legerősebb vizeknek ellenállt, mit neki egy Nabú-kudurri-uszur.

Füge szelíden elmosolyodott:

– Ne hagyd, Noé, hogy a szeretet fája az önzésévé váljon. Ha a szeretet rajtunk segített, amikor bajban voltunk, nem gondold, hogy másoknak is jót tenne.

Képzeld el, mi lenne, ha a perzsáknak, a babiloniaknak és valamennyi embernek jutna belőle? Gondolod, hogy akkor is kedvük lenne hatalmaskodniuk egymás felett?

Noé hosszan maga elé nézett. Talán órák teltek el. Egyszer csak hirtelen felpattant, és az állatokhoz fordult:

– A szeretet fája nyújtott oltalmat nekünk a gonoszság vizeivel szemben. Fogjatok meg, és vigyetek el egy-egy darabot a bárkából az otthonaitokba. A szeretet fájának a világ minden tájára el kell jutnia. Ezután Noé fejszét ragadott, és ő maga kezdte darabokra bontani a hajóját. Egyegy darabka minden állatnak jutott. Kora este lett, amire sikerült végeznie a munkával. A megmaradt forgácsokat Noé a magasba dobta, hogy a szél szórja szét a világban.

A Nap ekkor ismét a homlokára sütött. A tekintetével Fügét kereste, de ezúttal sehol sem lelte. A huncut, biztos megint elszaladt valahova – gondolta, majd lenézett a földre, és három lábnyomot pillantott meg maga mellett. Ismerősek voltak neki a nyomok. Ezek Füge lábnyomai – mosolyodott el, és ahogy a nyomokat figyelte, látta, hogy a bennük összegyűlt víz felszínén a napfény megcsillant:

– De szép! – mondta halkán Noé: Mintha szivárvány lenne!

Figyiszt a farkasnak

Írta: Regős Mátyás
Illusztrálta: Márkus-Kiss Lilla 12.b

Mindenkinek vannak rossz napjai, még a rigóféléknek is. Cifra fiatal kis feke-terigó volt, és aznap reggel úgy érezte, nem stimmel valami. Unottan tolta félre a bogyót, sárga lábán nem pattogott ízlikos kukacok vagy férgek után. Mikor elrugaszkodott az ágról, hogy megmozgassa zsibbadt tagjait, szárnyai hersegetek, mint a kéreg. A rigófüttyhöz sem volt semmi kedve, pedig Cifra épp erről kapta a nevét. Mikor testvérei, a rigófiókák lárváért sivalkodtak, ő csak énekelt, de nem is akárhogy. Míg más rigó egy hangot, ő legalább hármat perdített. Dőltek kifelé a torkán, alig bírta visszanyelni a fölösleget. Ha tehette, egész álló nap csak énekelt volna, és mivel tehette, Cifra egész nap énekelt. Aznap viszont sehogy sem akaródzott neki. Micsoda borzasztó reggel, mondta csak úgy magának, majd sötétben elhúzott az Erdő mélye felé. A fák között ezüstösen megcsillant valami, és a feke-terigó tudta, hogy jó helyen jár. Már vártak rá barátai.

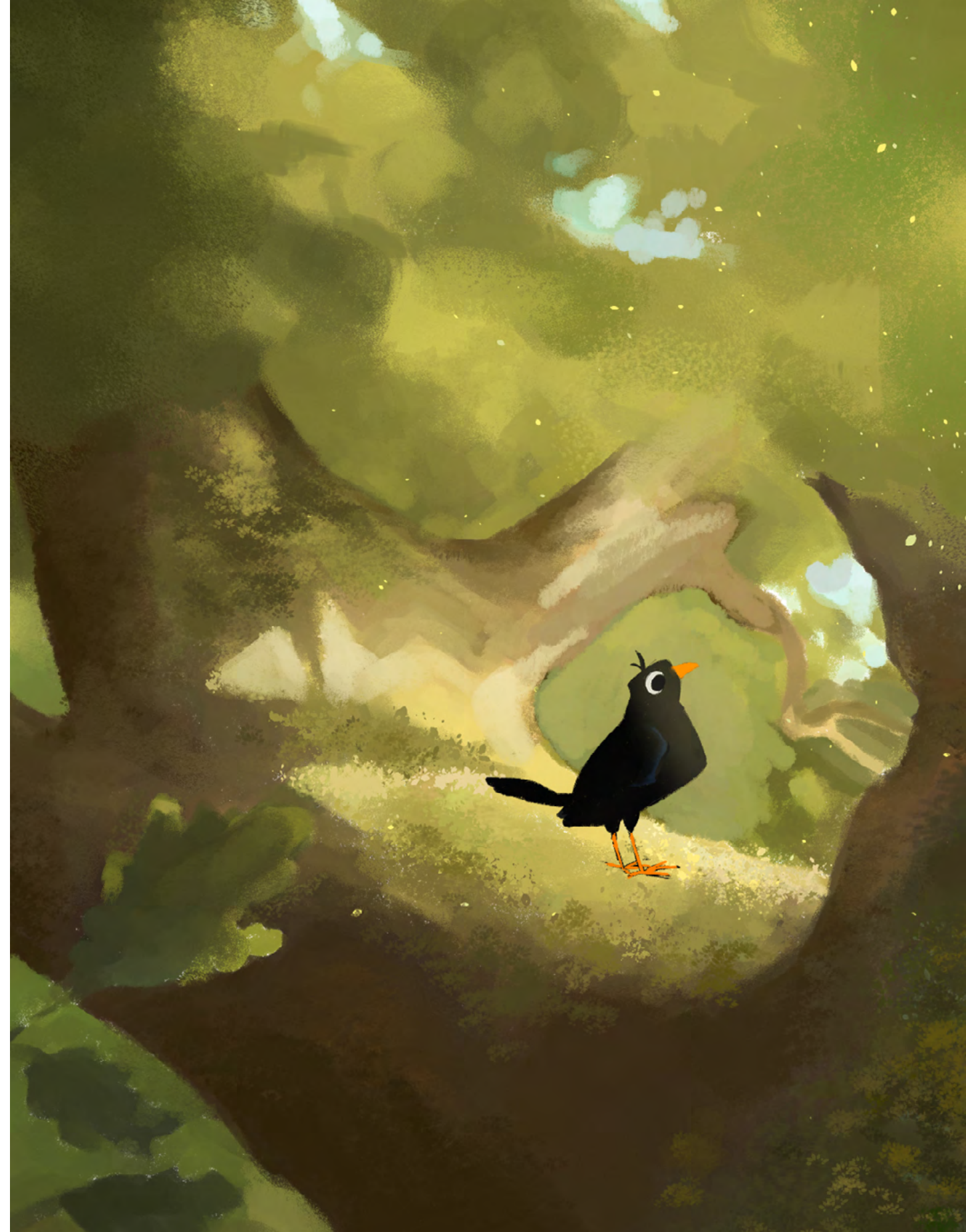
Sumák, a sünmalac, mintha mindig tartott volna valamitől. A többiek sem tudtak róla sokat. Szerette a szilvát meg a ringlófélét, ez biztos. Sokszor mondogatta,

aki szereti a fosókát, ellenség nem lehet. Volt egy nagy mutatóványa, a félig történő gömbölyödés. Az még tapasztalt sündisznóknak is lehetetlen dribli. Mikor Sumák zavarba jött, muszáj volt összegömbölyödni. Csakhogy nem egészen. Kis fejével kinézett a tüskék alól, úgy tartotta magát, félig összegömbölyödve. Barátai sokszor megállapították, hogy a félig történő gömbölyödéshez irtózatosságmokra lehet szükség. Sumáknak irtózatossági hasizmai voltak.

Kekec, a nyúl nem tartott semmitől. Született csirkefogó volt, nagyhangú csibész, akit csak lehetett becsapott, megsértett, egrecírozgatott. Mindenkit ismert az Erdőben, mindenkinek előadta nagyszabású hazugságait, erejét fitogtatta, de az erdei állatok többsége csak legyintett a nagyra nőtt nyúlra. Oktondi mitugrász, nagypofájú nyulacs, mondták ilyenkor, rókavacsorának születetett. Erre Kekec élesen nyusszantott, mintha köpne. Majd meglátjuk, mondogatta, majd meglátjuk.

Méla, a kutyogós alig beszélt, sőt, egyáltalán. Az alumíniumból készült kávéfőzőt barátai minden júliusban megünnepelték, mert Mélát egy feledhetetlen júliusi napon találták a csalitosban. Együttessel erővel a patakba döntötték, majd a tisztáson egy nagy meleg kőre állították, míg fel nem oldódott, fel nem melegedett, és kutyogni nem kezdett. Olyankor a többiek csak hallgatták, hallgatták a kutyogóást, pirultak a júliusi napsütésben, aznap egy szót sem szóltak. Mélának egyetlen nehézsége adódott erdei életében, hogy nem tudott járni. A kutyogós kávéfőzők nem tudnak járni. Mélát a barátai cipelték mindenhol. Cifra, a fiatal feketerigó nem bírta el a kutyogóást, szerencsére Kekec nagyra nőtt, erős nyúl volt. Csakhogy gyakran fájt Kekec dereka, máskor napszúrást kapott, előfordult, hogy túlságosan ingerült volt vagy éppen végletekig kimerült, így Mélát általában Sumák vonszolta keresztül az Erdőn. A kutyogós füle jól megakadt a sünnimalac éretlen tüskéiben. Máskülönben a barátok minden nap ott találkoztak, ahol előző este Mélát hagyták. Könnyen észrevették ezüstös csillogását az Erdő fái között.

Aznap reggel Kekec úgy döntött, hogy dagonyához mennek víznézőbe, cserébe elvállalta, hogy viszi a kutyogóást. A barátok Kekec hátára segítették Mélát, és a nyúl óriási szökkenésekkel elindult. Az út egyharmadát sem tették meg, mikor Kekec egyszerűen sírva fakadt, hogy neki nincs türelme cipelni alumíniumból készült barátjukat, ne haragudjanak rá, de annyira izgatott a dagonya miatt, hogy

muszáj előre sietnie. Cifra nem bírta el Mélát, úgyhogy szokás szerint Sumák tüskéibe akasztották a kotyogós fülét, így ballagtak egész a dagonyáig. A barátok szép sorban leültek egymás mellé, Mélát is felállították.

Cifra, Sumák, Kecec és Méla legkedvesebb elfoglaltsága a víznézés volt. Szerették a csobogást, a lötyögést, az áramlást, az állóvíz bőrének rezdüléseit. A zavaros langyos vizet, a kristálytisza hideget, az andalító párát, a veszélyes ködöt vagy amikor jégbe borul a látóhatár. Rothadva úszó óriási fatörzseket figyeltek, áttetszőre mosódott tökéletes formájú köveket, lusta és batár halakat a mélyben, felszínen rajzó rovarokat, szivacsos nyelvükkel lomhán lefetyelő emlősöket. Legszebbek a fények voltak. A nap aranyráncai, a hold ezüstburka vagy a csillagtörmelék az esti folyón.

Kecec kiváltképp a dagonyát szerette. Ahogy a lombok alá beszökő melegtől elnehezült a levegő, és a saras víz száradni kezdett, megkezdődött a mulatság. Minden apró állat egy utolsó kortyot akart az alkalmi itatóból, ami percről percre egyre csak apadt, eltűnt a szorgosan nyeldeklő állatsereg emésztőrendszerében, és páráként futott a magasba.

– Már nincs sok idejük a petéknek – mondta baljóslatúan Kecec.

– Peték vannak a mélyben? – kérdezte Sumák.

– Bizony ám – mondta Kecec. – Szalamandrapeték. Mire beáll az alkonyat, a dagonyában egyetlen csepp víz sem marad. Még előtte ki kell kelniük.

Cifra nem akarta a petéket nézni, mindig túlságosan izgatott lett az idő fogytán. Inkább Kecec átszellemült arcát figyelte, Sumák kibogozhatatlan testtartását, Méla alumíniumtestén a késődelután fényeit. Hogy is hívják ezt az egészet, kérdezte Cifra magától. Mi ez az egész, ismételte magában a furcsa kérdést.

Eltelt az idő, és Kecec kiabálni kezdett, hangosan buzdította a kis petéket, az újszülött szalamandrákat, hogy hagyják el gyorsan a kiszáradó dagonyát, még épp időben, az utolsó pillanatban.

Mikor sikerült nekik, Kecec odáig volt a gyönyörűségtől, Sumák somolyogva hányta a bukfenceket. Méla lassacskán elhomályosult, ahogy beállt az alkonyat. A kotyogóست egy kényelmes fatönkre ültették, aztán elköszöntek egymástól. Cifra, mielőtt hazaindult, egy pillanatra meglátta visszatükröződni arcát Méla fényes testén.

A feketerigó hazafelé sötéten kerülgette az ágakat. A reggeli étvágytalanságra gondolt, a furcsa kérdésekre a fejében meg a kis rigóarcra a kotyogós ezüst testén búcsúzáskor, és tudta, hogy valami nincs rendjén. Nincs rendjén ez a mocsaras érzés. Szokatlan dolgot látott a szeme sarkából. Hatalmas test mozgott a dzsindzsás mélyén, idegen rémület cikkant a homályban.

Másnap Kecec erőszakos formában kezdte a napot.

– Márpedig ma névnapi ünnepséget tartunk – üvöltötte a nagyra nőtt nyúl. – A játékban én leszek a vicckirály, Méla a hallgatóság, ti pedig a balekok.

– Miért lennénk mi a balekok? – kérdezte Sumák.

– Mert a vicckirályhoz balekok is tartoznak.

– És mégis kinek van névnapja? – kérdezte Sumák.

– Kecec-nap van – mondta Kecec. – Semmi különös.

– Olyan nincs is – mondta Sumák.

– Miért ne lehetne? Csak kecekedsz, mert irigy vagy – mondta boldogan Kecec.

Büszke volt, hogy eszébe jutott legkedvesebb trükkje. Időnként kecekedéssel vádolta barátait. Sumák méltatlankodott.

– Megfosztanál egy nyuszt a neve napjától? – kérdezte Kecec, és összeesett nagy fájdalmában.

Sumák persze tudta, hogy a nyúl csak színészkedik, de valahogy mindig megesett rajta a szíve.

– Jó, rendben, ünnepeljünk – mondta a sünnimalac.

Kecec föl pattant a fetrengésből, kihúzta magát, hosszú körmével kétszer megkoppintotta Méla üreges testét, és csukott szemmel beszélni kezdett.

– Drága barátaim, kedves pártfogóim. Azért gyűltünk ma össze, hogy megünnepeljük társaságunk hön szeretett tagját, oszlopos fáját, lombkoronáját. Elfogy a szó, elcsuklik a hang, ha rá gondolunk. Kérem, körünk erre legméltóbb tagját, a triplatorkú feketerigót, hogy összetéveszthetetlen dalával méltassa az ünnepelt nyulat.

A nagyra nőtt nyúl Cifra felé intett, és várta, hogy barátja énekelni kezdjen. A feketerigó zavartan téblábolt.

– Valamit mondanék, ha lehet – mondta.

Kecec arca már az első hangok után elsötétült.

– Valamit mondanék, ha tudnék – folytatta a feketerigó. – Mert valami van. Tegnap óta, és velem van ez a valami, ez egészen biztos. Valamilyen vagyok tegnap óta.

– Miért nem tudod, hogy mi jellemző rád? – dohogott Kekec.

– Hagyd már – mondta Sumák. – De mégis mi van, Cifra?

– Nem jó. Semmi jó, Sumák – mondta a feketerigó.

Kekec dühösen ugrott Cifra elé.

– Na, nem. Nem tesszük tönkre az ünnepséget. Mire készülsz, mi? Ebből nem eszel, kisrigó. Ma engem ünneplünk, világos?

Sumák óvatosan megbökte éretlen tüskéivel a nagyra nőtt nyulat.

– Csöndesebben, nyuszi. Hadd mondja végig.

Kekec duzzogva elfordult, Sumák kérdezgetni kezdte Cifrát.

– Mióta tart ez az érzés? Nem vagy beteg? Nem ettél romlott bogyót, bomló kukacot a közelmúltban?

Cifra csöndesen válaszgatott. Elmondta, hogy tegnap óta alig eszik, valahogy furcsa kérdések jutnak az eszébe, és még furcsább érzés volt, mikor meglátta magát Méla tükreben. Legijesztőbb pedig az esti látvány. Vagy az is csak érzés volt? A bozót mélyén megvillanó rémisztő, hatalmas idegen.

Sumák hirtelen felpattant a félig történő összegömbölyödésből.

– Neked farkasod van.

– Ugyan már – morogta Kekec.

Méla lassan elhomályosult.

– Farkasom? – kérdezte Cifra.

– Farkasod – mondta áhítattal Sumák. – Nem is tudod, mi az. Madaraknak nem szokott farkasa lenni.

– Egész pontosan a madaraknak nem lehet farkasa – mondta Kekec.

Méla testéről már semmilyen fény nem szaladt barátai felé, és mintha az ég is valahogy beborult volna.

– És mit tehet, akinek farkasa van? – kérdezte a fiatal feketerigó, de a sírástól már elszorult a torka.

– Nem tudom, mi a teendő – mondta Sumák. – Még sosem volt farkasom. A farkas a leggonoszabb az egész Erdőben.

– Miért gonosz? – kérdezte Cifra.

– Mert nem ismeri az életet.

Cifra olyan magányosan festett, mint egy fióka, aki kiesett a fészekből. Sumák nem adta fel, segíteni akart a barátján.

– Van egy ötletem, Cifra. Engem is sok minden meg tud ijeszteni elalvás előtt. Például a szilva meg a fosóka kapcsán. Hogy talállok-e majd eleget. Hogy beérik-e őszre, aminek őszre be kell érnie. Aztán ahogy forgolódom, egyszer csak elfelejtem az egészet, és kialszom magam. Másnap vidáman ébredek, mert tudom, hogy lesz ringló, lesz fosóka és szilva is bőven, és várnak a barátaim.

Cifra nem értette, mit akar a sünmalac.

– Egyszerűen felejtsd el az egészet. Volt farkas, nincs farkas. Kész is vagy.

Abban maradtak, hogy Cifra megpróbálja.

– Akkor most végre valaki versenyezhetne velem – mondta Kecec. – Méla kotyogós kávéfőző, Cifrának pedig farkasa van. Játssz velem, Sumák!

– Nem – mondta Sumák.

– De én egy sünnel akarok játszani.

– Nem.

– De az én versenyemhez egy sünn kell, aki malac, ugyanakkora, mint te, ugyanannyira szereti a fosókat, ugyanolyan barna szemei és éretlen tüskéi vannak. És Sumák.

A sünmalac beadta a derekát, így végül megtartották Kecec névnapi ünnepségét, mindenféle játékokat játszottak, futó-, távolugró- és fülhosszúsági versenyt rendeztek, amelyek mindegyikén a nagyra nőtt nyúl nyerte az első helyezést. Jól szórakoztak, mígnem a kék hegyek mögé bukott a nap.

Cifra elalvás előtt nagyon erősen próbálta elfelejteni a farkasát, az Erdő mélyén bujkáló, folyton leskelő szörnyeteget, de sehogy sem sikerült. Későn aludt el, reggel kimerülten és rosszkedvűen ébredt Kecec hangjára.

– Mi újság, álomszuszék? Meggyógyultál?

A nagyra nőtt nyúl Cifra fája alatt ácsorgott, mögötte Sumák, a sünmalac tüskés hátán pedig a kotyogós kávéfőző.

– Jó reggelt – szólt le Cifra a barátainak.

– Meggyógyultál? Igen vagy nem?

– Ne csináld, nyuszi – mondta Sumák. – Ezt egyáltalán nem így kell. Nedves kis orrát Cifra felé emelve duruzsolni kezdett a sünmalac.

– El tudtad felejteni, amire tegnap annyit gondoltál? – kérdezte. Cifra nem válaszolt.

– El tudtad felejteni az f-el kezdődő ijesztő ordas állatot? – kérdezte Sumák.

– Nem, Sumák, nem felejtettem el a farkast.

– Na, tessék – üvöltött Kekec. – Megmondtam, hogy ez lesz. Hiába jövünk ide, hiába minden tapintat és illedelmes kérdés, egy frászt gyógyul meg a rigó. Az énekesmadarak mindig csak magukkal vannak elfoglalva.

– Ki kell találnunk valamit – mondta Sumák. – Gyere le, Cifra.

Cifra leszállt barátai közé. Hárman ültek egymással szemben, csak Méla állt, mert a kotyogósok egyáltalán nem tudnak ülni. Kekec alig beszélt, időnként megkérdezte, mikor játszanak foghosszúsági versenyt, de a többieknek nem volt kedve hozzá. Sumáknak nem voltak ötletei, Cifra meg sem szólalt. Méla testén finoman játszottak a fények.

– Szerintem Méla rájött valamire – mondta Sumák. – Ugyebár kitaláltuk, hogy Cifra nem gondolhat a farkasára, és mégis gondolt, mert nem tudta elfelejteni. Most is erről beszélgetünk, keressük a megoldást. Szerintem Méla azt mondja, hogy Cifra nyugodtan gondolhat a farkasára, hiszen úgysem tehet mást. Csak ne beszéljen róla, és ne beszéljünk mi sem.

– Remek ötlet – mondta Kekec.

– Hát jó – mondta a feketerigó. – Megpróbálom.

Míg Kekec megnyerte a foghosszúsági versenyt, Cifra megállás nélkül a farkasára gondolt, de egy szót sem szólt. Ebédre kevés savanyú bogyt keresett, de alig tudta lenyelni. Délután megmondták a többieknek, hogy elmegy egyedül lenni. Estig meg sem szólalt, csak erősen a farkasára gondolt. Akkorra nemcsak a szeme sarkából látta őt, egészen a közelébe jött a rémület, mintha beléköltözött volna. Egy pillanatra úgy érezte, mintha ő maga lenne a farkas.

– Jaj, Cifra, nem jó, nem jó – sópánkodott Sumák, mikor este újra találkoztak.

– Nézd meg magad.

A sünmalac Méla elé tolta barátját. Cifra elszörnyedt.

– A tollam – mondta. – Egészen kiszürkült a tollam.

– Muszáj énekelned, Cifra. Nem szabad csöndben maradnod, mert kifakulsz. Cifra megpróbált énekelni, de csak gyöngén forgolódott a levegő a torkában, halkan pattogott, mint mikor apró kavicsok verődnek egymáshoz. Méla egészen elhomályosult, Cifra kifakulva nézett maga elé. Kis idő múlva Kekec megszólalt.

– Na, jó, elmondom. De először meg kell ígérnetek, hogy titokban marad.

– Titokban marad – mondta Sumák.

Cifra és Méla egy szót sem szóltak.

– Van egy lehetőség – mondta Kekec. – Egy amolyan vészmegoldás, mondhatni csalás, szabálytalanság, törvénytelenég. Tudjátok, mennyire kíváncsi vagyok. Egyik kóborlásom alkalmával hallottam először Impáról. Azt hittem, nem igaz, csak puszta mese, kitaláció, erdei legenda, semmi több. Aztán megtaláltam őt. Éjszaka áll ki a völgy fölé, és mondja, csak mondja a magáét a hófehér meredélyről.

– De kicsoda? – kérdezte Sumák.

– Impa, az ember.

Kekec barátai összerendezték, kivéve Mélát, mert a kotyogósok nem tudnak összerendezni.

– Nem igaz – hitetlenkedett Sumák.

– Király lehet az emberek között, mert ő az egyetlen, aki az Erdőben él – folytatta Kekec. – Fatörzsből épített lakhelyet magának. Gombát eszik meg a fák kérgét szopogatja. És csak mondja, mondja, mondja a magáét. Hátborzongató dolgokat. Azt hiszem, a farkasát ijesztgeti.

– Ne vacakolj – mondta megint Sumák. – Viccet csinálsz Cifra farkasából.

– Csakugyan? Akkor jól figyeljetek – mondta a nagyra nőtt nyúl. – Holnap megmutatom. Holnap este megnézzük Impát, az embert.

Szörnyű lassúsággal telt a másnap, Cifra nem is reménykedett benne, hogy Kekec terve beválhat. Szótlanul haladtak a fák között a meredély felé. Néhány lépésnyire a ponttól, ahol az Erdő puha talaja dőlni kezd, majd hirtelen megszakad, Kekec egy ringlóbokor mögé parancsolta barátait. Az ágakat félrehúzza tökéletes rálátás nyílt a völgy túloldalán lévő meredélyre. Világított a fehér szikla a holdfényben.

– Rossz vicc – morgott Sumák.

– Várd ki a végét – válaszolta Kekec.

Sumák idegességében falni kezdte a lehullott ringlőszemeket, Cifra ijedten nézelődött a bokor tövében, Méla kísértetiesen csillogott.

– Hagy már abba, Sumák – mondta Kekec. – Ne egyél több ringlót.

– Ez a hatodik, jó?

– Jó. De ne egyél többet, mert egész hazaúton fosni fogsz.

– Még egy utolsót eszem, ezt már fosás ellen.

Ekkor Méla tetején élesen koppant egy ringlő.

– Hallottátok? – kérdezte Kekec. – Méla megszólalt. Azt mondta, kopp.

– Majdnem azt mondta, kopjunk le – mondta Sumák.

– Hagyd már abba!

Sumák és Kekec már épp összeveszett volna, mikor szemközt, a fehér sziklák mögött megnyílt a bozót, előbb csak kicsit, majd egészen, és egy hosszúkás alak lépett ki a fényre. Cifra, Sumák és Méla még sosem láttak embert azelőtt. Impa lassú léptekkel a meredély felé indult, hajlongott, motyogott, hosszú karjával combját csapkodta. Mikor a sziklához ért, kibújt hosszú kabátjából, összehajtv a földre helyezte, aztán rátette a kalapját. Fellépett a meredély legmagasabb pontjára, és üvölni kezdett. Cifra és Sumák egészen hozzásimult Méla hűvös testéhez. Borzasztóan hangzott, amit Impa csinált, nagyon hangosan ordított és nagyon szomorúan. Zengett a völgy a hangjától. Aztán hirtelen abbamaradt. Impa feje előre-csuklott, kicsit úgy maradt, majd vette kalapját és kabátját, lazán fityiszt mutatott az éjszakának, és nyugodt léptekkel eltűnt a bozótban. Rövid volt az egész.

– Vége? – kérdezte Cifra.

– A szó, amelyet keresel, kedves barátom, a köszönöm – mondta Kekec.

– Köszönöm – vágta rá Cifra.

– Mit köszön tulajdonképpen? – kérdezte Sumák. – Mihez kezdjünk mi ezzel? Nem értettem semmit az egészből.

– Nem az a lényeg – mondta Kekec. – Érezted Impa hangjában a szomorúságot? Így kell elüldözni egy farkast. Farkasúzás, barátocskám.

– Ezt kell csinálnom? – kérdezte Cifra.

– Nemcsak neked, mindannyiunknak – mondta Kekec. – Mivel a barátaid vagyunk, kiállunk veled a meredélyre, és kiüvöltjük magunkból, ami a szívünket nyomja. Aztán fityiszt mutatunk.

Sumák félig összegömbölyödött.

– Mikor csináljuk? – kérdezte Cifra eltökélten.

– Épp ez az – mondta Kekec. – Nem tudhatjuk, mikor foglalt a meredély, hogy holnap vagy holnapután este mikor érkezik Impa a völgy fölé. Egy biztos, hogy minden este csak egyszer üvölt.

– Tehát? – kérdezte Cifra.

– Tehát? – kérdezett vissza Kekec.

– Most megyünk – mondta a feketerigó, és elpattogott a fehér szikla irányába.

A meredély tényleg magasán volt. Egymásba kapaszkodva ácsorogtak a barátok a szikla tetején, szőrüket, tollukat, tüskéjüket, alumíniumtestüket hűvösen borzolta és simította a szél.

– Kezdje a kotyogós – mondta Kekec.

Kitolta Mélát egészen a fehér szikla pereméig, a völgy fölé, majd hátralépett a többiekhez. Jó darabig figyelték, ahogy a holdfény fehérbe vonja a kotyogóst.

– Kész van? – kérdezte Cifra.

– Talán igen – mondta Kekec. – Egy kotyogós nem tud fityiszt mutatni.

Kekec visszatette Mélát Sumák és Cifra közé.

– Jól van, én jövök – mondta, és előrelépett.

A nagyra nőtt nyúl rikácsolni kezdett, keservesen óbégatott. Arról beszélt, hogy az Erdőben őt egészen kicsit korától fogva hülyének nézik, senki nem kíváncsi a vicceire, senki nem kapható az ötleteire, elfordulnak a trükkjei elől, már be sem tud csapni senkit, és ha megjelenik valahol, fintorogva elhúzódnak az állatok. Attól fél, mi lesz, ha egyszer a barátai is elfordulnak tőle. Mihez kezdenének nélküle. Mi lenne a barátaival, ha ő nem lenne, ha nem szórakoztatná őket tovább. Utána elkezdte sorolni saját jó tulajdonságait, és csak sorolta szipogva, sorolta sírva, nyálasan üvöltötte a völgybe. Egyszer csak abbahagyta, meghajolt, mindkét kezével fityiszt, és visszaugrott a többiekhez.

– A sünnmalac következik – mondta.

Sumák alig hallhatóan beszélni kezdett. Azt mondta, attól fél, hogy egyszer kiállítják a meredélyre, és ott a félelméről kell majd kiabálnia.

– Ó, csak egyetlenegyszer csinálnád, amit kérünk tőled – mondta Kekec.

– Az nem olyan egyszerű – válaszolta Sumák.

Ezután sokat gondolkodott, és kérdezgetni kezdte az éjszakát. Mi lesz, ha egyszer Mélát nem találják ott, ahol előző este hagyták? Vagy ha Kekecet befogadják az erdei nagyvadak, és már nem velük viccelődik tovább? Mi lesz, ha Cifra nem szabadul a farkasától? Mi lesz, ha mi lesz?

Sumák nagyot sóhajtott, és felállt a félig történő gömbölyödésből. Fityiszt mutatott, és kicsit büszke volt magára. Méla barátságosan csillogott. Aztán senki sem szólalt meg, csöndben álltak egy darabig. Cifra a szikla szélére szökkent.

– Félek a farkastól – kezdte a feketerigó. – Éjszaka nem hagy elaludni, reggel pedig elveszi az étvágyam. Nem tudok tőle játszani, ott lapul minden bokor tövében, minden zsíros bogó és ízlikos kukac ízében. Kifakul tőle a tollam. Leselkedik rám a bozótból, a hátam mögé kerül, és néha, elalvás előtt annyira közel jön, hogy azt hiszem, egészen belém is költözött. Nem tudom, mit csináljak, nem tudom, mihez kezdjek. Félek, hogy így maradok.

Felhők úsztak a hold elé, elsötétült a völgy, mintha lekapcsolták volna a lámpát. Cifra egyre hangosabban folytatta.

– De néha, mikor már egészen megakadna a szívem a félelemtől, eszembe jut a három barátom. Eszembe jut a víznézés, ahogy a patak csörög a laposra csiszolt köveken, és a felszínén megvillan a napfény. Eszembe jut az ének. Akkor már nem félek. Egészen arany leszek belül, egészen fekete a tollam és csak az énekekre gondolok. Már nem félek a farkastól.

– Most mutasd – motyogta Sumák.

– Mutasd a fityiszt, te madár – suttogta Kekec.

Cifra megrezzent barátai hangjára, és eszébe jutottak a farkasúzás szabályai.

– Fityiszt a farkasnak! – fütyentette élesen, mert egy szárnnal nem lehet fityiszt mutatni, és hirtelen elrugaszkodott, kirepült az éjszakai völgy fölé.

Barátai sokáig hallgatták a feketerigó gyönyörű énekét, ami sosem volt még olyan szép, mint aznap este. Mikor Cifra visszatért a sziklára, barátai látták, hogy az éjszaka sötétje feketére színezte tollait. Mindannyian nagyon elfáradtak. Kekec hátára vette Mélát, és keresett neki egy kényelmes és biztonságos helyet. Hazament az idő, este lett. Elindultak ők is.

Másnap reggel Cifra érkezett elsőnek Méla pihenőhelyéhez, de hamar megjelent a nagyra nőtt nyúl és a sünnimalac is. Csöndesen mosolyogtak egymásra

a barátok, Méla is mosolygott, mert mosolyogni még a kotyogós kávéfőzők is tudnak.

– Na? – kérdezte hetykén Kekec.

Sumák sumákkolt, Méla mélézött, Cifrának pedig nem volt ötlete. Kekecnek volt. Felkapta Mélát, és rohanni kezdett a patak felé. Sumák sietett, Cifra repült, már mindannyian tudták, mi következik. Hiába nem volt aznap megtalálási évforduló, mi mást lehetne csinálni egy ilyen éjszaka reggelén? Kekec megvárta őket, és együtt, ahogy mindig, vízbe döntötték a kotyogóst. Méla teste gyorsan megtelt a hűvös patakvízzel. Együtt vonszolták a közeli tisztásra a kotyogóst, és szokás szerint a nagy lapos kőre állították. A kő már langyos volt a reggeli napsütéstől. A barátok körbeülték Mélát, szóttanul várakoztak.

A kotyogós kotyogni kezdett. Mindenféle csodálatos semmiségről kotyogott, locsogott, lotyogott a kávéfőző, finoman és gügyén, ahogy egy tündöklő délelőttől illik. Ragyogott a barátok arca, hallgatták Méla vidám kottyanásait, hirtelen buggyanásait, és megállt a felhős magasban az idő.

– Olyan szép ez a Méla – mondta Sumák. – Úgy látszik rajta, hogy a miénk.

Aztán ahogy szokott, csöndben továbbdöccent a délután, a barátok még háromszor újratöltötték a kotyogóst, és egész alkonyatig ültek a tisztáson. Aztán sötét lett, ők pedig hazaindultak. Az alumíniumból készült kávéfőző csöndesen pihent a hosszú nap után.

Azóta a barátok minden évszak legelső napján kimennek farkasúzásra a fehér meredélyre. Kekec már nem sértődik meg annyiszor a többiekre és valamivel többet cipeli a kotyogóst, Sumák pedig megtanult egészen összegömbölyödni, de időnként egészen ki is nyílik. Persze, ha a többiek kérik, bemutatja még a nagy mutatványt, a félig történő gömbölyödést. Méla semmit sem változott, boldogan hallgat a völgy fölött, és boldogan kotyog, ha megtöltik patakvízzel. Cifrának sikerült elüldöznie a farkast. Azóta újra csupa rigófütty az Erdő. És bár a farkas elment, ha egyszer mégis visszajönne, a feketerigó már tudja, hogy sosem jár egyedül, és tudja, mit csináljon. Fityiszt a farkasnak!

Borongós Barangó és barátai

Írta: Milbacher Róbert
Illusztrálta: Berkes Dorina 13.a

Nem tudom, hallottátok-e már hírét Borongós Barangónak. Vagy esetleg a híres-neves létrájáról hallott-e már közületek valaki? Nem? No, sebj, egyet se bányódjatok. Az a helyzet, hogy igazándiból senki sem ismerte hősünket. Attól félek, hogy még a nevét sem tudta megmondani senki egészen pontosan. Ugyanis hol Borongós Barangónak, hol meg Barangós Borongónak hívták. Még az erdő pletykafészkei, az erdei futrinkák sem ismerték igazán. Pedig ők aztán tényleg mindenről tudnak, ami tudható. Sőt arról is, ami nem. Ugyanis mint a nevük is mutatja, folyton keresztül-kasul futkosnak a Seszéle-Sehossza Erdőben, így mindenről tudomást szereznek, még mielőtt megtörténne a dolog. Vagy legalábbis ezt terjesztik magukról. Persze terjesztenek ők mindenkiről mindent. Meg annak az ellenkezőjét is. Mert tényleg elég pletykás népek ezek, mi tagadás. Tőlük hallottam Barangóról én magam is.

Az azért tényleg elég fura, hogy néha így hívták, néha meg úgy. Ha azt akarták mondani róla, hogy azért borongós, vagyis szomorkás, mert folyton barangolni kénytelen, akkor úgy emlegették, hogy Borongós Barangó. Mert hogy olyan rossz a kedve neki. Amikor viszont azt pletykálták róla, hogy éppen azért barangol a Seszéle-Sehossza Erdőben, mert eleve borongós, rossz a kedve, akkor Barangós Borongónak nevezték. Azért barangol folyton, hátha jobb kedvre derül tőle.

Akár így hívták, akár úgy, az bizonyos, hogy mindig egy hosszú létrával a vállán látták kószálni az erdőben.

Persze joggal kérdezhetnéd, kedve olvasó, mégis mi a fészkes fenéért kellett egy létrával szalalomoznia a fák között. Az erdei futrinkák szerint éppen a Fészkes Fene miatt. Ugyanis szerintük a Fészkes Fene tojásait szerette a legjobban. Ha egy fa ágán meglátta a Fészkes Fene fészket ez a Barangó, oda támasztotta a létráját, fölmászott rajta, és kíméletlenül kilopta a tojásokat a fészekből. Mit sem törődött a Fészkes Fene jajveszékelésével. Aztán pedig jó kis rántottát süttött belőle a fa alatt reggelire.

Legalábbis ezt pletykálták róla ezek a minden lében kanál, nem mindig jóindulatú, sőt néha kifejezetten csúfolkodó futrinkák.

Persze pletyka ide, rosszindulat oda, mint minden pletykának, ennek is van némi valóságalapja. Csak éppen semmi köze az igazsághoz.

Vegyük sorra.

Egy: az tényleg igaz, hogy Barangó gyakran támasztotta a létráját olyan fához, amelyiken madárfészket látott.

Kettő: az viszont nem igaz, hogy a tojásokra éhezett.

Három: kizárólag azért mászott fáról fára, hogy a fészekből kiesett fiókákat óvatosan visszahelyezze az otthonukba.

Végül négy: Barangó egyáltalán nem szerette a tojásrántottát.

Az úgy volt, hogy már nagyon messziről meghallotta a fészkekből kipottyant fókák kétségbeesett csivitelését. Elég éles volt a hallása ugyanis. Olyankor aztán nem törődve szederindával, sűrű bokrokkal, csalánnal, tüskés ággal, azonnal odasietett, hogy visszategye őket az otthonukba. Gyorsnak kellett lennie, hogy megelőzze Hókát, a fehérszőrű, vagyis albínó rókát. Hóka ugyanis folyton éhes

volt. Amolyan éhenkórász, vagy ahogyan a futrinkák csúfolták: „éhenrókász” fajta. Éppen az ilyen fészekből pottyant, zsengehúsú madárfiókákra fájt a foga.

Barangónak ezért kellett hát rohannia árkon-bokron át. A nagy sietségben gyakran beakadt a nadrágja, hosszú kabátja tüskébe, ágba-bogba. Még a fején viselt ütött-kopott szalmakalapjának karimája is cakkosra volt csipkézve. Szégyen ide, szégyen oda, elég toprongyos volt szegény barátunk.

A teljes igazságot azonban Borongós Barangóról még a futrinkák sem sejtették. Borongó ugyanis a madármentést csak másodállásban csinálta. Csak úgy, mellékesen. Mert ha már már arra járt, ott segített, ahol tudott. Amúgyis odafigyelt minden erdőlakóra. Vigyázott, hogy a hangyák el ne tévedjenek, hogy a méhek időben, még a naplemente előtt, hazaérjenek. Nem is beszélve a vaksi, föld alatt lakó vakondokokról, akik azért időnként fel szoktak jönni a felszínre, és bizony sokszor eltévednek

Barangó közben észre sem vette, hogy segít valakin, mert valójában azzal volt elfoglalva, hogy kitalálja az erdőből.

Valójában azért járta a rengeteget és támasztotta neki a legmagasabb fáknak a létráját, hogy föl másszon a fa legeslegcsúcsába, annak is az utolsó ágára, hogy kikémlelje a messzeséget. Ráadásul az hírlett a létrájáról, hogy amolyan csodalétra volna, amely mindig éppen olyan hosszúra nyúlt, mint amilyen magas volt a fa, aminek a gazdája nekitámasztotta.

A messzeséget meg azért kémlelte Barangó barátunk, mert kereste a rengeteg erdőből kivezető egyetlen ösvényt.

A kiutat.

Igaz persze az is, hogy még ő maga sem tudta megmondani, ugyan miért is akarna kijutni az erdőből. Hiszen már az idejét sem tudta, olyan régóta lakott benne. Ráadásul sohasem lakott másutt. Így nem is tudta, milyen a másutt lakás. És szó mi szó nagyon is jól érezte magát a fák, bokrok, sünök, mókusok és mindenféle madarak társaságában. Szerette a fák bölcs hallgatását, vagy éppen a széllal társalkodó lombjuk fecsegését. A bojtos végű farkukkal feléje integető, fürgé mókusok bolondozásán időnként még el is mosolyintotta magát. Vagy éppen az állandóan elégedetlenül fújtató, az avarban szöszmötölő és puffogó sünökkel is szeretett vitába szállni már csak a rend kedvéért is.

Csak a maga bajával nem boldogult bánatos barátunk.

Hiába mászott fel a legmagasabb fákra. Hiába kémlelte a messzeséget éles szemmel. Akárhányszor megpillantotta a Seszéle-Sehossza Erdőből kivezető utat, mire hanyatt-homlok lesietett a magasból, mindig szem elől tévesztette. Így aztán sohasem sikerült kijutnia a fák labirintusából. Újra és újra a rengeteg kellős közepén találta magát.

Nos hát, ne csodálkozz azon, kedves olvasó, hogy ilyenkor eléggé elszomorodott hősünk. Sehogyan sem értette, hogyan eshet ez meg vele. És miért pont vele. Kezdett gyanakodni Barangó, hogy vagy ez a bizonyos ösvény van elátkozva, vagy ő maga. Bár arról halvány sejtelme sem volt, hogy ugyan miért átkozták volna el éppen őt, aki soha senkinek sem ártott. Ilyenkor aztán valóban borongóssá vált az a híresen barangós hangulata.

*

Borongós Barangó a Seszéle-Sehossza Erdő kellős közepén lakott.

Ennek az erdőnek a kellős közepét pedig nem képezte más, mint egy ezeréves cserfa. De olyan óriási volt ez a fa, hogy egy teljes lakást be tudott rendezni az odvas törzsében Barangó barátunk. Taplógombából volt a széke, nagy piros szikla az asztala, puhamoha az ágya. Valójában nem is kellett több Barangónak a boldogsághoz: nyáron jó hűvös volt a cserfa belseje, télen pedig tartotta a meleget, fűteni is alig kellett benne.

Egyetlen problémája volt csak Barangónak a lakásával, az utóbbi időben egy kicsé zajos lett. Bármilyen furcsa is illet mondani egy erdő kellős közepéről, de volt egy bizonyos alapzaj, ami nagyon, de nagyon zavarta a mi bánatos barátunkat.

Ki tudja, még az is meglehet, hogy éppen emiatt a zaj miatt akart mindenáron kijutni az erdőből.

Na, ne gondolatok villamoszörgésre vagy autódudálásra, fékcsikorgásra meg fűnyíró hangjára, mert azért ilyesmi erre nem volt. Inkább amolyan lágy dörmögésfélét képzeljete el, mint amikor megnyomjátok a legnagyobb plüssmackótoknak a hasát. De azt többször egymásutánban. (Vagy mint amikor Jutka néni, a kissé terjedelmes sejhajjal bíró szomszédasszony ráül a Miska mackóra, és mivel

állandóan beszél, nem veszi észre, hogy szegény mackó kétségbeesésében már-már az utolsókat dörmenti.)

De még ez sem elég pontos így.

Valójában nem is dörögést hallott Barangó, hanem amolyan kurrogás, burukolás, óhajtózás sőt sóhajtozás már-már dallamosnak mondható keverékét. Azért hallotta dallamosnak ezt az azért alapvetően idegesítő hangot, mert ismétlődéseket vélte benne felfedezni. Tudálékosan úgy is mondhatnám, hogy „visszatérő motívumokat”. Ilyesmiket:

burbur burukkós brungó
durmur durumbós drunbó
surtur susturgós srunkó
furtur furroros furkó

Ez ismétlődött folyton folyvást fül- és agyrepesztő módon a végtelenségig.

És akkor a homlokára csapott barátunk. Rájött, hogy ez a hang nem egyszerű zaj, hanem itt bizony énekel, vagy legalábbis énekelni próbál valaki vagy valami.

Ezek után csak azt volt képtelen felfogni, hogy miért hajnalok hajnalán teszi mindezt. Mert bizony még alig pirkadt, még a sötétség utolsó maszatos foltjait síkálták az égről a hajnaltündérek, amikor felbúgott ez a fülnek sajnos egyáltalán nem kellemes hang.

Borongós Barangó minden pirkadatkor arra riadt, hogy ez az ismeretlen valaki már megint skálázni kezd. Még azt is hallani vélte, egyre magasabb hangon, hogy ma-ma-ma, mi-mi-mi, mi-mi-mi-mi mi... Az is meglehet, hogy csak a torkát köszörülte, de valami életlenül csikorgós köszörűn, az már egyszer biztos.

Hát, ha attól el volt szontyolodva barátunk, hogy nem talál ki az erdőből, akkor ezektől a kéretlen reggeli koncertektől még borúsabbá vált az az amúgy sem fényes jókedve. Mert már régóta nem sikerült végigálmodnia utolsó álmát, ami persze arról szólt, hogy végre megtalálta az erdőből kivezető ösvényt, és akkor... És akkor jött ez a hang, mire minden álma szertefoszlott, és ott találta magát, ahol előző nap lefeküdt.

„Ez így nem mehet tovább” – sóhajtotta a meggyötört, félbetört álmú hősünk. De csak úgy maga elé sóhajtotta, nehogy fölverje a tisztás többi lakóját. Azért legalább mások álmára odafigyelt, ha már a sajátját nem sikerült végigálmodnia.

Felöltözött, vállára vette a létráját, és nekivágott a rengetegnek. Meg akarta találni a hang forrását mindenképpen. Azaz csak nekivágott volna, ha tudta volna, melyik irányba is induljon el. Forgatta a fejét jobbra, forgatta balra, nem is azért, hogy lásson, hanem hogy jobban halljon. Csakhogy az erdő fái olyanok, mint valami oszlopok, amelyek visszaverik, pontosabban visszhangozzák a zajokat. Így Barangó hiába hegyezte a fülét, teljesen összezavarodott.

Állt ott tanácstalanul a hajnali erdőben, az összevissza verődő dörögésszerű visszahangjának közepette. Lassan fölemelte a tekintetét az ezeréves cserfa vége-láthatatlan csúcsa felé, és akkor... És akkor rájött.

Rájött, hogy nem is kell messzire mennie, mert valójában a feje fölül, valahonnan a lombok közül jön az a bizonyos hang. Mi több: támadt egy olyan fura érzése, mintha valaki őt szólongatná, vagyis egyenesen neki énekelne. Még azt is ki vélte hallani, hogy szemrehányóan oda-odahorkantgat neki, hogy ugyan értse már meg végre, hogy mit akar mondani. De Borongós barátunk akárhogyan is próbálkozott, semmit sem értett az egészből. Így aztán nem volt mit tennie, nekitámasztotta létráját az ezeréves cserfa törzsének, és elindult fel, az ismeretlen felé.

Tudnotok kell, hogy bár Barangó sok fára fölmászott már, hiszen végső soron ez volt a foglalkozása, a lakhelyéül szolgáló Ezeréves Cserfával azonban még sose próbált szerencsét. Nem mintha félt volna bármitől is, főleg a magasságtól nem, de valahogyan tisztelte annyira ezt az őszöreg fát, hogy ne akarjon a csúcsáig följutni. Legyőzve szédítő mélységet és rémisztő magasságot.

Ahogy lépkedett a létra fokain fölfelé, az ágasbogas, szinte már-már új világokat ígérő fa koronája felé, egyre hangosabban hallotta a dörögést és horkangatást. Akkor azért egy pillanat erejéig átfutott hősünk agyán, hogy mi van, ha valami vér-bölgömbika lakik odafönt. Vagy egyenesen az a bizonyos fába szorult féreg, amiről azért már más mesékben is hallhattatok ezt-azt. Vagy egyenesen a Fészkes Fene fészkelte be oda magát, akitől azért tényleg nem sok jóra számíthat az ember. De aztán megemberelte magát, mert tudta, hogy a gyávaság nem jó tanácsadó. Egyszer csak odaért egy elágazáshoz, amelynek a kellős közepén egy pici odút pillantott meg. Amilyen pici volt az odú, olyan nagy erővel áradt ki belőle a már jól ismert hang. Majdnem lesodorta a kalapot Barangó fejéről.

– Most megvagy, te dörmögös valakicsoda – kiáltotta be az odúba Barangó magához képest harciasan. – Azonnal gyere elő, és mutasd magad!

Ahogy megszólalt, abban a pillanatban baljós csönd támadt. Fenyegető némaság telepedett a lombok közé. De aztán egyszerre csak dörgedelmes, de érhető szavak törtek elő az odúból:

– Nem megyek, hiába parancsolgatsz itt nekem.

– Nem parancsolgatok én senkinek – szeppent meg Barangó, mert tényleg képtelen volt a parancsolgatásra. – Csak beszélni szeretnék veled.

– Mit akarsz tőlem? Én nem akarok beszélni senkivel – érkezett a kissé arrogáns válasz a lukból.

– Akkor miért dörmögöd tele minden hajnalban az erdőt, ha senkivel sem akarsz szóba állni? – tette föl Barangó a logikus kérdést. – Ráadásul már most is beszélgetsz valakivel, mégpedig éppen szerény személyemmel.

– Ki vagy te, hogy ilyeneket mersz kérdezni tőlem? Hát nem félsz a hangomtól? – kérdezte az odúlakó mi tagadás, eléggé ellenséges hangnemben.

– Félni éppen nem félek, csak nem tudok tőled aludni. A hangod minden reggel kiveri az álmodat a szememből. Így sohasem tudom meg, merre van a kivezető út az erdőből – válaszolta Barangó az igazsághoz híven, és a hangjában azért volt némi szemrehányás.

– Jaj, ne haragudj, igazán nem akartam elűzni az álmodat – szelídült meg, sőt egy kicsit még el is pityeredett a hang gazdája. – Én éppen azért éneklek hajnalban, mert olyankor még senki sincs ébren, és azt remélem, hogy senki sem hallja a hangomat.

– Ha azt akarod, hogy senki se hallja a hangodat, akkor egyáltalán miért énekelysz? – tette föl a következő logikus kérdést Barangó.

– Tudod, az úgy van, hogy amikor kezd felkelni a Nap, és a sugarai áttörnek a levelek között, olyan erős énekelhetnékem támad, aminek nem tudok ellenállni. Olyankor muszáj dalra fakadnom.

– Értem – bólogatott Barangó –, de akkor miért nem akarod, hogy más is hallja a dalodat?

– Hát, nem hallod... – szípgott most már az odú mélye.

– Nem, nem hallom – értetlenkedett Barangó.

– Hát, nem hallod, milyen csúnya a hangom? Ugyan kit érdekelne ez a dörmögés, meg mormogás?! Magamban én hiába dalolok olyan szép trillákat, hogy azt bármelyik fülemüle megirigyelné, még én is megijedek a saját hangomtól, ahogy visszaverődik a fatörzsekről.

Barangó ezzel kénytelen volt egyetérteni, mert bizony tényleg elég rémületes dörmögés volt, amit hallott. Viszont nem akarta még inkább elkéséíteni új barátját. Mert abban már biztos volt, hogy bármilyen szörnyféle is lakik odabent, biztosan jó barát lesz belőle.

– Mi lenne, ha kibújnál az odúból, és idekint megbeszelnénk – mondta, hogy időt nyerjen, meg mert nem jutott más hirtelen az eszébe.

– Jó, de ígérd meg, hogy nem fogsz sem kinevetni, sem megijedni tőlem.

– Persze, hogy nem – biztosított jóindulatáról az ismeretlen Barangó, bár korántsem volt benne biztos, hogy tud majd uralkodni rémült vagy esetleg nevetésbe torzuló arcvonásain.

De aztán sem az ijedséget, sem a vigyort nem kellett letörölnie arcáról. Ugyanis a megdöbbenéstől olyan csodálkozás ült ki minden vonására, hogy ott másnak igazán nem maradt hely. Az történt, hogy amikor az ismeretlen dörmögös óvatosan előbújt, a várt fába szorult féreg, vérmedve vagy egyenesen fészkes fene helyett egy icipici madárfélét pillantott meg barátunk.

– Hát, te meg ki fia-borja vagy? – bukott ki a száján önkéntelenül is ez a fura kifejezés, mert hát nem erre számított.

– Nem vagyok én borja senkinek – mondta kissé sértődötten a csodálkozás tárgya –, Dörmör madárnak csúfolnak, akik hallották a hangomat. És azt talán nem kell elmagyaráznom, miért éppen ezt a nevet kaptam tőlük.

– Borongós Barangó, vagyis a barátainknak Barangós Borongó, ők ugyanis akárhogyan is hívhatnak – mutatkozott be Borongó.

– Igazán örülök – mondta most a Dörmör madár kissé megenyhülve –, még soha nem volt barátom.

– Hogy mondod? – csodálkozott el még jobban Barangó.

– Hát... hogy... nem nagyon volt...

– Nem ezt – vágott közbe kissé udvariatlanul barátunk –, hanem a nevedet. Milyen madár vagy?

– Dörmör.

– De hiszen te nem is dörmögsz! – kiáltott fel Barangó, mert szerinte inkább egy pici ökörszemhez volt szerencséje, mint holmi dörmörhöz. – Hiszen te trillázol, meg énekelsz, meg dalolsz, még hozzá csodálatos hangon.

A Dörmör madár most egy lépést visszahátrált, és újra bebújt az odújába. Azt hitte, Barangó gúnyolódik rajta, és kicsit sértetten válaszolt:

– Látod, te is csak kicsúfolsz – és a hangja most megint tényleg olyan dirmegős-dörmögössé vált, mint az előbb.

Ekkor azonban Barangó a homlokára csapott megvilágosodásában:

– Egyet se félj, bújj csak elő abból az odúból, és énekelj valamit!

És akkor a kis madár félénken, vonakodva, de megint előbújt. És ha már előbújt, olyan csodálatos trillázásba, éneklésbe fogott, hogy még a levelek is elfelejtettek zizegni, pedig fújt a szél. De az is lehet, hogy még a szél is elállt nagy csodálkozásában.

– Hallod? Hallod magad? Hiszen csak azért volt olyan mély a hangod, mert bebújtál az odúba. A fa öble pedig elmélyítette és eltorzította a hangodat. Ezért aztán tényleg elkezdtél szégyenkezni. Idekint viszont nincs, ami elcsúfítsa a hangodat. Énekelj, csak, énekelj!

Akkor a Dörmör madár felrepült az Ezeréves Cserfa fölé, és örömében olyan dalolásba fogott, hogy olyat azóta se hallottak a Seszéle-Sehossza Erdő lakói.

*

Borongós Barangó és a Dörmör madár attól fogva együtt keltek útra reggelente.

Messziről nézve olyan volt, mintha a Dörmör madár első éneke ébresztette volna a napot. A nap első sugara pedig Barangót. Barangó meg a méheket. A méhek a virágokat, hogy tárják ki a fényre a szirmaikat. Olyan lett a tisztás, mintha megannyi kicsi napocska világítana mindenütt.

Mintha csak ettől lett volna világos a Seszéle-Sehossza Erdőben.

A Dörmör madár jelentősen megkönnyítette Barangó munkáját. Ugyanis a lombok fölött repülve előbb meglátta a bajt, mint a létrával a vállán a fák között gyalogló Barangó barátunk. Így aztán mindig éppen arra vette az irányt, amerre

a Dörmör madár vészhelyzetet jelzett a magasból. Mondjuk, ha észrevett egy a fészek szélén kóvályogva egyensúlyozó fiókát, amelyről biztosan tudta, hogy ki fog onnan esni. Vagy éppenséggel, ha már megtörtént a baleset, a fa tövének puhahomóján lábaival kalimpáló csupasz madárcákhöz vezette barátunkat. Ilyen esetekben aztán különösen sietniük kellett, mert mindenképpen meg kellett előzniük Hókát, az albínó vagyis hófehér rókát. Hóka ugyanis már messziről kiszimatolta a fészekből kizuhant madarakat, és rohant feléjük árkon bokron át.

Az az igazság, hogy Hóka, az albínó róka erdő szerte arról volt hírhedt, hogy mindig ehethéjje volt neki. Máskülönben nem is lett volna vele semmi baja egyetlen erdőlakónak se, csak ne lett volna állandóan éhes. Mert amikor rátört ez a csillapíthatatlan éhség, nem ismert többé sem istent, sem állatot, csak rohant, amerre a korgó hasa űzte. Persze mivel mindig rohant, árkon-bokron, tűzön-vízen át, így aztán még inkább megéhezett. Úgy tűnt, semennyi táplálék sem tudja csillapítani mardosó éhségét. Nem lett volna neki elég egy egész éléskamrányi eledel sem, legalábbis ezt beszélték az erdei futrinkák.

Az erdei futrinkák még azt is pletykálták róla, hogy azért annyira fehér a szőre, mert éhségében még a vörösség is kikopott belőle. Csúfolták is sokat fehérsége, fakósága miatt, de azért fogvicsorgató vadságától féltek még ők is.

Nem is volt barátja Hókának, az albínó rókának a Seszéle-Sehossza Erdőben egy se.

Nem véletlen hát, hogy egyik reggel a Dörmör madár kétségbeesetten csicse-regve csapkodott a szárnyával a még alvó Barangó ablaka előtt.

– Gyorsan, gyorsan, ébredj, Barangó! Nagy baj van!

– Már annyi az idő? Elaludtam volna? – dörzsölte ki szeméből az utolsó álmának foszlányát Barangó. – Éppen megtaláltam a kivezető...

– Sietnünk kell, mert Hóka már szagot fogott, és lélekszakadva rohan egy fészekből kiesett csupasz cinegefióka felé.

– Jaj, nekem – ébredt most már fel végleg Barangó. – Az én hibám lesz, ha elkapja.

Sebtében felöltözött, de annyira kapkodott, hogy kacsaláb húzta fel a cipőjét, kifelé fordítva a szakadt zakóját, csálén tette fejére a kalapját. Volt is miért kapkodnia, mert a Dörmör madár a magasból közvetítette, amit látott.

– Ott szalad, ni. Már csak két tisztás választja el a madárcától. Na, hála az égnek, most fölbukott. De újra lábra kapott. Nem törődik sem szúrós szederindával, sem csípős csalánnal, annyira hajtja az éhség.

Barangó vállán varázslétrájával nyakába szedte a lábát, és felkiáltott a Dörmör madárnak:

– Szólj a sünöknek, hogy gömbölyödjének össze, és guruljanak az útjába. Így, ha beléjük botlik, tüske megy a mancsába, és nem tud tovább rohanni.

Majdnem így is történt. A közelben lévő süncsalád megpróbálta útját állni Hókának, de a róka még időben észrevette, és átugrotta őket.

Barangónak vérzett a térde, szakadt kabátja még tovább foszlott, ahogy egy cérna beleakadt egy tüskébe. De ő nem törődött ággal-boggal, szederindával, csak rohant a Dörmör madár által jelzett irányba.

És akkor egy nagy, izzó galagonyabokor mögött megpillantotta a kétségbeesetten csipogó kismadarat. A következő pillanatban pedig meglátta a rohanástól lihegő Hókát... És már azt is tudta, hogy elkészt.

Egyszeriben lelassult az idő.

Még fel tudta mérni, hogy Hóka már csak háromugrásnyira van a kismadartól, míg ő legalább hatra... Aztán a róka kettőre, ő pedig háromra (mert már kétszer akkorákat lépett, mint bírt). De ekkor Hóka már csak egyetlen ugrásra volt áldozatától... És akkor... És akkor csoda történt... Amikor olyan közel ért a fiókához, hogy akár be is kaphatta volna, megtorpant. A következő pillanatban pedig a lihegve odaérkező Barangóra emelte tekintetét. Barangó eközben elvetődve tenyerébe vette, és zakójának belső zsebébe rejtette a rémülettől alig pihegő madárcát. Aztán pedig közvetlenül Hóka tűzpirosan villogó szemét látta maga előtt, és igazából nem értett semmit abból, amit megpillantott benne. Abban a keskenyvágású szemben ugyanis nem a fiókahúsrá vágyó, kiéhezett ragadozó mindenre elszánt, vérszomjas tekintetét vette észre. Hanem valami egészen mást. Azt kell mondanunk, hogy egyenesen valami könyörgésfélet. Mintha csak azt üzenté volna ez a tekintet, hogy: „Szépen kérlek, segíts rajtam!”

Barangó megnyugodva, hogy biztonságban tudhatja a kismadarat, kérdőn nézett Hókára.

– Előbb értél ide, mint én, mégsem kaptad be a fiókát. Pedig megtehetted volna. Miért? – tette fel az egyetlen logikus kérdést.

– Igazából nem is szeretem a madárhúst. Az ilyen fiókákét meg pláne nem – sunyta le szégyenlősen füleit a fehér róka. Majd még azt is hozzátette: – Igazság szerint semmilyen húst sem szeretek.

– Hogyhogy nem, hiszen a rókák ragadozók, és a ragadozókról mindenki tudja, hogy húst esznek – értetlenkedett Barangó. Egyetlen szavát sem hitte Hókának.

– Hát, éppen ez az – mondta szinte sírva a róka. – Mit gondolsz, miért vagyok itt. Szerinted a magamfajta sarkirókáknak itt volna a helyük?

Akkor Barangó rájött, hogy Hóka nem albínó, nem színevesztett vörösróka, hanem a sarki rókák fajához tartozik, ezért ilyen fehér.

– Most aztán még kevésbé értem, mit keresel itt – válaszolta a fejét vakargatva.

– Tudod, az úgy van, hogy én bogyókat, gombákat, édesgyökereket, gyümölcsöt eszem. Egyáltalán nem bírom megemészteni a húst. A legjobban persze a vörös bogyós gyümölcsöket szeretem. Mint amilyen az erdei szamóca. Vagy a vadcseresznye, meg vadmeggy. Reménykedem benne, hogy pirosra színezik a bundámat. Viszont ilyen vörös növények az örök hó és jég birodalmában nincsenek, ezért kénytelen voltam délre vándorolni. Vándorlásomban egészen idáig a Seszéle-Sehossza Erdőig keveredtem.

Barangó előbb csak vakargatta, aztán csóváltatta a fejét, mert még mindig nem nagyon hitt Hókának. Nagyon is jól tudta, hogy a rókák ravasz állatok. Ilyen a természetük.

– Akkor mivel magyarázod, hogy minden erdőlakó retteg tőled? És hogy mindig versenyt kell veled futnom egy-egy fészekből kipottyant fiókához? Ott ólalkodsz mindig nyáladat csorgatva, fogadat vicsorgatva a kismadarak körül.

És akkor egy újabb, szinte csodaszámba menő változást vett észre Barangó Hókán. Ugyanis a hófehér róka tetőtől talpig, füle hegyétől a farka végéig vörös, vagy inkább rózsaszín árnyalatot kapott. Csak nehezen fogta föl Barangó, hogy Hóka bizony elpirult.

– Be kell vallanom, hogy csak azért csináltam mindezt, hogy fölhívjam magamra a figyelmedet.

– De hát mi okod volt erre? Így is elég feltűnő vagy a fehér bundád miatt – válaszolta Barangó kissé csodálkozva.

– Az az igazság... Szóval az az igazság, hogy szeretném, ha valaki megszeliđítene – hebegett-habogott a róka, és újra elpirult, hogy rózsaszínbe váltott a bundája.

– De hát annyira vad vagy, hogy szinte lehetetlennek tűnik, hogy valaha megszeliđülj.

– Éppen azért tettem úgy, mintha nagyon vad lennék, mert úgy tudom, azt lehet megszeliđíteni, aki vad – vallotta be alig hallhatóan.

– És miért akard, hogy megszeliđítsenek – csodálkozott a fejébúbját vakargatva Barangó.

– Mert akkor a bundám is vörösre változna – válaszolta a róka halkán, de azért határozottan.

– Vörösre? – csodálkozott Barangó. – Miért változna a bundád vörösre attól, ha meg lennél szeliđítve?

– Tudod, ez egy nagyon régi történet – kezdett bele Hóka. – A sarki rókák nemzetségében élt egy réges-régi ős, aki egy távoli kisbolygón lakott. Ő volt az a róka, akit először megszeliđítettek. Ráadásul egy hercegféle, ha jól tudom. És ez a megszeliđített róka minden kétséget kizáróan vörös volt.

– Attól lett vörös, hogy megszeliđítették? – hitetlenkedett Barangó. – A tudomány mai állása szerint, nem nagyon lehet összefüggés a bunda színe és a megszeliđítés között. Ráadásul én nem is vagyok hercegféle.

– De akkor annak mi lehet az oka, hogy ott a messzi északon, ahol még madár sem jár, de lehetséges rókaszeliđítők biztosan nem, a rókák egytől egyig fehérek. Ahol viszont emberek is laknak, akik adott esetben szeliđíteni tudnak, ott vörös a rókák bundája. Na, ezt akkor mivel magyarázod?

Erre Barangó sem tudott ésszerű magyarázatot adni.

A fejét csóváló Barangó hol a rókára nézett, hol a feje fölött repkedő, és még mindig dühösen Hókát gyalázó Dörmör madárra. Egyszerűen tanácstalan volt. De aztán egyszeriben leesett a hályog a szeméről, és mindent megértett. Rájött, hogy Hóka tényleg nem akart ártani egyetlen kismadárnak sem soha. Éppen úgy, ahogy most sem bántotta azt az árva kis csóringert. Pedig már máskor is előfordult, hogy egy kicsit előbb ért oda, mint Barangó kománk. Vagyis tényleg csak azt

szerette volna elérni, hogy vadnak lássa, és oka legyen megszelídíteni. A felismerésre Barangó szélesen elmosolyodott, és csak annyit mondott:

– Tudod mit, hát, ha csak ezen múlik, akkor mostantól érezd magad megszelídítve.

– Köszönöm, Barangó – mondta a róka most meg éppenséggel a boldogságtól elpirulva, amitől egy kicsit tényleg vöröses lett a bundája. – De azért ugye, ezután is együtt rohanunk a kipottyant fiókákhoz. Így továbbra is vadnak tűnök majd, te pedig minden alkalommal megszelídíthetsz. Közben a bundám meg talán megszelídítésről megszelídítésre egyre vörösebbé válik.

– Persze, maradjon minden a régiben – bólintott Barangó. – De azt nem tudom megígérni, hogy tényleg vörös lesz a bundád, akárhányszor is szelídítelek meg. Különböznék meg, miért is kellene minden rókának ugyanolyannak lenni? Pláne, ha az ember, akarom mondani róka gyereke egy különleges sarki róka.

– Jó, jó, de azért csak tegyünk egy próbát, kérlek Barangó – mondta a róka szemlesütve.

Akkor Barangó szíve megvidámodott, hiszen tudta, ha az a bunda nem is válik vörössé, de azért egy újabb igaz baráttal gazdagabb lett. De aztán egyszeriben eszébe ötlött, hogy attól a kiutat az erdőből még nem találja, akárhány barátja is van, így azon nyomban le is hervadt arcáról a mosoly. Aztán meg az jutott eszébe, ha eggyel többen keresik a kiutat a Seszéle-Sehossza Erdőből, akkor talán nagyobb sikerrel járnak, mint ő egymaga, és előbb-utóbb csak kitalálnak belőle mindannyian.

És megint mosolyogni kezdett.

*

Attól a naptól fogva a három barát együtt tette a dolgát nem ismerve se esőt, se forróságot, se vihart, se havat hozó, fagyos szeleket. A Dörmör madár, aki az első napsugárral ébresztette Barangót, a magasból kifürkészte a pórul járt fiókákat. Hóka, az albínó róka pedig mutatva a legrövidebb, járható utat, odavezette árkon-bokron át Barangót, hogy segíteni tudjon.

Főleg a Nagy Kakukk Invázió idején volt rengeteg dolguk.

Rendre sorra potyogtak ki az apró madárcák otthonaikból. Ugyanis a náluk jóval nagyobb kakukkfőókák, akiket még tojás korukban idegen fészkekben hagyott az anyjuk, kitúrták őket.

Egyik reggel, még alig pirkadt, amikor Hóka kétségbeesve ébresztette Barangót.

– Ébredj, Barangó, ébredj gyorsan, nagy katasztrófa fenyegeti az erdőt – de úgy meg volt rémülve Hóka, hogy még a hangja is remegett.

– Mi baj van – kérdezte álmos hangon Barangó –, újabb kakukk költözött valamelyik fészekbe?

– Nem-nem, ennél sokkal rettenetesebb dolog történt. Vitéz Bunnyogó megtévelyodott.

– Jaj, nekünk – jajdult föl Borongó, és minden álmoság egyszerre elillant a szeméből.

Tudnotok kell erről a bizonyos Vitéz Bunnyogóról, ezen a néven elsőről, hogy ő valójában nem volt más, mint egy nagyon kedves kis nyuszi. De úgy képzeljétek, hogy abból a fajtából, amit legszívesebben állandóan simogatna az ember, meg gyömöszkölné. Meg tutujgatna. Igazság szerint egy egyszerű kosorrú lógófülű törpenyúl volt. Csakhogy ezt így persze a tudósokon kívül senki sem tudta megjegyezni, így aztán kedveskedve Nyunyó Bunnyónak hívta mindenki.

Szerették, becézgették, simogatták, tutujgatták is kedvükre a gyerekek, a felnőttek egyaránt. Még a morcos buszsofőrök és a konyabajszú portások, de még a kapucnis rendszergazdák is elmosolyodtak, ha meglátták Nyunyó Bunnyót. És azon nyomban simogatni meg gyömöszkölni akarták minannyian. Az első időkben persze Nyunyó Bunnyó szerette, mit szerette, egyenesen imádta, hogy szeretgetik, hiszen kinek ne esne jól a sok becézetés. De aztán idő teltével egyre kényelmetlenebb lett neki, hogy mindenki csak úgy kénye-kedve szerint simogathatja. Meg cirógathatja. Meg gyömöszkölné. Mintha csak valami olcsó, kóccal tömött plüssnyuszi volna.

Egy szó, mint száz: Nyunyó Bunnyó kicsit ráunt a cukiságra. Mit kicsit, nagyon ráunt. Úgy is mondhatnám, hogy szívből meggyűlölte. Szívében legbelül ugyanis kalandokra vágyott. Mi tagadás, elege lett ebből a plüssnyuszi létből. Messzi tájak hívogatták, idegen vidékek csalogatták. Égig érő hegyeket szeretett volna

megmászni, mi több – ettől először egy kicsit ő maga is megrettent – öldöklő csatákat akart megvívni és persze megnyerni.

És akkor megtörtént...

Valójában olyan sima napnak indult az is, mint a többi, de valahogy mégis végzetessé vált. Nyunyó Bunnyó felkelt, megreggelizett, futott néhány kört a kifutójában. Majd, mint reggeli után mindig, sürgős megrágni való után nézett. Mivel ezúttal nem talált semmit, összegömbölyödött, hogy kipihenje a reggeli okozta fáradalmakat.

Nem sokra rá nyílt az ajtó, és belépett rajta a szomszéd kisfiú, aki minden áron meg akarta őt simogatni „milyen cuki nyuszi!” felkiáltással. Mintha még sosem látott volna kosorrú lógófülű törpenyulat.

És akkor Nyunyó Bunnyó öntudatra ébredt.

Először csak az egyik lábával toppantott egyet, kivillantva az aznap reggel még el sem koptatott, így gyilkos fegyverként is használható metszőfogait. (Haj, mennyi internetkábel és villanyvezeték bánta ezeket a végzetes fogakat!) Közben azt mormogta először csak maga elé, aztán egyre hangosabban, de bele ám a kisfiú szeme közé, minden szó után baljós hatásszünetet tartva, hogy: „Nem... vagyok... nyuszi!” Aztán már mindkét hátsó lábával toppantani kezdett, hogy beleremegett a kifutó, a szoba padlója. Miközben szinte már süvöltötte, hogy „NEM VAGYOK NYUSZI!”.

Végül megrémítette az egész házat hatalmas toppantásaival. A másodikon lakó Cukorfalat bácsi és Cukorfalat néni azt kiáltozták fejhangon, hogy „égszakadás, földindulás, szaladj te is pajtás”. Ezekkel a szavakkal riadóztattak minden lakót, hogy meneküljön ki merre lát, ha kedves az élete. A ház lakói lélekszakadva rohantak ki a szabadba, és nézték a recsegő-ropogó épületet. Miközben odabentről dörgő hangon csak annyit hallottak:

„Hallja meg ország-világ, mostantól Vitéz Bunnyogó a nevem!”.

Ezzel kiszökve az ajtón, világgá szaladt, és egészen idáig, a Seszéle-Sehossza Erdőig futott.

Azóta is itt él az erdőben a lehető legnagyobb békességben mindenkivel, aki nem próbálta megsimogatni, tutujgatni, babusgatni. Márpedig az erdőlakóknak eszük ágában sem felbosszantani a híres Vitéz Bunnyogót, a rettentő toppantót, mert féltek földrázó toppantásaitól valamennyien.

Nem véletlen hát, hogy Hóka annyira meg volt ijedve, hogy nem tudta kivárni, amíg Barangóval a szokásos napi versenyfutásukba kezdenek a kiesett madárfiókák irányába, hanem korán fölkereste barátját.

– Mi történt? – kérdezte Barangó hangjában némi szorongással, mert tudta, ha Vitéz Bunnyogó toppantani kezd, nincs az a madárfészek, amiből ne potyog-nának ki a fiókák.

– Inkább gyere velem, hogy a saját szemeddel lásd – felelte Hóka, és már iszkolt is abba az irányba, amerre a bajt sejtette. Barangó sem volt rest, és a róka nyomába eredt.

Már messziről meglátták a megvadult nyulat.

Bunnyogó egy nagy tölgyfa körül járkált feldúltan. Közben valamit magyarázott fennhangon, mancsaival mutogatva. Azonban a távolból Barangó még nem tudta tisztán kivenni, miről beszél. Annyi látszott csak, hogy toppantásai nyomán kiszáradt a fű és minden aljnövényzet a tölgy körül. A száraz ágak csak úgy hullottak le az öreg fáról minden egyes lépésére. Néhány a nyúl fejére pottyant, de még így sem hagyta abba a fa körüli toppantós járkálást egyetlen pillanatra sem.

Bizony Barangó semmit sem értett, csak azt tudta, hogy az erdő fiókáinak érdekében mindenképpen meg kell nyugtatnia Vitéz Bunnyogót, ezen a néven elsőt. Nem kockáztathatja meg, hogy a földrengés kirázza az összeset a fészkekből. Ráadásul éppen a napokban keltek ki a pintyek, akik amúgy sem voltak valami ügyes népség. Legalábbis fióka korukban nem.

Ahogy közelebb ért, már hallotta is, mit magyaráz a feldúlt nyúl. Valami ilyesmit sikerült kivennie a szavaiból:

– Tudd meg, hogy nem vagyok nyuszi... Többé már senki sem nyuszizhat le csak úgy... Minden következmény nélkül. Pont az ilyenek miatt lett belőlem amolyan plüssnyúlféle... Hát nem hagyom plüssnyúllá simogatni, megalázni magam... Engem többet senki se becézzessen... Meg simogasson... Meg tutujgasson...

És így tovább a végtelenségig ismételte ezeket a szavakat.

Barangó nem értette, kihez beszél, ugyanis senkit sem látott a fának még a környékén sem. Tényleg olyan volt, mintha Vitéz Bunnyogó, ezen a néven első visszavonhatatlanul megbolondult volna, és magában beszélne. Aztán, amikor

halló- és beszélőtávolságra ért hozzá, de azért még elég messze volt tőle, hogy biztonságban érezze magát, ráköszönt:

– Jónapot, Vitéz Bunnyogó úr! Hogy s mint szolgál az egészsége? – tette hozzá, hogy időt nyerjen.

Mindig ebben a formában, magázódva és kissé hivatalos hangnemben szólította meg, hogy még csak a gyanúja se merüljön föl annak, hogy kedveskedni akarna vele. Ne adj isten, becézgetni szeretné.

Bunnyogó abbahagyta a toppantást, és odaköszönt Barangónak:

– Jónapot, Barangó úr! Köszönöm, jól vagyok. Mi járatban erre?

– Csak azt szeretném kérdezni, hogy minden rendben van-e uraságoddal? Nincs-e szüksége valami segítségre? Esetleg... – tette hozzá óvatosan Barangó, mert érezte, hogy kissé túllőtt a célon ezzel a segítségdologgal.

– Nincs, nincs. Csak ezt a pernahajdert kergettem föl a fára, és most ott reszket, ni – válaszolt a Bunnyogó, és diadalmasan a lombok közé mutatott. – Nade, van is miért félnie, meg menekülnie... Alaposan megleckéztetem, letoppantom a lábát neki.

– Mégis milyen főben járó bűnt követett el a gazfickója? – kérdezte Barangó anélkül, hogy fölpillantott volna a fán ücsörgő „gazfickóra”.

– Milyent? Milyent? – és látszott Vitéz Bunnyogón, hogy annyira fölhergeli magát újra, hogy újra toppantantásba kezd. Ezt persze Barangó mindenképpen el akart kerülni, így már akkor megbánta a kérdést, ahogy föltette. – Lenyuszizott! Nem átalott „lekedveskisnyuszizni”. Engem, Vitéz Bunnyogót, ezen a néven elsőt, a rettenetes toppantót – válaszolt a nyúl a fogát villogtatva, miközben a lombok sűrűje felé mutogatott.

Barangó csak ekkor nézett fölfelé. Abba az irányba kémlelt, amerre a nyúl mutatott. És akkor ott meglátott valami könnyesszemű, kicsit reszkető valakit. Már messziről látta, hogy nemcsak a reggeli hideg, hanem a félelem miatt vacog, mint a nyárfalevél. Barangó vakarta a fejét a megoldást keresve. Tudta, hogy valamilyen le kellene csalogatni az idegent a fáról, de ehhez előbb ki kellene békítenie Vitéz Bunnyogóval.

– Megengedné-e Övitézsége, hogy beszéljek ennek az elvetemült, szemtelennek a fejével – más nem jutott eszébe, de a béke érdekében mindent be kellett vetnie.

– Na jó, megengedem – bunnyogott magában a feldúlt nyúl, és a fa alá engedte Barangót. – De ha még egyszer....

Barangó a létráját a fának támasztotta, és a lombok takarásába bújt illethöz mászott. Amikor meglátta a maga teljes életnagyságában, nagyon elcsodálkozott. Ugyanis ez a valaki, aki ennyire felbőszítette Vitéz Bunnyogót, nem tűnt éppen szemtelenkedő pernahajdernek. Egy kicsi lányt pillantott meg, aki könnyes kék szemekkel a focilabdáját szorongatva nézett rá. Barangó óvatosan, hogy semmiképpen se ijessze meg még jobban, bemutatkozott:

– Szervusz. Én Barangós Borongó vagyok, a barátaimnak akár Borongós Barangó – köszöntötte az idegent.

– Szervusz, akkor már én is a barátod vagyok? – kérdezte félénken az ismeretlen.

– Hát persze, légy üdvözölve az erdőben.

– És akkor nem vetsz ez elé az őrjöngő nyúl elé, hogy letoppantsa a lábam? Mert az az igazság, hogy a lábamra szükségem volna, ugyanis nagyon szeretek focizni – emelte rá könnyes és egyben reménykedést tükröző tekintetét az ismeretlen.

– Hát persze, hogy nem. Azért másztam ide, hogy megmentselek – mosolyodott el biztatóan Barangó. – Amúgy meg nem olyan veszélyes ám Vitéz Bunnyogó, mint amilyennek látszik – fogta suttogóra Borongó, hogy a fa alatt járkáló nyúl meg ne hallja. – Tudod, amúgy ő egy nagyon kedves, segítőkész nyuszi, csak ezt nem szabad neki mondani.

– Értem – válaszolta az idegen, de látszott rajta, hogy valójában nem ért semmit. – És mit tegyek, hogy kibéküljön velem – kérdezte reménykedve Barangót.

– Miután lemásztunk a földre, mutakozz be neki mélyen meghajolva, és szólítsd Ővitézségének. Meglátod, utána minden rendben lesz.

Az idegen hitte is meg nem is, amit Barangó mondott, de nem nagyon volt más választása, mint követni őt lefelé a létrán. Éhes is volt, meg fázott is szegény. Amikor földet értek, mélyen meghajolt Vitéz Bunyogó előtt, és azt mondta:

– Engedje meg, hogy bemutakozzam, Ővitézsége, és egyben bocsánatáért esedezzem, ha megsértettem. Botorka vagyok.

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, azonnal elillant Vitéz Bunnyogó minden mérge, és megint azzá a cuki plüssnyuszivá változott, ami amúgy ténylegesen is volt.

Onnantól kezdve Botorka lett a legjobb barátja, akinek néha még azt is megengedte, hogy megsimogassa selymes bundáját. Sőt, azt is megígérte neki, hogy nagyobb ünnepnapokon még le is „kedveskisyuszizhatja”, ha úgy tartja a kedve.

Botorka elmesélte Barangónak, hogy ő bizony eltévedt. Ugyanis focizás közben az erdő melletti tisztásról a labdáját véletlenül a fák közé rúgta. A labdát keresve pedig azon kapta magát, hogy a hazavezető utat nem találja. Tudta Barangó, hogy segítenie kell a kislánynak, hogy hazajusson, mert már bizonyára égre-földre keresi az anyukája. Barátaival kupaktanácsot tartottak, hogy mi tévők legyenek. Végül arra jutottak, hogy a labda a nyitja mindennek. Ahogyan ide repült, úgy haza is találhat. Mert tudnotok kell, hogy varázsereje volt Botorka labdájának. Barangó megkérte hát a kislányt, hogy rúgjon bele egy jó nagyot, de akkorát, amekkorát csak bír.

Repült a labda legmagasabb fa csúcsán is túlra, a Dörmör madár pedig utána. Közben hangos csiviteléssel jelezte a „földieknek” a helyes irányt. Hóka a kis csoport előtt törte az utat árkon-bokron keresztül, Vitéz Bunnyogó pedig a hátán vitte Botorkát Hóka nyomában. Barangó kissé lemaradva követte a díszes kompániát. És egyszer csak azt vette észre, hogy barátai hirtelen megállnak... Mikor odaért hozzájuk már tudta, hogy azért álltak meg, mert kiértek az erdőből.

Barangónak, aki egész életében a Seszéle-Sehossza Erdő szélét kereste, nagyot dobant a szíve örömeiben. „Hát meg van. Hát megtaláltam végre” – ujjongott magában, hiszen végül elérte a célját. Kijutott a rengetegből.

Tétován az ismeretlen távolba nézett – mi tagadás, kissé meg is szédült –, sőt talán még néhány lépést is tett a hívogató messzeség irányba. De aztán visszafordult, és tünődve nézte barátait, a fákat, a fákon lévő fészkeket, a fészkekből a nyakukat nyújtogató fiókákat, majd ezt mondta Botorkának:

– Nézd csak, ott van a házad – és a dombok közt vöröslő háztetőre mutatott.
– Innen már egyedül is hazatalálsz. Én nem kísérhetlek tovább, nekem ugyanis itt, az erdőben van dolgom. Mivel Botorka kérdőn, kissé értetlenkedve nézett rá, így folytatta:

– Tudod, most, hogy végre megtaláltam a kivezető utat, és megláttam az idegen tájakat, világossá vált előttem, hogy semmi keresnivalóm sincs másutt. Ne-

kem ugyanis ez az otthonom – a nagy rengeteg irányába intett, és hangjában már nyoma sem volt semmiféle szomorúságnak.

A barátok az erdő melletti tisztáson búcsút vettek Botorkától, de megígértették vele, hogy minden nyári szünetben meglátogatja őket. Majd visszatértek a fák sűrűjébe, mert tudták, annyi megmenteni való fióka vár rájuk szerte a Seszéle-Sehossza Erdőben, hogy nincs több vesztegetni való idejük.

Hihetetlen Állatok Társasága

Írta: Szász Adrián
Illusztrálta: Deák Lilla 10.a

– Ne haragudjon, hogy feltartom, nyilván sietne! Ha tudna. Én Tihanyba mennék, jó irányba haladok? – szólította meg a dacosan döcögő teknős az első útjába akadó járókelőt. Vagyis csúszókelőt. Az meg a két tapogatóját kíváncsian a lomha páncélos felé fordította a maga komótos tempójában.

– Attól függ, a félsziget melyik partjára igyekszik. Mert úgy sejtem, a Balaton közelébe menne – felelte a csiga, ahogy végigmérte az ismeretlen ismerőst. Halott már teknősökről, de most először találkozott is eggyel. – A Gödrösi Strand balra, a Sajkodi-öböl jobbra lesz. A kikötő meg egyenesen, jó messze az emelkedő után – biccentett a puhatestű. – Oda én sose jutok el – dünnyögte maga elé.

– Hálásan köszönöm! Bár fogalmam sincs, melyik az úti célom. Maga Tihanyban lakik? – érdeklődött tovább a teknős.

– Ne szórakozzon már! Maga szerint hol van a házam? – gondolkodtatta el a csiga.

– Ja, tényleg. Mekkora ökör vagyok. Vagyis teknős. Ráadásul be se mutatkoztam. A nevem Mocsári. Tudom, az Ékszer jobban hangzana, de ez van. Legalább őshonos balatoni vagyok. Bár eddig sosem hagytam el Füredet. De most!

– Mi dolga akadt Tihanyban? – vette át a kérdező szerepét a csiga. – Amúgy Csigulinak hívnak. Valami régi autóról neveztek el a szüleim, állítólag az is lassú volt. Bár én lassú autót életemben nem láttam!

– Megbántottak a barátaim – szontyolodott el Mocsári. – Tudja, idén Tihany rendezi az Állatolimpiát. Neveztünk is a csapatunkkal, azaz neveztünk volna, de engem végül otthon hagytak. Azt mondták... – sóhajtott nagyot az elkenődött kételtű – ...hogyan lassú vagyok. Inkább nem is idézném szó szerint.

– Nézzen már rám, ember! Vagyis teknős. Mínusz kettővel megyek. Épphogy nem hátrafele haladok, mint a rákok. Nekem igazán elpanaszolhatja. Ha valaki, én megértem... Várjon csak! Ugye nem úgy fogalmaztak, hogy csigalassú? Á, ne is válaszoljon, csak bólintson. Ismerem ezeket az előítéleteket.

– De én nem adom fel! – harciaskodott Mocsári, miután bólintott. – Neki-indulok magamtól is annak az olimpiának, csak azt nem tudom, a Gödrösben, a Sajkodi-öbölben vagy a kikötőben tartják! Meg kéne tudnom valakitől, mielőtt rossz irányba indulok, mert az én gyorsaságommal a jövő hétig se érek át egyikből a másikba, ha elsőre eltévesztem. Nincs ötlete, kitől szerezhetnék információt?

– Ez az az Állatolimpia, aminek a rendezését az olaszországi Csigione elől nyertük meg? Csak az lehet! Élnek kint rokonaim. Tengeri csigák. Hogy én mennyit frocliztam őket ezzel a neten! Kár, hogy nálam az is csigalassú, és mindig megszakad a hívás. Szóval, ha az, akkor úgy tudom, a Sajkodi-öbölben lesz! Én odavezetem magát, ha elfogadja.

– De hiszen maga...

– Csigalassú? Már maga is ezzel jön? Tudja, mindenre van megoldás! Ha enged, hogy felcsússzak a páncéljára, és a hátán ülve utazzak, akkor mehetünk a maga tempójában, én meg csak mutatom az utat, mint egy GPS. De szerintem tegeződünk, ha már ekkora útra indulunk együtt. Szóval, elviszel?

– Még sosem utaztál ilyen sebességgel, mi, Csiguli?

– Lobognak a szemeim, Mocsi!

A Sajkodi-öböl felé haladva az emeletes menetnek egy főúton is át kellett jutnia. Mindketten tudták, hogy ez számukra életveszélyes, így jó darabig rostokoltak az út szélén a nyári balatoni autóforgalom miatt. Már azt hitték, örökre elérhetetlen marad a túloldal, amikor váratlan helyről érkezett segítség.

Az egyik bokor alól egy sündisznó szaladt ki a főútra. Szerencsére éppen egy motoros érkezett akkor, aki észrevette, így nagy fékezéssel lelassított, végül megállt. A fékcsikorgástól a süni is megijedt, így egy darabig fel-alá téblábolt az út közepén. Eközben megindulhattak Mocsiék is utána, a túloldalra.

Átengedésük közben a motoros mögött már kisebb autósor torlódott fel. – Nézd csak, apa, egy süni megy át az úton, utána meg egy teknős! – hallatszott az egyik kocsiból egy izgatott gyerekhang. – Ű, milyen aranyosak! És a teknős hátán is utazik valami! Mintha egy csiga lenne! Hihetetlen!

– Na, ne szórakozz, fiam – jött a kijózanító felnőtt hang. – A teknősök nem szállítanak semmit. Elég nekik a páncéljuk. Az állatok különben sem segítik egymást, csak ha egy fajhoz tartoznak. Ők nem emberek.

Időközben mindhárom cammogó elhagyta a főutat, és már az út Sajkod felé eső oldalán pihegtek. – Hatalmas köszönet, Süni! Nélküled sosem jutottunk volna át! De miért vagy úgy megzavarodva? Remélem, csak a hirtelen jött ijedség teszi – kíváncsiskodott Csiguli.

– Sünő vagyok, nem Süni! Épp ma reggel szakított velem a barátnőm, Süna. Azt mondta, túl szúrós a stílusom, és már nagyon bököm a csőrét. Ami nincs is neki. Szóval egyedül maradtam, és most azt se tudom, hová menjek, csak nekiindultam a világnak.

– Hát, gyere velünk! – ajánlotta fel Mocsi. – Már ha nem zavar a visszafogott tempónk. A Sajkodi-öbölbe tartunk, az Állatolimpiára.

– Szurkolni vagy versenyezni? – kerekedtek ki Sünő szemei.

– Szurkolni! – vágta rá Csiguli.

– Versenyezni! – kiabálta túl Mocsi.

– Most akkor melyik? – értetlenkedett Sünő. – Azt tudjátok, hogy versenyezni csak csapatban lehet, egyéniben nem?

– Honnan veszed? – bizonytalanodott el Mocsi.

– Ma reggel olvastam a The Sün című napilapban. 11 fős csapatokat lehet nevezni, hogy mind a 11 versenyszámban indulhasson egy-egy csapattag, és futballban is ki tudjon állni egy kezdő tizenegy – okoskodott Sünó, és igaza volt.

– Na, ne szúrj ki velünk, most komolyan?! – hüledezett Mocsi. – De hát, még ha titeket beveszlek is a csapatba, akkor is csak hárman vagyunk! Ebből sose lesz tizenegy. Viszont én nem adom fel! Menjünk, és keressünk a helyszínen kóbor állatokat, akik csatlakoznak! Én bármilyen vegyes csapatban benne vagyok. Majd találunk valami közöset magunkban, ami összeköt.

– Szép gondolat – mosolyodott el most először Sünó. – Haladjunk tovább együtt, irány a Sajkodi-öböl!

– Te is látod, Sünó? A két dombot az öbölnél. Nem csak egynek kéne lennie? – csodálkozott Csiguli. – Én úgy tudtam, az öböl fölé csak a Csúcs-hegy magasodik.

– Nincs nálam a messzelátóm, de tényleg fura. Két szabálytalan formájú domb...

– Nem domb az, vaksi banda! – horkant fel a távolból, a nádas felől egy felháborodott női hang. – Púpok azok, pupákok! Gyertek közelebb, de ne feltűnően, nehogy más is észrevegyen.

Ahogy Mocsi, Csiguli és Sünó kíváncsiságukban szinte belegázoltak a lápos nádasba, egyszer csak meglepetten látták, hogy egy náluk sokkal nagyobb állat heverészik ott. Kérdőn néztek egymásra.

– Te jó ég, mi ez? – kérdezte Mocsi, mire Csiguli csak úgy kapkodta a tapogatóit, ráncolta a nem létező szemöldökét.

– Megmondom én nektek, hogy ez egy teve, csak halványlila gőzöm nincs, hogy kerülhetett ide! Ha jól emlékszem, azt tanultuk róla a sünitánodában, hogy Afrikában meg Ázsiában élnek. A Balatonról nem volt szó, mondjuk lehet, hogy csak elméláztam, mert biológiaórán is mindig a sünidőn járt az eszem – fintorgott Sünó.

– Teve vagyok, persze, ne találgassatok! Tevera kisasszony – nyújtotta a fura szerzet a jobb első patáját bemutatkozásra. – Ne is kérdezzétek! Na jó, az állatkertből szöktem el, de egy szót se senkinek! Nem bírtam az ottani társaságot, kilógtam a sorból. Aztán meg kilógtam a kerítésen. A púpjaim miatt elég nehéz elbújnom a fűben. Még itt a nádasban is, pedig ez magasabb. Ti hová tartatok, díszes társaság?

– Az Állatolimpiára. És nagyon kellene még ember... akarom mondani, állat a csapatunkba – kapott mindjárt az alkalmon egy kis toborzásra Csiguli. – Nincs kedved? Vagy úgy kell, mint púp a hátadra?

– Aztán mi alapján rakjátok össze azt a csapatot? Kellene, hogy legyen bennetek – azaz bennünk – valami közös! Nem szeretnék közületek is kilógni a furaságommal, már ha egyáltalán befogadnátok – duruzsolta maga elé Tevera, miközben egy nagy csomó füvet rágsált.

– Már bocsánat, de ahogy így körbenézek, szerintem kézenfekvő... Vagyis szembeszökő a hasonlóság. És nálunk nem akadály a furaság – dörmögte Mocsi uraság.

– Mi lenne az? Mármint amiben hasonlítunk – érdeklődött Sünó.

– Hát... Az, hogy mindegyikünk hátán van valami! És itt most nem a potyutasokra gondolok – sandított a hátán ülő Csiguli irányába. – Hanem a házra, a tüskékre, a púpokra meg a páncélra.

– Mindannyian cipeljük a magunk csomagját, mi? – gondolkodott el félhangosan Tevera.

– Így is mondhatjuk – helyeselt Csiguli. – Épp itt az ideje, hogy előnyt kovácsoljunk a hátrányunkból!

– Az oké, de ki lesz a további hét állat? – szúrta közbe Sünó. – Hisz még mindig csak négyen vagyunk.

– Van valamelyikőtöknél okostefefon? – tette fel a korántsem buta kérdést Tevera. – Facepúpon mindjárt tudnék ugrasztani néhány további jómadarat. Na, nem szárnyasokat, bár az se rossz ötlet.

– Rám ne nézz, nekem fülem sincs, nemhogy telefonom! Meg kezem se, hogy üzenetet pötyögjek. És különben is mindig itthon vagyok, ki keresne? – elmélkedett Csiguli.

– Nálam itt van a legújabb teknőfon – oldotta meg a problémát Mocsi. – Ez sosem merül le, csak ha vízbe megyek, és elejtem – hümmögte, és már adta is át a készüléket Teverának. Aki ezután pár percig üzengetett rajta, majd azzal adta vissza, hogy további két csapattag érkezik másnap reggel a Sajkodi-öbölbe. Közben ráesteledett a csapatra, egy templomrom falai közé húzódtak be éjszakára tábort ütni.

– Innen már csak három kilométert kell megtennünk hajnalban az öböl! De amíg tábortüzet gyújtok, gondolkodjatok, milyen további társakat keríthetnénk még, akiknek van valami a hátukon – adta ki a feladatot Sünó. – A cápát elő ne hozzátok az uszonyával, az nincs a Balatonban! Legalábbis remélem.

– Esetleg egy kaméleon? Annak is vannak sörtéi a hátán – dobta be a javaslatot Csiguli.

– Ne bolondozz! Ha beleolvadna a környezetébe, hogyan passzolnál neki fociban? – tette helyre Tevera. – Ha már itt tartunk, vannak láma meg alpaka haverjaim, de nekik meg azért nem szólok, mert köpködnek. Oltári balhé lenne, ha lecsuláznák az ellenfelet vagy a bírót.

– Akkor kiknek szóltál, kik jönnek reggel? – kérdezte Mocsi.

– Nevetni fogtok. Egy tatu meg egy tarajos süllő az állatkertből. Pár napra lelépnek, idehossa őket egy utánfutós taxis – felelte Tevera.

– Atyaég! Nem lesz ebből is oltári balhé? Hogy engedhetik meg maguknak, hogy csak úgy eljőjenek?

– Viccelsz? A Tata nevű tatu Texasból származik, Amerikából, a Tarantino nevű süllő meg Szicíliából, Olaszországból. Szerinted milyen összeköttetések vannak? Ember nem merne balhézni velük!

– Te, Vera! Vagyis Tevera! Hogy fogok én ennyi T betűs nevet megjegyezni?! – aggodalmaskodott Csiguli. – Nálatok az állatkertben más betűvel kezdődő állatot nem is fogadnak? Költői kérdés volt.

– Inkább gyertek, már pirul a vacsora a tűzön! – kiabált a háttérből Sünó. – Papsajt, tyúkhúr, lóhere. Vegánok előnyben, de remélem, mindenki szereti!

Négyből hárman egyszerre keltek. Mocsinak az orrára szállt egy pillangó, ettől tüsszentenie kellett, amitől felébredt. A tüsszentéstől pedig legurult a hátáról Csiguli, aki valami rejtélyes oknál fogva olyan kényelmesnek érezte és úgy megszokta a páncélt, hogy azon is aludt. Sünó pedig már amúgy is csak félálomban volt, olyan hangosan ciripeltek a tücskök annál a bokornál, amelyik alatt elszundított.

Tevera bezzeg húzta a tevébőrt, még horkolt is hozzá. Végül Sünó csiklandozta meg – először a patáját, de ott nem érezte, aztán – a fülét egy szál levendulával, amit az imént szedett. Erre Tevera nagy prüszköléssel magához tért, és talpra ugrott, mert megijedt, hogy valaki az állatkertből talált rá.

– Nem vagy normális, Sünó! Pont azt álmodtam, hogy nyomoznak utánam, és elbújtam egy tanyán az istállóban. Na, nekem se kell már ma hajnalban kávé! Úgy kipattant a szemem, tőlem indulhatunk is – vágta magát haptákba és állt be a menetirányba a púpos patás. – A haverjaim mindjárt érkeznek!

Csodaszép volt a napfelkelte, a négy immár jó barát a Sajkodi-öblöt beragyogó fény irányába indult. Bő két óra alatt tették meg a távot, nemsoká már a sajkodi strand egyik büféje előtt várakoztak.

– Döbbenet, hogy kirántva árulják itt a halakat – csodálkozott Mocsi. – Én még ahhoz sem vagyok elég fürge, hogy a vízből kirántsam őket, ezek meg be is pánirozzák.

– Ezt a hekket sose kóstoltam. Azt mondják, nem is a Balatonból való – vont a vállát Sünó.

– Ne is mondd! Az a kovászos uborka meg, amit adnak mellé, egy meztelen csigára emlékeztet – szörnyülködött Csiguli. – Inkább egy szelet fekete csokit ennék! Nem hiába Éti a vezetéknemem.

A következő pillanatban nagy porfelhőt kavarva beszánguldott a parkolóba a várva várt utánfutós taxi. Tevera nagy meglepetésére nem is ketten, hanem mindjárt négyen szálltak ki belőle – ketten közülük az utánfutóban utaztak. Őket csak futólag, látásból ismerte. Két barátjához, Tatához és Tarantinóhoz azonban mindjárt odanyargalt, hogy üdvözlésül jól körbenyalja őket.

– A fene! Mindig elfelejtem, hogy te irgalmatlanul szúrsz, Tarantino! De legalább lenyaltam a séródat.

– Ettől annyira nem vagyok boldog! – vágott vissza a tarajos süllő. – Ma direkt punkosra lőttem be.

– Jó reggelt, tevekisasszony, készen állunk a megmérettetésre – közölte a maga szabatos stílusában Tata, a tatu. – Ja, és nem csupán mi. Itt van ez a két gyíkfajzat is. Le Guen, a leguán, aki francia, és Goethe, a tarajosgőte, aki német, mindketten művészelhöldek. És mindkettőnek van is a hátán valami. Menő nemzetközi brigád lesz ez, ha nem bánjátok. Mind messziről jövőnk, tartsunk össze!

– Tartsunk hát! Ezt nagyon jól mondod! Mit szólnátok, ha Hátország lenne a nevünk? „Hátrányból előny”, ez pedig a mottónk – csillogtatta meg a kreativitását Sünó.

– Szerintem a legjobb simán a HÁT, azaz Hihetetlen Állatok Társasága. Nézetek csak magunkra! – vette elő a francia humorát Le Guen úr, majd nyelvével majdnem megfogott egy katicabogarat.

– Ne már! Normális vagy, tesó? Megennéd a kilencedik csapattagot? – rivallt rá Goethe. – Én is éhes vagyok, öregem, de majd keresünk más prédát. Őt inkább győzzük meg, hogy szálljon be a csapatba, mielőtt elszáll. Hahó, Katica! Ugye, jól látom, hogy neked is van valami a hátadon? A szárnyakon kívül. Vagyis azokon.

– Jól, jól, de inkább ne nézegesd! – vágott vissza Kat Ica. – Nem vagyok rá túl büszke. Hét helyett csak hat pötty jutott nekem, folyton csúfolnak is érte a testvéreim. Még a BoGárda Sport Clubba se vettek be. Nem lett volna egységes a mezünk.

– Ó, mi kicsire nem adunk, sőt! – kapcsolódott be a csevejbe Sünó. – Nekünk tudod, milyen jól jönne, ha mindjárt hat ponttal indíthatnánk az Állatolimpiát?! Legyél a kilencedik csapattagunk, nem bánod meg! A Hihetetlen Állatok Társaságában jól fogsz mulatni. Többiek, rábólintotok, hogy bevegyük Icát?

– Ica? It's a very good idea, azaz nagyon jó ötlet – helyeselt először véletlenül az anyanyelvén Tata. A többiek pedig egyhangúlag bólintottak, vagyis megszavazták az új tag felvételét. Így már csak ketten hiányoztak a nevezéshez. Apropos, nevezés...

– Srácok! Nem akarok ünneprontó lenni, de azt sem tudjuk, hol kell nevezni. Úgy tudtuk, hogy itt, de itt nem látok semmilyen standot. Vagy már lecsúsztuk róla? – kezdett aggodalmaskodni Csiguli.

– Nézd, apa! Ott vannak azok az állatok az útról! – harsant fel egy ismerős kiáltás a strand felől, mire a HÁT csapat tagjai a maguk tempójában iszkolni kezdtek az erdő fái közé. – Esküszöm, őket láttam, de már többen voltak! Hihetetlen! Mintha egy teve is lett volna velük, meg még néhány fura állat.

– Fiam, túl sok mesét nézel! – jött rá az ismerős felnőtt válasz. – Még hogy teve a Balaton-parton...

Szerencse, hogy Mocsiék behúzódtak az erdőbe, a fákra festett turistajelzések fölött ugyanis egy apró táblát találtak, rajta a felirattal: „Állatolimpia – nevezés 500 méterre”. Így hát az erdőben bandukoltak tovább, immár egy híján tízen, míg egy kis tisztásra nem értek, ahol egy régi rozoga faasztalnál nem fogadta őket – egy denevér. Bekötözött szárnyal, lila monoklival az egyik szeme alatt.

– Jó napot! Magával meg mi történt? – szólította meg Sünó.

– Buggyant vért ittam, és berúgtam tőle. Fűnek-fának, főleg fának nekirepültem éjszaka, és eléggé összetörtem magam. Erre ideültettek, hogy fogadjam a nevezéseket az Állatolimpiára, másra úgyse vagyok jó. Talán még szurkolónak, ha odajutok délután háromig a Belső-tóhoz. Még van rá esély. Itt délben, azaz tíz percen belül zárul a nevezés, úgyhogy akkor asztalt bontok, és szedem a sátorfámat.

– Tyű, a mindenségit! Srácok! Tíz percünk van nevezni – szólta hátra Sünó a többieknek.

– Várjon csak, mit mondott? Belső-tó? Hát, nem itt, a Balaton-parton lesznek a versenyek? – lepődött meg Tevera.

– A többségük igen. De a mai nyitóünnep és a végén a döntő a Belső-tónál. Az is Tihanyban van, csak a Csúcs-hegy túloldalán. Csodás hely, viszont oda is el kell jutni valahogy. Gyalog vagy hat kilométer – adott részletes tájékoztatást a denevér.

– Legalább Hátsó-tónak hívnák, ha már ilyen messze van – méltatlankodott Mocsi. – Némelyikünk két napja rója az utakat, hogy eljussunk az Állatolimpiára, erre még hat kilométer! Annyi alatt már oda se jutunk. Vagyis de, odajutunk! Mert én nem adom fel!

– Arra is gondolj, Mocsi, hogy még mindig hiányzik két állat a csapatból... Hogy nevezünk így be? – tárta szét tanácstalanul a tapogatóit Csiguli.

– Idefigyeljen, denevér úr! – fordult Mocsári a sérült nevezőbiztoshoz. – Milyen súlyosak a sérülései? Egy hátrányokkal küzdő, de nem hátráló csapatban vállalná-e a részvételt? Nálunk minden hátrányos megkülönböztetés ki van zárva. Higgye el, semmilyen hátulütője nem lehet a részvételének! És nekem sincs hátsó szándékom ezzel a felkéréssel. Csak nem akarnék a csapattal ember-, azaz állathátrányban küzdeni. De ha nem vállalja, akkor sincs hátraarc! Kilencen is nevezünk! – hangzott a kampánybeszéd.

– Azta, maga aztán meggyőző tud lenni! – emelte fel a fejét a denevér. – Biztos, hogy jól járnak egy ilyen összetoldozott-foltozott Batmannel? A nevem Vér. Dini Vér. És még szép, hogy vállalom! Ha jól meggondolta, és kitart mellettem, beszéllok tizediknek.

– Megvagytok! – jött ebben a pillanatban a kis csapat háta mögül a diadalittas ordítás. A már kétszer látott és hallott fiú volt az, aki egy biciklit tolt maga előtt, és nagy hátizsákkal a hátán, ezúttal egyedül érkezett. – Tudtam, hogy nem képzelődtem! Atyaég! Teve, teknős, csiga, süni, tatu, tarajos sül, leguán, denevér, katica. Te ki vagy, téged nem ismerlek!

– Gőte... Többet kellene olvasnod – kérte ki magának Goethe.

– Á, így már tudom, ne viccelj! Kételtű vagy. Van a hátizsákomban víz, nem kérsz? – ajánlotta fel a fiú.

– De, de! Már teljesen kiszáradtam! – örült meg az ötletnek az elcsigázott művész.

– Várj csak, koma! – gondolkodott el Csiguli. – Azt mondtad, hátizsák?

– Azt.

– Hm... Tudom, hogy nem állat vagy, de biztos van kiskapu a versenykiírásban. Ha neked is van valami a hátadon, tutira beállhatsz a csapatunkba!

– Milyen csapatba?

– A Hihetetlen Állatok Társaságába. Indulunk az Állatolimpián.

– Hahaha – fogta a hasát a fiú. – Ne haragudjatok, ez nagyon vicces. Nem inkább Humoros Állatok Társasága? De befejeztem. Világéletemben állatolimpikonnak készültem! Szarvas Máténak hívnak.

– Na, neee! – harsant föl egyszerre állati hangosan tíz torokból.

– De, bizony. Nem ér nevetni!

Aznap koradélután hihetetlen jelenetnek lehettek szemtanúi, akik a Szarvas Máté vezette társasággal a Belső-tóhoz vezető erdei úton összefutottak. Elöl ment a bringás fiú, a csomagtartón egy teknőssel, annak a hátán egy csigával. Egyik vállán egy sebzett szárnyú denevér, a másikon egy csuromvizes gőte ült. Mögöttük egy teve baktatott, mellette a fűben egy sün, egy sül, egy tatu és egy leguán mászott. Felettük – bár ezt aligha szúrta ki bárki – egy katicabogár szárnyalt.

Délután háromra sikerült is odaérniük a nyitóünnepre. A Belső-tó partján legelesző szürkemarhák és földbeli üregekből előbukkanó ürgék várták őket. Na, meg a versenybíró, amely elsőre mindenfajta kifogás nélkül jóváhagyta a nevezéseiket. Ám az utolsó pillanatban, amikor a csapattagokat egyesével igazoltatták, az egyik versenybíró, egy bagoly óvást jelentett be ellenük.

– Ki van zárva, hogy ez a Máté indulhasson a versenyen! Hu... hu... hú... Akarom mondani, ho... homo sapiens, vagyis ember nem indulhat az állatolimpián – bölcsekedett az uhu. Indoklása a HÁT csapat nagy bánatára hamarosan határozatba is került, amelyre pecsétet egy friss tehénlepénnyel ütöttek. A HÁT tehát választhatott: vagy eleve hátrányból startol, vagy el sem indulhat a versenyeken.

– Mi lesz így, Csiguli? Nem ezért vándoroltunk ennyit – tördelte a tappancsait két lábra ágaskodva Sünó. – Ráadásul Süna is itt van a nézőtéren, mindenképp szeretnék bizonyítani neki! Nincs ötleted?

– Én is meg akarom mutatni mindenkinek, hogy értékes vagyok! Apámnak, aki sajnos már nincs köztünk, mindig a vágya volt, hogy sportolónak álljon. De sem őt, sem engem nem fogadtak be a sportegyesületek. Azt mondták, nem vagyunk elég kemények – dohogott a puhatestű. – Volt, aki egyenesen puhánynak, mi több nyálasnak gúnyolt! De ha nem bánod, most visszacsusszannok pár percre gondolkodni, hogy mi legyen – zárta a vallomást, és bebújt a házába.

– Pedig végre találtam egy csapatot, amelyikben otthon érzem magam! Erre most ez a közeg is kivet magából? Ilyen ez a púpszakma – legyintett lemondóan Tevera, patájával Mocsi páncélját birizgálva.

– Nyugodtan kocogtasd, ott nem érzek semmit. De a szívem, az fáj! – panaszkodott a teknős.

– Olyan közel voltunk! Az első texasi lehettem volna, aki állatolimpián indul... – kesergett Tata.

– Szicíliában van erre egy mondás: „Mögötted a szél, előtted a víz” – bölcsekedett Tarantino.

– Ez mégis mit jelent? – érdeklődött Goethe.

– Fogalmam sincs – ismerte el a sül, majd ráripakodott a leguánra, aki ismét Kat Icát kezdte hajkurászni. – Ne szórakozz már, Le Gu! A fél fogadra se lenne elég, de ha bezabálnád, még az ő hat pontját is elbuknánk! A doppingellenőrzésen se biztos, hogy átmennél, mert ki tudja, mit tartalmaz.

– Ugyan mit számít ez már? Nem lesz doppingellenőrzés, mert versenyünk se lesz. Akkor meg minek a tíz csapattag? – bosszankodott Le Guen. Katicát még sosem ettem. Állítólag röptében a legfinomabb.

– Jaj már, ti, gyíkok! Ahelyett, hogy beletervezitek a menübe, inkább figyeljétek, hová repül – mutatott a távolba Dini, aki a kibocsátott ultrahangjai révén pontosan érzékelte a piros rovar röppályáját, amely egy ékes madár színpompás tollazatában végződött. Kat Ica egy páván landolt. – Ez nem is röppálya, hanem röppáva! – csettintett Dini. Ica pedig már ismerkedett is a látványos, díszes fácánfélével.

– Khm... Hadd érdeklődjem: szépségversenyt is rendeznek? – nyitott egy váratlan mondattal.

– Na, hess innen! – háborodott fel a páva. – Nem Lenkének hívnak véletlenül? Szemtelenkének.

– Nem, Ica vagyok és pont. Hat pont. A szárnyaimon. Egy hibás rovarhoz van szerencséd, személyesen.

– Az jó, akkor megtaláltad az egyetlen hibátlant. Pá!

– Jó, jó, nem zavarok tovább.

– Nem úgy értettem. Ez a vezetéknevem. Pá Valérnak hívnak. És örülök, hogy rám repültél. Valóban nyertem már madárszépségversenyt is, de itt meg pont a feltűnő szépségem miatt raktak ki a többiek a csapatból. Azt mondják, túl sokat páváskodom, elnyomom őket. Szerintük nem vagyok csapatmadár. Azzal gúnyolódtak, induljak inkább a Pávalimpián, de olyat nem rendeznek! Még... – gondolkodott el.

– Amúgy eredetileg beneveztek? Úgy értem, van kvótád az Állatolimpiára?

– Már hogyne volna! Csak az utolsó pillanatban találtak egy verebet, akire lecseréltek. Most meg itt páváskodom a nevezésemmel – egyedül.

– Sose keseregj, Valér! Te legalább nem más tollával ékeskedsz. Én tudok neked egy csapatot, abból repültem ide hozzád! Még egy versenyzőt keresünk, akinek van valami a hátán.

– Hát... Nekem nem is akármim van, mondjuk nem pont a hátamon. Kicsit hátrébb csúszott.

– Azok a faroktollak pávatlanok! De nem raccsolok. Csapatunk legfeltűnőbb tagja leszel! Benne vagy?

– Viccelsz? Repülök!

– Srácok, tudjátok már, ki melyik versenyszámban indul? – sandított ki a fél fejét eltakaró napszemüvege mögül Máté, aki a Belső-tó melletti fűben ülvé, hátát

egy fának támasztva szomorkodott, hogy csak szurkolóként figyelhette a nyitóceremóniát.

– Hű, erre még nem is gondoltunk – vakarta meg az állát Goethe. – Az nem kérdés, hogy a mélyvízi úszást én vállalom! A víz alatt fogok suhanni, mint egy tengeralattjáró, ebben vagyok a legjobb.

– Szembenézek a népes konkurenciával, és indulok kövön sütkérezésben – stoppolta le az egyik legnépszerűbb versenyszámot Mocsi. Ennek a tétje az volt, hogy ki tud tovább mozdulatlanul pózolni egy kövön, miközben süti a fejét a balatoni nap. Békák, gyíkok, siklók szálltak kőre a címért. Le Guen egy kicsit meg is sértődött, hogy nem ő kapta ezt a lehetőséget, és mérgében feliszkolt egy fára.

– Pompás, Le Gu! Akkor téged nevezünk fáramászásban – döntötte el Tevera, aki pedig lovak, kecskék, őzek és vaddisznók társaságában patadobogásban állt rajthoz. Dini közben az ágakról függeszkedés világcsúcsát készült megdönteni, azaz túllógni. Ebben egy lajhár ígérkezett a legkitartóbb riválisának.

Tata földtúrásban indult, már bemelegítés gyanánt egyik üreget fúrta a másik után. Tarantino pedig a közelharcra gyúrt, amiben nem a testi erejére, hanem a taraját alkotó tüskék szúróhatására alapozott. Sünó az összegömbölyödés nem is annyira titkos favoritjaként alig várta a rá szabott versenyszámot.

Pá Valér tollászkodásban készült elkápráztatni a közönséget, míg Kat Ica a magasugrásra hajazó magasröppenést választotta. Csigulira nehezebb feladat várt: a sportlövészet. Nála nyugodtabb versenyzőt keresve sem lehetett találni, és ez ebben a sportágban kulcsfontosságú. Ám a ravaszt roppant lassan tudta meghúzni. Mire rácsúszott a játékpisztolyra, a versenybírák versenyt ásítoztak.

Senki sem számított rá, hogy az esélytelenek nyugalmával induló Hihetetlen Állatok Társasága ilyen eredményesen szerepel az Állatolimpián. Goethe a Gödrösben rendezett úszóverseny szurkolóitól megkapta a Magyartengeralattjáró becenevet. Mocsi a sajkodi döntőben egy vidrát sütkérezett túl. Le Guent fáramászásban csak egy tobzoska tudta legyőzni, Tevera is dobogóra futott egy gazella meg egy versenyló mögött. A lajhár elaludt, rosszat álmodott és leesett az ágról, így Dini lógásban lepipálta.

Tata egy ürgével és egy vakonddal hármas holtversenyben nyerte a földtúrát, Tarantino ellenfelei az első fordulót követően mind visszaléptek, mert rettegetek a

tüskéitől. Sünó összegömbölyödésben új magyar csúccsal végzett az élen. Pá Valérnál csak egy kakadu tollászkodott látványosabban, Kat Ica edig olyan magasra röppent, hogy a földről senki sem tudta követni, így beírták győztesnek. Csigulit pedig tiszteletbeli győztesnek, miután a bírák nem bírták kivárni, hogy mind a hat sorozatát végiglője.

– Passzolj, Tata, ne olyan öregurasan! – kiabálta az olimpiát lezáró futballmérkőzés hevében Sünó. A döntőt a többi sportágban legmagasabb pontszámot elért két csapat vívta egymással, a Balaton-parti versenyszámok után ismét a Belső-tó mellett.

– Oké, csak ez a vizsla folyton a nyomomban csahol – mutatott az ellenfél, a Tihany Környéki Háziállatok hátvédjére a tatu. Valóban nem volt könnyű dolga a hihetetleneknek, a háziállatok összeszokott gárdát alkottak. Némelyikük keritésszomszéd volt, félhangokból is értették egymást.

A kapuban Mocsi állt, a páncéljáról sok lövés kipattant. A vizslát zavarba lehetett hozni, ő sokszor teljesen felesleges reklamálásába, azaz ugatásba kezdett a fura állatok láttán, sárga lapot is kapott. Cirmos csapattársa hamar megunt az egészet, és az árnyékba kucorodott kandurmolni. A tihanyiak jobbszélsőjével viszont, aki egy házi nyúl volt, senki sem tudott lépést tartani.

– Azonnal lefele a pályáról, mit képzeltek, mi ez, állatkert?! – dörgött fel a második féldő közepén egy baljós férfihang. – Te meg, fiam, mit keresel itt, nem megmondtam, hogy bringával nem tekerhetsz át a főúton?! – folytatta a középkorú fickó, aki Máté édesapja volt. – De ha már itt vagy, segíts eltüntetni ezt az állatsereget! Holnap este Kistehén-koncert, építenünk kell a tó mellé a színpadot.

– De apa, ők a barátaim! Addig nem lesz itt semmilyen színpadépítés, amíg le nem játsszák a meccset – ellenkezett a fiú.

– Még hogy a meccset, fiam! Tudnak is az állatok futballozni! Engem láttál volna fénykoromban... Vitt volna a Fradi, csak jött az a fránya sérülés. A színpadnak viszont már ma estére állnia kell, hogy reggel készen várja a művészeket. Úgyhogy hess innen, huss innen, sicc innen, semmirekellő banda!

– Apa, te miért haragszol az állatokra? – hozta zavarba az apját Máté.

– Nem haragszom én, fiam, de amikor gyerekként szerettem volna, egyet se tarthattam. Az állatkertbe meg sosem vitt el senki. Amikor bánatomban megsi-

mogattam a szomszéd pincsijét, az rám morgott. Anyád meg állandóan az egerek miatt nyaggat, amik a fészkerben randalíroznak! Ezek után szerinted?

– Üdvözlöm, Szarvas úr! Ránk gondol? – szaladt oda a pályáról egy szürke rágcsáló. – Egér Elemér vagyok, és imádjuk azt a fészert! Maga meg ne is tagadja, hogy titokban ementálikockákat szokott kiszórni nekünk. A csapdákat pedig, amiket a nejtől kap, egytől egyig kidobja. Ezúton is köszönjük!

– Igaz ez, apa? – csodálkozott el Máté.

– Csak a fele. A csapdákat nem kidobom, elajándékozom. Az ementáli pedig valójában trappista.

– Azta! – lepődött meg most már Elemér is. – Nem is tudtam, hogy szeretem a trappistát.

– Idefigyeljen, Szarvas úr! Lenne egy ajánlatunk – érkezett Mocsi hátán Csiguli. – Ha megengedi, hogy lejátsszuk a hátralevő fél órát, mi utána segítünk magának összerakni a színpadot. Mondjuk, könnyen dumálok, mert ebben nem én leszek a legnagyobb segítsége – kacagta el magát a puhatestű. – De Tevera például – akinek nemrég még a létezésében sem hitt, ha jól emlékszem – kiváló a pakolásban.

– Nekem meg pompás a hallásom! Ha lebetegedne a hangmérnök a koncertre... – jegyezte meg Dini.

– Na, idefigyeljete, zsványok! Harminc percet kaptok, egy tizedmásodperccel se többet! És nincs ám hosszabbítás, értitek? Utána pedig sorakozó a kamionnál pakolni! – közölte szigorúan Szarvas úr, majd elsétált, mintha nem is érdekelné, ami a pályán folyik. De a járműve visszapillantójából kíváncsian figyelte a folytatódó mérkőzést, amely a legutolsó pillanatig döntetlenre állt.

A 90. percben szögletűgást harcolt ki a HÁT csapat. Az egyetlen technikás patájú csatár, Tevera ívelte középre a labdát, ahol érkeztek fejelni a többiek. Igen ám, de egyenként túl kicsik voltak túlgrani az ellenfelet – épp ezért nem várt taktikai elemet dobtak be...

A beívelés előtt a tatu felmászott a leguán hátára, annak a hátára a götte ült, aki bakot tartott a sülnék. Mocsi hátul maradt biztosítani Csigulival, ők az életben nem értek volna fel a támadáshoz. Pá Valér a teljes tollazatát széttárta, hogy elta-
karja a kapus elől a kilátást, a gyógyuló szárnyú denevér a katicával együtt zava-

rórepüléseket végzett. Sünó pedig összegömbölyödve labdának álcázta magát, és gurulni kezdett, hogy ezzel is megossa az ellenfél figyelmét.

Tevera beadását így az állatorony tetején egyensúlyozó Tarantino fejelhette kapura. A labdát ugyan kiszúrták a tüskéi, de annyi levegő még maradt benne, hogy a gólvonalra hulljon. Ott épp kidugta a fejét az üregéből egy ürge, akiről a lyukas laszti a háziállatok kapujába pattant.

– Vau! Vau! Nem wow, nem a gól tetszik ennyire, hanem vau! Nem szabályos, mert az ürgéről pattant! – reklamált a vizsla. – Az ürge kivel van, sporttárs?

– Hu... hú... Hú, de furcsa találat! De az ürge a szabálykönyv szerint a pálya tartozéka – jelentette ki határozottan Bagoly bíró, az uhu. – Kihirdetem: a góllal a HÁT csapat megnyerte az Állatolimpiát!

A háziállatok hazakullogtak a portájukra, az ezüstérem átadását sem várták meg – a vizsla később a postást is megugatta, amikor az kézbesítette neki. A győztesek viszont közös örömtáncsal ünnepeltek! Olimpiai aranyérmüket a Szarvas

úr kamionjának platóján rögtönzött dobogón vették át, majd kezdtek is a pakolást a színpadépítéshez. Azzal is rögvést elkészültek, Szarvas urat lenyűgözte a szorgalmuk.

A helyszínre az állatkert munkatársai csak akkor érkeztek meg, amikor mindenki elvégezte dolgát. Egyszerre öt állatért jöttek. – Szó sem lehet róla, hogy elvigyék a munkatársaimat! Pont ez a tevé segített nekem a legtöbbet – állt ki mellettük Szarvas úr. – A másik négy meg roppant összetartó brigádot alkot, ezt a gőtét most be is engedem a vízbe, mert az lételeme.

– Nézze, Szarvas úr, maga is tudja, hogy ezek az állatok nem maradhatnak itt a Belső-tónál. Az állatkert tulajdonai – mondta az igazgató.

– Megveszem őket, mennyibe kerülnek? – próbálkozott az öreg Szarvas.

– Nem eladók! A vendégeinkkel együtt szeretjük őket – közölte a direktor.

– Tudja, mit? Akkor építek nekik egy edzőtábort a tanyámon, ahová lejárhatnak tréningezni.

– Ki lesz az edzőjük, és mire tréningeznek? Nem értem – kíváncsiskodott a diri.

– Olvassa csak el, itt van a kamionban a The Sün legfrissebb száma. Azt írják, jövőre az olaszországi Csigione rendezi az Állatolimpiát, amelyre a címvédő csapat automatikusan kvótát szerez. Vagyis ezeknek az állatoknak meg kell védeniük a címüket, hogy Csigionében szólhasson nekik a magyar himnusz! Erre pedig fel kell készülniük valahol. Máté, hétfőn kezdjük a munkát, mit szólsz?!

– Kezdjük hát! Remek edzőjük lesz, efelől ne aggódjon, igazgató úr – kacintott a fiú.

– Juhujj! – örvendezett az állatsereg, s még az igazgató hüvelykujja is like-jelet formázott.

– Már elnézést, de közbeszűrnivalóm van... Indulnom kell – szabadkozott Sünó.

– Vár rám Süna, aki bocsánatot kért, és visszafogadott. Nagyon tüske, akarom mondani, büszke rám. Tevera, kérlek, hozz majd létre egy Facepúp-csoportot, ott tudjuk tartani a kapcsolatot az első edzőtáborig! Addig is az ég áldjon titeket – búcsúzkodott a sün, de csak átmenetileg. Majd elsétált az erdő – és Süna – irányába.

Tatáék közben elfoglalták helyüket az utánfutóban. – Készítsünk még egy utánfutót! – javasolta Tevera, miután ő is beszállt, és elkérte Mocsi teknőfonját. – Az

Állatkert így kiposztolhatja, hogy a lakói közül öten is olimpiai bajnokok lettünk! – lelkenedett. Goethe közben álomba szenderült mellette, Le Guen pedig kért egy harapást Tarantino parmezános pizzájából.

– Mi van, étrendet váltasz? – csodálkozott Tata.

– Vegán leszek, Kat Ica tiszteletére – sütötte le a szemét Le Gu.

– Ez a LeGunagyobb elismerés, köszönöm! – kurjantott Kat Ica, akinek a szárnyára Pá Valér épp egy hetedik pöttyöt festett – egy tollal, amit a saját díszes farktollai közül húzott ki. – Kérdemtel! – jegyezte meg. – De most indulnom kell. Jövő héten Anna-bál Füreden. Ki kell pihennem magam, hogy ott a legszebb formában jelenhessek meg. Tele lesz csinos pávanókkal, pávakirálynőt is választanak.

– És veletek mi lesz, ti hova indultok haza? – érdeklődött Dini Mocsinál és Csigulinál.

– Hozzánk jönnek! – vágott közbe Máté. – Ugye apa? Egy teknős meg egy csiga elfér a tanyán.

– Ezt így nem támogatom – közölte szigorú ábrázattal Szarvas úr. – Csak ha Dini Vér is velük jön – fűzte hozzá, amire a denevér egy kicsit meg is hatódott. – Kell valaki, aki összekapkodja este a szúnyogokat, amíg ez a teknős a hátán ezzel a csigával elcammog a kertben.

– Akkor nem bánod? – ölelte meg az apját boldogan Máté. – Dini szívesen lóg majd veled a garázsban!

– Jól van, fiam. Van már abban a garázsban egy régi Zsiguli. Legfeljebb lesz egy még lassabb kocsink is. Egy Mocsiguli – nyugtázta az öreg komoly hangon. Azt, hogy közben félrefordulva elmosolyodott, csak a fejük fölött észrevétlenül tovaszálló Kat Ica látta.

Nokomplettiában

Írta: Veres Tamás
Illusztrálta: Dzvonyár Lili 11.a

Meseország repülőterén nagy zivaj és zsúfoltság fogadta a bejáraton éppen betérő utast.

Bálint, a komondor tátott szájjal lépett be. Szemeiben megcsillantak a váróterem neonlámpáinak fényei. Az ablakon keresztül látta a kifutópályákon álldogáló luxusjáratokat, amelyek sárkányok voltak. A hátukra foteleket szereltek. Bálint reménykedett benne, hogy nem királylányokat töltenek a sárkányokba üzemanyag helyett. A kifutópálya másik sarkában a fapados járatok vesztegeltek. Vagyis boszorkányok a seprűiken. A sárkányok és a boszorkányok között az átlagos utasoknak is megfizethető se nem drága, se nem olcsó repülő szőnyegek vártak utasaikra.

Az utasok között a váróteremben akadtak manók, törpék, királykisasszonyok, szóke hercegek, akikkel mindig veszekedni kellett a reptér személyzetének, mert mindenáron fel akarták vinni az utastérbe a fehér lovaikat. Hogy néz ki egy szóke herceg fehér ló nélkül? A személyzetet manók testesítették, meg akik kedvesen

igazították útba a fáradt utasokat. Hosszú bojtos csíkos sapkát és rendkívül nagy orrot viseltek. A rend fenntartásáért rendőrökutyák feleltek, akik világoskék sapkájukhoz ugyanilyen színű nadrágot és inget hordtak.

Bálint mellett felharsant a hangosbemondó. Annyira megijedt a hirtelen előretörő hangtól, hogy ugrott egy nagyot. Odalépett a pulthoz, ahol a manók vették át a beszállásra készülő utasok iratait. A manó mellkasára egy névtábla volt tűzve, amely büszkén hirdette, hogy itt a János nevű manó dolgozik. Bálint nagyot köszönt neki és átadta a jegyét.

János fel se nézett, csak a repülőjegy érvényességét vizsgálta a szemével.

– Mi az utazásának célja Szivárványhíd bal partjára?

– Egy barátom ott él. Egy ideje nála lakom. Józsi, a kobold. Tetszik ismerni?

János felnézett és visszaadta a jegyet.

– Tizenhatos kapu. Boszi Air járat.

– Elnézést, de én nem fapados járatra foglaltam helyet!

– Sajnos olyan rosszak a légköri viszonyok, hogy ritkítanunk kellett a járatokat!

Ha nem jó a boszorkányjárat, akkor három napot várni kell!

– A légköri viszonyok? Meseországban mindig szép idő van! Itt még az eső is ritkán esik!

János manó nem válaszolt. Átvette a Bálint mögött álló utas, egy tündér iratait és már azok érvényességét vizslatta.

Bálint egy pillanatra elgondolkodott. Egy tündér, aki tud repülni, miért vesz jegyet bármilyen repülő eszközre? Eszébe jutott, hogy esős időben a tündérek szárnyai eláznak és összeragadnak. Ha valóban rossz idő van odakint, a tündér nem repülhet. Biztosan nagyon siet valahová, ha nem várja meg, amíg kisüt a nap. Odaért a tizenhatos kapuhoz, ahol egy lila köpenyt és szintén lila süveget viselő nagy szakállú varázsló kezelte a jegyeket. Meg se nézte őket, csak varázspálcájával rájuk suhintott. Ha a varázspálca zöld fénnel világított, az utas beszállhatott. Ha pirossal és elkezdett szirénázni, akkor az utassal vagy a jegyével valami gond volt, és a rendőrökutyák azonnal ott termettek, hogy kivizsgálják, mi a probléma.

Bálint előtt senki nem állt. Nem szeretett boszorkányseprűn utazni. A boszorkányseprűk látszólag egy vagy kétszemélyes járműnek tűnnek, de a pilótának, vagyis a seprű elején elhelyezkedő boszorkánynak elég megnyomni egy gombot

és a seprűnyél meghosszabbodik. Bálint látott már olyan boszorkányseprűt is, amelyen tizenhét ember ült. Azt se szerette, ahogy hatalmas fülén keresztülsűvít a szél. A boszorkányok híresek voltak arról, hogy mindig gyorsabban közlekednek, mint a megengedett sebesség.

A varázsló rákoppintott a pálcájával Bálint jegyére. A pálca pirosra váltott és éktelen szirénázásba kezdett. Egy rendőrkutya azonnal ott termett és félrehívta Bálintot.

– Ez a jegy nem Boszi, hanem repülő szőnyeg járatra szól!

– Tudom. De a manó a pultnál azt mondta, hogy Boszi járatra kell mennem, mert rosszak a légköri viszonyok! Nézzen nyugodtan utána! A manót Jánosnak hívták a névtáblája szerint.

A rendőrkutya nagyot sóhajtott.

– Itt minden manó névtábláján az áll, hogy János!

– Mindegyiket Jánosnak hívják? Még a lánymanókat is?

– Dehogya! Sok ilyen névtáblája volt a repülőtéren és nem akarták, hogy kárba vesszen. Ezért van minden rendőrkutyán Bodri őrmester névtábla.

– Önt se Bodrinak hívják?

– Engem véletlenül éppen igen, és az őrmester is stimmel. Nem úgy, mint a te jegyed!

– Én csak szeretnék felszállni egy repülő szerkezetre és elutazni Szivárványhídra! – kezdett egyre jobban elkeseredni Bálint.

Bodri őrmester gondterhelten vakarta meg a fejét az egyik hátsó lábával. Bálint a repülőtér várótermének ablakán nézett kifelé és látta, ahogy egyre sötétebb felhők gyülekeznek az égen. Ha így marad, talán el se fognak indulni a repülőjáratok. Neki fontos lenne hazamennie. A nagymamáját látogatta meg, aki a Szivárványhíd jobb oldalán lakik, de az olyan messze van a Szivárványhíd bal oldalától, hogy egy szegény komondor csak repülő alkalmatosságokkal tud odautazni.

– Megpróbálom önt egy teherhordó járatra feltenni!

– Innen indulnak olyanok is?

Bodri őrmester nem válaszolt, csak intett Bálintnak, hogy kövesse. A többi utas mit sem törődött velük. Mindenki azzal volt elfoglalva, hogy az éppen kitörni készülő vihar előtt fel tudjanak szállni. Gyorsan odaértek a teherportához, ahol

Bodri őrmester váltott pár szót a portással, egy medvével. A medve a huszonhármas kapuhoz irányította őket.

– Maradjon itt! Mindjárt jön a járata! – mondta Bodri őrmester és távozott.

Bálint két perce álldogálhatott ott, amikor hatalmas szél kerekedett. Először azt hitte, hogy a vihar készül lecsapni, de gyorsan észrevette, hogy ez nem természetes szél, hanem szárnyak suhogása. Egy óriási griffmadár állt meg előtte, a háta telepakolva mindenféle csomagokkal.

– Te vagy az utas, aki teherjárművel megy Szivárványhíd bal partjára? – kérdezte a griffmadár pilótája, egy törpe, aki zöld sapkát és hosszú, fehér szakállat viselt.

Bálint bólintott és felszállt. Ahogy beleszipantott a levegőbe, vattacukor és csokoládéillatot érzett. Rögtön összefutott a nyál a szájában.

– Édességet viszünk Szivárványhídra! Ha leszálltunk, minden utas megeheti a biztonsági övét!

Bálint először azt hitte, hogy rosszul hall. Megnézte jobban a biztonsági övet és rájött, hogy gumicukorból van. Boldogan dőlt hátra és élvezte az utazást. Mellette repülő szőnyegek, táltos paripák, sárkányok és boszorkányok suhantak el. Igyekeztek minél előbb elkerülni a vihart. A hatalmas méretű, de lomha griffmadár járat elöl mindannyian kitértek.

Tíz perce utazhattak, amikor hirtelen elsötétült az ég és óriási villámlás kíséretében szakadni kezdett az eső.

– Semmit nem látok! Le kell szállnunk! – kiáltotta a törpe.

Bálint nem esett kétségbe. Megkérdezte, segíthet-e valamiben, de a törpe csak annyit mondott, hogy maradjon a helyén. Egy irdatlan magas hegy tetején szálltak le.

– Ez a hegy tegnap még nem volt itt. – jelentette ki határozottan a törpe.

– Egy nap alatt kinőtt a semmiből? – kérdezte Bálint.

– Ez Meseország! Itt minden lehetséges!

Mindketten behúzódtak a griffmadár alá, ahol nem érte őket az eső. Egy óra hosszáig eshetett, utána eltűntek a felhők és kitisztult az ég. A hegy mellett egy nagyon mély szakadék húzódott. A törpe éppen ki akarta adni a parancsot az indulásra, amikor megpillantottak egy szamarat. Turbánt és buggyos nadrágot viselt. Messziről úgy látszott, mintha széles mosolyra lenne nyílván a szája. Egy

kordét tolt maga előtt, amely tele volt földdel. Feltolta a hegy tetejére, kiöntötte és ügyet se vetve a másik három élőlényre, elindult vissza, lefelé a kordéval. Még a griffmadár is tátott csőrrel nézte a nem mindennapi jelenséget.

– Ki volt ez? – kérdezte Bálint.

A törpe széttárta a kezét, jelezve, hogy nem tudja. A turbános alak meghallotta a kérdést és visszafordult.

– Moha Medárd vagyok! Nokomplettia első hegymászó számara!

– Mindig egy kordéval mászol hegyet? – kérdezte Bálint.

– Nem. A kordéval csak összehordok magamnak egy hegyet, amit meg kell mászni. Errefelé nincsenek hegyek. Kénytelen vagyok csinálni egyet. Ez a Nokomplett hegy, amelyen álltok. Ha elég magas lesz, akkor meg fogom mászni.

A törpe éppen fel akarta világosítani Moha Medárdot, hogy mindig megmássza a hegyet, amikor felsétál rajta a kordéjával, de Bálint leintette. Tudta, hogy hiábavaló beszéd lenne.

– Honnan hozod ezt a rengeteg földet?

Moha Medárd lemutatott a szakadék aljára.

– Onnan. Ez eddig lapos terület volt, de ahogy elkezdtem hordani a Nokomplett hegyet, közben kialakult a Nokomplett szakadék is.

– Miért hívod Nokomplettnek őket?

– Mert Nokomplettiában vagytok. Ha van egy kis időtök, megmutatom nektek a városunkat!

– Nekem tovább kell mennem! Tartanom kell a menetidőt!

– Nekem meg nem lesz másik repülőjáratom, ha nem szállok fel a griffmadárra!

Újra koromsötét lett minden. Bálint, a törpe és a griffmadár egymás körvonalait is alig látták. Moha Medárd elővett a nadrágjából egy fáklyát és meggyújtotta.

– Ezért jó a buggyos nadrág. Sok minden belefér!

– Ilyen sötétben nem szállhatunk fel!

– Nincs világítás a repülő szerkezeteden? – kérdezte Bálint.

– Ez egy griffmadár! Hová szerelnék rá lámpákat? Ezért közlekednek a teher szállító járművek csak nappal! A boszorkány seprűjén és a repülő szőnyegen még elfér egy lámpa, de a griffmadarat csak elvakítaná a fény!

A következő pillanatban megint nappali világosság lett.

– Én ezt nem értem. – mondta Bálint.

– Nokomplettiában élek, de én se értem. Pedig itt fordulnak elő fura dolgok. Megint koromsötét lett.

– Maradnunk kell, amíg meg nem szűnik ez a fura jelenség!

Moha Medárd elindult lefelé a fáklyával, a törpepilóta, Bálint és a griffmadár követték. Ahogy a hegy lábához értek, olyan fákat fedeztek fel, amelyeken termés és levelek helyett papírfecnik lógtak.

– Ezek milyen fák? – érdeklődött Bálint.

– Tréfák. Viccek teremnek rajtuk. Leszakítasz egyet, elolvasod és jó kedved lesz.

A törpe levett egy papírt a fáról. Megnézte, de nem nevetett rajta, miután elolvasta.

– Annyira nem lehet jó vicc, ha nem kacagtál. – jegyezte meg Bálint.

– Nem tudom mi áll rajta. Nem tudok olvasni.

Bálint elvette a papírt és hangosan felolvasta. Mindenki nevetett rajta. Még a griffmadár is elmosolyodott, pedig mindenki tudja, hogy ők nagyon komoly lények.

Egy parkba értek, amelynek a másik végén büszkén állt a városháza. Ezt Bálint onnan tudta, hogy rá volt írva az épület homlokzatára, nagy betűkkel, hogy Városháza. A parkban bizarr látvány fogadta őket.

Egy esküvői menet ballagott előttük. A menyasszony egy dán dog volt. Fehérbe öltözve, kézen fogva ballagott a násznép előtt, miközben egy zenét sugárzó hatalmas hangfal kezét szorongatta. Az élmény még furcsább volt, ahogy fél percenként váltotta egymást a nappal és az éjszaka.

– Itt mi folyik?

Bálint a kérdése feltevése után is tátott szájjal nézte a menetet. Moha Medárd készségesen felvilágosította őket.

– A menyasszony Lady Vau. Ő annyira szereti a zenét, hogy feleségül megy hozzá. Ő a zene menyasszonya. Tévedés ne essék! Nem a hangfal lesz a férje, hanem az abból szóló zene.

Bálint és a törpe összenéztek. Tekintetükből ki lehetett olvasni, hogy ebben a városban senki nem normális. A griffmadár is szeretett volna minél előbb eltűnni innen.

Elhaladtak az esküvői menet mellett és beértek a városházára, ahol egy cirmos macska fogadta őket.

– Sziasztok! Csabesz vagyok! Nokomplettia vezetője.

– Te vagy itt a király? – kérdezte a törpe.

– Nevezhettek annak is. Király, vezér, elnök, vezérigazgató, de a Csabeszt szeretem a legjobban.

Az esküvői menet mögött egy csimpánz sétált és gitározott.

– Ő kicsoda?

– Ő Csimpi. Tavaly ő nyerte meg a tehetségkutató műsorunkat, a Nokomplett Faktort. Meg tavalyelőtt és azelőtt is.

– Ekkora tehetség? – nézett a gitáros felé Bálint.

– Nem tudom. Minden évben ő indul egyedül. Szeretett volna megnyerni egy tehetségkutató műsort, én pedig biztosítom neki a lehetőséget. Pedig a zsűri nagyon kemény.

– Kik vannak a zsűriben? – kérdezte Bálint.

– Csak Csimpi. Nagyon szigorú önmagához. Megköveteli a jó szereplést.

– Te intézted el azt is, hogy fél percenként váltakozzon a nappal és az éjszaka? Csabesz a fejét rázta a törpe felé.

– Nem. Éppen azt indultam el kideríteni. Ez a jelenség ma kezdődött. Ha van kedvetek, gyertek velem!

Bálintnak, a törpének és a griffmadárnak ugyan semmi kedve nem volt húzamosabb időt eltölteni Nokomplettiában, de most már hajtotta őket a kíváncsiság.

Nokomplettiát egy hatalmas fal vette körbe, amelynek mindkét oldalán egy állvány volt. Csabesz elmagyarázta, hogy mindig a fal mellett változik először az éjszaka nappallá és a nappal éjszakává. Bálint és társai jobban megfigyelték a jelenséget és valóban úgy volt, ahogy Csabesz mondta. Felmásztak az állványon és a fal másik oldalán lemásztak.

A fal másik oldalán egy bagoly állt egy kapcsoló mellett. Kezében egy homokórát tartott, és amikor lepereregtek rajta a homokszemek, megnyomta a kapcsolót. Ekkor hirtelen éjszaka lett. Miután a megfordított homokórán megint lepereregtek a szemek, megint megnyomta a gombot és nappali világosság árasztotta el Nokomplettiát.

Csabesz megkocogtatta a vállát a háttal álló bagolynak. Az hirtelen megfordult és a kis társaság riadtan hőkölt hátra. A bagolynak óriási szakálla volt! Nagyobb, mint a törpének.

– Ki vagy te? – kérdezte Bálint.

– Réka vagyok!

– De te fiú vagy! A Réka meg lánynév! – jegyezte meg Csabesz.

Réka nagyot sóhajtott.

– Ezt én is tudom! Sajnos a szüleim nem tudták.

– Mit csinálsz itt?

– Kőműves vagyok és kaptam egy megbízást, hogy építsek ide egy falat, ami megvédi Nokomplettiát.

– Egy bagoly, aki kőműves? – hüledezett Bálint.

– Bagoly, Rékának hívják és szakálla van. Az engem már meg se lep, hogy kőműves. – mondta a törpe.

– Én vagyok Nokomplettia vezetője, de nem emlékszem rá, hogy megbízást adtam volna falépítésre.

Réka, a szakállas kőműves bagoly ügyet se vetett Csabesz megjegyzésére.

– Nokomplettiába a falon keresztül nem lehet bejutni, mert befalaztam véletlenül a kaput is. Nagy volt a lelkesedésem. Annyira belejöttem a falazásba. Ez a fal mindentől megvédi Nokomplettiát. Nektek hogy sikerült kijátszanotok a fal bonyolult védelmi rendszerét?

Bálint az állvány felé mutatott.

– Van mellette egy állvány. Mi azon másztunk át. De, ha nem lett volna, akkor is könnyedén átrepültünk volna fölötte a griffmadarunkkal.

Réka a homlokára csapott.

– Elfelejtettem elbontani!

Suhintott egyet a varázspálcájával és az állványzat eltűnt.

– Na, szép! Most kint ragadtunk! – bosszankodott Csabesz.

– Az előbb említettem, hogy van egy griffmadarunk, ami át tud repülni a falon.

Réka! Elmesélnéd, miért váltogatod a nappalt és az éjszakát a városban ennek a kapcsolónak a segítségével?

Réka a homokórára mutatott.

– A többi kőműves bagoly itt hagyott. Elmentek máshová építkezni. Adtak egy homokórát. Azon huszonnégy óránként leperegtek a szemek. Amikor lefolyt az összes, meg kellett nyomnom ezt a gombot. Ugyanis a baglyok szabályozzák a nappal és az éjszaka változásait Meseországban. Sajnos tegnap véletlenül összetörtem azt a homokórát és csak ez a fél perces homokóra maradt nálam. Azóta ehhez igazítom Nokomplettiában az éjszakák és a nappalok változásait.

A griffmadár a szárnyát a fejéhez emelte. Ez már neki is sok volt ostobaságból.

Csabesz levette a kezéről a karóráját és átadta Rékának.

– Mostantól ez mutatja neked az időt! Ehhez igazítsd a nappalok és az éjszakák változásait!

Réka nem győzött neki hálálkodni, mert a sok gombnyomkodástól már fájt az ujjá. Így végre leülhetett pihenni és megborotválkozhatott.

Bálint hátán végigfutott a hideg, amint végignézte, hogy a bagoly nekiáll borotválkozni. Társaival együtt felültek a griffmadár hátára. A griffmadár a Nokomplett hegy tetejére repítette őket. Ott elköszöntek Csabesztől és folytatták útjukat Szivárványhíd partjára.

Bálint megköszönte a fuvart és belépett barátja, Józsi kobold házába. Józsi nagy zöld fülét éppen az arannyal teli üstje fölé lógatta és az aranyát számolta.

– Szia, Józsi!

– Milyen volt Meseország? – kérdezte Józsi. – Biztosan csodálatos. Én még soha nem mozdultam el innen, a szivárvány lábától. Nem tudom, milyen a külvilág. Láttál furcsa élőlényeket?

Bálint bólintott.

– El se tudod képzelni, mennyire furcsákat láttam!

Egy korty mese

Írta: Gaál Zsuzsa

Illusztrálta: Falusi Lola 10.a

Zsanér, a piros sapkás fakopács, éppen belefogott volna a jókora pondróból álló uzsonnájába, amikor a zörgést meghallotta, és rögtön megállapította, hogy nem örül neki. Máskor persze nem akadt volna ki, egy kis zörgés hallatán, de a helyzet úgy állt, hogy Zsanér éppen aludt. A kövér pondróra álmában talált rá, de bekapni már nem volt ideje, mert a zaj fölébresztette.

A zajt egyébként a kökénybokor okozta. Nem csak úgy magától, mert a kökénybokor nem volt egy zajos fajta, viszont ha a széthajtogatott ágai összecsapódtak, az zörgéssel járt, most pedig erről volt szó. Az aprócska egyén ugyanis, aki a bokor alján közlekedett, így csinált magának utat.

Zsanér tehát nem örült különösebben, hogy elszalasztotta azt a jóféle pondrót, de azért nem vágott morcos képet, mert alapjában véve egy udvarias madár volt, így aztán inkább köszönt egyet.

- Helló! - mondta barátságosan - Hát te ki vagy, és mi hozott errefelé?

Az aprócska egyén néhány pillanatig forgatta a fejcskékjét, mire felfedezte Zsanért, az öreg kút kávéján ücsörögve, akkor viszont nyomban válaszolt is neki.

- A nevem Sámli, és vándorúton vagyok.

- Ó! - mondta erre meglepetten Zsanér - Na és miért?

- Úgy érted, miért vagyok vándorúton?

- Úgy értem.

- Azért, mert a papám nem akarja, hogy egy tudatlan, begyöpösödött fejű pocok legyek.

- Vagy úgy! - rikkantott Zsanér örömeiben, hogy kezdte érteni.

- Te most tulajdonképpen, nyekeregtél egyet? - kérdezte erre Sámli.

- Rikkantottam. Sajnos, csak így bírok rikkantani. Ezért is neveztek el Zsanérnak.

- Mert a Zsanérról azt kell tudni, hogy rikkant?

- Azt kell tudni, hogy nyekereg. A bácsikám bejárati ajtajának a zsanérjai például még akkor is nyekeregnek, ha dióolajjal keni őket, vagy akkor is, ha nem azt mondja rájuk, hogy zsanér, hanem azt, hogy ajtótartó pánt.

- Ezt jó lesz megjegyeznem - dünnyögte Sámli. - Sose hittem volna, hogy ennyi mindent illik tudni egy Zsanérról! A papámnak tényleg igaza volt, hogy vándorolni küldött.

- Már tovább is akarsz menni? - kérdezte csalódottan a piros sapkás Zsanér.

- Előbb talán szusszannék egyet a társaságodban!

- Tedd azt!

- Csakhogy ehhez keresnem kellene egy feljáratot, a kút kávéjához. Oda, ahol állsz!

- Nem nagy ügy! Ha belekapaszkodsz a borostyán szárába, a levelein fel bírsz lépkedni idáig!

Úgy is lett. Sámli, a vándorpocok, nagy nyögések közepette fölért a kútkávéra, és belepislogott a vödörbe.

- Hoppá! - mondta meglepetten! - Hát ebből meg hova lett a víz?

- Elfogyott - dünnyögte a fakopács.

- És biztos nincs senki a közelben, aki húzni tudna vele a kútból. - állapította meg Sámli.

– Ha volna is itt olyan, a vödörrel az se menne sokra, ha egyszer a kútban sincs víz!

– Nem mondom! - csapta össze a pracliját Sámli.

– Mondom! - biccentett rá Zsanér.

A pirinyó pocok fölágaskodott, és újra belenézett a vödörbe.

– De ha egyszer a vödörben nincs víz, akkor mégis, mi az a csillogás az alján?

– Ami ott csillog a vödör alján, az nem víz. Hanem egy korty mese. A vödörben mindig van egy korty mese. Figyelj csak! Ez a mese most

Az elszivárgó víz meséje

– Azt mondom, hogy az elszivárgó víz meséje? - kérdezte tágra nyílt szemmel Sámli
- Ez azt jelenti, hogy a kútban, valamikor volt víz?

– Persze, hogy volt! Méghozzá nem is olyan régen. Akkor, amikor repülni tanultam, és az első utam ide vezetett, hogy elkísérjem a barátomat, a legvagányabb apró békát, akit a föld, valaha is a hátán hordott.

– Nahát, Zsanér! Neked egy béka volt a barátod?

– Most is ő a barátom, még akkor is, ha közben messzire került innen. Az egésznek a kalandvágy volt az oka, tudod? Mert Csúzli élt-halt azért, hogy egyszer vízre szállhasson, és körbehajózhassa a világot. Csakhogy a tölgyes szélén, ahol akkoriban éltünk, még csak egy kicsike patak sem volt, csak néhány pocsolya, de azok is inkább eső után. Egyszer aztán, a Déli Szél, amikor arra járt, elmesélte, hogy a szomszéd erdő közepén van egy öreg kút. Öreg is és mély is, de a legfeltűnőbb benne az, hogy szép, nagy víztükörrel rendelkezik. Na! Több se kellett az én barátomnak. Megkeresett engem nyomban, hogy elmondja, volna hol hajókáznia, elkísérném-e? Persze, hogy elkísértem! Még úgy is, hogy tudtam, a kalandvágy, meg a víztükör, az nem elég a hajókázáshoz! Mert a hajókázáshoz hajó is kell! Eltartott az út egy darabig, mert én még nem voltam valami gyakorlott repülő, és Csúzli se tudott olyan nagyokat ugrani, de azért egyszer csak ideértünk. Leültünk a kútkávéra, ahogy most veled, és azon töprengtünk, vajon honnan lesz neki csónakja. Ha nem vagyunk olyan fiatalok, talán kitaláljuk, hogyan is készíthessünk egyet aprócska ágakból, vagy szalmából, így viszont csak ültünk és búslakodtunk,

amíg nem jött arra nagy dérral és dúrral újra a Déli Szél, és nem röpített elénk egy gyönyörű papírhajót! Csuda szép volt az a hajó! Még kéménye is volt, és evezője is, Csúzli pedig nem kérette magát, rögtön beleült, és evezni kezdett. Ahogy a hajócska repült a vízen, még a fák levelei is összeverődtek, úgy tapsoltak örömükben, a látványtól. Evezett Csúzli a kút vizében körbe-körbe, aztán lassan valahogy elment a kedve az egésztől. Láttam rajta. Nem értettem ugyan, hogy mi a gondja, de elmondta ő maga. Az volt a baj, hogy rájött, a kút vizében evezve, nem fogja tudni körbehajózni a világot!

– És te, mit szoltál ehhez? - kérdezte izgatottan, Sámli.

– Nem tudtam mit szólni, hiszen igaza volt, de nem is kellett, hogy bármit is szóljak. Mert a kút vize megsajnálta az én barátomat, és azt mondta, hogy majd ő elviszi magával, a tengerekre.

– Hogyan?! - faggatózott a vándorpocok.

– Úgy, hogy elindult egy földalatti alagúton, a hátán a hajóval meg a hajózóval, és addig megy, míg rá nem talál egy patakra, ami majd továbbviszi magával őket egy folyóba, a folyó meg a tengerre. És így is történt. Csúzli csak ült a hajójában, kiabált nekem, hogy majd küldök neked levelet a tengerekről, Zsanér, és addig integetett az evezőjével, amíg a vízzel együtt, el nem tűnt a föld alá.

– És nem is félt? - kérdezte Sámli.

– Miért félt volna? Mikor a kút vize egyre azt locsogta neki, hogy ne izgulj kicsi Csúzli, csak ringatózz a hajócskában, én vigyázok rád, amíg a tengerhez nem érünk.

– Azért ez a te barátod mégiscsak egy hős, úgy gondolom!

– Én nem tudom eldönteni, hogy hős-e, de hogy jó fej, az biztos. Békában nem sűrűn találni ilyen!

– Na és mi van a levéllel, amit ígért?

– Azt gondolom, talán kéne csinálnom egy postaládát. Ha nincs postaládám, hogy kapnám meg szerinted a levelet?

– Ez fogós kérdés. - felelte rá Sámli, és fölállt, hogy megmozgassa a lábait, közben meg újra belepislogott a vödörbe.

– Hé, hé! - csapta össze a pracliját - Ebben a vödörben mégiscsak van valami, nézzed?! De ha egyszer a mesét már elmondtad, akkor meg mi csillog az alján?

– Egy másik mese. Mondom neked, hogy a vödörben mindig van egy korty mese.

– És ez most milyen mese?

– Ez a mese

A visszhang meséje

– Melyik visszhangé? - kérdezte Sámli.

– Én csak egy visszhangot ismerek. - felelte Zsanér - Azt, amelyik itt lakik, lent. A kút alján.

– Hogy került oda?

– Már akkor ott lakott, amikor a kút még nem is volt kút. Csak egy nagyon mély gödör.

– És most megint az, ugye?

– Nem, nem. Most már nem gödör, hanem egy kiszáradt kút. Mert ami egyszer kút volt, az már nem lehet többé gödör.

– Ez nagyon érdekes! - lelkenézett Sámli - És te, ezt, csak úgy magadtól tudod?

– A visszhangtól tudom. Ő mesélte.

Sámli összeráncolta a homlokát.

– A visszhang, az nem csak azt mondja, amit kiabálnak neki?

– Napközben azt mondja, de esténként mást is mond. Gondolj bele, milyen unalmas lenne neki, ha éjjel-nappal csakis azt ismételné, amit más kiabál?

– Én nem tenném, az egyszer biztos! - közölte a vándorpocok.

– A visszhangnak muszáj, mert hozzátartozik a foglalkozásához.

– Így persze más! - bólogatott Sámli - Na és mit mesélt még neked ez a visszhang?

– Azt, hogy egyszer régen, arra ébredt, hogy hiába próbálkozik azzal, hogy megismételje, amit föntről hall, mert csak bugyborékolni tudott, beszélni nem.

– Ajaj! Ez nyilván torokgyulladást jelentett, ugye? - szörnyülködött a kis pocok.

– Ez vizet jelentett. - javította ki Zsanér - Mert mialatt a visszhang aludt, egy földalatti patakocska addig keresgélt, míg utat nem talált a gödörbe, és elkezdte feltölteni. A vízen keresztül pedig nem lehet beszélni, tudod? A vízen keresztül csak bugyborékolni lehet, de a bugyborékolás az már nem visszhang.

– Ez elég ciki, ugye? - tűnődött Sámli - Mármost az, ha valaki egyszer csak arra ébred, hogy elveszett a hangja! Méghozzá a visszhangja!

– A visszhang azt gondolta akkor, hogy sebjaj!

– Nem azt, hogy ciki?

– Sebjaj gondolt, mondom. Mert úgy vélte, eljött végre az idő, hogy nyugalomba vonuljon.

– De hát nem vonult nyugalomba! Ha most is működik! Mert működik, ugye? - kérdezte izgatottan Sámli.

– Próbáld ki! - javasolta Zsanér.

Sámli a mélység fölé hajolt, és azt mondta: - Szia!

– Szia! - zengett a válasz, a kiszáradt kútból.

– Hű! - álmélkodott a vándorpocok - Ha én is ilyen zengőn bírnám mondani a sziaát, biztos, hogy nem akarnék nyugalomba vonulni.

– A visszhang is kénytelen újra dolgozni, hallhattad! Azt mondta, hogyha nem tenné, hogy válaszol, amikor bugyborékolás nélkül is bír válaszolni, akkor az erdőben, mindenféle csúfságot beszélne róla.

– Például mit? - érdeklődött Sámli.

– Például azt, hogy lusta. Vagy azt, hogy nagyképű. Nagyképű, mert ezt a mélységet biztos nem tartja elegendőnek, és nyilván csak akkor szólalna meg, ha valami mérhetetlenül nagy szakadékba kerülne.

– Én aztán sose beszélnek ilyet róla! Arról, aki ennyire bír zengeni!

– Kösz, Sámli! - mondta erre a visszhang, még az eddiginél is sokkal zengőbben.

A kicsi pocok zavarában majdnem belepottyant a kútba, csak az utolsó pillanatban sikerült, Zsanér segítségével, a vödör szélében megkapaszkodnia. Ahogy megkapaszkodott, éppen belelátott, és meglepődve vette észre az alján a csillogást.

– Te is látod? - kérdezte a piros sapkást.

– Persze, hogy látom.

– Víz, ugye?

– Nem víz. Egy korty mese. Méghozzá

A kút körül keringő szél meséje

– Nahát! - csodálkozott Sámli - Eddig vajon miért nem vettem észre, hogy itt milyen kellemes, langyos szél fúj?! Langyos és illatos! Olyan az illata, mint a gabonamezőknek! Pont olyan!

– A Déli Szél, az nem akármilyen szél! - magyarázta Zsanér. A Déli Szél az nagyon barátságos. Csak akkor fúj, ha úgy gondolja, hogy azzal senkit se zavar.

– És mindig ilyen finom gabonamező illatot hoz?

– Mindenkinek olyan illatot hoz, amilyenre az éppen vágyik, Lakik itt egy medvecsalád, azok azt mesélik, hogy nekik számócaillatot szokott hozni, a mezőn élő ugrifüleseknek pedig karalábé illatot.

– De hát ez biztos nem könnyű feladat!

– A Déli Szél azt mondja, hogy nem kell hozzá más, csak egy kis odafigyelés. Az illatokat jártában-keltében mindig begyűjti, és addig hordozza, míg olyasvalakit nem talál, akinek valamelyikkel örömet szerezhet. Ennyi az egész.

– De a Déli Szél nemcsak illatokat hordoz, igaz? Hiszen pont te mondtad, hogy a víztükörről is Ő szolt Csúzlinak!

– Így igaz! Sőt! Azzal a kedves papírhajóval is ő ajándékozta meg!

– Elmondta, hogy hol találta azt a kishajót?

– Messze innen, hét hegyen túl, egy folyócska partján.

v A hajók nem a folyópartokon szoktak lenni, hanem a folyóban, nem? A papám ezt nekem így mesélte!

– A papádnak igaza volt. Mert a Déli Szél azt mondta, hogy annak a messzi folyócskának a hullámain számtalan papírhajó úszott, csak ez az egy árválkodott a parton.

– Vajon miért? - csodálkozott Sámli.

– A gyerekek, akik a többi hajócskával együtt őt is készítették, azt mondták rá, hogy egy vakarcs. Ő készült el utolsónak, a maradék papírból, és mivel a maradék papír igen kicsike volt, ezért a belőle készült papírhajó is aprócskára sikeredett.

– Na és? - értetlenkedett Sámli - Attól azért még hajó volt, vagy nem?

– Persze, hogy hajó volt. - bólogatott Zsanér - Csakhogy a gyerekek azt mondták, fölösleges vízre tenni, mert úgyse fog látszani a nagyok között.

– Ez nem volt valami szép tőlük. - állapította meg a vándorpocok - Főleg azután, hogy ők, maguk készítették ilyen kicsire.

– Ahogy mondd. Persze volt azért valami jó is ebben a rosszban!

– Vajon mi? - érdeklődött a kis pocok.

– Én inkább úgy kérdezném, hogy vajon ki? Mivelhogy a Déli Szélről van szó! Aki, a hajócska szerencséjére éppen akkor ért oda, és megkérdezte tőle, hogy nem bánná-e, ha keresne neki vizet, meg keresne kapitányt is.

– A hajócska pedig ettől igen boldog lett, ugye?

– Először nem.

– Hogyhogy nem? Egy ilyen remek hír hallatán!

– A helyzet úgy állt, hogy a papírhajó először nem nagyon akart hinni a Déli Szélnek. Azt gondolta, hogy a szél talán becsapja.

– Hogy hihetett ilyet?

– Te se gondoltál volna mást, ha először beígérik neked azt, hogy világot láthatsz a hullámokon utazva, utána meg azt mondják, hogy nem akarnak szégyent vallani azzal, hogy egy ilyen vakarcsot is vízre bocsátanak, a flottával együtt.

A picike pocok erre nem tudott mit mondani, éppen csak hümmögött és dünynyögött valamicskét, Zsanér meg folytatta.

– Eltartott egy ideig, mire a szél meggyőzte a hajócskát, hogy higgyen neki. Elmondta, hogy egy tölgyesben egy kút kávján ott szomorkodik egy pirinyó béka, aki pont ilyen méretű hajóra vágyik, hogy tengerre szállhasson vele. A Déli Szél addig győzködte, míg végül a papírhajó beleegyezett, hogy elhozza őt ide. Óvatosan emelte föl, amikor elindult vele, az út végén pedig legalább olyan óvatosan tette rá a kút vizére, pont Csúzli elé. A folytatást meg már tudod.

– Tudom. - bólogatott csillogó szemmel Sámli - És meg kell mondjam, hogy igen jó folytatásnak tartom.

– Én is annak tartom. - mondta Zsanér - Hiszen miről is van szó? Arról, hogy két aprócska cimbora, egymás segítségével, világot látni indul.

– Jó tudni, hogy egy papírhajó is lehet cimbora! - állapította meg a vándorpocok, aztán óvatosan belekukkantott a vödörbe.

– Szerinted az van az alján, amire gondolok? - kérdezte a fakopáncsot.

– Egy korty mese van az alján. Mégpedig

A kútba tévedt zümmögés meséje

A vándorpocok csuklott egyet, aztán azt kérdezte.

– Hogy micsoda?!

– A kútba tévedt zümmögés meséje - ismételte Zsanér.

– Na igen - bólintott rá Sámli - végtére is miért ne lehetne ez, egy kútba tévedt mese?

– Félreértettél. - tiltakozott Zsanér - Ez nem egy kútba tévedt mese, hanem a kútba tévedt zümmögés meséje. Nem vagy rá kíváncsi?

– Kíváncsi vagyok - mondta az apró pocok, és nekidőlt a vödörnek, mert úgy érezte, ennek a mesének a meghallgatásához szüksége van egy támaszra.

– Az egész akkor kezdődött, amikor egy méhecske, egy bokor tövében észrevett egy gyönyörű, fehér virágot.

– Melyik bokor volt az? - kérdezte, a fejcskáját forgatva Sámli.

– Nem itt van az a bokor, kishaver!

– Hanem hol?

– Hanem a hét hegyen túl.
– Csak nem arról a hét hegyről beszélsz, ahonnan a Déli Szél, a barátod hajóját hozta?
– Arról beszélek.
– Nahát! Ez aztán igazán izgalmas! - lelkesedett Sámli.
– Hát még ha azt is megtudod, hogy az a gyönyörű, fehér virág, egyenesen a szomszédja volt a hajócskának!
– Valóban?!

– Nem mondanám, ha nem úgy lenne!
– Na és az a méhecske a hajót is észrevette?
– Nem hinném, miután a hajónak nem volt illata. A méhecske csak a virágot látta meg, és azt számolgatta, hogy hány csepp mézet is gyűjthet majd róla. Annyira elfoglalta a számolgatás, hogy nem vette észre azt, hogy a Déli szél a papírhajót győzködi. Azért, hogy elhozhassa ide. Hiszen tudod?

– Persze, hogy tudom! Azt is tudom, hogy az a hajó milyen nehezen hagyta magát rábeszélni.
– Nehezen. De végül is pont abban a pillanatban döntött úgy, hogy hallgat a Déli Szélre, amikor a méhecske is eldöntötte, hogy nem számolgat tovább, hanem rárepül a gyönyörű, fehér virágra.
– Zümmögve?
– Naná, hogy zümmögve! Még hozzá jó hangosan zümmögve! Mindig jó hangosan zümmögött, ha ráakadt egy új mézlelő helyre.
– És mi volt a gond azzal a virággal? Mert valami biztos volt!
– Honnan tudod?
– Onnan, hogy igen titokzatos képet vágasz. Az pedig nyilván azt jelenti.
– Az volt a gond, hogy amikor a Déli Szél felkapta a papírhajót, honnan, honnan nem, de előkerült az Északi Szél is, az pedig felkapta a gyönyörű, fehér virágot.
– És el is vitte?
– Különben miért kapta volna fel?
– Ajaj! - szörnyülködött Sámli - Ettől a méhecske biztos szomorú lett!
– A méhecske dühös lett. - helyesbített Zsanér - És azt gondolta, nem hagyja annyiban a dolgot, hanem utána repül az ő gyönyörű virágjának.

– Akkor pedig követnie kellett az Északi Szelet.
 – Csakhogy ő, a Délit követte.
 – Miért?
 – Mert amikor a két szél nekilódult, olyan nagy volt a kavarodás, hogy a méhecske először nem tudta eldönteni, merre is induljon. Aztán viszont észrevette, hogy a Déli Szél hátán ott utazik egy fehér színű valami, amitől azt gondolta, hogy az az ő virágja, így tehát a Déli Szelet követte.
 – Nem lehetett könnyű! - jegyezte meg a kicsi pocok.
 – Nem bizony! Néha ugyan úgy látszott, hogy már majdnem utoléri, mert valami akadály miatt a szélnek lassítania kellett, de aztán újra belehúzott, és a méhecske megint lemaradt. Így folytatódott a száguldás egész addig, amíg a Déli Szél le nem tette a papírhajót Csúzli elé, a kút vizére, és tovább nem robogott.
 – És mit csinált akkor a méhecske?
 – Meglepődött! Nem hitt a szemének! Többször is körbezümmögte a kishajót, hogy biztos legyen benne, ez nem az ő virágja, aztán iszonyú sebességre kapcsolt, és úgy elszáguldott, hogy a zümmögése nem bírta követni.
 – De hát miért száguldott el?
 – Azt gondolta, hogy a virágja még mindig a Déli Szélnél van. Ő pedig mindenáron utol akarta érni.
 – A zümmögése meg itt maradt. Nem hiányzik neki?
 – Biztos hiányzik. És ha egyszer utoléri a Déli Szelet, az majd megmondja, hogy hova jöjjön vissza érte. A zümmögés megvárja.
 Sámli összedörzsölte a pracliját.
 – Jó tudni, ha valaki vár ránk, hogy visszajöjjünk, ugye?
 – Jó, bizony. - felelte Zsanér.
 – Mit gondolsz? Van még a vödörben valami? - kérdezte a vándorpocok.
 – Miért nem nézed meg?
 – Úgy látom, mintha egy korty mese még lenne benne. Csak azt nem tudom, hogy ez melyik mese?
 – Ez

A vödör alján felfénylő csillag meséje

A csillagok, ahogy azt Zsanér már elmesélte, nem voltak soha valami ugribugri népség. Mióta világ a világ, azzal foglalkoznak, hogy bámészkodnak, a bámészkodás pedig remekül elszórakoztatja őket. Miután tökéletesen látnak a sötétben, így semmi se kerüli el a figyelmüket, ami szürkülettől-pirkadatig, a földön történik. A csillagok látják például, amikor Uhuné, B. Emese mindig megvárja, hogy fészke a Hold árnyékába kerüljön, és csak akkor kezd el takarítani. Azt hiszi ugyanis, hogy így nem maradhat tanúja annak, ahogy szanaszét hajigálja a napközben összegyűlt szemetet, ahelyett, hogy az erdőszéli, vadrózsával fedett szeméttelepre vinné azt. Mint ahogy azt is látják, hogy sötétedéskor, a harangvirágok, milyen ügyesen zárják össze a szirmaikat, hogy semmiféle zaj ne zavarhassa az álmukat. Látják, amikor Sün Renáta az almáskertbe indul, és látják azt is, amikor hazatér onnan, a tüskéire tűzött, jóféle almákkal, ami ebédül szolgál majd másnap, a családjának.

Az ugrifüles csemetéket is látják, akik szívük szerint egész éjjel a Holdsütötte réten hancúroznának, ha a mamájuk, még időben ágyba nem parancsolná őket.

A csillagok tehát nem unatkoznak. Mire eljön a hajnal, már el is álmosodnak a rengeteg látnivalótól, ilyenkor aztán nagyokat pislognak, és szívük szerint nyomban aludni is térnének, de addig nem tehetik, míg nem mosták fényesebbre a csillogásukat. Olyasmi ez, mint az alvás előtti fogmosás, főleg azért, mert ehhez is víz kell. A kút vize büszke is volt rá, hogy egy csomó csillag, hajnalonként, az ő vizében mosdott, de persze az összesnek ott sem jutott hely. Volt ugyanis a csillagok közt egy picike, akit a nagyok mindig kiszorítottak, hiába is próbált ügyesen helyezkedni. Egy idő után szegény már szégyellte is magát rendesen, mert ahogy teltek a napok, mosakodás híján egyre jobban fakult a fénye.

Aznap, amikor a kút vize elindult, hogy világgá utaztassa Zsanér aprócska béka-barátját, már éppen azon volt, hogy állócsillag létére útnak ered, valami más vizet keresni, amikor belepillantott a kút karimáján álló vödörbe, aminek az alján észrevette a csillogást.

- Nahát! - csodálkozott el a kicsi csillag - Hogy lehet, hogy ezt a korty vizet én eddig nem vettem észre? Hiszen ez pont elég ahhoz, hogy fényesebbre mossam benne a ragyogásomat!

Mire eljött a hajnal, a kicsi csillag már olyan fényesre mosta a ragyogását, hogy többé igazán nem kellett szégyenkeznie miatta.

Gondot az se jelentett, hogy amiben mosakodott, az nem egy korty víz volt, hanem egy korty mese.

Éspedig:

A színes madártoll meséje

A dolog úgy esett, hogy Karcsi, a mátyásmadár, a szokásosnál több időt kellett, hogy fordítson a tollazata rendezésére, miután a hajnali vihar alaposan megtépázta azt. Karcsival nem sűrűn fordult elő ilyen, de a mostani vihar olyan óvatosan settenkedett be az erdőbe, hogy ő már csak akkor vette észre, amikor az, a tollai közül pont a legszebbet rángatta ki. Mókuska Ármin - a mátyásmadár országos cimborája - iparkodott ugyan Karcsit betuszkolni a saját odujába, de a szépséges tollat már nem bírta az eredeti helyére visszailleszteni. - Mi lenne, ha egy kis nedves anyaggal próbálnám rögzíteni? - töprengett Ármin. Karcsi a fejét rázta. - Reménytelen dolog. Mert ha az megszárad, összetöredezik és lepotyog. Arról nem is szólva, hogy a bőröm meg milyen csúnya piros lesz tőle. Mókuska Ármin már éppen egy újabb ötlettel állt volna elő, mikor az egyik magasabb ágról, egy vékonyka hang ezt kérdezte: - És mi lenne, ha azt a gyönyörű tollat nekem adjátok, hogy kitűzhessem a fejemre, és én lehessenek Préri Madár, az indián főnök? Ármin fölnézett a fára, és meglátta a vékonyka hang tulajdonosát, egy igen apró veréb személyében. Épp nyitotta volna válaszra a száját, de Karcsi megelőzte. - Manapság akkora divatja van az indián történeteknek, hogy én nem tagadom meg a tollat a Préri Madártól. Hadd legyen ő ettől főnök. Az apró veréb még megszólalni sem bírt a boldogságtól. Gyorsan a fejcskéjére tűzte a tollat, és épp nézegetni kezdte magát a kút vizében, mikor a toll hirtelen megbillent, és a vízbe pottyant. Éppen akkor, amikor az elindult földalatti útjára. A toll, még egy darabig forgott a víz keltette örvényben, de aztán a kút aljához símult és ott is maradt. A vödörben pedig nyomban egy új mese csillogása látszott.

Az üreges kő meséje

Az üreges kő a kút kávájának volt a része, és kívülről nem látszott üregesnek. Hogy mégis az, csak akkor derült ki, ha valaki, a kút szélén állva, bekukucskált a perem alá. Onnan nézve viszont úgy tűnt, mintha valami barlang féleség lenne, aminek a felhasználásáról mindenki másképp vélekedett. Egérke Tamara például úgy gondolta, nyáridőben csodás lenne légkondicionált nyaralónak. Mókuska Ármin szerint ennél jobb hűtőtárolót keresve se lehetne találni. Uhu Lajos viszont kijelentette, hogyha létezik tökéletes postaláda, az üreges kő éppen az. Főleg, hogy postaládaként az erdő valamennyi lakója használhatná, aki üzenni szeretne. Végül ebben maradtak, és a lakosság nyomban el is látta a vadiúj postaládát üzenetekkel, amik közül a reklám jellegűek voltak túlsúlyban. Ilyen volt az is, ami arról tájékoztatott, hogy az Odvas Tölgynél megnyílt az Aszaltbogyó Turkáló, ahová minden bogyókedvelő polgárt szeretettel várnak. A turkáló egyébként úgy jött létre, hogy a zöldség piac üzemeltetője, a nem túl ügyes rakodási technikája miatt, rendszeresen összeborogatta az aszaltbogyós ládákat. Miután viszont azokat, ebben az állapotban a piacon már nem lehetett eladni, átkerültek a turkálóba, ahol is a vevők, a kupacból kitúrták a kedvükre valót, és végül mindenki jól járt. Az üregben eleinte akkora volt az üzenő forgalom, hogy Karcsi, a mátyásmadár, napjában többször is végigrepülte az erdőt, és szólt mindenkinek, nézzen utána, nem jött-e üzenete, mert a postalárában alig van már férőhely. Az újdonság elmúltával aztán rendeződött a helyzet, bár az üregben most is volt egy üzenet, de akinek szólt, még nem tudott róla, mert fejecskejét a szárnya alá dugva, mélyen aludt. És nemcsak az üzenetről nem tudott, de arról a korty meséről sem, ami ott csillogott a vödör alján. Ez pedig nem volt más, mint:

A pocakos felhő meséje

A pocakos felhő igen nagyképű felhő volt. Ritkán állt szóba bárkivel is, mert úgy érezte, ő fölötte áll mindenkinek. Amíg a többi felhő folyton iparkodott eljutni oda, ahová a szelek terelgették, a pocakos rendszerint lehorgonyzott valahol, és onnan is csak akkor állt tovább, ha a kedve úgy tartotta. A szelek nem bírtak vele,

mert olyan behemótra hízott, hogy szél legyen a talpán, aki egy ilyet tovább tud hajtani, ha az, nem akarja. A felhő egyébként azért hízott ilyen behemótra, mert a felszálló párákat folyton benyelte, de esze ágában sem volt, hogy azoktól, eső formájában, egy cseppet is visszaszolgáltasson a földre.

– Hogysisne! - förmedt rá azokra a felhőcskékre, akiknek volt merszük hozzá, hogy ezt megkérdézzék tőle. - Na és mire föl adnék oda bármit is, ami az enyém? Mire föl?

A felhőcskék közül a legbátrabb volt az, aki erre válaszolt neki.

– Az a víz, amit pára formájában hordozol, tulajdonképpen nem is a tied.

– Micsoda?! - förmedt rá a pocakos, a legbátrabbra. - Te meg hogy veszed a bátorságot, hogy nekem ilyet mondj?

– Ez nem bátorság kérdése - válaszolta erre a felhőcske. - Hiszen ez az igazság!

– És vajon kitől hallottad Te ezt az igazságot? - dühösködött a behemót.

– Magától, a Déli Széltől - felelte a kicsi felhők legbátrabbika.

– Jól is néznénk ki, ha felhőkörökben, a Déli Szél véleménye szerint működne-nek a dolgok - dohogta a pocakos, és nagy dölyfösen odébb vitorlázott.

Mindig ezt tette, ha azt érezte, hogy nincs igaza. Fogta magát és odébbállt, így aztán az övé lett az utolsó szó, és azt érezte, hogy senki se bír túltenni rajta.

Az erdei kút fölé akkor vitte az útja, amikor annak már apadni kezdett a vize. Nem volt még feltűnő az apadás, de hogy az legyen, csak idő kérdése volt, hiszen már a második nyár telt el úgy, hogy egy csepp eső se hullott.

A pocakos felhő lehorgonyzott a kút fölött, mert úgy érezte, nem tud betelni önmaga látványával.

– Mit is mondhatnék én erre? - ámuldozott - Talán azt, hogy fenséges vagyok! Talán azt!

– Na igen - jegyezte meg a kút mellett álló öreg tölgy - szó se róla, rendesen kikupálódtál!

A pocakos erre igen csak meglepődött.

– Te most hozzám beszélsz? - kérdezte a tölgyet.

– Persze, hogy hozzád! - felelte a tölgy.

– De hát mire föl mondod azt, hogy kikupálódtam? Mire föl, mikor nem is ismersem engem!

– Már hogyan ismernék! Én mindenkit ismerek, aki itt született! Te pedig itt születél.

– Ez képtelenség! - morogta a behemót - Valakivel biztos összekeversz!

– Nem keverlek össze senkivel, hidd el! Mert olyan nyüzüge, véznácska felhőfoslányt azóta se láttam, mint amilyen Te voltál! Ha nincs ez a kút, nem is lett volna belőled semmi! Ha tudni akarod, annak köszönheted az életedet, hogy itt tanyáztál fölötte hetekig, és az ő párájával hizlaltad magad!

Furcsa dolog történt, amikor ezt a tölgy elmesélte. Mert a pocakos felhő egyszerre csak emlékezni kezdett. Emlékezni arra, hogy milyen érzés is volt véznácska és nyüzüge felhőcskének lenni, aki mindig attól fél, hogyha nem jut elég vízpárához, egyszer csak eltűnik, és még egy pirinyó foslány se maradna belőle.

Az öreg tölgy megéreztte, hogy a pocakos felhőben valami megváltozott. Már nem pöffeszkedett a kút fölött, inkább úgy tűnt, mintha be akarná takarni azt, hogy mindentől megóvja.

– Nagy jót tennél vele, ha visszaadnál egy kicsit neki azokból a vízcseppekből, amikkel Téged fölnevelt - mormogta az öreg tölgy, de ő lepődött meg a legjobban attól, hogy a behemót ezt megtette.

Szép, nagy csöppeket potyogtatott a kútba egész addig, míg leapadt a pocakja, és újra egy virgonc, karcsú felhővé nem változott. Attól kezdve mindig iparkodott a patakok, vagy folyók felett meghízni, hogy aztán a vizével táplálhassa a kutat.

A kút vödrében pedig megint megcsillant egy korty mese. Méghozzá:

A mélység őrzőjének meséje

Alighogy a napsugár kicsusszant a vödörből, Zsanérnak máris kipattant a szeme, és úgy döntött, nem árt, ha a vándorpockot is fölébreszti.

– Nehogy már kiderüljön, hogy mára fontos elintézni valói vannak, és majd azért kési le őket, mert én nem keltettem föl, időben.

Ahogy kigondolta, úgy is tett. Csőrével óvatosan odakoppintott Sámli fejcskájára, aztán így szólt:

– Hé! Már azt se mondhatom, hogy olyan késő van, hogy a hasadra süt a nap, mert időközben az is megeledte a has sütögetést, és továbbállt! Itt az ideje a fölkelésnek!

Sámli előbb megdörgölte a szemcskáját, aztán nyújtózott egyet, és azt mondta.

– Kár, hogy nem bírom ropogatni a csontjaimat, mert szerintem, a tökéletes felkeléshez az is hozzá tartozik!

– Nehogy már! - billentette oldalra a fejét a fakopács.

– De bizony! - jelentette ki a vándorpocok - Pont úgy, ahogy a nagypapám csinálja.

– Akkor viszont lehet, hogy ezt a csontropogatást, Te nem örökölted tőle - vélekedett Zsanér.

– Eleinte én is arra gondoltam, de a nagypapám azt mondta, hogy az, nem öröklés, hanem kor kérdése. Szerinte a dolog úgy áll, hogy aki fiatal, az kukoricát ropogat, aki meg öreg, az a csontjait.

– Ezzel is tanultam valamit - biccentett a fakopács, aztán így folytatta - most viszont nem ártana, ha rendbe szednéd magad, utána pedig reggeliznél. Mi a véleményed róla?

– Otthon érzem magam tőle. Akár hiszed, akár nem, de reggelente, a mamám is mindig ezt mondja. De várjunk csak! Ami az evészetet illeti, azzal nincs gond, hiszen a tarisznyámban van még egy pár kukoricapogácsa. Téged is szívesen megkínállak belőle, de inni miből igyak, ha egyszer a kútban nincs víz?

– Elkísérlek a negyedik tölgyhöz - felelte erre Zsanér. - Abban egy mélységesen mély odú van, ha esik az eső, mindig tele lesz vízzel, most is van benne annyi, hogy egy jót igyál belőle. Amúgy meg igen kedves vagy, hogy meg akarsz kínálni a pogácsádból, de most inkább valami energiadúsabb ételre vágyom. Útközben biztos ráakadok néhány dagadt kukacra.

Elindultak tehát, és a fakopács elmesélte a pirinyó pocoknak, hogy az erdőben jó néhány vízzel teli odú van, így aztán az ott lakók, egy darabig még nem kényszerülnek rá, hogy messzebbre vándoroljanak, ha inni akarnak.

– Én magam nem is szívesen hagynám itt hosszabb időre a kutat.

– Nem is. Ha egyszer levelet vársz a barátodtól! - dünnyögte Sámli.

– Őt is várom. Nemcsak a levelét. - jelentette ki Zsanér, aztán hozzátette - Meg még a dolgomat is el kell látnom. Amivel megbíztak.

– Nahát! - csapta össze a pracliját Sámli - Neked itt dolgod is van? Milyen dolgod?

– Én vagyok a mélység őrzője.

– Azta! - lepődött meg Sámli, de nagyon. - Na és ki bízott meg vele?

– A visszhang - közölte Zsanér. - Ő mondta, hogyha én úgyis folyton azt figyelem, hogy mi történik odalent, mert már annyira szeretném, hogy Csúzli visszaérkezése történjen, akkor ő, ezennel, kinevez engem, a mélység őrzőjének.

– Örökre? - kíváncsiskodott Sámli.

– Nem örökre. Csak arra az időre, amíg a kútban mélység van, víz helyett. Sámli kihúzta magát.

– Akkor legalább majd elmesélhetem fűnek, fának, kerek e nagyvilágon, hogy olyan valakivel cimboráskodhattam, aki maga volt a mélység őrzője!

– Nem is tudom - töprengett el a dolgon a fakopács. - Talán a kerek e nagyvilág el se hiszi majd ezt rólam! Talán úgy gondolják, hogy nagyképűsködök!

– Nem hinném. - rázta meg a fejcskékjét a vándorpocok - Mert én még azt is el fogom mesélni a kerek e nagyvilágnak, hogy Téged, egyenesen a visszhang nevezett ki erre a posztra! Szerinted ki az, aki a visszhangról azt feltételezi, hogy azért adta Neked a mélység őrzőjének a címét, mert kedveli a nagyképű alakokat?

Zsanér elgondolkozott egy kicsit, aztán így felelt:

– Ezt talán valóban nem gondolná senki a visszhangról. De most már jó lenne iparkodnunk vissza, a kúthoz, mert mielőtt elindultunk, úgy láttam, hogy a vödörben ott csillog egy korty mese.

– Valóban? - kérdezett izgatottan Sámli. - Na és milyen mese?

A messzi vizek meséje

Zsanér nem tévedett. Mire Sámlival a kúthoz visszaértek, már mindketten látták a vödör alján, a mese csillogását.

Ez a mese egy kicsivel másabb volt a többinél, mégpedig azért, mert mindig közelebbről és közelebbről hallatszott.

Eleinte nem is lehetett tisztán érteni, biztos a távolság miatt, így aztán Zsanér és Sámli, a hiányzó részeket, megpróbálta hozzágondolni.

Azt biztosra vették, hogy a mesében egy utazóról volt szó, aki izgatottan, és boldogan vágott neki a világnak, aztán ahogy múlt az idő, a kedve lassan elszállt, szomorú lett és mogorva.

– Biztos azért, mert elfáradt az utazásban - vélekedett Sámli. - Aki elfárad, annak valahogy, a kedve is elromlik.

– Ez igaz. - helyeselte Zsanér - De én nem hallottam azt, hogy elfáradt volna. Te igen?

– Hallani én se hallottam, de nem tudom, mi másról szomorodna el valaki, ha kedvére utazhat!

– Attól, hogy rájött, pont azt nem találja a világban, ami számára a legfontosabb - hangzott most már egyre tisztábban a messzi vizek meséje.

– Ezek szerint azért indult útnak, mert elvesztett valamit? - találgatta Sámli.

– Nagyon reméli, hogy nem vesztette el, egyszerűen csak otthon hagyta. És ami otthon maradt, azt nem a világban kell keresni - hangzott a válasz.

– Érdekes! - csodálkozott Sámli - És vajon nem jutott eszébe ennek az utazónak, hogy hazamenjen megkeresni, amit otthon hagyott?

– Eszébe jutott! És nemsokára meg is érkezik!

A cimborák összenéztek. Sámli már éppen azt mondta volna, hogy olyan ez, mint valami találós kérdés, mikor meghallották a visszhangot.

– Itt az idő, hogy elbúcsúzzak - kezdte a visszhang - és végleg nyugalomba vonuljak.

Zsanér meglepődött.

– De hát én úgy gondoltam, hogy amíg a kútban csak mélység van, víz helyett, addig Te nem vonulsz nyugalomba!

– Csakhogy közeleg a víz! Érzem a dübörgéséből, ami megrezegteti a kút falát. Ha figyelsz, Te is hamarosan meghallhatod!

És Zsanér, valóban meghallotta. Először olyan volt, mint amikor messziről, de nagyon erősen elkezd fújni a szél, aztán valahogy megváltozott a hang. Csobogássá szelídült.

– Hé! - kiabálta izgatottan a vándorpocok - Te is látod azt, amit én? Látod a kút alján a vizet?

Zsanér annyira meg volt döbbenve, hogy megszólalni se bírt, csak bámult lefelé. Azt se vette észre, hogy már nem kettesben vannak. Karsci ugyanis, a mátyásdár, aki a közelben járt, szintén meghallotta a messzi vizek meséjét, és akit csak elért az erdőlakók közül, mindenkit riasztott.

– Gyertek a kúthoz! - kiabálta - Gyertek valahányan köszönteni a vizet, ami visszajött!

Mire a víz magasabbra emelkedett, a kút kávján már ott ácsorgott Mókuska Ármin, meg egy egész verébhad, a víz felett tündöklő színű pillangók lebegtek, a kút mellett pedig Borz doktor várta, az asszisztensével, hogy mikor engedheti le a vödröt. Egy méhecske is előkerült, aki nemrég jött rá, hogy izgalmában, amíg a Déli Szél hátán utazó, fehér papírcsónakot virágnak nézte, ennél a kútnál hagyta el a zümmögését, amire most végre rátalált.

Zsanér persze az egész nyüzsgésből semmit se vett észre. Csakis azt figyelte, hogy vajon a víz, visszahozza-e a barátját, és amikor végül az aprócska, fehér csónak feltűnt, már olyat rikkantott, hogy annak hallatán mindenki felkapta a fejét.

Főleg azért, mert ahogy erről már szó esett, Zsanér rikkantása pont olyan volt, mint egy ajtópánt nyekergése.

Sámli már alig bírta magával, hogy mielőbb megismerhesse Csúzlit, de azért udvariasan kívárta, míg Csúzli, az egyik kő mellé kormányozza a csónakját, aztán kiszáll belőle, és néhány ügyes ugrással fönt teremjen a kút kávján, ott pedig lecsüccsen Zsanér mellé.

– Mikor kaptad meg a levelemet? - kérdezte a fakopácsot.

– Te levelet írtál nekem? - csodálkozott Zsanér.

– Persze, hogy írtam, ha egyszer megígértem - felelte a kisbéka.

– Zsanér azt hitte - szólt bele a vándorpocok - hogy azért nem írsz, mert neki nincs postaládája.

– Pedig én írtam.

– Nem lehet, hogy a levél ott van, abban az üreges kőben, csak Te, erre nem gondoltál? - fordult Zsanérhoz a pirinyó pocok.

– Megnézem - mondta a fakopács, és a kút fölé szállt, ahonnan belelátott az üregbe. - Tényleg van ott valami - közölte, a csőrével pedig kihúzta a levelet.

– Elolvasod, vagy elmondjam, mi áll benne? - kérdezte Csúzli.

– Mondd el! Az izgalom mindig belezavar az olvasási képességembe!

– Az van benne, hogy ha magányos vagy, akkor fölösleges utazgatnod, mert semmit se fogsz szépnek látni.

– És Te magányos vagy? - értetlenkedett Sámli.

– Már nem. - rázta meg a fejét a kisbéka - De amíg utazgattam, az voltam. Azért, mert itthon hagytam azt, aki a legfontosabb nekem. A barátomat.

Zsanér behunyta a szemét, és remélte, hogy aprócska szíve nem fog kiugrani a helyéből, ennek hallatán.

– Hű, Csúzli! - lelkendezett a vándorpocok - Ezek szerint rólad szólt a messzi vizek meséje! Te voltál az utazó, aki valami fontosat itthon felejtett, és attól hagyta el a kedve, a világtájak közben!

– Én voltam az. És Te, tulajdonképpen ki vagy?

– Sámli. A vándorpocok. Erre vezetett az utam, itt megpihentem, és nehezemre esett volna tovább mennem addig, amíg a vödörben akadt még egy korty mese.

– Megértelek. - jelentette ki a kisbéka - Én is rajongok a mesékért. De nézzétek csak! Hogy mi minden van a vízen, a csónakomon kívül!

Erre már Zsanér is fölfigyelt. Ott egy fűzfa ágacska! Meg egy olyan falevél, amilyet a pillangók szoktak használni, napozó tutajnak! És egy gyönyörű kék toll is ott van! - A falevél tutajon kívül a másik kettőt gyorsan ki kell horgászni! - vélekedett Zsanér, de ezt jóformán még ki se mondta, mikor Csúzli már be is ugrott a kútba és megkezdte a mentő akciót. Először az ágacskával úszott Mókuska Ármin irányába, mivel emlékezett rá, Ármin milyen nagyon vágyott arra, hogy a kút mellett egy fűzfa is álljon. Zsanér és Karcsi a kisbéka fölé repültek, két oldalról a csőrükbe vették az ágat, és amint a vízből kiemelték, lepottyantották szépen az izgatottan toporgó Ármin elé. A kék tollat maga az eredeti tulajdonos emelte ki a kútból és a kis verébhez vitte. - Tessék Préri Madár! Tűzd magadra!- mondta és örömét lelte a látványban, ahogy a kicsi verebcske addig igazgatta azt a fejcskáján, míg a toll nem állt peckesen. A falevél tutajjal nem volt teendő, a gyönyörű lepkék közül már jó páran napoztak rajta. Mikor Csúzli újra Zsanér mellett ült a kút kávján, Borz doktor végre leengedte a vödröt, hogy vizet húzzon vele. Sámli búcsúzkodott, de mielőtt tovább indult volna, csak úgy megszokásból, vetett még egy pillantást a vödörbe, de kérdezni már nem Kérdezett semmit. A fodorzó apró hullámokból maga is rájött, hogy a vödörben már nincs több mese. Nekivágott tehát a vándorútnak. Ahol az ösvény elkanyarodott, onnan azért még egyszer visszanezett, hogy emlékeibe jól belevesse az Utazó és a Mélység Őrzőjének képét, de azokat már nem látta. Helyettük a két cimborát látta.

A csepptündérek

Írta: Tarcsai Szabó Tibor
Illusztrálta: Földi Rebeka 10.a

Milinkó és a hajnal

Milinkó a tenger partján üldögélt, és elgondolkodva bámulta a messzeséget. Szerette ezeket a meghitt hajnali órákat. A víz fölött gomolygó pára a végtelenség megfoghatatlan érzését keltette benne, s ő csak ült, és figyelte a zajokat.

Vén mesemondó halk mormolását hallotta. Sejtelmes és borzongató, aggodó és megnyugtató szavakat. Történeteket a múltból. Szerelmet és féltést, nevetést és könnyeket. Csatak elhaló hörgését és kisdedjüket ringató anyák szelíd altatóját. Titokzatos mesék foszlányai susogtak a nádas fölött, nomád ősöket idéző rigmusok hangja buggyant elő a víz gyűrűi közül. A távolból fényes kürtök rikoltották a hajdani dicsőségek büszke hírét.

Milinkó elmerengett. Tudta, hogy mindez csak a tenger meséje. A nagy víz ezekkel a legendákkal jutalmazza azokat, akik e korai órában társául szegődnek.

Ám mindez csak addig tart, amíg újra fel nem kel a nap. Akkor minden nesz, dallam és szó visszaváltozik azzá, amit az emberi érzékek titokzatos történetekké nemesítettek. Az ősi mesék foszlányai helyett szél susog a nádasban, a víz felszínén fodrozódó gyűrűket halak háta borzolja végig, és a fényes kürtök rikoltozása sirályok távolról hangzó ébresztőjévé változik.

Amint átdereng a köd szemcséin a pirkadat, a szép mesének vége. Igaz, elkezdődik valami más, egy másik varázslat: az életé.

Milinkó szeretettel simította végig a tenger szelíden fodrozódó hátát.

Hirtelen megdermedt. Tenyerében néhány vízcsepp csillant meg, s az egyikben - alig hitt a szemének -, egy gyönyörű, apró leányka üldögélt! Hosszú haja kékes fényben omlott fidres-fodros ruhájára.

- Hát te meg ki vagy? - kérdezte csodálkozva Milinkó. Sokféle furcsa szerzettel összehozta már a sors, de ilyet még ő sem látott.

- Csepptündér vagyok - válaszolta a leány.

- Milyen kicsi és kedves! - nézegette a csepplibben üldögélő leányt Milinkó.

A csepptündér elnevette magát- Ráhibáztál! Éppen ez a nevem: Kicsikedves.

- És hogy kerültél ide? Mert itt még sosem láttam... csepptündért!

- Messziről származom - komorodott el Kicsikedves -, nagyon messziről... Az ősi történet szerint élt egy tündérlány valaha régen, aki beleszeretett egy egyszerű emberfiába. A rátarti tündérszülők azonban eltiltották őket egymástól, s szegény lány végül belehalt a szomorúságba. A monda szerint az ő keserű könnyeiből születtünk mi, a csepptündérek. Azóta mind egy-egy vízcseplibben élünk, melyet nem is hagyhatunk el soha. Egész életünket abban az egy csepplibben éljük le!

- Nahát! - ámuldozott Milinkó. - És hogyan kerültél ide?

- Egy sirály csőrében. Menekülnöm kellett, mert az életemre törtek... De most már engedj el! - szólt a királylányra a csepptündér. - Engedj vissza a vízbe!

- Miért?

- Mert hamarosan felkel a nap, és veszélyt hozhat rám. Nappal a nádasban alszom, ott senki sem talál rám.

Milinkó óvatosan a vízbe merítette a kezét. A kis csepptündér vidáman intgetve merült bele a habokba, s a következő pillanatban már el is tűnt a mélyben.

Csécsepp királykisasszony

Csobánc királyfi kitartóan kapaszkodott a palota legmagasabb tornya felé. Bár alig volt még öt éves, fejlett csepptündéreket meghazudtoló módon lovagolta meg az alig érezhető, apró hullámokat. Amikor elfáradt, kifulladásra belekapaszkodott a kiálló kövekbe, ám alig szusszant néhányat, már ment is tovább.

Valahol a lelke mélyén büszkeséget érzett. Azt hiszik róla, hogy ő még csak egy apró, pici csepptündér, de lám, milyen ügyesen halad egyre feljebb és feljebb! Még néhány hullám, és már fenn is lesz a palota legmagasabb bástyáján. Ha apa ezt látná! Bár lehet, hogy inkább dühös lenne. Vízfej király ugyanis szigorúan meghagyta fiának, merre kószálhat a palotában.

– Nekünk, csepptündéreknek nagyon kell vigyáznunk! – oktatta a kis királyfit.
– Elég egy apró figyelmetlenség, s egy váratlan hullám már el is sodort bennünket! A víz az élőhelyünk és a barátunk, de istenünk is egyben! Ezért aztán figyelniünk kell minden apró mozdulatára! Tudnunk kell, ha rosszkedvű, ha mérges, ha csalfa, ha haragszik! Olyankor kiszámíthatatlan. Ne feledd, mi nagyon aprók és sérülékenyek vagyunk. Hiszen mindannyian be vagyunk zárva egy vízcseppbe, s csak arra mehetünk, amerre a tenger akarata sodor. Különösen nagy a veszély a sziklák, kövek vagy a palota falai mentén! Bármikor előbukkanhat egy örvény a semmiből, s akkor már nem te irányítod a sorsodat! Ha magával ragad egy hullám, talán sohasem tudsz visszatérni többé! De ha óvatos vagy, ha figyeled a víz rezdüléseit, ha megérzed hangulatát, akkor nem kerülhetsz bajba! Idővel te is megtanulod majd, hogyan kell használni az erejét, miként kell a hullámok hátán lovagolni, hogy oda juss, ahova szeretnél... De addig légy elővigyázatos!

– Én már kiismertem a vizet! – gondolta büszkén a kis királyfi. – Hiszen még néhány pillanat, és fent vagyok a bástyán! – Fürgén ráhuppant egy felfelé kanyarodó vízszugárra, s nagyot nevetett. – Hurrá! Mindjárt ott vagyok!

– Csobánc! – hallotta valahonnan mélyről a dajka hangját. – Merre kószálsz?

Mióta édesanyja meghalt, jószerivel a dajka nevelte. Sokszor gyűlt meg a baja az akaratos fiúval, aki megszökött előle, amikor csak tudott. A kis királyfi most sem hederített nevelőjére. Éppen egy mellette elhaladó hullámot figyelt, ami hatalmas sebességgel iramodott az áhított torony felé.

– Gyerünk! - lökte el magát Csobánc az addig meglovagolt vízszugárról, és az óriási hullám hátába kapaszkodott.

A víz megvadult cápaként rontott a torony irányába. A palota falához érve keményen a kőnek ütközött, majd visszapattant, és remegő testtel távolodni kezdett a bástyától. Csobánc megrettenve kapaszkodott a hullám tarajába, és dermedten látta, hogy a palota és annak harminc tornya egyre kisebb és kisebb lesz, míg végül eltűnik a víz tömör, megszilárdulni látszó tömbje mögött. Rémséggel ellökte magát a megbokrosodott hullámtól, de az már nem engedte el többé. Magába szívta a királyfi apró vízcseppjét, és megállíthatatlanul robogott a végtelen tengerben tovább...

Vízfej király nagyot sóhajtott. Az emlékek nem hagyták szabadulni. Összeszorult szívvel gondolt vissza arra, hogyan keresték a kis királyfit heteken keresztül az egész országban, sziklák, kövek és buckák alatt, vízinövények buja labirintusának útvesztőiben. Ám nem találták sehol.

Sok-sok év telt el már Csobánc eltűnése óta. A király azóta minden szeretetével második gyermekét, Csélcsepp királykisasszonyt kereste, aki szinte észrevétlenül serdült fel gyönyörű, ifjú lánnyá.

S most, hosszú idő óta először, Vízfej király végre boldognak érezte magát.

– Eljött a nagy nap! - ujjongott. - Ma férjet talál magának az én válogatos leányom!

– Uram! - perdült elé a ceremóniamester. - A kérők készen állnak!

– Nagyszerű! Akkor gyerünk a díszterembe!

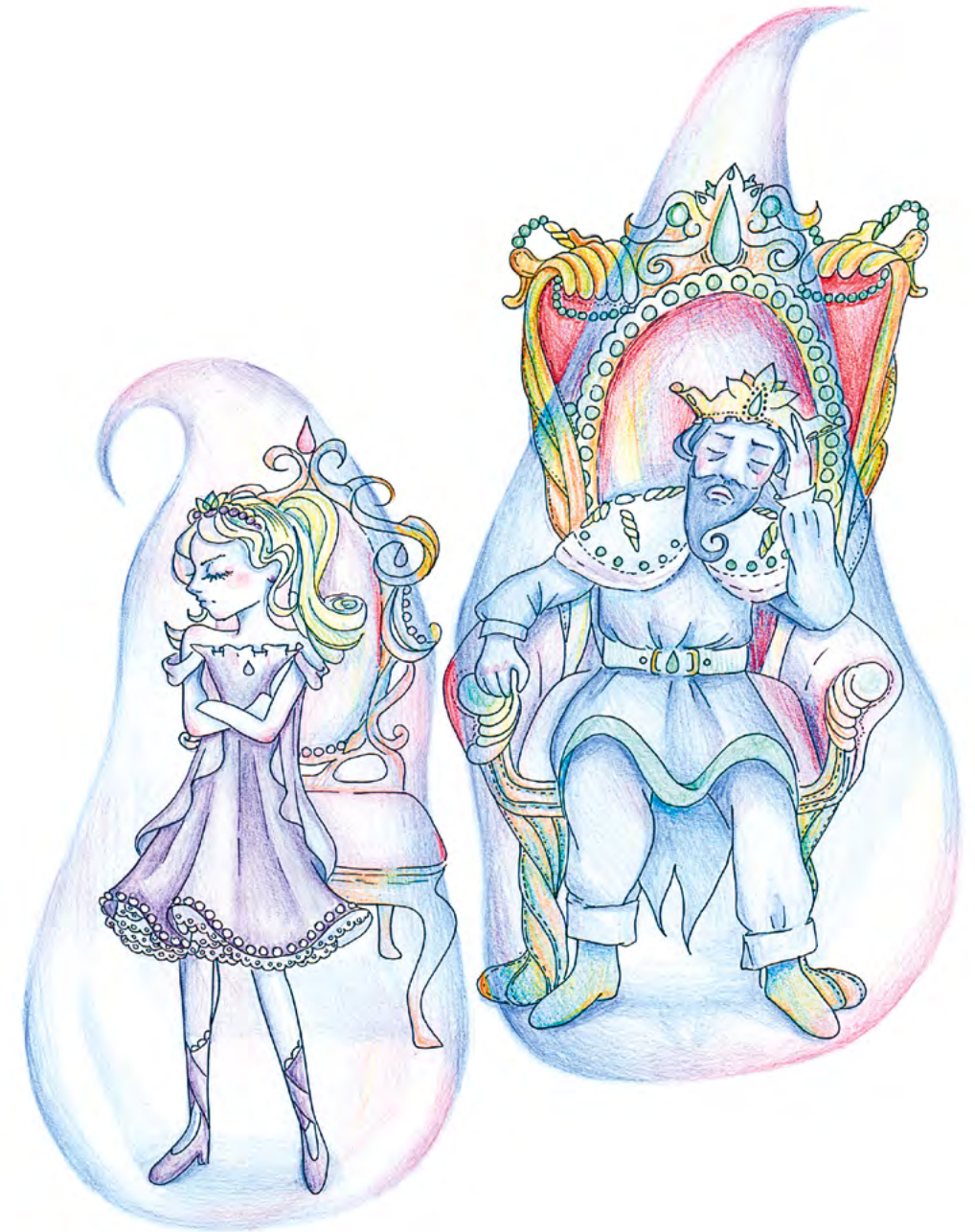
Vízfej király felpattant a palota termeit át- meg átszövő szelíd hullámok egyikére, és méltóságteljesen beúszott a szomszéd helyiségbe.

A trón körül egymás vízcseppjét lökdösve toporgott az udvar apraja-nagyja. Csépcsepp királykisasszony egy díszes székben üldögélve várakozott.

– A király! - jelentette be ünnepélyesen a ceremóniamester.

Az alattvalók térdet és fejet hajtottak vízcseppjeikben. Vízfej a trónhoz úszott, és helyet foglalt leánya mellett. Ünnepélyes arccal az udvar népe felé fordult.

– Nagy nap ez a mai! Leányom, Csélcsepp királykisasszony férjet választ magának! Sok kérő érkezett már eddig is a palotába, de lányom egyiket sem találta méltónak arra, hogy vízcseppjeiket egybekössék.

A király elhallgatott. Nem titkolt rosszállással emlékezett arra, ahogy Csélcsepp játszadozott a derék ifjak seregével.

– Ezért szétkürtöltük a világban, hogy a mai napon ide várunk mindenkit, aki leányom kezét szeretné elnyerni. Ifjút és öreget, gazdagot és szegényt. Csak egy dolog számít: nyerje el lányom bizalmát és szerelmét!

A ceremóniamester előrelépett. Vízceppjét piros és sárga szalagok díszítették, a Vízfej-királyság nemzeti színei.

– Tisztelt király uram, kedves Csélcsepp királykisasszony! Tizenhárom kérő érkezett hozzánk közeli és messzi városokból...

– Királyfi van köztük? - vágott közbe a királyné.

– Van... - hebegte döbbenten a ceremóniamester. - De úgy tudom, a kérőknek nem kell feltétlenül királyi származásúaknak lenniük!

– Meggondoltam magam! - vont a vállát Csélcsepp. - Csak nem fogok holmi szerencsétlen bugrishoz hozzámenni! Nekem királyfi kell!

– De lányom! - ráncolta össze szemöldökét a király. - Nem zavarhatjuk el a sok kérőt, akiket idecsődítettünk! Miért nem szóltál előbb, hogy...

– Nem érdekel! - toppantott akaratosan a királyné. - Nekem királyfi kell! - Felpattant székéből, és türelmetlenül a ceremóniamesterre kiáltott. - Hallottad? Hívd az első királyfit! Most!

– Hány királyfi van a kérők között? - sóhajtott megadóan Vízfej király.

– Hát... egy... vagyis...

– Jöjjön!

Egy hosszú, sárga köpenybe bugyolált vízi törpe úszott lassan a trón elé. Meghajolt Csélcsepp előtt, és elfogódottan megköszönte a torkát.

– Kedves királykisasszony, egy szerény ajándékkal kedveskednék Önnek. Egy szép verssel. Én ugyanis költő vagyok... Ezért aztán verseket írok... A költők ugyanis verseket ötlenek ki, amiket aztán...

– Tudjuk, mit csinálnak a költők - szakította félbe jóindulatúan Vízfej -, úgy-hogy nyugodtan folytathatod...

– Természetesen... - pislogott zavartan a törpe királyfi. - Szóval a vers... a költemény... Kérem, hallgassa meg, amit a tiszteletére írtam. A vers címe, az Ön gyönyörűségének felhasználásával: Cseppen a csepp.

Réveteg boldogsággal a királyné szemébe nézett, és szavalni kezdett.

Cseppen a csepp,
fortyog a forty,
szeppen a szepp és
hortyog a horty.

Hökken a hökk,
billeg a bill,
szökken a szökk és
pilled a pill.

Pottyán a potty,
fullad a full,
szottyán a szotty és
gyullad a gyull.

– Egy pillanat! - szólt közbe Vízfej király méltatlankodva. - Mi a ménkű ez?

– Egy vers, uram-királyom! - hajtotta meg a fejét a törpe. - Amit Csélcsepp királykisasszony tiszteletére írtam!

– Vers? Ez a badarság? - rázta a fejét a király. Vízceppje nőni kezdett a visszafojtott méregtől. - Nézd, királyfi! Nem akarlak megbántani, de jobb lesz, ha eltakarodsz innen, amíg jó kedvemben vagyok!

– De uram! - hebegett a versmondó. - Még csak most jönnek a legszebb részek tele alliterációval! Kérem, hallgassa meg! - és az engedélyt meg sem várva, sietve hozzáfogott a folytatáshoz.

Döccen a döcc,
roppan a ropp,
pöccen a pöcc és
koppan a kopp.

– Elég! - üvöltött fel Vízfej király. - Vigyétek ki innen ezt a vízjankót vagy magam rúgom ki!

Az örök fürgén megragadták a verselő törpekirályfit, és egy határozott mozdulattal kiúszatták az ajtón.

– Mi az az alli...gátor...ció? - nyafogott Csélcsepp királykisasszony.

Vízfej király nagyot fújtatott dühében. - Alli-terá-ció! Legalább annyi hasznod legyen ebből a verscsúfolmányból, hogy megtanulod! Azt hívjuk alliterációnak, amikor az egymást követő szavak ugyanazzal a betűvel kezdődnek.

– Mint az, hogy „koppan a kopp”?

– Nem! - csattant fel a király. - Hát egymást követi talán a két k-betűs szó? Dehogy! Hiszen ott köztük van az, hogy „a”! Koppan „a” kopp! Ez a tehetségtelen vízjankó még alliterálni sem tud rendesen! De hagyjuk ezt! Térjünk vissza a lánykérésre! Több kérő nincs?

A ceremóniamester zavartan hebegni kezdett. - Hát... nincs... illetve van, de... nem olyan... vagyis hogy...

– Ha van, akkor jöjjön!

A ceremóniamester megadóan felsóhajtott, és intett az öröknek.

A szétnyíló ajtó szárnyai között egy zöld, békaszerű szerzet úszott be. Fejét egy hatalmas vízcsepp vette körül, hátsó lába helyén hosszú uszony billegett. Zöld csíkos palást ringatózott a hátán, ami lágyan követte a trón elé sikló királyfi foltos testét.

Csélcsepp királylány elborzadva kapta a szája elé a kezét.

– Üdvözöllek szép királylány - hajolt meg a furcsa szerzet. Fejét, a vízcsepp alatt arany korona ékesítette. - Froglan királyfi vagyok egy hatalmas, távoli birodalomból, amelyről még bizonyára sosem hallottál. Azért jöttem el hozzád oly messziről, hogy tisztelettel megkérjem a kezéd.

– Nem! - sikoltott kétségbeesetten Csélcsepp. - Nem akarok hozzád menni!

Froglan királyfi szeme elsötétült. - Miért nem? Hiszen még nem is ismeresz!

– Mert... mert... én egy csepptündér felesége akarok lenni! Nem egy ilyen... békáé!

A királyfi kihúzta magát.

– Én nem vagyok béka! De ha neked csepptündér kell, akkor nekem itt tényleg nincs keresni valóm! - Büszkén végignézett az udvar népén, majd méltóságteljesen elúszott a díszterem oszlopai között.

Vízfej király nagyot sóhajtott.

– Lányom! Hogy gondolod azt, hogy csepptündér legyen a férjed?

– Hogy, hogy! - fortyant föl Cseppendél, aki újra megtalálta igazi hangját. - Úgy ahogy mondom! Csepptündér legyen! És királyfi!

A ceremóniamester kétségbeesetten csapta össze a kezét. Vízcseppjének burka remegett, mint a kocsonya.

– Kedves királykisasszony! Mindössze két olyan ország van, amelyben csepptündérek élnek: a miénk, és Cseppendél királyé. Neki pedig nincsen fia, csak lánya! Lehetetlen, amit kérsz!

– Döntened kell - bólintott Vízfej király. - Ha királyfit akarsz, akkor az nem lehet csepptündér. Ha pedig magadfajtat szeretnél férjedül, amit természetesen megérték, akkor el kell fogadnod egy szerényebb származású ifjút. És miért ne tennéd? Itt állnak a derék csepptündérek az ajtó előtt, és csak arra várnak, hogy válassz közülük!

– Nem, nem és nem! - toporzékolt Csélcsepp. - Nekem egy igazi csepptündér királyfi kell! Senki más! - és dülva-fülva kirohant a teremből.

Kicsikedves

Cseppendél büszkén nézett végig birodalmán.

– Az egyetlen valamire való víz alatti ország! - gondolta elégedett mosollyal. - Na jó, nem az egyetlen - javította ki magát -, Vízfej király birodalma éppolyan gazdag. De mit ér gazdagság és hatalom, a lélek nyugalma nélkül! Mióta a kis trónörökös, Csobáncot elsodorta a hullám - mikor is volt az? több, mint tíz éve már! -, Vízfej király nem találja a boldogságát. Minden szeretetét leányára, Csélcsepp királykisasszonyra pazarolja, de hiába, benne sincs sok öröme. Hiszen már rég eladósorba került, mégsem talál magának egyetlen valamire való vőlegényt sem! Csak játszadozik a kérőkkel, de férjhez menni egyikhez sem akar!

– A Cseppendél királyság utódlásával bezzeg semmi baj! Hiszen Cseprecske királyné gyönyörű kislánnyal ajándékozott meg rögtön a házasságunkat követő évben... Olyan gyorsan meghódította a nép szívét, mintha csak a saját gyermekük lenne! Kicsikedves - így hívják országszerte még ma is, pedig bizony lassan

ifjú leánnyá érik... Hamar rajtaragadt a név - mosolyodott el a király -, ami nem is csoda, hiszen közvetlensége, elragadó kacagása mindig vidámságra hangolja a környezetét.

– Egyébként is: gyönyörű nap ez a mai! - gondolta büszkén Cseppendél. - A Buboréknapi! Az egyesítő szertartás napja, amely során rendre és rangra való tekintet nélkül mindenki beléphet a Közös Buborékba, még ha csak rövid időre is. De hát ez az egy órányi közös lét is milyen felemelő pillanata életünknek!

Cseppendél király elmerengett. A Közös Buborék gondolata mindössze néhány éves volt. Korábban soha, senki nem hagyhatta el saját közvetlen életterét, azt az egyetlen vízcseppet, amely védte és táplálta őt, amelyben leélte egész életét. Kivéve talán a házasságot követő rövid időszakot, amikor az ifjú pár cseppjei néhány napra összeforrtak, hogy közös életük folytatásáról gondoskodjanak. Ám néhány éve a tudósok kidolgozták a Közös Buborék létrehozásának elméletét, s attól fogva minden más lett.

– Talán még anyám, Vizella anyakirálynő is megengedne! - sóhajtott sóváran Cseppendél király. - Aki a mai napig sem tudott napirendre térni afölött, hogy Kicsikedves nem fiúnak született. Mintha nem lenne így is biztosítva az utódlás!

– Kergesd el Cseprecske királynét! - követelte Vizella toporzékolva. - Látod, hogy képtelen volt fiút szülni neked!

– De anyám! Én szeretem Cseprecskét! És nézd meg, milyen gyönyörű gyermekké cseperedett Kicsikedves! Vízcseppje csak úgy fénylik éles eszének ragyogásától! Meglátod, milyen jó királynő lesz belőle! Majd keresünk neki egy megfelelő férfit!

– Jegyezd meg, hogy csak egy fiú utód biztosíthatja a királyság fennmaradását! A lányok semmire sem jók! Látod, hogy Vízfej király se jut semmire, mióta fia, Csobánc meghalt!

Vizella ezen a nagy napon sem tudott másra gondolni, csak a királyság jövőjét fenyegető veszélyre. De megoldom én ezt a problémát - nézett maga elé vészjóslóan -, ha már az én pipogya fiam, Cseppendél nem képes igazi királyhoz méltó döntést hozni! A Közös Buborék ünnepe kiváló alkalom lesz arra, hogy Cseprecskétől és ettől az átkozott Kicsikedvestől megszabaduljak! Méghozzá mindörökre!

Elmélkedését Szirtes, a fiatal hullámőr érkezése szakította félbe.

– Asszonyom! - hajtotta meg a fejét vízcseppjében a hullámőr. - Készen állunk!

– Remélem is - nézett rá dölyfösen Vizella királynő. - Mindenki tudja a dolgát?

– Igen, asszonyom - bólintott Szirtes.

– Halljam a tervet! Nehogy valamelyik vízjankó elrontson valamit, mert nagyon megbánja!

A hullámőr nagyot nyelt.

– A Közös Buborékot napnyugtára készítik el a tudósok. Hatalmas tömlőket vezetnek a palota főterére, mellyel a víz felszínéről egy speciális falú vízcseppbe pumpálják a levegőt. Mikor az óriási buborék külső falára hozzátapadnak az alattvalók cseppjei, és mindenki arra vár, hogy a Buborék falának megnyílását követően végre beléphessen a Közös Buborékba, mi akkor lépünk akcióba - Szirtes hangja lelkesen csengett, amikor a nagyszerű, mindenkit egyesítő ünnepről beszélt.

– Úgy van - bólintott Vizella, akit szintén fellelkesített az előttük álló ünnep. Ám őt más okból. - És amikor senki sem figyel, akkor kiszúrjátok Cseprecske és Kicsikedves cseppjét!

– Őket pedig elragadja a hullámok örvénye - sóhajtott önkéntelenül Szirtes, aki a többi alattvalóhoz hasonlóan nagyon kedvelte a királynét és bájos leányát.

Vizella gyanakodva kapta fel a fejét. Figyelmét nem kerülte el a hullámőr sajnálkozó hangja. - Aki elárul, annak vége! - sziszegte gyűlölettel teli hangon. - Vízzenfutóvá teszem egy életre!

A hullámőr lehajtotta a fejét. - Nem fordulhat elő asszonyom! - rebegte. - Mindnyájan hűségesek vagyunk önhöz!

Vizella tudta, hogy csak a félelem beszél a fickóból. Hiszen egészen belesápadt vízcseppjének még a burka is! Nem baj! - mosolygott magában gonoszul. - Így van ez jól! Csak féljenek!

Cseprecske királyné eközben lelkesen készülődött a Buborékünnepre.

– Szépnek kell lenned - magyarázta, miközben Kicsikedves körül sürgött-forgott. - Mindenki a te cseppedet figyeli majd!

– Dehogyan figyelik, anyám! Minek figyelnének rám, mikor ott lesz a nagy Közös Buborék!

– Majd meglátod! Mégiscsak te vagy a király lánya! - mondta Cseprecske, és szivárványszínű szalagokkal tekerte körül a kis trónörökös cseppjét.

– Anya! Így nem látok ki! - panaszkodott a királylány.

– Majd csinállok egy kis ablakot a szemed elé, hogy láss.

Egy gyors hullám hátán Szirtes, a fiatal hullámőr úszott a szobába.

– Asszonyom!

Kicsikedves bámulattal nézett alattvalójára. - Hű, hogy te milyen ügyes vagy! Juj, de jó lesz, ha egyszer majd én is így tudok a hullámokon lovagolni!

– Sokat kell még ahhoz gyakorolnod! - nevetett Cseprecske királyné. - Hiszen a hullámöröknél jobban senki sem bánik ügyesebben a víz erejével!

– És mit csinálnak a hullámörök? - faggatózott Kicsikedves, csodálattól elke-rekedett szemekkel.

– Nos... - hebegte zavartan Szirtes, miközben érezte, hogy a trónörökös elfogulatlan pillantása megbizsergeti a szívét -, mi felügyeljük a Cseppendél palotában közlekedő hullámokat.

– Amikre mi is felülünk, ha az egyik teremből a másikba akarunk menni?

– Bizony - mosolyodott el Szirtes. - Vigyázni kell velük, nehogy megbokrosodjanak, és úgy járjon valaki, mint szegény Csobánc, akit sok évvel ezelőtt elsodort a víz! De nem ezért jöttem - eszmélt fel hirtelen. - Asszonyom! - fordult határozottan a királynéhez. - Menekülniük kell! Azonnal! Az anyakirálynő el akarja tenni víz alól mindkettejüket!

– Micsoda? - rettent meg Cseprecske. - De miért?

Az ifjú hullámőr nagyot sóhajtott. - Mert ha Cseppendél király egyedül marad, akkor nem lenne akadálya, hogy elvegye feleségül Csélcsepp királykisasszonyt, és egyesüljön a két birodalom!

A vizsga

Az asztal mögött három szerzet ült.

A középső széket egy alacsony, gömböc emberke foglalta el. Fején billegő hatalmas csúcsos kalapjáról és hosszú, fekete köpönyegéről mindenki azonnal láthatta, hogy egy varázsló. De nem ám egy akármilyen varázsló! Mágiaarakás volt az, a má-

gusok egyik legöregebb és legismertebb vezetője. Jobbján egy vénséges vén boszorkány, Saroglya gubbasztott, akinek teste talán még seprűje nyelénél is vékonyabb volt. Az asztal bal oldalán egy zöld bőrű kobold fészkelődött türelmetlenül. Láthatóan alig várta, hogy szóhoz jusson.

Mágiarakás felállt. Így sem volt sokkal magasabb, mint ültében.

– A vizsgabizottság ülését megnyitom - mondta, és apró ujjaival megpróbálta összehúzni köpönyegének rakoncátlanul libegő szárnyait.

A kobold türelmetlenül felpattant, és felugrott az asztalra.

– Na végre! - rikoltotta. - Szerintem nem is kell vacakolni itt sokáig! Balkati nem tud semmit, egyszerűen meg kell buktatni, és kész!

– Ugyan már, Rozmarin! - emelte fel a fejét rosszállóan a boszorkány. - Légy egy kicsit belátóbb. Egy ilyen alig felcseperedett törpetündértől nem várhatod mindjárt, hogy kész varázsló legyen!

– Miért ne várhatnám? - toppantott a kobold. - Hát nem ezért tanulta a varázslást éveig? Ha ugyan ezt tanulásnak lehet nevezni egyáltalán! - Arca rút vigyorba görbült, vékony, görbe ujjával vádlón böködte a levegőt. - Nézzük csak végig, a kisasszony produkcióit! Először is, ugye, felvarázsolta a favágókat a lombok közé! Aztán nagy tudásával sikerült Milinkó helyett elaltatnia az egész palotát!

– Előtte kiemelte a tuskót a gödörből! - emlékeztette a boszorkány. - Ne csak a hibáit sorold, hanem azt is, ami sikerült!

Rozmarin gúnyosan felnevetett.

– Ami sikerült? Azt meg ugyan minek? Hiszen az a természetes, hogy a varázslatok sikerülnek, nem? Akkor meg minek ezeket sorolgatni? Még talán dicsérjük is meg érte? Jól is néznénk ki! Csak az számít, amit elrontott! Abból pedig van bőven!

– Rozmarin, kérlek, ülj le! - mordult a koboldra Mágiarakás. - Ne vágjunk egyenesen a közepébe! Előbb hallgassuk meg Balkatit, ahogy az szokás!

– Szokás, szokás! Elég rossz szokás - morgott bosszúsan a kobold, de azért lekászálódott az asztal lapjáról, és leült a székébe.

Mágiarakás felemelte a fejét, és egy távoli pontra szegezte tekintetét. A következő pillanatban, mintha csak egy apró tollpihét fújt volna oda a szél, Balkati libbent a tanács tagjainak szeme elé.

– Hogy kerültem ide? - csodálkozott a kis törpetündér. - Azazhogy... hiszen megmondták, hogy így lesz... mégis... még nem szoktam meg ezt a helyváltoztató varázslatot... kicsit furcsa, ha velem csinálják...

– Vagyis inkább jó napot! - dörrent rá a kobold. - Micsoda nevetlen fruska! Még köszönni se tud!

– El... elnézést - hebegte Balkati kétségbeesetten. - Jó napot kiv...

– Ne bánts! - csóválta a fejét mosolyogva Saroglya. - Nem csoda, hogy megilletődött! Emlékszem, mikor én álltam először a vizsgabizottság előtt... mit álltam... egyszer csak azt vettem észre, hogy valahogy odakerültem, azt se tudtam hirtelen, hogy hol vagyok!

– Akkor majd segíték! - vicsorgott csúf mosollyal a kobold, és Balkatihoz fordult. - Hogy tudja a kedves kisasszony, hát elárulom a kedves kisasszonynak, hogy a vizsgabizottság előtt van a kedves kisasszony! Most teszik tudnia a kedves kisasszonynak, hogy hol van a kedves kisasszony?

– Per... persze - rebegte Balkati. - A vizsgabiz...

– Akkor lássunk hozzá - vágott közbe Rozmarin. - Ne húzzuk az időt. Háromkor az ifjú koboldok eltűnési viselkedését kell értékelnem. Ott is meg fogok buktatni néhány suhancot, az biztos!

– Lássunk hozzá - bólintott Mágiarakás. Meleg tekintettel nézett az orra előtt lebegő törpetündérre, aki alig látott a nagy izgatottságtól. - A vizsga szóbeli és gyakorlati feladatokból áll. Kezdjük a szóbeli résszel!

– Úgy van! - rikkantotta Rozmarin. - Itt van mindjárt egy egyszerű kérdés: mit tud a kedves kisasszony a kulminációs hóbelegfánc varázslatról? - A kobold arcáról lerítt, hogy valami gonoszságra készül.

Balkati azonban nem ijedt meg a kérdéstől. Gondolkodás nélkül vágta rá a választ.

– A kulminációs hóbelegfánc a sorvarázslatok közé tartozik, vagyis nem más, mint több egymás utáni varázslat sokasága. Leggyakrabban helyváltoztató láncvarázslatként használjuk, amely során az áthelyezendő tárgyat átvarázsoljuk egy nem túl távoli helyre, ahonnan azonnal továbbhelyezzük egy következőre, majd megint egy következőre, és így tovább, egészen addig, amíg a végső célhelyre nem kerül.

Saroglya méltatlankodva pattant fel a helyéről. Hosszú vékony alakja úgy görbült az asztal fölé, mint saját összehorzolt fejű seprűjének nyele.

– Ez a varázslat a posztgraduális mesterképzés utolsó évének anyaga! PhD-feladat! Hogy lehet egy ilyen kérdést egy kezdő varázslótanoncnak feltenni?

Mágiarakás felemelt kézzel intette csendre a boszorkányt. Szája szegletében halvány mosoly bujkált.

– Hagyd csak, hagyd! Lássuk, mire fut ki ez a dolog... Van még kérdésed, Rozmarin?

– Hogyne volna! - pattant fel ismét az asztal tetejére a kobold. Arcára kárörvendő vigyor ült. - Ha kifejtené nekünk a kedves kisasszony, hogy mire jó ez a sorvarázslat! Miért nem varázsoljuk azt a tárgyat vagy személyt - mert a kedves kisasszony elfelejtette megemlíteni, hogy nem csak tárgyat, hanem akár egy vagy több személyt is elvarázsolhatunk ily módon -, szóval miért nem varázsoljuk őket rögtön a célállomásra?

Balkatit azonban nem ijesztette meg a kobold gonosz arckifejezése.

– Ha a célállomás nagyon-nagyon messze van, akkor sokkal biztonságosabb a varázslatot több apróbb helyváltoztató lépéssel végrehajtani - csicseregte magabiztosan. - Könnyebben lehet ugyanis kiszámítani a legvégső landolást. Egy óriási nagy ugrásnál könnyen tévedhetünk pár métert, és akkor az elvarázsolts tárgyat vagy személyt - tette hozzá egyenesen a koboldra pillantva -, akár egy épület falába is belevarázsolhatunk. Az pedig végzetes is lehetne. De sok kis lépést már könnyű megtervezni, ezért célszerű...

– Úgy van, úgy van! - vágott közbe elégedett képpel a kobold. - Látom, az elméletet pontosan tudja a kedves kisasszony! Hiszen mi sem egyszerűbb annál! Beszélni róla! Na de megcsinálni! Végrehajtani azt a sok kis apró varázslatot! Persze, miért is ne lehetne? Hát legyen akkor ez a gyakorlati feladat!

– Micsoda? - pattant fel a helyéről a boszorkány. Saroglya arca vörösen lángolt a dühtől. - Kulminációs hóbelegfáncot akar csináltatni egy varázslótanonccal? Hiszen ezt még képzett varázslók sem tudják hibátlanul megoldani! Nem véletlen, hogy ez a mesterkurzus utolsó évének anyaga!

– Ugyan már! - vigyorgott kárörvendőn Rozmarin. - Hiszen a kedves kisasszony maga mondta, hogy csak apró varázslatokról van szó! Néhány kis helyváltoztató mágia az egész. Mint amilyen a tuskó kiemelése volt a gödörből! Azt is milyen jól megcsinálta, nem igaz? Hiszen éppen te mondtad, Saroglya!

Mágiarakás láthatóan jót mulatott a kobold mesterkedésén.

– És milyen sorvarázslatot szeretnél látni Balkatitól? - kérdezte.

A kobold látható elégedettséggel ült vissza a helyére. Egy gyűrött papírt vett elő a zsebéből.

– Véletlenül hozzám került Milinkó királykisasszony levele, amiben arra kér minket, hogy egy csepptündért varázsoljunk vissza szülőhelyére. Valami vízi birodalomba... ami olyan mesze van, hogy másképp nem megy. Csak kulminációs hóbelegfáncal. El kell varázsolni a csepptündért a tengerbe valahova, de mielőtt elragadnák a hullámok, rögtön tovább kell varázsolni a tenger egy következő pontjára, onnan ismét tovább és tovább, amíg csak haza nem ér.

– Vagy úgy - bólogatott megértően Mágiarakás. - Erről lenne szó... Kicsikedvest kellene hazajuttatni...

A kobold döbbsen nézett a varázslóra. Rosszat sejtett.

– Honnan tudod, hogy hívják?

Mágiarakás felnevetett.

– Mindenki ismeri a kis csepptündér történetét! Már legalábbis azok, akiket érdekel, hogy mi történik körülöttük a világban... - fordította rosszállón a kobold felé a tekintetét -, s nem csak azzal foglalkoznak, másoknak hogyan okozhatnának kárt...

– Kárt? - rikácsolta Rozmarin, aki valamiért úgy érezte, hogy a dolgok kezdenek kicsúszni a kezéből. - Hát nem éppen én voltam az, aki segíteni próbált ezen a kis csepptündéren? Vissza kell őt juttatni a szülőhelyére! Éppen erről beszélek! Ez legyen Balkati kisasszony gyakorlati feladata!

– Egy kulminációs hóbelegfánc? - méltatlankodott újfent Saroglya. - Rozmarin, te nem tudod, mit kívánsz! Ez egész egyszerűen hallatlan!

Mágiarakás azonban mintha nem is hallotta volna a boszorkány ellenvetését. A törpetündérre pillantott.

– Balkati, mit szólna hozzá? Vállalod?

– Milinkó kért meg minket erre? - ujjongott Balkati. - Hát persze, hogy vállalom!

– Mióta érdekel minket, hogy a tanonc vállalja-e a vizsgafeladatot? - háborgott Rozmarin. Gonosz tekintetét a törpetündérre szegezte. - Ha nem oldja meg a láncvarázslatot a kedves kisasszony, akkor a kedves kisasszony a vizsgán megbukott! Vége! - rikoltotta olyan hangon, hogy beleremegtek a falak. - Ennyi volt!

Elégedetten körülnézett, majd gúnyosan meghajtotta a fejét varázslótársai előtt.

– Akkor ezt megbeszéltük! A vizsgafeladat adott! Örvendtem a szerencsének, a viszont látásra! Megyek, kívágok néhány koboldtanoncot, akik semmit sem tudnak az eltűnési viszketegségről! - azzal fordult egyet, s a következő pillanatban már ott sem volt.

– Köszönöm, Balkati! - nézett Mágiarakás mosolyogva a törpetündérre. - Ismered a feladatot. Menj, beszéd meg a részleteket Milinkóval! Tőle megtudod, mit kell tenned pontosan. - Tett egy apró mozdulatot a kezével, s mire Balkati válasza nyitotta volna a száját, már ki is repítette a törpetündért a szobából.

Saroglya felháborodva támadt a gömböc varázslóra.

– Mágiarakás, ezt hogy engedhetted? Ezzel gyakorlatilag megbuktattad ezt a kislányt!

– Dehogy buktattam! - mosolygott Mágiarakás. - Én ugyanis tudom azt, amit se te, se pedig az a felfuvalkodott Rozmarin nem is sejtettetek. Balkati a félresikerült varázslatai óta lelkesen tanul és gyakorol, ami persze ehhez a feladathoz nem lenne elég. Kiderült azonban, hogy a helyváltoztató gyakorlatokban olyan elképesztően kivételes tehetséget mutat, amelyet én még varázslómestereknél sem láttam soha! A kulminációs hóbelefánc számára már csak egy ujjgyakorlat, egy semmiség! Igaz, sajnos sok más mágiához viszont hozzá se tud szólni... Ezért arra készültem, nehogy Rozmarinnak eszébe jusson valami más...

Saroglya elképedve bámulta a gömböc varázslót.

– De hát hogyan?

Mágiarakás felnevetett. Szemében pajkos tüzek gyúltak.

– Milinkó levelét én tettem olyan helyre, hogy Rozmarin megtalálja. Biztos voltam benne, hogy eszébe jut róla Balkati, a feladatról pedig a kulminációs hóbelefánc. No és persze a vizsga. Nem volt nehéz kiszámítani a kobold reakcióját.

– És miért nem árultál el nekem semmit? - méltatlankodott Saroglya. - Bolondot csináltam magamból!

– Dehogy csináltál! Éppen hogy segítettél nekem!

– Segítettem? Ugyan miben? Hiszen éppen azon voltam, hogy ezt a vizsgafeladatot megakadályozzam!

– Ami segített abban, hogy Rozmarin gyanakvását elaltassuk! Ha mindketten könnyedén engedtünk volna a kívánságának, rögtön megsejtette volna, hogy valami turpisság készül! A sikerhez igenis kellett a te őszinte felháborodásod!

– Hát jó - nyugodott meg Saroglya. - Értem már. Most már csak az kell, hogy Balkati tényleg sikeresen visszavarázzolja Kicsikedvest!

Mágiarakás vonásai ellágyultak, ahogy a törpetündérre gondolt.

– Ne félj semmit! Sikerülni fog!

Csobánc királyfi

A palota olyan díszbe öltözött, amelyet még nem látott a világ. Ami nem is csoda, hiszen ilyen nagy napot, mint a mai, már két éve nem ünnepelt az ország. Mióta Cseprecske királyné és Kicsikedves eltűnt, még a nagy Buborékünnepet se engedte megtartani a király. Szegény, csaknem belerokkant szeretteinek elvesztésébe!

Ám most végre van miért lelkesedni! Hullámként terjedt ugyanis a hír: Csobánc, a halottnak hitt királyfi néhány napja csodálatos módon előkerült, és viszontért a szomszéd királyságba! Persze sok szerencsevadász próbált már azzal a mesével előállni, hogy ő nem más, mint az elveszett trónörökös, de csalónak bizonyult mind. Ám most kétségkívül az igazi királyfi került elő, amit a szíve fölött ékeskedő csillag alakú anyajegy is bizonyított. Vízfej király úgy megörült rég elveszett fiának, hogy azon nyomban lemondott trónjáról, és az időközben ifjúvá érett Csobánc fejére tette a koronát! Azt a semmirekellő Csélcseppet meg akár meg is ütheti a guta!

Az új király első dolga pedig az volt, hogy tisztelgő látogatást tegyen a szomszéd uralkodónál, Cseppendélnél. Ennek a nagy találkozásnak jött el ma a napja!

Vizella dölyfösen állt a királyi trón mellett. Csaknem két éve már, hogy Cseprecske királynő és átkozott leánya, Kicsikedves örökre eltűnt az életéből. Pedig - emlékezett vissza -, nem egészen úgy alakultak a dolgok, ahogy előre eltervezte... Még el sem kezdődött a Buborékünnep, amikor Szirtes, az ifjú hullámőr megjelent előtte.

– Asszonyom! - mondta nyugtalanul. - Meg kellett változtatni a tervet!

– Micsoda? - háborodott fel Vizella. - Miért?

– Mert a királynő és a leánya szökni próbáltak!
Vizella vízcseppje megremegett a megrökönyödéstől. – Szökni? Hogyan?
– Egy sirály csőrébe bújva. De megakadályoztam! - tette hozzá sietve Szirtes. – Viszont kénytelen voltam idő előtt kiszúrní a vízcseppjüket, nehogy szökni tudjanak!
– Úgy! - nézett rá gyanakodva Vizella. – És hol vannak most?
– Meghaltak.
– De hol vannak? - emelte fel a hangját az anyakirálynő.
Szirtes zavartan vont a vállát. – Magával sodorta őket a víz. Ki tudja hova...

Vizella gyanakodva vette tudomásul az ifjú hullámőr történetét. Hitte is, meg nem is.

– A legjobb lesz, ha őt is megöletem - gondolta magában -, nehogy tanúja maradjon a merényletnek.

Ám Szirtes másnapra eltűnt, mintha csak a víz nyelte volna el. Vizella napokig nyugtalanul rőtta a palota vízköveit, félve, hogy Cseprecske és Kicsikedves - vagy akár Szirtes - egy napon ismét felbukkannak és ármánya kiderül. Mikor azonban már egy év is eltelt, megnyugodva könyvelte el, hogy nincs mitől tartania többé.

Mégsem volt maradéktalanul boldog. Cseppendél király ugyanis hosszas, kitartó unszolására sem volt hajlandó megkérni Csélcsepp királykisasszony kezét... Pedig ha a frigy létrejön, akkor a két királyság egyesül - s ezen már Csobánc királyfi váratlan előkerülése sem változtatott volna semmit!

Vizella bosszankodva meredt maga elé: Cseprecskének és Kicsikedvesnek ugyan vége, terve azonban mégsem úgy sikerült, ahogy szeretne volna. A két víz alatti birodalom egyesítése csak álom maradt...

A palotában egyedül az anyakirálynő homlokát ráncolták barázdák, mindenki más repesve várta a szomszéd birodalom királyát.

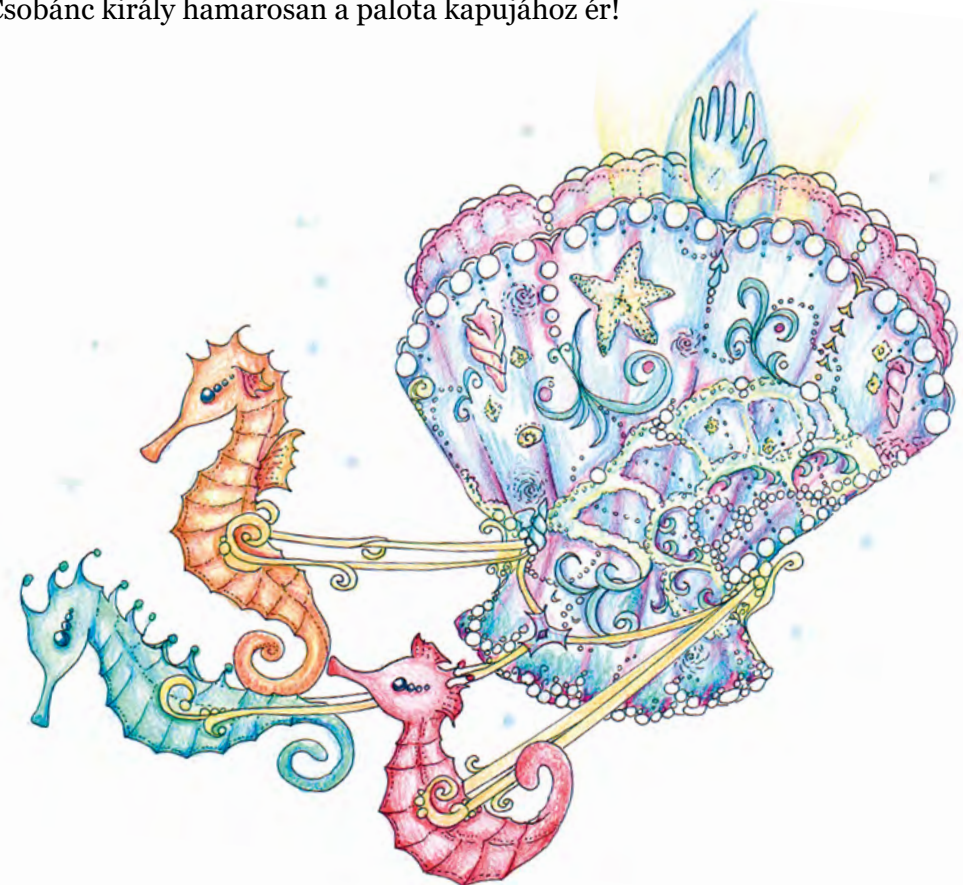
Az udvar közepén kétszáz díszegyenruhába öltözött hullámőr alkotott sorfalat, melyek között a hintó egyenesen Cseppendél király igazgyöngyökkel kirakott trónusa elé gördül majd. A hatalmas termetű hullámőrök mögött izgatott tömeg álldogált. Itt volt a palota apraja-nagyja, s persze minden alattvaló, aki az udvarra csak befért. A kívül rekedt csepptündérek a palota kapuja előtti téren várták az ifjú király megjelenését.

A falak mentén a vízi és légi parádé előkészületei folytak. Ötven légmester üldögélt hatalmas faládákon arra várva, hogy száz meg száz levegővel felfújt apró, színes buborékot ereszhessen a víz felszíne felé abban a pillanatban, amikor a hintó megáll a király trónusa előtt. A ládák mögött hatalmas csövek meredeztek az égnek. Szivárvány színeiben játszó ezernyi apró homokkő rejtőzött mindegyikben, melyek a magasba röppenve csudás örvényeket keltenek a vízben, s amikor a felszín fölé jutnak, lendületüket veszített, izzó hullócsillagokként pottyannak vissza a palota udvarára. A babona szerint gazdagság és szerencse vár arra, akinek sikerül egy ilyen aláhulló kövecskét elkapnia.

Cseppendél király elégedetten szemlélte az előkészületeket. Örült az ifjú Csobánc felbukkanásának.

– Így legalább anyám se zaklat tovább, hogy vegyem feleségül azt a buta Csélcsepp királykisasszonyt - gondolta. – Remélem, Csobánc jó király lesz! Bár semmiképp se lehet rosszabb uralkodó, mint Csélcsepp lenne...

A tömeg felmorajlott. Az egyre közelebből felhangzó üdvözlések jelezték: az ifjú Csobánc király hamarosan a palota kapujához ér!

Cseppendél felállt. Elvégre a vendég királynak kijár a legnagyobb tisztelet! De-rűs arccal nézte, hogy a hintó begördül a hatalmas, vízipálmák szegélyezte kapu szétnyíló szárnyai között.

Csobánc király díszes járművét négy csikóhal húzta lassan, méltóságteljesen. A kocsitestet egy hatalmas, fényes kagyló alkotta, amelynek héján színes korallokkal szegélyezett ablakok csillogtak.

A csepptündérek lelkesedése a tetőfokára hágott. Az óriási ricsaj közepette egyre hangosabb éljenzés zúgott végig a palota udvarán. A megtermett hullámőrök alig tudták visszatartani a felajzott tömeget attól, hogy berohanjanak a keskeny sávba, ahol az ifjú király hintója haladt.

Vizella mérgesen álldogált Cseppendél mellett. - Nyavalyás kis királyficska! - forrt benne a düh. - Teszek róla, hogy eltakarodj az utamból, majd meglátod!

A trón elé érve a kocsi megállt, s a tömeg egy pillanatra elcsendesedett. Várakozás csendje telepedett a palotára. A kagylóhéjak lassan szétnyíltak, és egy ifjú ember pattant ki a hintóból. Egyenesen Cseppendél elé perdült, és vízcseppjében meghajtotta a fejét.

– Hódolatteljes üdvözetem, király uram! - mondta tiszta, erős hangon.

Cseppendél zavartan nézte az előtte hajbókoló ifjút. Valahogy olyan ismerős volt... de hol láthatta vajon?

Ám mielőtt rájöhetett volna, Vizella felüvöltött: - Szirtes!

Cseppendél döbbenten nézett a fejét felemelő, mosolygó ifjú arcába.

– Igen - mondta az ifjú. - Szirtes vagyok, a hullámőr. Vagyis most már a szomszéd királyság uralkodója. - Tekintete elkomorodott, és szemét egyenesen Vizellára szegezte. - Aki még időben elmenekült ön elől, asszonyom!

– Micsoda? - nézett az anyakirálynőre Cseppendél. - Miért kellett előled menekülnie? És egyáltalán - fordította vissza a tekintetét Szirtesre (vagy nevezzük inkább most már Csobáncnak) -, hogy kerültél annak idején ide, a mi birodalmunkba?

– A víz idesodort apám palotájának bástyájáról, amikor még gyerek voltam... Cseprecske királynő pedig rám talált egy sziklaszirt tövében - mondta Csobánc. - Innen kaptam a Szirtes nevet is... Egy gyermektelen családra bízta a nevelésem, de ő maga is mindvégig gondoskodott rólam... - az ifjú királyfi leplezetlen

gyűlölettel mutatott Vizellára -, amíg miatta menekülnie nem kellett... és végül meg nem halt!

– Hazudik! - ordított az anyakirálynő, és vízcseppje csak úgy duzzadt a felháborodástól. - Egy szava sem igaz! - Kétségbeesve nézett Cseppendélre. - Bizonyára ő a felelős Cseprecske haláláért! Ő szúrta ki a vízcseppjét! Hiszen mondta is nekem!...

– Mit mondott neked? - csattant fel a király.

– Semmit! - merevedett meg Vizella, és vízcseppje még nagyobbra nőtt. - Semmit!

– Szóval te tudtad? - kiáltott anyjára Cseppendél. - Te tudtad, mi történt vele?

– Dehogy! - tiltakozott Vizella kétségbeesetten. - Nem tudok semmit! De csak ő lehetett! Ez az átkozott királyfi! És ő a felelős Kicsikedves pusztulásáért is!

Csobánc furcsán csillogó szemekkel nézett Vizellára. - Ki mondta, hogy a királylány meghalt?

Az ifjú király Cseppendél felé fordult. - Király uram, ezúton tisztelettel megkérem leánya, Kicsikedves kezét! - azzal letérdelt, és a hintó felé mutatott.

A kagyló héjai közül egy ifjú leány lépett elő.

– Kicsikedves! - ismerte rá Cseppendél, és boldogan rohant oda halottnak hitt leánya fénylőn csillogó cseppjéhez.

– Édesapám!

– Neeem! - üvöltött artikulátlan hangon Vizella. Elhomályosodó vízcseppje olyan óriásira dagadt dühében, amelyet sosem látott még csepptündér.

Cseppendél számára megszűnt a világ, annyira belefeledkezett gyönyörű hajadonná cseperedett leánya ölelésébe. Nem is érdekelte, mi történik a háta mögött. Nem hallotta az elengedett buborékok surranását, a fellőtt kavicsok zúgását. Arra a halk hangra sem lett figyelmes, amit egy végsőkéig duzzadt és kipukkanó vízcsepp hallat, amikor egy csepptündér vízi pályafutása örökre befejeződik.

– Mégiscsak egyesül a két királyság... - mosolyodott el Csobánc -, de szerencsére nem egészen úgy, ahogy az anyakirálynő képzelte! - Szemét hálálkodva vetette a vízfelszínre, ahol inkább csak sejtette, mint látta azt az apró tündéri alakot, aki vidáman integetve tovalibbent a messzeségbe.

Az ikrek és a huss-leves

Írta: Kartali Zsuzsanna
Illusztrálta: Jáborszki Lilla 13.a

Úgy nézett ki a gyerekszoba, mintha forgószél pusztított volna benne. Gyermekméretű forgószél. Mégpedig kettő. Az egyik neve Saskó volt, a másiké Vaskó. Valójában nem is pusztítottak, hanem éppen rendet csináltak.

A rendrakás időbe kerül. A káosz néha még növekszik is eleinte, és olyankor elképzelhetetlennek látszik, hogy valaha megszűnjön. Főleg, ha egyszerre két íróasztalt borít be a töméntelen gyerekrajz és firka, amit egyetlen papírkosárnak kellene elnyelnie. Meg két mappának.

– Hú, ez az egér olyan lett, mint egy patkány. Na, te egány, irány a kuka! – rikoltotta Vaskó. Összegyűrti azonban nem volt kedve a lapot. A szemetesből már kipúposodott a sok papírgalacsin. Az egérrajzot egyszerűbb volt ráteríteni a kupacra.

– Nem is te rajzoltad, hanem én – nézett Saskó a papírra. – Igenis patkánynak készült! – tette hozzá, de ott hagyta a képet a szemétkupacon. Sőt, egy másikat is a tetejébe pottyantott, valami papírkivágást.

– Akkor is egérszerű, ha patkánynak készült. Ezért egány. Miért nem teszed el, ha a tiéd? – pöckölte meg a rajzot Vaskó, amitől az és a kivágás is a szőnyegen kötött ki.

– Inkább patkányos. Jó, jó, egy kicsit egérszerű – bólintott Saskó, de nem nyúlt leesett művei után. Reggel óta vitatkozott ikerbátyjával a rajzokon, meg minden máson is, azért haladtak ilyen lassan. Kissé belefáradt már a szócsatába, de esze ágában sem volt feladni. – Szerintem ez akkor sem egány. Inkább egy pagér – mondta, és kihívóan a tesójára pillantott.

– Egány – rázta meg a fejét Vaskó.

– Pagér.

– Egány!

– Pagér!

A makacskodásnak Mamusz vetett véget, az ikrek anyukája, aki bedugta fejét az ajtón.

– Még mindig csak a rajzoknál tartotok? Na figyu. Kiürítem a papírkosarat, aztán kapcsoljatok rá. Ha vacsoráig nem lesznek üresek az íróasztalok, fuccs a holnapi állatkertezésnek! Érthető?

A hétévesek erre olyan buzgón bólogattak, mintha már legalább nyolcévesek lennének. Mindkettőjük nyelve hegyén ott volt, de lenyelték az akadémikuskodást, miszerint nem lehet üres az íróasztaluk. A ceruzás fiókban lesznek a színesek és a kréták, a papírosban pedig a mappa, amit azért kaptak, hogy a megőrzésre érdemesnek tartott rajzaikat abba gyűjtsék.

Tudták, hogy Mamusz legalább annyira izgul a sulikezdés miatt, mint ők. Azért ragaszkodik annyira a rendrakáshoz. Csak annyi rajzot őrizhettek meg, amennyi a két, jó vastag kartonpapír mappába befért, nem többet.

Nehéz volt a válogatás. A hatodik születésnapjuk utáni, plusz egy óvodai év alatt rengeteget rajzoltak. Mintha attól féltek volna, hogy az első becsengetés után csakis betűket és számokat vethetnek majd papírra, semmi mást.

Ha már a szőnyegen landolt az egánypagér, Saskó betette a mappájába, amelyen egy nagy „S” betűt ékeskedett. Az állatkának patkányosan hosszú orra volt, de egérszerűen kerek fülei. Fekete gombszeme megkönnyebbülten csillogott, bajuszkái pedig hálásan remegtek, amikor a kislány ráhajtotta a mappa fedelét.

Saskó eltöprengett. Mi legyen a papírkivágás sorsa? Mindkét oldala vastagon be van mázolva temperával. Ha összegyúri, maszatos lesz a keze. Amúgy meg a méretes papírállet négy, szétálló lábacska és a hosszú farkincája megakadna a papírkosár peremén. Saskó éppen kettészakította volna derékban, de Vaskó hangja megállította.

– Nahát, majdnem elfelejtettem! Nekem is van egy ilyen gyíkfélém, csak más színű!

Valóban. Saskóé szürke volt és kék, Vaskóé zöld-piros. A nyári óvodai ügyelet idején, egy vendég mesélő foglalkozásán festették ki az alakra amúgy egyforma figurákat. Gondosan ügyeltek rá, hogy különböző színeket válasszanak.

– Ja, nem gyík. Bébiszalamandra – jutott eszébe Vaskónak, és megsimogatta a fura kis lény narancssárga kopolyúit.

– Úgy emlékszem, hogy gőtelárva – ellenkezett a húga. – És a nénit, akivel festettük, Mirabolánnak hívták. Mesélte, hogy a szalamandrákat régen varázserejű tűzoltónak hitték.

Vaskó ujjai felbízsergtek. Sok minden eszébe jutott a tűz, a víz és az élőlények kapcsolatáról, amiről Mirabolán beszélt, de nem akarta, hogy ikertesója azt gondolja, megint okoskodik. Különb is furcsa volt, hogy megjegyezték a mesemondó nevét. Nem hallottak róla sem azelőtt, sem azután.

– Én sem dobom ki a... szalamandrámat – döntötte el hirtelen a kisfiú.

A kivágás még pont belefért a tömött V-betűs mappába. Az utolsó előtti zsírkéretre, amire rákerült, egy csúcsos házu csigát ábrázolt. A csiga akkora volt, mint a salátafej, amit eszegetett. Mielőtt a mappa rácsukódott volna, a puhatestű még gyorsan lenyelte a levélfalatot, és csápjával cinkosan intett egyet.

Az íróasztalok vacsoraiddőre tényleg iskolakészek lettek. Miután ledörzsölték rólu az utolsó ragasztófoltot is, az ikrek úgy érezték, hogy az üres asztalok túlságosan komolyan barnállnak. Szinte barátságtalanul.

Saskó kihúzta a tanszeres fiókot. Kivett belőle egy üres írásfüzetet, és az íróasztal közepére tette. Vaskó is kihúzott egy fiókot, de ő a rajzos mappát választotta. Saskó odapillantott, nagyot nyelt, és az írásfüzet helyett ő is a rajzos mappát vette elő.

Mamusz lefekvéskor sarkig tárta a gyerekszoba ablakát. Még a sötétítőfüggönyt sem húzta össze, hadd áramoljon egy kis hűvösség az alvókra. Egész nyáron kitar-

tott a forróság, alig rezdült a levegő. A nyári szünet utolsó előtti éjszakáján azonban felélénkült a szél, és az ablak alatt álló íróasztalokon megemelte a mappák kartonfedelét. Alattuk halkan felzizegtek a papírlapok. A hold olyan erővel világított, hogy Vaskó legerősebb elemlámpája is elszégyellhette volna magát mellette. A kékes fényben valami libbent. Saskó félálomban fölemelte fejét a párnáról, de csak a dagadozó csipkefüggőnyt látta, amit Mamusz mégiscsak behúzott a szúnyogok miatt.

Másnap reggel az állatkertben ők voltak az első látogatók. Mégis hiába siettek megelőzni a kánikulát: a betonjárdák és a kőpadok megőrizték és visszasugározták az előző napi hőséget. Az ikrek és Mamusz azon tanakodtak, hogy vajon lesz-e másnap hőségriadó, és elmarad-e a tanévkezdés. Közben letelepedtek az elefántkifutó elé, végignézni, hogyan fogyasztják el az ormányosok három talicskára való zöldségből és gyümölcsből álló reggelijüket.

A gyerekek szőlőt szemezgettek az átforrósodott padon. Az árnyék sem nyújtott enyhülést. Vaskó sokáig fészkelődött, aztán nem bírta tovább, és kiabálva felugrott a helyéről.

– Ha megsülök, adjatok oda az oroszlánoknak ebédre!

– Halihó, kedves ismerős! Inkább ne sülj meg! – jött a vidám válasz a pad mögötti keskeny aszfaltútról – Az oroszlánok úgyis csak nyers húst esznek.

Egy aprócska, ám annál tarkábbra pingált furgon állt meg mögöttük. Egy lila hajú néni vezette. Óriási, kerek napszemüvegét az orra hegyére tolta, és a zöld lencsék fölött rájuk nevetett.

– Mirabolán... – ámult el Vaskó.

– ...és a Mikorbusz! – örvendezett Saskó – Éppen tegnap emlegettünk!

– Á, szóval ezért vagyok itt! – csapott a homlokára Mirabolán – Köszönöm, gyerekek! Én és a Mikorbusz nélkületek biztosan elfelejtettük volna, hogy ma az állatkerti játszóházban van fellépésünk.

– A Mikorbuszt nem is emlegettük – kotnyeleskedett Saskó.

– De én gondoltam rá – bökte oldalba Vaskó.

– Az a fő! – mosolyodott el Mirabolán. – Eláruljátok, hogy miről jutottam eszetekbe?

– Megtaláltuk a papírgótéket – így a kislány.

– Szalamandrát – így a kisfiú.

– Ó, a Lebegőtét és a Szaladmandrát, ugye? – csapta össze a kezét a mesélő.

– A nevüket elfelejtettük... – ráncolta homlokát Vaskó.

– Pedig az ilyesmire mindig emlékezni szoktunk! – tette hozzá bocsánatkérően a húga.

– Jaj, drágáim, semmi baj! – rázta meg szilvaszínű hajkoronáját Mirabolán – Nem bennetek van a hiba. Egyszerű a magyarázat: az a mesém akkor még nem volt teljesen kész. Illetve sosem készül el egyik sem, mert folyton változnak, de a Lebegőte és a Szaladmandra neve csak később született. Talán éppen azután, hogy együtt játszottunk velük. Ti is segítettetek benne, bizony!

Mamusz eközben elpakolta a szőlős dobozt, és becsatolta a hátizsákját. Üdvözölték egymást Mirabolánnal, de mindjárt el is köszöntek, mert a mesemondónak fel kellett készülnie az előadásra.

– Találkozunk a játszóházban!

Addig még rengeteg idejük volt, amit nem akartak a tűző napon tölteni. Még a sivatagi és a szavannai állatok is árnyékba húzódtak kifutójuk mélyén, sőt, egyenesen a hűtött állatházakba vonultak vissza.

– Ezek szerint végre bemegyünk az Afrika-házba – állapította meg Mamusz a homlokát törölgetve. Gyerekei mögött éppen becsukódott az épület nehéz ajtaja. Vastagsága télen a fűtés miatt lehet hasznos, de... biztosan remekül kint tartja a forróságot, sóhajtott az anyuka.

Saskó és Vaskó korábban mindig megelégedett azzal, hogy a külső karámokban megcsodálja a neki-nekiiramodó zebrák vonalkódos oldalát, vagy a zsiráfok dőlni készülő, repedezett oszlopokhoz hasonlatos nyakát. De azon a napon még a folyton kíváncsi szurikáták sem pipiskedtek az izzó homokbuckák között. Az ikrek ekkor tértek be először az Afrika-házba. Ujjongva látták, hogy nemcsak ezek a kis örökmozgók motoszkálnak az épület boltívei alatt, hanem számtalan más állat is. Felfedezték, hogy a skorpiók különleges megvilágításban kéken fénylenek, az afrikai óriáscsiga háza pedig mintha egy jókora, csíkos citrom lenne.

Mialatt Vaskó azon ujjongott, hogy ő is pont olyan csigát rajzolt egyszer, és de jó, hogy megtartotta azt a képet, odakint felsüvített a szaharai porvihar. Jó néhány buszmegállóval arrébb az ikrek házát is meglökdöste. Betaszította a résnyire hagyott ablakot, az ablak sarka pedig lesöpörte Saskó mappáját. A rajzok kidőltek, és

szétterültek a padlón. A legfelsőbe azonban, ami a ráfestett temperától kissé megpöndörödött kivágás volt, belekapott a szél. Megpörgette, mint egy száraz falevelet, és huss, kivitte az ablakon. Az egánypagér döbbenet, de azért egy kis vágyakozással bámult utána a rajzlapról.

– Lebeg a Lebegőte – suttogetta, majd ijedten a szája elé kapta barna színessel satírozott pracliját. – Te jószagú szénakazal, én beszélek! – cincogta. Megtapogatta grafitvonal-bajuszkáit, aztán megmerevedett. – Sőt, mi több, én... mozogni is tudok!

– Akkor mozogj csak, barátom, és szabadíts ki minket! – érkezett a válasz Vaskó íróasztala felől – Beszorultunk!

A nyitott ablakszárny valamennyire lefékeződött attól, hogy lelökte Saskó rajza-it. Lassan tovább nyílt ugyan, de a másik asztal fölé érve végül megakadt Vaskó mappájában. Szinte rákönyökölt a kartonpapír fedélre.

– Mi lesz már? – nyögte valaki alatta, és alig láthatóan megemelte a karton sarkát.

Az egánypagér megrázta magát. Leugrott a lapról a padlóra, és a fiókok peremébe kapaszkodva felmászott az íróasztalra. Szürkésbarna hátát nekivetette a keretnek, és behajtotta az ablakot. A mappa teteje azonnal kivágódott, és kibukkant alóla a szökevény papírkivágás párja. Nem várt a szél segítségére. Összekunkorodott az asztallapon, aztán nyújtózott egyet, átbújt az ablakrésen, és elrohant.

– Jaj, ez a Szaladmandra! Hálátlan egy jószág, az már biztos! – zsörtölődött ugyanaz a hang, ami eddig a rajzolt rágcslót biztatta. Egy jókora citromból szólt, eleinte kissé orrhagon. Aztán kitisztult, amikor citrom alakú házából kidugta sötétkéék fejét és csápjait az óriáscsiga.

– Honnan veszed, hogy az egy szaladmandra volt? – vont a kérdőre az egánypagér.

– Nem egy, hanem a. És onnan veszem, ahonnan te a Lebegőte nevét tudod – magyarázta a puhatestű. – Sőt, azt is tudom, hogy a tiéd meg Cikória. Ez a hussleves-kivonat hatása.

– Húha, köszi a nevemet! – örvendezett Cikória.

A csiga mosolyogva megbillentette csápjait, ami azt jelentette: nincs mit. Azon kívül egy kis várakozást is jelzett. Cikóriának inkább a lába volt gyors, az esze kissé lemaradt. Kisvártatva azért mégis felcincogott:

– Ja, akkor most én jövök a névadással, ugye? Te nem lehetsz más, mint... Csuszpájz! Na, mit szólsz?

– Csusz... Hát, ez van. Nem is számítottam jobbra – hümmögött a csiga. – Te viszont meg se kérdezed, mi az a hussleves-kivonat? A hatásáról nem is szólva.

– Sok nekem hirtelen ennyi újdonság – csavargatta zavartan a farkincája végét Cikória –, de gondolom, meg kell kérdezni ahhoz, hogy elárulhasd. Szóval, mi az?

– Bizony, nem árt, ha tudjuk – derült fel Csuszpájz, és már mondta is. – A Hussleves-kivonat Okoscseppeket Mirabolán talált ki, vagyishogy fel. Igazából nem csak leves lehet belőle, bármilyen vízbe csepegtethető. Italba, vagy akár egy teli ecsetmosó tálkába is, ahogyan festett papírkivágás barátaink esetében történt. Akik aztán a mappában hozzáérték a rajzlapunkhoz, és ránk is átragasztották a varázst.

– De miért csak most elevenedtünk meg mindannyian?

– Az okoscseppek csak akkor hatnak, ha gondolatenergia éri őket. A rajzolóink tegnapig egyáltalán nem törődtek velünk. Ezért tartott olyan sokáig, hogy magunkhoz térjünk – sóhajtotta a csiga, és kibámult a sárgásszürke égre. Bundás társa izgatottan mozgatta füleit, bajusza remegett.

– De miért mentek el? Nem kellene követnünk őket?

Végszóra megjelent az ablakpárkányon Lebegőte. Már egyáltalán nem volt papírszerű, inkább egy hosszúkás plüssállatra hasonlított. Rózsaszín kopolytúbojtjai libegtek a szélben. Szorosan az ablakrés mellé állt, és korongpárna alakú fejével intett: pattanjatok a hátamra! Amikor felemelkedett, észrevették, hogy Szaladmandra is velük van. Olyan szorosan ölelte testvére hátát, hogy szinte beleolvadt. Szemeit szorosan csukva tartotta. Akkor sem nézett fel, amikor Cikória egy élesebb légi kanyarnál belekapaszkodott narancssárga kopolytújába.

Lebegőte egyszer csak zuhanórepülésre váltott. Bevágódott az állatkert szélben táncoló fái közé, és végighasalt egy terebélyes cédrus legalsó, vízszintes ágán. Az ág egy földszintes épület fölé nyúlt. Bejárata fölött párducmintás betűkkel ez állt: Afrika-ház.

Mielőtt a másik két utas bármit kérdezhetett volna, Szaladmandra felugrott. Rövid mellső lábának egyik ujjacskáját széles szája elé tartva csendet kért, aztán az ajtóra meredt. Három ember sétált ki rajta épp.

– A térkép szerint nincs messze a Dél-Amerika ház. Mit szólnátok, ha Mirabolán műsora előtt még oda is benéznénk? – kérdezte Mamusz az ikreket.

Szaladmandra megvárta, míg eltávolodnak, aztán villámgyorsan lekúszott a fa törzsén. Csuszpájz és Cikória is követni akarta, de Lebegőte köréjük hajtotta felhőpamacs-farkincáját, jelezve, hogy maradjanak a helyükön.

Szaladmandra közben a földre lapult az ajtó előtt, mint egy zöld alapon piros pöttyös gyereklábtörő. Megvárta, hogy néhány látogató átsétáljon rajta, majd becsusszant a küszöb fölötti résen.

A csiga kíváncsian nyújtogatta csápjait odafönt, de nem mert megszólalni. Egészen addig, míg meg nem moccant a lengőajtó egyik szárnya, és ki nem surrant rajta a gyíkszerű formát öltött Szaladmandra. Hátán a piros pöttyök között egy jókora, sárga dudor trónolt. Citrom alakú és fekete csíkos.

– Nahááát! Tényleg létezem! – sikkantotta Csuszpájz, és örömeiben kis híján a földre pottyant.

Lebegőte alálíbbent, és puha hátával szerencsésen felfogta az esést. Aztán leereszkedett a földre. Zöldhátú testvére fürgén visszakapaszkodott rá, új utasával együtt.

Csuszpájz alig tudta visszafogni magát, hogy ne zörgessen be az érthető módon halálra rémült valódi puhatestű csíkos házába. Sejtette, hogy a kopogtatás csigaberkekben nagy modortalanság, de igazán szeretett volna szót váltani vele. Cikória is érdeklődve nézegette a drágakőként csillogó jövevényt. Lebegőte azonban hirtelen újra leszállt, ezúttal egy lépcsőzetes piramis bejárata fölé. A faragott kőkockákra a „Dél-Amerika ház” felirat volt festve, szőnyegmintás betűkkel.

A két rajzolt állat már alig lepődött meg azon, hogy Szaladmandra ekkor valami kígyófélévé változott, és egy szellőzőnyíláson keresztül bekunkorgott az épületbe.

Odabent már javában zakatolt a tengerimalac-vonat. Egy hosszan kanyargó deszkavályúban kocogott libasorban a sok kis bundás test. Ügyet sem vetettek a selemmajmokra, a lajhárra, de még a pirájákkal teli óriási akváriumra sem, mert útjuk végén egy nagy kazal széna és sok kényelmes búvóhely várta őket. Saskó elhatározta, hogy este rajzol majd egy tengerimalacot is, hogy az egánypagér ne legyen egyedül. Voltak ott vörösek, fehérek, feketék, egyszínűek és foltosak, sima szőrrel és borzasan, alig győzte megjegyezni. Észrevett egy alacsony ketrecet, abban is mocorgott valami.

Pisze egérnózi, kerek egérfül, ábrándos szemecske, mindez patkányméretben.

– Vaskóóó! Az egánypagér márpedig létezik! – susogta, hogy meg ne ijessze az állatkát.

Persze nemcsak a bátyja, hanem anyukájuk is odaszaladt, és a mobiljával készített néhány képet.

– Ez egy degu, népszerű házi kedvenc. Kíváncsi volnék, hol van a többi. Úgy tudom, a deguk nem szeretnek egyedül lenni. De a telefonom jelez – mondta Mamusz. – Indulnunk kell, ha időben oda szeretnénk érni Mirabolán műsorára!

Eltrappoltak a játszóház irányába. A magányos degu két lábra állt, úgy nézett utánuk. De nem szomorkodhatott sokáig. Ketrecére felsiklott egy piros hasú, zöld hátán piros pöttyöket viselő, hosszúkás lény. Rávillantotta borostyánszemeit, megremegtette narancsos kopolyúgallérját. Mielőtt az állatka felocsúdhatott volna, ki is nyitotta a rács tetőajtáját. Széles, fogatlan szájába vette a meglepetéstől dermedt rágsálót, és már vitte is.

Pont jókor érkezett zsákmányával a piramis oldalába. Lebegőte szürke és kék felhőpamacsai már nyugtalanul gomolyogtak. Időközben a hús-vér puhatestű – egy valódi achátcsiga – előjött a házából. Csuszpájz a hussleves-kivonat hatásának köszönhetően közölte vele, hogy a neve mostantól Korund.

– Azt jelenti, drágakő – tette hozzá, és irigy pillantást vetett az afrikai óriáscsiga fényes házára.

Korund egykedvűen tornáztatta csápjait, és nem felelt. Ideje sem nagyon lett volna válaszolni. Az utasokkal addigra alaposan megrakott Lebegőte a magasba lendült, és a tovább erősödő szellőkéséssel dacolva elvitorlázott velük. Az ikrek és Mamusz feje fölött suhant be a játszóházba.

Az épület egykor, az autók ideje előtt az állatkertet kiszolgáló szekerek kocsi-színje volt, tágas szénapadlással. Most csúszdák, mászóak magasodtak benne, és egy hosszú drótkötélpálya is helyet kapott mellettük. A ház másik felét elfoglaló színpad ugyancsak mozgalmas látványt nyújtott, pedig nem mesedíszletek népesítették be. Színes párnák voltak rajta szétszórva, rajtuk sok gyerek és néhány felnőtt üldögélt. Arrafelé pislogtak, ahol máskor a nézőtér szokott lenni. Velük szemben, a bejárat és a színpad között a felnyitott oldalú Mikorbusz állt. Kerekeitől a színpad aljáig vastag gyékényszőnyegek terültek el. Mirabolán

egyre többet vett elő a buszból és tekert ki, amíg teljesen be nem borították a padlót.

Saskó, Vaskó és az anyukájuk leült egy-egy párnára a színpad szélén. Minden reflektor a gyékényekre irányult, a Mikorbusz teteje félhomályba borult. Lebegőte észrevétlenül ráereszkedett. Szaladmandra ekkor végre kiengedte szájából a degut. Annak se kellett több: amint megérezte tappancsai alatt a Mikorbusz tetőlemezét, menekülőre fogta. Cikória azonban tétovázás nélkül fülön csípte rajzolt fogacskáival.

– Nyugi! – dünnyögte neki teli szájjal – A barátaid vagyunk. Ha érzem rajtad, hogy nem fogsz megszökni, elengedlek.

Így is történt. Az állatka megdörzsölte érzékeny fülét, Cikória pedig a száját törölgette.

– Lehet, hogy neked szebb a bundád, de az enyém legalább nem hullik – köpöködött, amíg Szaladmandra ismét csöndre nem intette.

Csuszpájz azonban nem bírt a kíváncsiságával.

– Na, és mit mond a hussleves-kivonat? Hogy hívják a kicsikét? – tudakolta suttogva.

– Cíbere – súgta vissza Cikória.

A degut, vagyis Ciberét, mintha kicserélték volna. Barátságosan végigszimatoalta a társaságot. Hátsó lábaira ült, a mellsőkkel pedig buzgó mosakodásba fogott. Az sem zökkentette ki, hogy odalent Mirabolán zenélni, táncolni és énekelni kezdett.

Bokáira csengőket csatolt, derekára dobott kötött. Vállára gitárt, nyakába furulyát akasztott. Meg persze tapsolt, kurjongatott. És nevetett. Eleinte.

Meséje egy bolygó benépesítéséről és tönkretételéről szólt. A vastag gyékény-szőnyeget hullámokba gyúrta, kisimította, egymásra halmozta, mintába rendezte. Föltekerve fatörzsek, oszlopok, tutajok, kapuk és kerítések lettek belőlük. Egymáshoz támasztva sátrak, házak, várak. Aztán mindezt elsodorta a hurrikán. A közönség is tapsolt, kiabált és nevetett, aztán már csak kiabált. Követelték, hogy Mirabolán varázsoljon.

A mesélő varázsolta. A szélvihar még inkább tombolt. Már a játszóház magas tetejét emelgette. Úgy tűnt, mindjárt lekapja, és elviszi.

Saskót és Vaskót is magukkal ragadták az események. Arra számítottak, hogy a gyékények mindjárt repülő szőnyegekké válnak, ők pedig a többi nézővel együtt kiszáguldanak a széles kapun, amelyen még a Mikorbusz is befért.

A játszóház megremegett, és a kapuja valóban kitárult. Száraz levelek, por és kavicsok zúdultak be rajta. Meg az állatkert igazgatója.

– Nyomás a pincébe, mindenki! – ordította, és kezdte lefelé terelni a botladozó, köhécselő közönséget egy oldalajtón. Valaki felsírt.

– Ez már nem a játék része! – kiabálta a gyerekeinek Mamusz – Gyertek, segítsünk a mesélőnek!

A szél belekapott a Mikorbusz nyitott oldalába, ami ettől imbolyogni kezdett. Mirabolán és Mamusz közös erővel becsukta a jármű ajtóit-ablakait, aztán az ikrek segítségével nekiveselkedtek a játszóház kétszárnyú kapujának. Próbálták bezárni, de a középen maradt embernyi résen akkora erővel nyomult be a kinti forró levegő, mint egy láthatatlan vonat.

– Busz, ide! – adta ki a parancsot a mesemondó.

A Mikorbusz megindult. Elején a mindig mosolyogni látszó hűtőrács most eltökélten vicsorgott. Orrát a réshez szorította, kerekei füstöltek, motorja felnyögött. Aztán a kapu nagy döndüléssel becsukódott, a Mikorbusz pedig behúzta a kézféket, és végleg odacövekelt magát, mint egy megtermett ék. Az igazgató most már nyugodtabban helyezhette biztonságba a legutolsó, vonakodó kisgyereket is.

Odakint ugyanis továbbra sem szűnt az ítéletidő. Az ég elsötétült, de csak száraz villanásokat lehetett látni, és süvítés hallatszott.

– Legalább... az eső esne egy kicsit... – lihegte Mamusz, miközben kézen fogta az ikreket, és a pincejáró felé kormányozta őket.

Mirabolán bólogatva indult utánuk. Zöld napszemüvegét elveszítette, lila fürtjei az arcába lógtak. Egy pillanatra megtorpant, hogy a feje búbján összekösse a haját, és ekkor meglátott valamit a Mikorbusz tetején.

Szaladmandra, aki eddig, mint egy óriási gumipók, rögzítette a többi állatot, a szél megszűntével elengedte a busz tetejét. Lebegőte hátán mindnyájan fellebegtek.

A két gyerek megtorpant, odanézett, és boldogan felkiáltott.

– Meg vagyunk mentve!

Mamusz haragosan rázta a fejét, és nem engedte el a kezüket, de Mirabolán szintén felderült.

– Így már minden rendben lesz – nevetett rá az ikrekre. – Jöttök?

Ebben a pillanatban a játszóház teteje vad nyikorgásba fogott. Mintha óriási konzervdoboz volna, amit egy hatalmas konzervnyitó nyitogat. Az egyik hullámlemez megmozdult, felhajlott, és zörögve csapkodni kezdett. A hurrikán talán dühöngött, mert nem talált olajoshalat a bádog alatt.

– Ők az én gyerekeim – sikoltott fel Mamusz. – Leviszem őket a biztonságos pincébe!

Mire ezt kimondta, Lebegőte akkora lett, mint egy gyékényszőnyeg, és Mirabolán lába elé terült. A mesélő kitárta a karját.

– Nem lesz semmi bajuk, megígérem!

Az ikrek keze kicsusszant az anyai tenyérből. Tétovázás nélkül az élő repülő szőnyeghez szaladtak, és törökülésben a rajta kapaszkodó állatok közé telepedtek. Mirabolán odahajolt, és egy-egy üvegcsét nyomott a kezükbe.

– Ezt jól tegyétek el. Fejeket behúzni, aztán csak ügyesen!

Lebegőte azonnal felemelkedett, és kiszáguldott a tátongó tetőnyíláson, mielőtt Mamusz felocsúdhatott volna.

– Te nem tartasz velük? – kérdezte megütközve Mirabolánt.

– Nekem... illetve nekünk idebent lesz dolgunk – szusszantotta a mesélő, és megragadta Mamusz csuklóját. – Gyere a Mikorbuszba!

Ő a kormány mögé, az anyuka az utasülésre huppant. A busz szélvédője ívelt képernyővé változott. Az állatkertet látták rajta madártávlatból, és Lebegőtét, amint éppen leszáll egy sárgás, simának tűnő területre. Mirabolán Mamusz kezébe nyomta az állatkert térképét.

– Te nézd ezt, én pedig beszélek velük. Hol is vannak most?

– Azt hiszem, a Vadlovak Mezején – olvasta le a térképről Mamusz.

A képernyőn csakugyan szikkadt fűtenger látszott Lebegőte körül, de hullámai közé repkedő tetőcserepek, deszkák és kisebb-nagyobb ágdarabok csapódtak.

– Szaladmandra, itt a mesemondó beszél! Szaladmandra, ha hallasz engem, integess! – kérte fennhangon Mirabolán.

A Mikorbusz közelképet adott. Látszott, amint Cikória, a rajzolt rágcsáló meglepetésében nagyot ugrik.

– Ó, hát neked is átadódott a varázs? – kacagott fel idegesen Mirabolán – Mondd csak, tudsz beszélni? Ugye tudsz?

– Tudok – cincogta sértődötten Cikória. – Szaladmandra, integess Mirabolának! – adta tovább az utasítást, Szaladmandra pedig készségesen visszaintegetett.

– Az a helyzet, hogy Lebegőte és Szaladmandra is hallanak, de sajnos némák. Nem tudják továbbadni a gyerekeknek, amit mondok. Saskó és Vaskó nem hall engem, te és Csuszpájz viszont igen. Leszel a közvetítőm, Cikória?

– Leszek – húzta ki magát teljes arasznyi magasságában a rajzolt degu.

– Remek! Akkor hát arra kérlek, hogy szállíts le gyorsan mindenkit Lebegőte hátáról, és hasaljatok a fűbe! Szaladmandra, te változz olyan nagy bőrvitorlává, amilyen óriásivá csak tudsz, és fékezd le a szelet! – rendelkezett Mirabolán.

Cikória fürgén átadta a Mikorbuszból érkező parancsokat. Lebegőte és az ikrek engedelmesen a fűbe lapultak, annál is inkább, mert féltek, hogy elsodorja őket az egyre vadabb hurrikán. Vaskó a csigákat, Saskó a két kis degut szorongatta a markában.

Szaladmandra pár lépéssel távolabb futott tőlük, majd az oldalára fordult. A föld felé eső lábait a talajba vájta, és hagyta, hogy testébe belekapaszkodjon a szél. Kifeszült, akár egy természetes denevér, vagy inkább repülő gyík, de pár pillanat alatt olyan nagyra fúvódott, mint egy kalózhajó vitorlája. Aztán akkorára, mint a legszélesebb mozivászon. Mint egy sportcsarnok teteje. Egy kupolaváros felbillent kupolája. Vagy inkább egy világnagy, kivájt dinnyehéj; belül piros, kívül zöld. A hurrikánt mindenestre befogta. A szél, huss, elállt. A következő pillanatban Szaladmandra már pislogva lapult a fűben. Összement, mint egy leeresztett strandjáték.

Amint megszűnt a szél, Vaskó öklében kiáltozni kezdett Csuszpájz. A mesélő következő parancsát ugyanis ő hallotta meg. Rögtön továbbította is a gyerekeknek.

– Mirabolán azt üzeni Lebegőtének, hogy most már föllebeghet felhőmagasságba. Úgy meg fog nőni, hogy elnyújtózik a hegyekig, és soook-sok esőt csinál!

Lebegőte úgy is tett. Rózsaszín kopolyódraiból lila záporok, testének kék és fehér pamacsából sötétszürke zivatarok gomolyogtak elő. A Vadlovak Mezeje fél perc alatt tóvá változott.

Mamusz is látta ezt a Mikorbuszból.

– Szaladmandra, vidd szárazra Saskót és Vaskót! – kiáltotta, mintha őt is hallanák a messzeségben.

Mirabolán egyetértett vele. Készségesen megismételte a kérést, így varázsparancs lett belőle.

Szaladmandra visszanyerte vastagságát és mozgékonyságát, a két gyerek pedig, rajzolt állataik utasítását követve, meglövegolta. A Majomsziget nevű dombig úszott velük. Ott partra szálltak. Csuromvizesen nézték, ahogy az esővíz egy része átzúdul a csatornalefolyók rácsain, és eltűnik a mélyben. Amit viszont nem nyelt el a csatorna, az nemcsak a Vadlovak Mezejét árasztotta el, hanem az állatkerti állatok lakóhelyeit is.

– Ajjaj, ez már aztán túl sok a jóból! – csapta össze a kezét Mirabolán a buszban. Rajzolt állataiknak köszönhetően a két gyerek is hallotta ezt a Majomszigeten.

Az ikrek összenéztek, és előhúzták zsebükből a mesemondótól kapott üvegséket. Még csak néhány nagybetűt ismertek az ábécéből, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy kitalálják, mi van bennük.

– Hussleves-kivonat!

Saskó megsimogatta a tenyerében reszkető degut, és egy pirinyó cseppet az orrára csöppentett. Az állatkának rögtön elmúlt a reszketése.

– Szia, Cíbere vagyok! – köszönt Saskónak, és máris tettere készen nézett körül – Hol van Korund? Rá is csöppentetek a hussleves-kivonatból!

Vaskó elpirult. Kapkodva előhalászta rövidnadrágja zsebéből a szundikáló puhatestűt, és ő is használatba vette a varázsszert. A csiga felélénkült, és Ciberével együtt tettere készen hallgatta a gyerekek tervét.

– Korund! Kérd meg a környék összes csigáját, hogy tapadjanak a lefolyórácsokra, és nyissák fel a csatornafedeleket, hadd folyjon le gyorsabban a víz – hadarta Vaskó.

– Te pedig, Cíbere, beszélj a rágcslókkal – vette át a szót Saskó, de megakadt. – Egér, patkány, degu, minden más is jöhet... – folytatta. – Szóval, ti mindannyian rágjak menekülő járatokat és kifolyókat oda, ahol több a víz, mint kellene, és segítetek a többi állatnak száraz helyet keresni.

Korundnak Szaladmandra segített a sietésben. Cíbere magától is gyors volt. Az állatkert állatai tették a dolgukat, mégis úgy tűnt, hogy a drága percek eredménytelenül telnek. A vízszint nem csökkent, az eső pedig egyre csak zuhogott.

– Valamennyi beszívódik a földbe, ami kell is a növényeknek, persze, de szerintetek nem haladnak túl lassan a dolgok? – kérdezte Mamusz a mesélőtől.

– Meglep, hogy Lebegőte nem hagyta még abba az esőcsinálást – válaszolta Mirabolán.

– Én vagyok a hibás – hüppögött a gyerekeknek Csuszpájz. – Én tettem hozzá a kéréshez, hogy soook-sok legyen az eső!

– Lebegőte nagyon szelíd – simogatta meg a rajzcsiga hátát Saskó. – Biztos nem akarná, hogy...

A kislány nem tudta befejezni, mert egy hosszúkás ködpamacs ereszkedett közéjük az eső áztatta Majomszigetre. Lebegőte volt az. A szeme és a kopolyúja áttetsző halványrózsaszínre fakult a fáradtságtól, de nem csak attól.

– Szegénykém magához vonzotta a többi felhőt. Azok sajna megvadultak, és a vizük kimosta belőle a varázslatot! – csapott a homlokára Mirabolán – Rajzocskák, szóljatok rajzolóitoknak, hogy alaposan itassák át Lebegőtét hussleves-kivonattal. Utána pattanjatok a hátára valamennyien, és repüljete a zivatarok fölé. Lebegőte permetezze be a saját kis záporával, vagyis akkor már husslevesével a felhőket. Aztán, amikor végeztetek: huss, gyertek vissza a Mikorbuszhoz!

A két rajz-állatka továbbadta, amit kellett. A gyerekek elővették üvegcséiket. Kihúzták az apró dugókat, de az üvegek szája reménytelenül pici volt.

– Cseppenként sose végzünk ezzel! – nézett végig Lebegőte hosszú hátának dudorain Vaskó.

– Öntsük a tenyerünkbe, úgy dörzsölgessük bele! – javasolta Saskó.

A kislány dörzsölte a gőte egyik oldalát, a kisfiú a másikat. Az utolsó cseppeket Lebegőte vattafinom kopolyúiba masszírozták bele.

Az erejét visszanyert gőte szintén elvégezte feladatát: husslevessel öntözte a zivatarfelhőket. A játszóház felé szálltukban látták, ahogy a megzabolázott fellegek behúzzák milliárd esőlábkukat, és szepegve-csepegve szétoszlanak a távoli hegyoldalakon. Odalent is visszahúzódott a víz. Az állatok visszatértek a külső ketrecekbe és kifutókba, hogy élvezhessék az időközben kellemesen felfrissült levegőt.

Lebegőte éppen belebegett a vihar tépte hullámlemez nyílásán a játszóház teteje alá, amikor Vaskó csak úgy mellékesen megjegyezte:

– Be kellene foltoznunk ezt a lyukat!

Csuszpájz nyitotta volna a száját, hogy továbbítsa a javaslatot Mirabolánnak, de a gőte nem várta meg. Lefékezett röptében. Vaskó kinyúlt a nyíláson, hogy visszahajtsa a lemezt. Nem ment könnyen, de Saskó segített neki. Nyögve, erőlködve addig görbítették a tetődarabot, amíg végül vissza nem illeszkedett a lyukra.

Szaladmandra vigyázott, hogy a négy kisállat le ne pottyanjon szerelés közben. Ő vette észre, hogy kinyílt a Mikorbusz ajtaja. Lebegő testvérkéje hátáról átugrott az egyik tetőtartó oszlopra, és hosszú farkincájával kapaszkodva, négy védencét a mellső mancsában tartva lemászott rajta. Egyenesen Mirabolán lába elé.

A mesemondó mégsem vette észre. Még mindig a tető felé bámult, és nem hitt a szemének.

– Gyerkőcök, csak nem ti irányítjátok az én teremtményemet? – csattant fel, kezeit csípőre téve.

Az ikrek ijedten összenéztek. Törökülésbe kuporodtak Lebegőte hátán, és suttogtak valamit. A gőte hátrahajtotta a fejét, kopolyúival megsimogatta őket, majd lágyan a padlóra liftezett velük. Kerek párnakobakját Mirabolán bal bokájához dörzsölte. Szaladmandra is közelebb kúszott, hogy a mesélő jobb bokájához dörgölőzhessen. Gombszemeikkel engesztelően pislogtak fel gazdájukra.

Mirabolán próbált szigorúan nézni, de aztán nem bírta tovább, és kacagásban tört ki.

– Hát ez igazán csodálatos! – gurgulázta. Leguggolt, és megölelte a gyerekeket. – De tényleg. Holnaptól ugyanis pont szükségem lesz két varázslósegédre!

Másnap a hőségriadó elmaradt, a tanévnyitó viszont nem. Saskó és Vaskó az iskola parkolóján keresztülsietve mintha egy tarka mikrobuszt pillantott volna meg. Később az udvaron viszontlátott néhány gyereket azok közül, akik a játszóház pincéjében vészelték át a szélvihart. Ők voltak, akik segítettek visszajuttatni az óriáscsigát az Afrika-házba, a degut pedig a Dél-Amerika házba.

Az ikrek alig hitték, hogy az előző, állatkerti nap eseményei valóban megtörténtek. Szégyenlősen köszöntek az ismerősöknek. Amikor a terembe léptek, a tanítónéni éppen kontyba kötötte lila haját. Aztán az orrára biggyesztette zöld szemüvegét, és a gyerekek felé fordult.

– Mira néni a nevem, én leszek az osztályfőnökök. Ti vagytok Sári és Vince?

Az ikrek cinkos mosollyal bólogattak.

Az aranyhal meséi

Írta: Szabó Mária

Illusztrálta: Hollós Mirjam 12.b

1.

Az aranyhal az óceánban lakik, a piros koralloknál, a víz alatti kék barlangban. Nagyon öreg már, de még mindig fürge és olyan ragyogó, mint a lebukó vörös nap. És még mindig elevenen él benne a pillanat, amikor az a fénylő, erős suhanás iderepítette az idők kezdetén, ide, ahol az ibolyakék keveredik az ezüsttel, zölddel és sárgával. És emlékeiben most is gyakran hallja azt a mély, morajló hangot, amely útjára küldte:

– Zuomoara a neved. Nagyhatalmú varázsló vagy. Az emberek majd kihalásznak téged a tengerből, te pedig, ha visszaengednek a vízbe, teljesíted egy kívánságukat. Ez lesz a dolgod.

- És mi lesz, ha nem engednek vissza?
- Mindenki visszadob majd, ha megtudja, hogy cserébe kívánhat.
- És ha valami rosszat kívánnak? Ha baj lesz belőle?

– Ez már nem a te gondod. Bármit kérnek, neked teljesítened kell, úgy, ahogyan megígéred, a többit pedig rám kell hagynod. Ez a parancs! – dörögte a hang, és ezzel el is tűnt talán mindörökre.

Pedig még sok kérdése lett volna... Például mi az, hogy parancs? A nevével sem volt elégedett, ezt a hosszú, tengerzúgású nevet szétfújja a szél, meg se hallja, ha szólítja valaki, legyen inkább Zó, ezt jól lehet kiáltani is...Zóóó!!!!

Hát így kezdődött.

2.

Elmondhatatlanul sok idő telt már el, számolni sem lehet, mennyi emberi kívánság, mikor a parton, a fekete sziklánál megjelent az író.

– Végre varázsolhatok! - ficánkolt örömeiben Zó. Már régen akadt munkája, csak úszkált fel és alá, és unatkozott, unatkozott...

A férfi furcsa szerzet volt. A szokásos szék, vödör rendben, de a botja végén csak úgy szabadon himbálódzott egy madzagra lógatott kis edény, tele kukoricaszemekkel, horog meg sehol. A csuprot belelógatta a vízbe, aztán a székébe süppedt, és olvasni kezdett egy nagy könyvet.

Nem volt se öreg, se fiatal, borostás arca gondterhelt. Tiszta fehér inget viselt, bő kék nadrágot, őszes haján nagykarimájú szalmakalap, nagyon kék szemén fekete keretes szemüveg. Mellette a vödörben is könyvek voltak, és sehol semmilyen háló vagy merítőeszköz, amivel egy halat ki szoktak emelni a vízből a horgászok.

– Ez nem lesz könnyű...úgy látom, nem is akar halat fogni - szontyolodott el Zó. – No, de nem adjuk fel! – szedte össze magát, azzal egy jókora spricceléssel belecsapódott a kukoricás edénybe.

– Barátom, te nagyon éhes lehetsz, de azért vigyázhatnál jobban - hajolt oda hozzá az ember. - Ha jóllaktál, sipirc vissza a vízbe!

– Zó vagyok, a nagyhatalmú aranyhal - mutatkozott be Zó olyan égzengéses hangon, hogy a tenger is beleborzongott. Az ember kezéből kiesett a könyv, és rémülten meredt a halra.

– József vagyok, az író - suttogta. Mit akarsz tőlem???

– Kérlek, dobj vissza a vízbe, és kívánj valamit!

Az ember ijedtében rögtön jó messzire hajította Zót, de az egy perc múlva megint az edényben ült:

- Nem jól csináltad. Elmaradt a kívánság.
- Nem jut eszembe semmi...
- Azt mondd, amire a legjobban vágysz!
- Hiszen éppen azt mondom... Író vagyok, írnom kellene emberi dolgokról, de mostanában nem jut eszembe semmi...

Zó felragyogott:

- Meséljek neked az emberekről?
- Ugyan, mit tudhatsz te rólunk?
- A kívánságaitokat. Hidd el, sok különös történetem van. Ha ezekből elmondok neked néhányat, lesz majd miről írnod! Holnap ilyenkor el is kezdhethük - és a választ meg sem várva az aranyhal belebukfencezett egy csipkés szélű hullámba...

3.

Zó igyekezett rendet tartani az emlékei között. Eleinte a jó kívánságokat pirossal jelölte, a rosszakat feketével, az unalmasakat meg szürkével. Aztán ahogy kapta a madaraktól a híreket, hogy mi lett ezeknek a kívánságoknak a sorsa, már nem volt annyira biztos abban, hogy melyik milyen színű is igazán. Mert néha egy ártatlan, kedves kívánság is rosszra fordult, a gonoszból pedig váratlanul áldás lett. Így aztán egy ideje az emlékek már többnyire csak pasztellszíneket kaptak, rózsaszín, kékes és ezüstös árnyalatokat...

Másnap az írópapírokkal és ceruzákkal teli vödörrel érkezett. Bizonytalanul tekingetett körbe, mert hitte is, nem is, hogy ez a dolog megtörtént vele, talán csak elaludt a napon, és álmodta az egészet... Már szégyellte is magát, ahogy az edényét belelógatta a vízbe...

És nem álom volt! Az aranyhal egy vízszaggárral jött, és otthonosan elhelyezkedt a csuporban.

- No, akkor kezdjünk neki! Válassz egy színt! - biztatta az Írót, aki ha lehet, még a tegnapinál is nagyobb ámulattal nézett rá, és nem kérdezett már semmit.

– Jól van. Legyen fehér...

Fehér...

...És az aranyhal szájából előbukkant egy kis fehér buborék, ami nőtt, nőtt, míg végül hatalmas, átlátszó üvegharangként ráborult a partra.

4.

A harang alatt egy sovány, szinte ruhátlan, torzonborz férfi vánszorgott a tenger felé. Vele volt négy mezítelen kisfiú, akik köveket szedtek, és ezeket nagy kupacokba rakták a parton. A férfi felmarkolt belőlük párat, belegázolt a vízbe és dühösen hajigálni kezdte a köveket.

Zó nem messze tőle kíváncsian dugta ki a fejét. Csak úgy záporoztak körülötte a kövek! És jaj, egy jókora darab el is találta!

– Hurrá, sikerült! Nagy volt a gyerekek öröme, egymás kezéből cibálták ki az elkábult halat, civakodtak, hogy melyikük egye meg! Zó még éppen jókor tért magához, hogy megszólalhasson:

– Fiúk, nehogy megegyetek! Varázshal vagyok! Ha most visszadobtok a vízbe, kívánhattok tőlem valamit!

Az apjuk kikapta Zót a gyerekek kezéből:

– Kedves aranyhal, szeretném mindig jóllakatni a gyerekeimet, ez a kívánságom! Sok-sok halat szeretnék eltalálni a köveimmel!

– Vigyél be a vízbe, és ott, ahol elengedsz, találsz majd valamit! Azt kapod tőlem.

Így is történt. Ott, ahol Zót elnyelte a tenger, kavarni, bugyogni kezdett a víz, és felvetett egy különös, sohasem látott dolgot. Egy óriási halászháló lebegett a víz színén...

Az üvegharang most zsugorodni kezdett, az emberkék meg a háló lassan mind szétfoszlottak alatta, egyre kisebb lett a buborék, mígnem el is tűnt újra a hal szájában.

Zó pedig tovább beszélt:

– Most megmutattam neked a világ első halászáét. Nem egészen azt tettem ugyan, amire kért, nem halat adtam neki, hanem hálót, ezzel megszegtem a pa-

rancsot is... De az a fő, hogy a családja ezután már nem éhezett. A fiai felnőttek, és megtanítottak másokat is a hálókészítésre és a halászatra. Jó emberek voltak, soha nem vettek ki többet a tengerből, mint amennyire szükségük volt, tisztelték azt, ami elteti őket. A bálnavadász hajókról szerintem nem én tehetek...

– Holnap folytatjuk, esteledik már - nézett körül Zó, és egy csobbanással elmerült a lemenő nap káprázatos aranyhídjában.

Az író pedig előhúzta az első papírját, és írni kezdett.

5.

– Ma milyen legyen?

– Legyen piros...

– Teljesen piros?

– Igen.

– No, abból kevés van. A tiszta pirosak a legeslegjobb ritkaságok...

Kicsit eltűnődött, aztán lassan előbújt a szájából egy kis piros buborék.

A ragyogó rózsás üvegharang alatt egy feltűrt szoknyájú asszony bóklászott a sekély tengerben, kis merítőhálójával kavargatva a vizet. A kihalászott moszatokat a kosarába borította, és szomorúan vizsgálta a szegényes zsákmányt: - Ez semmire sem lesz elég... - motyogta.

A következő merítésnél azonban valami fényes akadt a hálójába! Ámulva emelte ki az aranyhalat, de rögtön vissza is csúsztatta a vízbe:

– Ó, ez kőkemény, ebbe bele is törne a kis csőrük...

Zó azonban tette a dolgát, megszólította:

– Kíváncsi vagyok, én teljesítem! Mi az, amit szeretnél?

Az asszony nem rendült meg, mintha semmi különös nem lenne abban, hogy egy hallal társalog:

– Tudod, az lenne jó, ha a madáretetőim mindig tele lennének eleséggel. Mert akkor jönne újra az a sok szép madárka, akik, mióta magamra maradtam a kisfiammal, már nem látogatnak. Elszegényedtem és nem tudom etetni őket, pedig nekem az volt a legnagyobb örömöm, hogy egész nap figyelhettem, hogy milyen kedvesen csivitelnek, énekelnek, hogy ügyesen fészket raknak a fákon, és boldog-

ság volt látni, ahogy repülni tanultak a fiókák... A madarak csodálatosak, szerintem ők a teremtés legszebbjei!

– Akkor te még nem láttad a trópusi halakat - dünnyögte Zó, hangosan pedig annyit mondott:

– Menj haza, és meglesz, amit kívánsz!

A harang alatt változott a kép.

Az asszony most egy nagy fa alatt ül, mellette egy nevetve ugráló, tapsoló kisgyerek. A fákon mindenfelé kisebb-nagyobb színes madáretető, az ágak között pedig száz és száz szebbnél szebb tarka tollazatú madár röpköd!

Majd ez a kép is szertefoszlott, a harang pedig apró buborékká zsugorodott...

– És aztán - mesélte az írónak Zó - a madaras kertnek híre ment. Jöttek mindenfelől megcsodálni az emberek, az asszonynak és a gyerekeknek sok barátja lett, akik a szegénységükön is segítettek. A kisfiú felnőtt, mára híres madártudós lett belőle, könyveket ír ő is, mint te! Ismerem, gyakran szokott erre járni. - Ó, nézz csak fel! Éppen erre tart!

Motorzúgás hallatszott, az égen pedig feltűnt egy kis repülő, amit vadlibák kísértek...

6.

Másnapra beborult az ég. Feltámadt a szél, hatalmas tarajos hullámok robogtak a part felé, kagylókat vetett ki a víz és egy nagy kék tálát is, melynek közepén ott ücsörgött az aranyhal.

– Ma hagyjuk a választást, ajándékot hoztam neked - közölte Zó a fázósan toporgó íróval. Azzal elkezdett fújni egy égszínkép buborékot...

A kék harang alatt egy hajó fedélzetén bőségesen terített, hosszú asztal roskadozik az ételektől, körülötte pazar öltözetű hölgyek és urak ülnek. Az asztal közepén pedig egy nagy kék tál áll, üresen.

A legdíszesebb ruhájú uraság most szólásra emelkedik:

– Barátaim, egyetek igyatok, ünnepeljük meg, hogy megmenekültünk ebben a hatalmas viharban. Látjátok ezt a tálát? Varázstál ez! Ha vacsora közben megérintek, kívánhattok valamit, így egyeztem meg az aranyhallal, akit az az óriási hullám

kidobott közénk. De vigyázat, ez különleges alkalom! Ugyanis a kívánságokat most nem magatoknak, hanem másoknak szól! Hát jól gondoljátok meg, mit kértek!

Az emberek vidáman nekiláttak a lakomának, sűrűn koccintgattak, érintgették a kék tálát is, és ámulattal látták, hogy a tálba az érintésük nyomán szép sorjában nagy üveggolyók gurulnak bele! Fekete és fehér golyók!

Lassan kiürülnek a tányérok, a szolgák leszedik az asztalról a maradékokat, csak a tál marad a golyókkal.

Most egy aranyruhás fiatalember jelenik meg, és számolni kezd: Az eredmény: Hat fehér és kilenc fekete golyó!

Hat áldás és kilenc átok...

Az aranyruhás magasra emeli a karját, és égzengéses hangon (olyan a hangja, mint Zóé) megszólal:

– Félreértés volt, másképpen történt... Mert mégiscsak saját magatoknak kívántatok...

Nagyon nagy lett erre a riadalom! Többen követelték, hogy törjék össze a golyókat, vonják vissza a kívánságokat, hogy ez így nem igazság! Volt, aki zokogott, volt, aki dühöngött, kilenc ember kiabált és félt!

Az aranyruhás végül megszánta őket:

– Rendben van, most az egyszer nem fog teljesülni semmi abból, amit kértetek! Sem a jó, sem a rossz. De ne feledjétek: óvatosan kell bánni a kívánságokkal, mert az átok is, az áldás is legtöbbször visszaszáll arra, aki kéri. Hát így vigyázzatok magatokra és egymásra is...

A kék buborék egyre kisebb lett, és az emberkéssel együtt el is tűnt a hal szájában.

– Becsaptad őket- dünnyögte az író.

– Talán...

7.

Lassan elsimult az óceán, csodaszép naplemente ígérkezett. Zó kedélyesen ringatózott a táljában, és hajlandó volt még egy emlékét megmutatni az írónak.

– Legyen ezüst! - választott József.

A fényes ezüstkupola alatt a világszép lány ült. Az ölében tartotta a vödrével véletlenül kifogott aranyhalat, és keservesen sírdogált!

– Kedves hal, én csúnya szeretnék lenni!

Zó ezen annyira elámult, hogy belepottyant a vízbe, alig tudott visszakecmeregni a lány ölébe. Ilyet soha senki nem kért tőle, mióta a világ világ! Gyönyörű akart mindenki lenni, nem csúf!

– Jól van no, ne sírj már! Elmondanád, miért kívánsz ilyet? - kérdezte csodálkozva a világszép lánytól.

– Mert nagyon egyedül vagyok! Nem barátkozik velem senki! Azt mondják, hogy milyen szép, milyen szép, de csak messziről bámulnak, a közelemben sem jönnek. Nem is szólnak hozzám... Bezzeg, ha csúnya lennék! Nem kerülnének el, és talán szeretnének is! Segíts rajtam, kérlek!

Zó kicsit elgondolkodott, aztán valahonnan előkerített egy ezüsttükröt, a lány ölébe ejtette, és szó nélkül visszabucskázott a tengerbe.

A lány belenézett a tükörbe, és a világszép arcban egy komor, fénytelen, unalmas, merev arcot is látott! Aztán többféle arc villant fel, ami mind az övé volt: sírós, nevetős, ijedt, gőgös, zord, jóságos, kedves, szomorú, okos, ostoba és még egy gonosz is...

Egy zúgó hang hallatszott a tükör mélyéről: Válassz, melyik szeretnél lenni, és hidd el, az leszel!

Hát lássatok csodát: a világszép arcú lány most kedves mosollyal odaszalad egy arra járóhoz és megszólítja:

– Akarsz a barátom lenni? Jössz fagyizni? Beszélgetni? Játszani? Vagy versenyt futni a parton?

És jött bizony! Sőt, még mások is jöttek! Hamarosan nagy, vidám csapat telepedett le a partra, színes köveket meg kagylókat gyűjtögettek, rajzoltak, homokszobrokat építettek, zenéltek és táncoltak is!

Aztán sajnos ezt a buborékot is elnyelte a hal, pedig már az író is éppen táncra akart perdülni!

– Miféle tükröt adtál neki? - kíváncsiskodott.

– Bátorító-kedvesítő-igazító tükörnek hívják...

A következő napon újra sötét felhők borították az eget, de teljes szélcsend lett. Az óceán alig mozdult, ólomszürke volt és tükörsima.

– Unalmas ez a nap! - sóhajtott fel az író.

– Hát akkor jól figyelj! - mondta az aranyhal, és már emelkedett is a parton a ragyogó, szürke sátor...

A sátor alatt a sekély vízben aranyhajó ringatózik óriási fehér vitorlával. A fedélzetről a halászok éppen egy halakkal teli nagy hálót húznak fel a vízből, és jaj, közöttük ragyog a vérvörös Zó is! Egy gazdagon öltözött férfi már meg is ragadja, de az aranyhal dörgő hangján megszólal:

– Varázsló vagyok, engedj vissza a vízbe, és én teljesítem egy kívánságodat!

Az ember megöri: - Jól van, áll az alku!

– Mit kívánsz hát tőlem? - kérdi Zó.

– Szeretném, ha elúznád az unalmamat, ami örökké emészt. A hajómmal már körbeutaztam a világot, beszélgettem minden emberrel, minden könyvet elolvastam, minden ételt megkóstoltam, minden játékot kipróbáltam, és még mindig majd megöl az unalom! Ez ellen adj nekem valamit!

Az aranyhal kis töprengés után a férfi elé röpített egy nagy csomagot, ő pedig hipp-hopp, eltűnt az óceánban. A csomag szétnyílt, és az ember nagy meglepetésére egy közönséges kapa ugrott elő belőle, és belesimult a kezébe! De volt ott még más is: gereblye, kalapács, szögek, virágmagok, locsolócső, seprű, ásó, vödör, lapát, és mind sürgette az embert, hogy gyerünk, foglalkozzon már velük is!

A szürke buborék tűnni kezdett, Zó pedig tovább mesélt:

– A szerszámok, amiket kapott, nem hagyták békén! Minden nap dolgoztatták! Virágoskertet, gyümölcsöst, kerítést és házikót építettek vele, aztán meg napon-ta kapálni, locsolni, ápolni kellett a kertet!

Eleinte ez egyáltalán nem tetszett az embernek, azonban ahogy szépült és nőtt a kertje, egészen elfelejtette az unalmát! És mikor kibomlottak a virágok és teremni kezdtek a fák, végtelenül büszke lett magára és nagy-nagy boldogságot érzett...

És Zó mesélt az írónak azokról is, akik megbánták és visszakérték a kívánságukat: a telhetetlen királyról, aki aranyat akart teremteni az érintésével, és ezzel mindent és mindenkit aranyszoborrá változtatott; a kertészről, aki azt kívánta, hogy álljon meg nála az idő, ám a mozdulatlan világot nem bírta elviselni; a könnykutató tudósról, aki érezni is akarta mindenki fájdalmát; a vitorlázóról, aki az örök szél röpítésére vágyott, aztán mégis szeretett volna megpihenni; vagy a jövőbelátóról, aki nagyon rosszkedvű lett attól, hogy soha nem érte semmilyen meglepetés... És mesélt arról is, hogyan vált hatalmas áldássá egyszer egy gonosz átok...

Aztán egy madárcsivitelős reggelen, amikor a kiszaladó hullámoktól csupa fehér csipke lett a homok, és a víz aranycsillámokkal volt tele, megjelent a parton egy mindenszínű üvegharang.

Az író egészen közel ment hozzá, de hiába, nem látott alatta semmit! És az aranyhal sem volt sehol! Majd felmorajlott a jól ismert tengerzúgásos hang:

– El kell ma búcsúznunk...Ezt a harangot én, Zuomoara, a kívánságok őre adom neked. Minden emléked belefér, bármikor előveheted, nézegetheted és megmutathatod az embereknek... És kérlek, mutasd is meg nekik! Hogy választani tudjanak jó és rossz között... Meg remélni és örülni ... És győzni is...Hogy megmaradjon a gyönyörű világunk...Sok szerencsét!

A morajló hang suttogássá szelídült, az üvegharang színes üveggolyóvá zsugorodott és az író zsebébe bújott.

József összeszedte a papírjait, a vödröt, a csuprot, és füttyörészve elindult

Egy facsemete élete

Írta: Kelemen Balázs
Illusztrálta: Pálfi Lilla 10.a

Még ifjanc koromban, igazi tűzrevaló rosszcsont voltam. Belekötöttem minden puhafába! Átrajzoltam a turista útvonalakat, mohás felemmel pedig mindig más irányba forogtam. Mit össze nem vakaróztak az emberek! Fogták az iránytűt, a térképet, az mutatott erre, Én meg amarra. Emlékszem, egyszer projekthét volt a faiskolában. Mindenkinek be kellett mutatni a termését, Én meg megjelentem néhány avokádóval. Mondanom se kell, a sötét népség azonnal országos járványriadót fűjt! Küldtek is a fertőző osztályra, karanténba. Szerencsére megmentette a helyzetet egy okos doki, aki megkérdezte; szarvasgombát is termék-e, majd cinkosan összemosolyogtunk. A tesztek negatívak lettek, a kedélyek csillapodtak, megúsztam egy fegyelmivel. Az iskolába visszakérülve pedig fenntartott, állandó helyem volt a számárpadba. Nekem, aki mindenkit lóvá tett!

Hogy végleg nem züllöttem el, azt Luc tanárnőnek köszönhetem. Geopolitikát tanított, és imádtam az óráit! Azt éreztem, hogy tökéletesen kibontakoztathatom a képességeimet. Soha egy percre nem értettünk egyet semmiben! Én azt mond-

tam, elgondolásai inkább elvszerűek, mint tényszerűek. Ő engem meg gőgösnek és flegmának könyvelt el. De érdekes mód, mindig kiállt értem a fegyelmik során, mert az Ő szavait idézve: „Éles és lényeglátó, de túlzottan forrófejű és szókimondó. Fiatal. Ha képességeit fejlesztik, hibáiból okítják és nem csak büntetik, akkor példamutató és hasznos tagja lehet majd a társadalomnak”.

Addig pedig megpróbált saját eszközeivel ösztönözni. Mindig jött valamivel, hogy belemásson a fejembe. A legutóbbi az volt, hogy a Rorschach-teszt majd segít. De egyik kép se tűnt semmilyennek. És akkor jött a duma: mert ezzel a hozzáállással nincs jövőd, azért nem látsz bele semmit – mondta.

Aztán kicsit fenyegetőzött, hogy irtásra kerülő leszek. Tönk se marad utánam, úgy elvisznek a fatolvajok. De rá se bagóztam. Akkor még azt hittem, hogy erdei fának lenni egyet jelent azzal, hogy csendéletfestők barátja vagyok, meg cuki mókuskusok és dallamos pacsirták gazdája leszek. Nem is beszélve a kedves erdészről, akinek mindig van egy kedves szava hozzám. Kinek kell ennél több?

Aztán majd protekcióval bekerülök egy tájvédelmi parkba, azt' szépen eltelik az időm.

A faiskolában benne voltam a legrosszabbak névsorában. Folyton bajba kerültem. Ha nem csináltam semmit, akkor is Én voltam az első számú gyanúsított.

Az osztálytársaim folyton lenéztek, és csúfoltak. Csak mert ők „ezüst” fenyők voltak. Mintha a név határozná meg őket, és nem fordítva. Kellemetlenkedő po-jácák. Állandóan azzal kérkedtek, hogy elhagyják az erdőt és külföldön hatalmas karriert futnak be. Művészi installációk lesznek! Belőlem meg biztos valami csúf talpfa lesz egy bányában. Mivel nem állt érdekükben barátkozni velem, az állandó zrikálások célpontja voltam, amit elég rosszul viseltem.

Ha meg szóltam érte?! Ki hinne egy rossz hírű tanulónak. Elképzelhetetlen!

Idővel zárkózott lettem, nem barátkoztam senkivel. Hamarosan egy levelem se volt. Csak legyintettek; lomhullató-mondták.....Nade tavasszal?

Köztudomású, hogy művészetből nemigen lehet megélni. Jó időben, jó helyen, jó ismerettséggel, önmegmutatási vágygal, és azért némi talentummal már egész jó esélye van bárkinek művésznak lennie. Nem sok tényező, ugye? Különösen úgy, hogy mindenki azt hiszi Ő több, mint bárki más a világon. Ezért meg sem lepődtem, hogy idővel sorra adták be a derekukat a büszke ezüstfenyők mindahá-

nyan. A hivalkodó, nagyvilági ifjakkól egységes, mész fehér színű „Smjörgdsön” hokedliként végezték az IKEA valamelyik polcán.

Hazudnék, ha nem lett volna bennem egy kis káröröm. Sőt, hangosan kacagtam a „híres” bemutatójukon, az áruházi katalógus 4. oldalán! Ha társaságban voltam, előszeretettel sütöttem el ezt a történetet, mint a kedvenc fa viccemet.

Miután elég rossz bizonyítvánnyal fejeztem be az iskolát, kénytelen voltam elvállalni az egyetlen munkát, amit ajánlottak. Proakítv, agilis, rugalmas időbeosztással, vállalkozói engedéllyel rendelkező munkavállalót kerestek az Alföldre napszámba, ahol földműveseknek kellett árnyékot adni. Másrészt a futóhomokot kellett volna megkötnöm. Fafejű az lehetek, de szerintem konkrétan egy hatökröt kerestek....

Nagyon odatettem magam az első naptól kezdve. Az önbizalmam az egekbe. Úgy éreztem, most itt a lehetőség, bebizonyítom, hogy mindenki tévedett. A saját utamat járom, a saját szabályaim szerint. És ez a gondolat megrendíthetetlen volt, egészen az első viharig.

Hirtelen sújtott le rám a felismerés, hogy engem senki sem akar óvó lombkoronája alá befogadni, és akkor nagyon megijedtem. A cikázó villámok alatt végtelenül kiszolgáltatottnak éreztem magam. Az orkán erejű szél folyamatosan próbára tette az erőmet, a hitemet, a tűrőképességemet. Mintha ki akarta volna facsarni gyökereimet a laza talajból.

A munkaköri leírásban ez bezzeg nem volt benne! A pozitív eszményi kép, hogy milyen nemes az, aki a közsférában marad!... Lényegében önkénteskedik! Nem hálátlankodom, de ez a melő is annyira elég max, hogy van mit az önéletrajzomba írni...

Azt hittem, az az éjszaka sosem fog véget érni. Gyorsan kértem is az áthelyeztetésemet. Ép eszű lény nem teszi ki magát vállalhatatlan feladatoknak.

A következő megbízatásom a kerekedő szegletébe szólt. Kedvemre való hely volt a maga varázslatos atmoszférájával. Egy nap egy mókuspár jelent meg előttem pityeregve. Kiderült, hogy a nászútjukról tértek vissza, bedugták a kulcsot a zárba és nem fordult. A zörgésre pedig kinyílt az ajtó, és a kakukk lépett ki rajta, aki azonnal rendőrért kiáltott. Bevitték őket a mókus örsre, ahol jogukban állt hallgatni, és tájékoztatták őket, hogy birtokháborítás ellenük a vád. Ugyanis

amíg távol voltak, az önkényes lakásfoglalók kisajátították a házat. Nagyon együtt éreztem velük kirekesztettségükben, és látva, hogy a nincstelenségből nem lehet visszakapaszkodni, befogadtam őket. Az első éjszaka közepén akkorát tüsszenttem, hogy menten ledobtam a leveleimet. Másnap a szomorú fűz írt nekem szívhez szóló verset a múltó ifjúságról. Az a marha!

Kiderült, hogy allergiás vagyok. A szőrre! Elég szerencsétlen helyzet lett belőle, mert két évre szóló bérleti szerződést írtunk alá előző nap, hogy tudjanak munkát vállalni a közeli Nutella gyárban, ami laccím nélkül persze nem megy.

A szomszédom pedig egy vicces kedvű kuvik. Rossz humorérzéssel. Csöndesen odalopózik hozzám, és éjnek évadján belekiált a fülembe: HÚ!” majd leesik az ágról, annyira nevet, de amikor látja, hogy csendháborításért jelenteni fogok, sielve bocsánatot kér. Azt mondja, nem tud aludni. Fél a sötétben! Inkább átjönne beszélgetni. És minden éjjel elmondja ugyan azokat a vacak sztorikat. Hogy félnek tőle. Hogy szemüveget írtak fel neki és azóta strébernek becézik. És újabban végán szeretne lenni. Nagy állatjogi aktivista lett, csak hát négy napja éheznek, és a piknikezők állatos kekszeire vadászik.

Hosszú-hosszú éveken át éldegéltünk így, egymást valahogy meg-megtűrve.

Úgy eltelt az idő, hogy egyszer csak arra lettem figyelmes, lombom alatt fiatal hajtás ifjoncok nőttek és panaszkodtak, hogy az Ő Napjukat takarom el tőlük. Valahonnan ismerős volt ez a stílus...

Ahogy egyre csak vénültem, úgy lettem egyre ingerlékenyebb, és zsörtölődőbb. Azt éreztem, hogy ez nekem kevés. Többre vágytam, tartalmasabbra!

Egy nap bementem a munkaügyi központba, és munkanélküli segélyért folyamodtam. Persze nálam ment tönkre a sorszámgép....Talán elhagyta egy- két megjegyzés a számat, de belül tökéletesen nyugodt voltam. Csak a környezetemből vettem észre, hogy ez nem látszik rajtam sajnos, miközben püföltem a füstölő gépet.

A pulpituson ülő adminisztrátor kishölgy rögtön lehordott, hogy ne gerjesszem az indulatokat a negatív beidegződéseimmel. Üljek vissza a székbe, húzzak új sorszámot és gondolkozzak el mélyen magamon. Majd ha értelmes emberként ide tudok ülni, akkor beszélgethetünk, hogy álláskeresői járulékot szeretnék kérni.

...Érted, hogy húzzak...

Egy nap a barátságos erdésznek, -akinek mindig van egy kedves szava hoz-
zám,- elpanaszoltam neki, hogy igencsak megvénültem az idő során, és rémesen
meguntam ezt a munkát. Segítsen, hadd kezdjek új életet. És a barátságos erdész
törzsemre hatalmas jelet rakott, és bátorítólag mosolygott rám és sok szerencsét
kívánt.

Ezt követően nagyon gyorsan történt minden. Mire a hirtelen jött bátorságom
elfogyott és visszakozni kezdtem volna, már motorfűrészekkel nekem is estek.
Bepánikoltam és könyörögtem hagyják abba, de már túl késő volt. Dőltem, és
senki nem kapott el. Nehéz láncokkal vontattak a sárban, mintha bűn lenne, hogy
új életet szeretnék kezdeni.

Sokáig zokogtam a hosszú úton. Egy furgonon zötykölődtem, ami szerintem
minden kátyúba direkt hajtott bele. Lehet tévedtem, és maradni kellett volna. Ott
az ismert terep biztonságot nyújtott.

A hosszú út alatt volt időm megnyugodni és gondolkodni. Lehet évtizedekbe
tellett, de merem változni és változtatni. Ez jó. Boldogságot éreztem hosszú idő
után az ismeretlen izgalma miatt. Felpeszditett az érzés teljesen, ezért egyre tü-
relmetlenebbül vártam, hogy végre megérkezzünk.

Amikor végre valahára lassítottunk, egy fatelepre gurultunk be.

Körülnéztem, és tátva maradt a szám. Minden irányba gépek, emberek, termek,
és az új élettől ragyogó társaim. Egyszeriben elámultam, mindent meg akartam
nézni, olyan barátokat akartam szerezni, akik végre megértenek, de ragaszkodtak
a bürokráciához. És még én vagyok a fafejű!

Felvették az adataimat.

Neve?

Quercus hungarica, de barátoknak csak Tölgyfa.

Mérete?

36 méter

Miért jelentkezett a programra?

Apatikus fásultság

Ön tudja, hogy milyen irányban szeretne elhelyezkedni?

Nem igazán ismerem a lehetőségeimet

Cseppet se aggódjon, pályaválasztási tanácsadással is foglalkozunk, amely tel-
jes mértékben személyre szabott.

Lássuk csak. Vannak Humán érdeklődésű területeink, ahol az egyszemélyes
foglalkoztatástól a csoportosig bezárólag vannak lehetőségeink. Így a bensősége-
sebb viszonyt kedvelők lehetnek színezők vagy füzetek. A feltűnősködők lehetnek
diplomák, doktori levelek. A csoportosaknál még nagyobb a lehetőség. Itt van
mód a névjegykártyáktól, az osztálynaplókig bezárólag bármire.

Az utazás szerelmeseinek fuvar és áruszállítás vonalon kínálunk lehetőségeket.
Bel-vagy külföld? Ez alapján utazó ládák, romantikus lelkiútnak és pletykaszere-
tőknek levélborítékok vagy pakkok, bulvár újság hasábok.

Vagy itt van lakás és kultúra, avagy a design életpályamodell. Fa szobrok, búto-
rok végtelen alternatívája.

Aztán ott a gazdasági vonal. Ne vágjon olyan megilletődött képet! „Be who you
want to be”. Senki sem született pénzfa!

A bizonytalanság elértékteleníti a nyomtatott valutát. Ide erős egyéniségek kel-
lenek, akik jellemzője a megbízhatóság. Ez nem az érzékenylelkű puhafáknak
való terep.

De a karrieristák szép pályát futhatnak be, és állampapírok is lehetnek.

Az exhibicionista típusúaknak ajánljuk a távközlési és az írott média vonalat.
Újságpapír, plakát.

És vannak a funkcionalistáknak illetve a büntetett előéletűeknek ajánlott vo-
nal.

Ez mit takar?

A bűncselekmény alapján születik az ítélet. A pity gaztevők szalvéták, vagy papír
kéztörölők lesznek. Akik tűzrevalóan rosszak, azokból wc papír lesz.

-Te jó ég! Ez borzasztó!

Apropó, Önnek az erkölcsi igazolványa rendben van?

Nade kérem! Természetesen!

Persze-persze. Csak tudja, a formalitás.

És, sikerült valamelyiknek felkeltenie az érdeklődését?

Igen, a humán vonal közel áll a szívemhez. Szívesen foglalkozom emberekkel.

Biztos, hogy nem funkcionalista? Ugyanaz a téma, csak a másik végéről megragadva.

Jobb képességű munkatársat már úgy is nagyon régóta keresünk egy idősödő technikatanár mellé megbízható segédnek. Ide elvárás a fakezűség!

Köszönöm,maradnék a szokásos verziónál.

Kitűnő választás! És melyik korcsoport a vonzóbb?

Az alsó tagozatosok. A jövő a fiatalságé, és én ott szeretnék lenni, ahol a legnagyobb szükség lehet rám.

Nem hiába mondják a fákat az erdő bölcseinek. - mosolygott. Nos, akkor végeztünk. Önből most már hivatalosan is tanári segédlet fog készülni. Sok szerencsét kívánok!

Az ügynök elment, Én meg még mindig remegtem az izgalomtól.

Cél... Van célom.....ízlelgettem-. Van célja az életemnek, és itt állok a kapujában!! - ordítottam egyre hangosabban. Hallanom kellett, hogy elhiggyem!

Ahogy haladtam előre a felkészülésben, hogy szakképzett „tanár-segéd” legyek, azért egyes illúziók lekoptak kérgemmel együtt. Ahogy egyre inkább tűntem el, volt egy pont, hogy azt éreztem megszűnök létezni. Nehezen, de sikerült átlendülni ezen, és arra gondolni, hogy mindössze újjá születek, így sikerült megnyugodnom.

Meglehetősen sokan jelentkeztek ebbe a szakirányba. Nem is igazán értettem miért. Párat közülük megkérdeztem. Az egyiket nem vették fel erdőmérnöknek aztán valami papír csak kell. A másik megint csak beleesett a művészi vonal csapdájába, többen voltak, akiknek dolgozni nem volt kedvük és így húzták még az időt, meg volt valaki a büntetés-végrehajtásról is. Szerencsétlen gyerek nem tudja az abc-t elsőben, egy hétig sötétzárka? Mondjuk őt hamar kiszórták, és azt hiszem raklapokat treníroztat valahol vidéken.

Az első beugró iszonyú nehéz volt. Jó néhányan elpityeredtek már a meghallgatáson.. De csak ez után jött a java. Többszöri rostán kellett átmennünk, hogy megfeleljünk. Keresztkérdésekkel próbáltak becsapni. De bírtuk a gyűrődést és rutinosak lettünk. Tudtuk, hogy melyik tanár mit és hogyan kér számon, így már gyerekjáték volt. Pláne, ha felkészültünk. Végül annyira sikeres volt bizonyítványom, hogy mellé könyvjutalomként megkaptam a hogyan hagyjuk abba az aggodást című könyvet.....Jobb később, mint soha.

Ilyen jó bizonyítvánnyal egy héten belül sikerült állást találnom. Mindenki engem akart! A munkaerő piacon lényegében nincs olyan szakképzett, friss tudással rendelkező tanári segédlet, mint ami az alsós tanítóknak szól. Még mindig túlsúlyban vannak az előző rendszer poroszos stílusában képzettek. Ráadásul senki sem akar olyan pozícióban dolgozni, ami alulfizetett és semmi társadalmi presztízse nincs. De az interjúk során különös szimpátiát éreztem Fellegi úr iránt, aki egy jól menő könyvesbolt tulajdonosa volt a Károly körúton. Kölcsönmegállapodással pedig rábólintottam az ajánlatára.

Az első nap, az mindig, mindenhol izgalommal teli. Kis híján elhánytam magam, annyira be voltam zsongva. Iszonyú zavarban voltam, miközben a helyemre, az oktató anyagokhoz kísért Fellegi úr.

Hamar összebarátkoztam a többiekkel, akik mind büszkén néztek kifele üvegvitrinjeikből és boldogan szántak pár percet egy lenyűgözhető suhancra.

Egyikük, másikuk így próbált lenyűgözni, mint:

Velem osztotta meg elsőként Dickens a Twist Olivért, és én már akkor tudtam, hogy ez egy világirodalmi siker! -vagy-

George Washingtonnal fogalmaztuk meg a függetlenségi nyilatkozatot.

És volt szomorúbb história is. Halkan beszélt, szemét mindig lesütötte:

„Én hamarabb tudtam a második világ háborúról, mint hogy az gondolatban formát öltött volna. De sajnos hallgattam, mert túl hatalmas volt a becsvágyam.”

Mint mindenhol, itt is megvolt a hely különce. Egy rég elfeledett nyelven írták, senki sem értette mit beszél, de azt nagyon határozottan adta elő. Nem mertük félbeszakítani, annyira magával ragadóan adta elő. Hangos volt és ájtatos. Szeme kissé ködös volt. Mindig be volt tömjénezve és hangokat hallott. Bevallom, kicsit meg is ijedtem tőle, de megnyugtattak a többiek, ártalmatlan. Egy tipikus peremfigura. Van, aki kedveli és van, aki gyűlöli. De tömegeket szólít meg, az biztos.

Teltek a hetek, és ebben az almamáterben vártam életem párját, origami jelígre.

Egy nap egy kedves arcú lány lépett be a boltba. Lesütött szemmel, megszeppenten kérdezte, van-e tanári segédlete alsósoknak, mert frissen végzettként még kissé bizonytalan.

Micsoda varázslatos nap volt az! Ahogy irigykedve lestek utánam poros szemhéjaik alól a nagy öregek. Majd megpukkadtak a méregtől! Én pedig a kiválasztottak fensőbbiséges érzésével sütkéreztem ezekben a pillantásokban.

Mennyi lesz? - nyitotta ki szűk kis tárcáját a lány

8650Ft

Mennyi?! - vékonyodott el hangja kétségbeesetten. Akkor egy pillanatra megijedtem. Itt hagy, mert drága vagyok? De olyan sokáig tartott a felkészítem, annyi mindenben mentem keresztül. Ez igazán csekély ár értem!

Nincs közalkalmazotti kedvezmény? - szűrte a szavakat a szája sajkájában.

Kedves hölgyem, miért is lenne?

Értse meg, pályázkezdő vagyok, közalkalmazotti fizetéssel. Legyen szíve!

Drága hölgyem, ez egy igen ritka darab, és ráadásul negyedik szerkesztett nyomtatásban került ki. Abszolút korszerű, és higgye el, megéri az árát.

Nos, én ... - belém lapozott, nézegetett.

Gondoljon a gyerekeire – búgta bizalmas hangon Fellegi úr, mint a legrégebbi barátja - Ott is kamatoztathatja bőven azt a tudást, ami ebben a könyvben van. Hozzá teszem, kemény kötésű, 464 oldal! Ez még évek múlva is könyv lesz, nem papírmásé.

Megveszem –mondta színtelen hangon, és súlyos kezekkel emelte ki a pontosan kiszámolt összeget csontsovány pénztárcájából.

Sok sikert kívánok tanárnő! - mosolygott behízelgően Fellegi úr, és egymásnak Isten hozzádot mondtunk.

Ismét utazásra indultam, mi több, kalandra! Újdonsült barátnőm még kissé bizalmatlan velem, de a közösen együtt töltött idő során majd bebizonyítom neki, hogy jó társai leszünk egymásnak.

Mikor hazaértünk, az asztal közepén kaptam helyet. Hosszasan néztük egymást, mint két szerelmespár. Félve nyúlt felém, és úgy tartott szorosan, mint egy igazi kincset.

Belém lapozott, és közösen olvastuk az író és szerkesztő közös munkáját.

Hetekig próbálgattuk az olvasottakat a gyakorlatba átültetni. Micsoda buzgalommal dolgoztunk nap-nap után! Mintha minden gyerek fejébe látnánk, annyira magabiztosak lettünk a tanácsoktól!

Úgy éreztem, életre szóló barátság lett a miénk. A nyugalom és a boldogság tapintható volt közöttünk. Sorsközösség, ez az! Ez kovácsolt minket olyan edzetté.

Elérkezett szeptember elseje. Szépen felöltöztünk ünneplőbe, és száz darab zsebkendővel készültünk az évnyitóra. Bemutatkoztunk a fiatal hajtás ifjoncnak, de az első osztály sírásától zengett az egész iskola. Az első hetek nagyon nehezen teltek amíg megértették, hogy nem kell félni tőlünk. Itt is sok móka és kacagás vár rájuk, és szépen lassan figyelni kezdtek ránk.

Lassanként elkezdtünk játszani a betűkkel, számokkal, egymással, és olyanok lettünk, mint egy nagy család. A harmincnégyfős osztályban, mint ahogy az mindenhol lenni szokott, voltak jobbak és rosszabb képességűek is. Csakhogy a rosszabbak igencsak rontották a jobbak teljesítményét. Folyton rendetlenkedtek, piszkálták a többieket, nem készültek.

Mi senkit sem akartunk hátra hagyni, keményen küzdöttünk, hogy felzárkózzanak a többiekhez. Kétségbeesetten, éjszakákon át olvastunk a pszichológiai fejezetet oda és vissza, amit a szerző 13 oldalon át taglalt. De akármit is próbáltunk bevetni, semmi sem vált be. Folyton falakba ütköztünk a gyerekek konok fejében. Próbáltam drága barátnémat megnyugtatni, hogy ne adja fel és koncentráljon inkább a karácsonyra, és ne ezen kattogjon ezen a szép estén, amikor egyszer csak robbant a bomba:

Ez egy használhatatlan szar! - Fönn, a minisztériumban lehet, hogy elviekben működik, de egy épkezláb mondat nincs ebben az elcseszett segédletben. Már eleve hibásak az eredmények a matematika részen. A pedagógiai instrukciók akkor állnák meg a helyüket, ha „a feltételezett 7 éves Péter történetesen lelkesedik az iskola iránt, minden körülmény között megcsinálja a házi feladatát, -mert a TV nézés neki egyáltalán nem érdekes, és a barátaival sincs kedve focizni menni-, miután este hatkor a fizikai munkás szülei elviszik 12 óra műszak után, akik a nevelését egyébként magasan leszarták mert azé' jár a gyerek az iskolába, ráadásul még tele van lélekjelenléttel és tettvágygal! Ehhez hozzátevődik, hogy Ő sose éhes, szomjas és nincsenek egyéb olyan külső tényezőszükségei, ami befolyásolná a koncentrációs képességét! Az egész egy tűzrevaló szar! SZAR! – ordított, és darabjaimra tépett.

Ne bánts! -kiáltottam – A barátod vagyok. - Én csak segíteni akartam.

De nem hallotta kétségbeesett sikolyaimat, és veszett dühében egy mondatot nem hagyott belőlem.

Halkan sírdogáltam a szemétben, mint az ártatlan elítélt a sötétzárkában. Megalázottan, és igazságtalanul. Csalódva mindenben és mindenkiben, amiben hinni mertem. A változás bűn és büntetést érdemel?! A világon létezik egy pici kis parcella, ahova szántak téged, abban a közegben te életben fogsz tudni maradni, de ne merj többről álmodni! Könnyörtelenül megbosszulja a sors, hogy nem hajtasz előtte fejet.

Vígasztalatatlanul és magányosan telt a végtelen idő. Miután elfogytak a könnyek és az álmok, a közöny maszkká merevedett az arcomon. Üresnek éreztem magam, és lelkem egy messzi-messzi, békés világba menekült, ahol elfogadnak a hibáim ellenére is.

Ezt a békét hirtelen rázkódás zavarta meg, és egy ijesztő motorhang, amely rángatni és dobálni kezdte újdonsült otthonomat. Éreztem, hogy elemelkedek a földtől, és valami ki akar szipolyozni ebből a kis zugból. Hát nem ér véget soha a megpróbáltatás? Miért nem hagytok békén, hogy csendben pusztuljak? Hagyjatok! HAGYJATOK ITT PUSZTULNI!

Felnyílt a fedél, és a rég nem látott fény elvakított.

– Megvakulok! Micsoda napsütés, édes Istenem. Ez a tengeri levegő! Paradisomi hely, akár csak egy álom! Ahogy a madarak fenn köröznék a tiszta égen, és a nyugalom a természet végtelenségében honos. Micsoda boldogság létezni.

Érzem, ahogy a kis, csendes lakatlan sziget pulzál, és eggyé akar válni velem. Nem akar leigázni, nem alázkodik meg, részt vállal belőlem. Így, együtt vagyunk egy egész. Itt a színeknek illata van!

Magához tért!

Ébredj fiú – keringett a feketeségben egy mélyen rezonáló bariton hang – Térj magához!

Azt hittem elvesztettük.

– Hol vagyok? Mi ez a hely?

– Ez az újrahasznosító telep, minden szemét rehabja. Ide kerülnek azok, akikkel már senki nem akar foglalkozni.

– És Ti kik vagytok?

– Mi is ugyan olyan nem kíváncsi elemek voltunk, mint Te, és megváltak tőlünk.

Hagyunk időt. Kissé térj magadhoz, aztán foglalj helyet közöttünk, ha van kedved. - azzal a hang elballagott.

Sokkot kapva vették fel az adataimat. Itt már nem érdekelt senkit, hogy ki vagyok és mit szeretnék. Csak megmérték a súlyomat, és kiválasztottak egy kupacot a telepen. Az otthonod - mondták, és végig néztem a gőzölgő kupacon, és azokon, akiket már nem várnak haza.

Sokáig nem bíztam meg senkiben. Ha csak hozzám szóltak, ráripakodtam, hogy mit képzelsz. Zavart a csend és zavart a zaj. Az elején még áthívtak wellnesselni a szomszéd kupac alján terjengő olajtócsába, de nem túl kedvesen elküldtem őket melegebb éghajlatra.

Én lettem a környék fura alakja, akit került mindenki. Csak a zárlatos kenyérpirító nem tágitott mellőlem. Akármit vágtam a fejéhez, hangja kedves maradt, és bátorító. Éveken át vágtam a fejéhez keresetlen megjegyzéseket, hogy miért nem megy el a búsba és hagy békén, de közben meg a sértődött arcom nem győzte takarni a kétségbeesésem, nehogy egyszer az legyen a válasz, hogy ; “rendben.”

Egy nap megkérdeztem, miért ilyen kitartó. Szemében megjelent egy apó könnyecske. Maga elé nézett, hangját alig lehetett hallani;- Egyszer nem tudtam segíteni egy barátomnak, akinek igen nagy szüksége lett volna rám. Összekaptunk azon, hogy ki állította be az időzítőt rajtam, és odaégett a kenyér. És amikor pár nappal később megkérdezte, beszélhetünk-e, csak félrehúztam a fejem, és dacoskodtam. A következő pillanatban magához ragadott, éreztem a szívének dobbanását, testének melegét, majd előntött mindkettőnket a víz, és beterített minket a szikrázó fényesség.

Akkor megmutatta a hátát: Bizonyítékraktár: BT-009 akta.

Itt a telepen van egy gyűlés, hetente összeülünk, meghallgatjuk egymást. Ha szeretnél jönni, szívesen látunk- mosolygott szomorú szeme.

Mikor eléggé összeszedtem magam, egy nap elmentem a gyűlésekre. Mindenki maga elé hajtott feje egyszerre emelkedett fel, és bátorító mosollyal köszöntöttek. Sosem felejttem el azt a szívéllyességet, amivel fogadtak. Végre nem éreztem egyedül magam a világban.

Meglepődve tapasztaltam, olyanok is voltak a gyűlésen, akikről senki sem gondolta volna megtörtségüket. Néztem a felszólalót; a kiszivárogtatott állami titkokat. Nem nevezte meg magát az anonim összejövetelen, csak szája mozgását láttam, gesztusai erőtlének voltak. De arra a mondatára, hogy „miután a kulcs elfordult a zárban, nem volt visszaút. A titkok kitudódtak, és végre megkaptam az engem megillető figyelmet. De nagy ára volt ennek, és a kezdeti dicsfény hamar népharaggá vált. Szabadszájúságom hiba volt. Túl sokat akartam és túl hirtelen. Ezért titkosítottak 80 évre. És ez idő alatt én mindvégig szellemként kóboroltam az emberek között.

Évekig jártam a csoportos terápiára. Megújultam, ismét bizakodó lettem. Nem vágytam semmi különösre, csak egy kis boldogságra.

Egy nap megkérdezték, szeretnék-e ismét vizsátérni a nagyvilágba. De csak csupán egy lehetőséget tudnak ajánlani.

Azonnal rá vágam: - Készen állok!

Akkor készülj, hamarosan Te leszel egy emlékkönyv 23. oldala.

Szokatlan ujjongást éreztem. Nagyon rég óta nem motozott bennem semmi a keserűségen kívül, de most ismét készen állok. Nem szeretnék árnyékként élni tovább!

Sőt, nem is akarok már az első lenni. Jó ez a 23. Is. Tulajdonképpen jobb is! Mire ideérnek, a firkáló kis vandálok csillapodnak, a tudatlanok rutinosabbak, a szerelmes versek kialakulnak és Én már nem csak piszkozat leszek, hanem akár maga A(!) levél, mi két szerető szívet összekapcsol.

Most már, boldog vagyok.

Így kezdte újrahasznosított életét a tölgyfa, ki felhagyott a kivagyisággal, és megtanulta értékelni azt, amilye van.

Mamuszi a Nyuszimuszi

Írta: Dékány Dorottya

Illusztrálta: Sárfi Mercédesz és Mihácsi Bori 11.a

Egyszer volt, hol nem volt, napjainkban vagy korábban volt egy város, a városban pedig egy, szép nagy, világoszöld ház, ott élt Mamuszi. Mamuszi a nyuszimuszi nem volt átlagos nyuszi, ugyanis hiába volt két hosszú füle, fehér, bolyhos bundája, valamint egy piciny, gömbölyded nyúlfarka, nem igazán lehetett letagadni a tényt, hogy ő csak egy nyuszis mamusz. És hát, mint tudjuk a tények makacs dolgok.... Azonban Mamuszi sosem volt elégedett a sorsával, ő többre vágyott, ugyanis igazi nyuszivá szeretett volna válni. Elege volt abból, hogy folyton tapossák, félrerúgják, ágy alatt felejtik stb. Valós, húsvér nyusziként akart élni, csak azt nem tudta, hogy hogyan válhatna valóra ezen álma. Csillogó gombszemekkel bámulta mindig a Tapsi Hapsi, valamint A kockásfülű nyúl epizódjait, illetve a Bambit, a Nyúl Pétert, a Bob és Bobeket, s valahány nyúlszereplős mesét, melyeket hat éves gazdája rendszeresen nézett, eközben pedig elképzelte, hogy ő is egy réten ugráló boldog nyuszi, ahogy az a rajzfilmekben látszik. Egyik nap magában kesergett a gyerekszoba ablaka alatt, ahol kis gazdája felejtette, megint.

Tudta, hogy nem sokára a kislány kinövi, így valószínűleg le lesz selejtezve, akár a többi kinőtt lábbeli, ezáltal pedig még távolabb kerül az álmától, hiszen egy leselejtezett, kidobott nyuszi mamusz még kevésbé válhat igazi nyuszivá, mint egy új darab, legalább is így okoskodott magában. Ekkor madárcsicsergés ütötte meg a fülét, mivel egy kis, szürke veréb szállt az ablakpárkányra. A madárka ezt követően vette észre az elkeseredett mamuszt, majd némi gondolkodás után megszólította a szomorkodó papucsot:

– Miért keseregsz nyuszi mamusz? Nincs bent elég meleg? Netán túl sok a por? Nem megfelelő hőmérsékleten mostak? – kérdezte csivitelve.

– Hogyne lennék szomorú, hiszen már sose lehetek igazi nyuszimuzsi!- válaszolta vissza a kérdező, majd elmesélte az összes bűjút-baját az őt kérdező madárkának.

– Értem. – szólt a másik. – Azt hiszem, hogy tudom mi a megoldás a bánatodra, ugyanis nem messze a várostól van egy erdő, ott él az állatok boszorká-

nya, Károgó Károlina. Ő valószínűleg tud neked segíteni, mivel már ennél sokkal problémásabb ügyekben is nyújtott segítséget. Kérdezd csak meg például Tipikus Vilmos macit! Sztár akart lenni, s most már saját műsora van, igaz nagy részében fogat mos, de akkor is, én mondom ez már valami....

– Óh, nem is tudtam, hogy ő szerepel az Esti mesékben, talán tényleg tud segíteni nekem ez a boszorkány, már csak az a kérdés, hogy hogy jutok el az erdőbe?

– Egyet se félj, segítek! Idefelé repülve láttam, hogy nyitva van a másik szoba ablaka, s mivel úgy látom a gyerekszoba ajtaja nincs bezárva, ezért berepülök az ablakon, át az ajtón, s kirepítelek, egészen az erdőig. – Így is lett, a veréb berepült a nappali ablakán, amit szellőztetés végett hagytak nyitva, majd tovább repült a gyerekszobába, ott a csőrébe fogta a nyuszi mamuszt, s kirepült vele az ablakon.

Repült vele, ameddig csak tudott, de egy nyuszi mamusz nehéznek bizonyult a verébnek, így hát Mamuzsi az erdőszélén kicsúszott csőréből, s lezuhant, úgy hogy a madárka nem láthatta, hogy hova esett, mivel a sűrű, őszi avar teljesen elnyelte a mamuszt. Pár percet még körözött ott, hátha megtalálja Mamuszt, vagy az jelzi, hogy hol van, azonban Mamuzsi olyan sokkot kapott a zuhanástól, hogy egy mukkot se tudott szólani. Aztán kezdett besötétedni, s így a veréb végül elrepült, nehogy egy bagoly észrevegye, s megtámadja, mikor már leszáll az éj. Mamuzsi pedig az egyre sötétedő erdőben még kényelmetlenebbül kezdte érezni magát, mint annó a gyerekszobában, az ágy alatt. Eltelt egy kis idő, míg megszokta az éjjeli erdő hangjait, valamint az erdei tájat beborító sötétséget, s reszkető füleit kidugta az avar védelmet nyújtó melege alól. Óvatosan ugrált kettőt-hármat, de nem tehetett túl sok lépést, mivel – Óh, jajj!- egyszer csak felkapta egy bagoly, aki egészen a fészkéig repítette, mivel tévesen valódi zsákmánynak nézte a mamuszt. Volt is meglepetése, mikor a fészekben arra eszmélt, hogy nem igazi nyuszival van dolga, s szegény Mamuszt mostoha módon lelökte a fáról, majd új vacsora után nézett. Szegény Mamuzsinak alig volt ideje, hogy felocsúdjon, ugyanis egy róka szeme akadt meg rajta, amely szájába vette, s hazavitte a kölykeinek. A rókaodúban azonban nem estek neki, hogy megegyék, hanem játszani kezdtek vele, majd úgy megkedvelték, hogy barátjuknak fogadták. Tehát érkezését követően minden nap játszottak Mamuzsival, s szinte minden együtt aludtak a mamusszal, hiszen nem hiszem, hogy újat mondok azzal, hogy egy nyuszi ma-

musz kiválóan alkalmas párnának is a puhasága miatt. Így telt napról nap, majd beköszöntött az ősz, de Mamuszi nem jutott közelebb az álma megvalósításához, s az álma úgy tűnt, hogy talán sosem fog valóra válni, s ez a gondolat elkészerítette. Mamuszi ennek ellenére ugyan nem utálta a helyzetét, mivel a rókakölykök egészen kedvesen bántak vele, valamint Vöröske, a kis rókák anyja se nézett már rá rossz szemmel, – bár az első napokban kicsit neheztelt, hogy nem valós nyuszival akadt dolga – de valahogy mégsem találta a helyét, s borzongató kalandjai ellenére még mindig nem mondott le arról, hogy igazi nyuszi legyen, így hát álló nap csak sóhajtozott. Vöröske egy idő után megunta a nyuszis mamusz állandó kesergését, és kerekperec rákérdezett, hogy azt mi bántja annyira, mire a következő választ kapta:

– Hogyne bánkódnék, hogyne sóhajtoznék?! – Kezdte az, majd folytatta. – Egyre távolabb kerülök az álomtól, hogy igazi nyuszimuszi legyek. Ezenfelül nem tudom, hol keressem Károgó Károlinát az erdei boszorkányt, aki talán az egyetlen olyan illető lehet, aki teljesítheti a kívánságom, de ha még meg is találnám se biztos, hogy ténylegesen tud segíteni nekem. No meg, ha segítene is, valószínűleg prédaként végezném, hiszen eddigi itt tartózkodásom alatt már kétszer elragadtak. – Siránkozott. Vöröske türelmesen meghallgatta, majd ezt mondta a kétségbeesett mamusznak:

– Egyet se félj Mamuszi, én tudom, hogy hol lakik a boszorkány, hiszen már segített pár barátomnak, például biztosan hallottál már Vukról, aki nagy hírnévre tett szert tolvajlási képességeivel és vadász tudományával, amit nem másnak, mint a boszorkánynak köszönhet. – Mamuszi nem akarta beismerni, hogy nem tudja, hogy ki az a Vuk, mivel őt főként csak a nyuszis történetek kötötték le, ahogy előző kis gazdáját is, de bölcsen hallgatott, s bólogatott, majd megkérdezte, hogy Vöröske hajlandó – e elvezetni a szóban forgó banyához.

– Persze, szívesen, kedves voltál a kölykeimhez, így ez a legkevesebb, amit tehetek érted, s megígérem, hogy ha igazi nyuszivá válsz, akkor nem vadászunk rád, hanem barátodként megvédünk, ha bajba kerülnél.

Így történt, hogy Vöröske a szájába vette Mamuszit, s elszaladt vele az erdő leg-sűrűbb pontjára, ahol a madár se járt, kivéve Károgó Károlinát, akiről már páran kitalálhatták, hogy nem más, mint egy varjú, aki persze emellett boszorkány is.

Károgó Károlina nem lepődött meg nagyon, amikor Vöröske és Mamuszi meglátogatta, ugyanis boszorkány lévén már előre tudta, hogy jönni fognak, s pár szép gesztenyéből, valamint egy apró, fehér, fekete pöttyös fürjtojásból azt is kikövetkeztette, hogy nagyjából hány órákor teszik tiszteletüket vendégei. Ezért hát nem is csoda, hogy ekképpen köszöntötte az érkezőket:

– Már vártalak Mamuszi, üdvözöllek Vöröske! Megkérdezném, hogy hogy szolgál az egészséged, illetve mekkorák már a kicsinyeid, de többé-kevésbé tudom a választ, mivel kiolvastam őket az idei első gesztenyéből, így nem szükséges válszolgálnod, persze, ha akarod az alapvető udvariassági köröket megtehetjük, hiszen tudom, hogy milyen fontos a rókáknak a jómodor, apád, III. Szmöre jól nevelt téged, ezért ismered az erdei etikettet.

– Valóban, jól gondolod mélyen tisztelt Károgó Károlina nagyra becsült, mindentudó, bűbájos varjúasszony, mi rókák szeretjük az illemt és ritkán térünk el tőle, de mivel tudom, hogy te nem igazán kedveled a formaságokat, és az időhúzást, emiatt a kedvedért rövidre fogom. Igen, jól vagyunk, egészségünk jól szolgál, bár a legkisebbem szőre kicsit fakóbb a többiekénél, de majd kinövi. Egyébként a jó egészségünkön kívül elmondhatom, hogy a kölykök szépen nőnek, cseperednek, s most ősszel már lehet, hogy vadászni tanulhatnak Ravaszdi Kópé tanár úr felügyelete alatt. Azonban nem untatlak tovább, hiszen valószínűleg ezeket már mind tudod, így a tárgyra térek. Bemutatom neked Mamuszit, aki egy ideig... khkhkm... nálunk vendégeskedett, viszont eredetileg nem ilyen céllal jött az erdőbe, hanem azzal, hogy kéréssel, azaz inkább egy kívánsággal forduljon hozzád, amiről úgy hisszük, hogy csak neked áll hatalmadban teljesíteni.

– Ez így igaz, de mielőtt meghallgatnám a barátod kérését légy oly szíves és hozz nekem egy kis kakukkfű teát! Igazán berekedtem ebben az őszi hidegben. Hol van már az a régi dallamos károgásom, mely fiatalkoromban a legszebbnek számított a többi varjúlány között? – Ugyan Vöröskének nem voltak olyan emlékei, amelyek ilyen dallamos és páratlan károgásról szóltak volna, sőt úgy emlékezett, hogy régebben Károgó Károlina hangja még károgóbb és kellemetlenebb volt a rókafülnél, - illetve valószínűleg jó pár másik erdei állat fülének is - mint mostanában, de nem akart vitatkozni az erdei boszorkánnyal, főleg úgy nem hogy barátjának Mamuszinak szüksége lenne a banya segítségére.

– Rendben van, máris jövök, addig is rád hagyom Mamuszit. – Majd kijelentését követően elviharzott, hogy kakukkfű teát készítsen, egyedül hagyva barátját az erdő boszorkányával.

Mamuszi kicsit megilletődött a beállt csendben, ami Vöröske távozása után következett be, s lázasan törni kezdte a fejét, hogy mit is mondhatna a boszorkánynak, azonban mielőtt megszólalhatott volna Károgó Károlina megelőzte.

– Miért szeretnél igazi nyuszi lenni Mamuszi? – kérdezte a nyuszis mamusz legnagyobb döbbenetére, hiszen az nem számított rá, hogy kitalálják a kívánságát.

A kérdés elhangzása után még nagyobb csend állt be, mivel tulajdonképpen Mamuszinak is át kellett gondolnia a választ, ugyanis hirtelen nem tudta, hogy mit feleljen, hiszen úgy érezte, hogy valószínűleg a válasza befolyásolni fogja a boszorkány tetteit is, tehát semmiképpen sem lehet elhamarkodott. Persze, túl hosszú ideig sem akarta vártni Károgó Károlinát, hogy nehogy a boszorkány türelmével való visszaélés legyen a kívánságának elutasító oka, ezért néhány pernyi fejtörés után ily módon válaszolt:

– Úgy gondolom, hogy bár valószínűleg a nyuszis mamusz létnek is megvannak a maga előnyei, mint hogy például tartósabbak és szívósabbak vagyunk, mint az élő nyuszik, azonban pont ebben rejlik köztünk a legnagyobb különbség is, azaz az, hogy ők élnek. Én is élni szeretnék, és olyanná szeretnék válni, mint a többi nyúl, mert számomra a papucsként való létezés nem teljes. S én teljes életet szeretnék tapasztalásokkal, barátokkal, nem pedig egy ál, hamis létet, melyben csak mímelem azt, ami lenni szeretnék.

Károgó Károlina nem vágott közbe, míg a mamusz beszélt, hanem türelmesen meghallgatta Mamuszit, és gondolkodóba esett. Közben Vöröske is visszatért a kakukkfű teával, amelyet szertartásosan a boszorkány elé helyezett, s amit Károgó Károlina kis megszakításokkal szűrösölgetett. A banya néha-néha hűmmögött, párszor felhorkantott, mintha magában diskurálná meg, hogy teljesíthet – e egy ilyen kérést vagy sem, párszor Mamuszira sandított, egyszer- egyszer Vöröskét, máskor az erdőt figyelte. Lassan az elébe tett csésze tartalma is kezdett kifogyni, de még mindig nem hagyta el a csőrét egyetlen szó vagy károgás se, Mamuszi pedig úgy érezte, hogy a csend kezd már túl hosszúvá nyúlni, aztán mikor már

éppen kezdte feladni a reményt, hogy kérésére bármilyen válasz érkezik, akkor Károgó Károlina felé fordult, majd szóra nyitotta száját, s ekképpen válaszolt:

– Sajnos, nem hiszem, hogy jó erdei nyuszi válna belőled, mivel túlságosan háziasított vagy, azt pedig tudni kell, hogy amely állat fogságban nő fel, sajnos ritkán marad életben a vadonban, még ha ilyen kedves róka barátokkal is rendelkezik, mint például Vöröske. – Mamuszi nagyon elszomorodott, s már fordult volna meg, hogy bánatosan elpattogjon, amikor a boszorkány ismételten megszólalt. – Azonban, ha megfelel neked, akkor tudok számodra alternatívát ajánlani. Van innen nem messze egy vadaspark – az emberek kifejezetten szeretik az ilyen helyeket- ahol sok-sok nyuszi él, ugyan nem ekkora területen, de védve vannak minden veszélytől, valamint a mindennapi betevő miatt sem kell aggódniuk, sőt gyakran látogatják meg őket gyerekek, talán a volt gazdádat is újra láthatod, már ha nem neheztelsz rá nagyon. – Mamuszi úgy érezte, mintha a gondolataiban olvastak volna, ugyanis az erdőben töltött rövid idő alatt egyre jobban kezdett hiányozni számára a régi élete, amely sokkal kényelmesebb és tisztább volt. Illetve gyakran eszébe jutott az a hat éves kislány is, aki bár nem mindig bánt vele finoman, azért annyira rosszul sem, sőt gyakran simogatta mosolyogva, s játszott vele, mintha csak igazi nyuszi lenne. Mamuszi tehát elfogadta a boszorkány ajánlatát, s igazi nyuszimuszivá vált, s beköltözött az említett vadasparkba, ahol rengeteg nyuszival barátkozott össze, és ahol valóban újra találkozott a gazdájával, aki ugyan nem ismerte meg, de ennek ellenére gyakran meglátogatta őt, mivel nemcsak a nyuszis meséket és mamuszokat szerette, hanem az igazi nyulakat is, valamint a kislány úgy érezte, hogy Mamuszi a legcukibb nyuszi, akit eddig életében látott. Mamuszi pedig boldogabb már nem is lehetett volna, hiszen minden álma megvalósult, és ahogy azt a mesékben látta, boldogan ugrándozhatott a többi hozzá hasonló nyuszival együtt biztonságban és boldogságban, de ennek ellenére sosem felejtette el, hogy kiknek köszönheti újdonsült vidám életét, s gyakran mesélte el azoknak a nyulaknak a történetét, akik szerették volna azt hallani. Mikor pedig ilyen alkalmakkor a meséje végére ért, az őt hallgató nyúltársaságnak mindig azt javasolta, hogy higgyenek az álmaikban, hiszen ha egy nyuszis mamusból lehet igazi nyuszimuszi, akkor nincs olyan kívánság, ami nem válhatna valóra. Itt a vége, fuss el véle, ha pedig nem hiszed, hát járj utána!

Samu az előkertben

Írta: Simon Ilona
Illusztrálta: Nagy Krisztina 10.a

Samu, a hangyafiú, korán ébredt azon a szerdai napon. Jellemző ez a boly ős-szes lakójára, de Samu már hajnalok hajnalán talpon volt, mert az ő munkája a legfontosabb, ő a hírhozó, az időjárás-jelentő. Nem kapta ezt a feladatot idősebb bolytársaitól, csak szép lassan így alakult, rendszer lett belőle, az élete részévé vált, főleg amióta fontosnak érezte magát tőle.

Senki nem látta, mikor kel fel és oszon ki, mert még a főbejárathoz beosztott biztonsági őrök is az igazak álmát hordyogták olyankor, ha meg nem, akkor is úgy tettek, mert semmiképpen sem akarták feltartóztatni Samut. Legtöbbször éberem védelmezték a boly lakóit akár az életük árán is a külső betolakodókkal szemben, a belső kitolakodást azonban a szabályzat nem tiltotta, de nem is támogatta. Mivel a bolyban nappal is félhomály uralkodott nem csak éjszaka – amikor teljes mértékben a hallásukra kellett hagyatkozniuk, mert az orruk hegyéig sem láttak – ebből kikövetkeztették, hogy Samu sem láthatja, csak hallhatja őket. Ezért döntöttek a hordyogás mellett. Az őrök ugyanis bizonyos időközönként értekez-

letet tartottak, ahol megvitatták a fontos kérdéseket, és végül titkos szavazással döntöttek. A horkolás vagy hortyogás pedig a leghevesebb vita tárgyát képezte az eddig felmerült összes napirendi pont közül. Hosszú órákon át egyezkedtek, állást foglaltak, érveltek, de sehogy sem akart megállapodás születni a központi kérdésben. Horkolás, vagy hortyogás? A fiatalabb korosztály a horkolást szerette volna törvénybe iktatni, az idősebbek viszont hevesen tiltakoztak az alvásszínlelés eme erőszakos megnyilvánulásával szemben. Szerintük a hortyogás senkinek sem okoz gondot még éber állapotban sem, de a horkolás komoly dolog, nem lehet csak úgy erőltetni, megjátszani meg főleg. A fiatalság mindenáron bizonyítani akart, be akarták mutatni ébrenhorkolási tehetségüket, erre azonban már nem kerülhetett sor, mivel Ábel, a biztonsági örök főnöke megéhezett, és javaslatot tett a vita végleges lezárására. A jegyzőkönyv eredeti példányát haladéktalanul el kellett juttatni a királynőhöz, feltétlenül tudatniuk kellett vele a döntést és egyben engedélyét kérték a munkaidő alatt történő műhortyogáshoz. Az uralkodói pecsét hamarosan rákerült a dokumentumra, és a bejárat őrei szépen, fegyelmezett libasorban elindultak az étkezde irányába, ahol finom, gőzölgő nektár várta őket apró falevéltányérekákon találva.

Így történt, hogy azon a bizonyos szerdai napon Samu óvatosan, szinte lábujjhegyen közelítette meg a kijáratot, de mielőtt kilépett volna az apró nyíláson, megtorpant ahogy végignézett a szolgálatot teljesítő örökön. Érdekes – gondolta – mindig alszanak, amikor erre járok. Aggasztotta a boly lakóinak biztonsága, de egyúttal egy másik gondolat is szöveget ütött a fejébe. El is határozta, hogy délután megbeszéli Palcsival.

Palcsi volt Samu legjobb barátja, és mivel egy hangyányi, vagyis egy keltetésnyi idővel előbb bújt ki a tojásból, éppen abba a korba került, amikor munka után kell néznie, vagyis éppen pályaválasztás előtt állt. A napokban beszélgettek is erről. Palcsi panaszkodott, hogy hamarosan eljön az idő amikor a katonák között kap szállást, ezért erős a gyanúja, hogy valószínűleg harcihangyát, bolyvédelmező katonát akarnak faragni belőle.

– Hogy fog örülni ha ezt elmesélem neki!

Samu arra gondolt, hogy ez a foglalkozás biztosan elnyerné barátja tetszését, hiszen itt nem csak, hogy harcolni nem kell, de még dolgozni sem. Egyszerűen

átalussza a munkaidőt, és utána mehetnek játszani. Ettől aztán olyan jó kedve kerekedett, hogy a szokásos óvatosságról is megfeledkezve, csápelőrenyújtogatás nélkül lépett ki a szabadba, pedig egyáltalán nem veszélytelen vállalkozás egyedül kimozdulni a hangyabolyból. Gondolataiból feleszmélve azon kapta magát, hogy egyedül van és vacog a félelemtől. Idegen volt számára ez a vacogva-remegés, mert bár régóta kijárt a hajnali órákban, eddig még soha nem gondolt arra, hogy ez egy vakmerő vállalkozás részéről, ezért nem is ismerte a félelemmel járó érzéseket. Most azonban, hogy tudatosodott benne a reszketés forrása, elgondolkodott, folytassa-e útját a tisztáson át, vagy forduljon vissza a biztonságot nyújtó bejárat felé...

Ahhoz, hogy hitelesen tudjon időjárást jelenteni, ki kellett merészkednie a rétre, elfutni a vadrózsabokorig, ami még futva is legalább 20 perc kint tartózkodást igényel. A bokor tövében lakik Béla a rózsabogár, aki egész éjjel kint dolgozik a szabad ég alatt, túrja a ganajt szakadatlanul. Samu nem értette mi ezzel a célja, de mivel nagyon szervezettnek tűnt és hihetetlen erőfeszítések közepette görgette az egyre hatalmasabb gömböt, csakis fontos munkáról lehetett szó. Ezért nem is szokta fel tartani, csak éppen odakiált, amikor hallótávolságba kerülnek egymástól:

– Uram! Tájékoztatna a jelenlegi meteorológiai helyzetről?

Ilyenkor Béla lassan, kimérten megfordul, hátával megtámasztja a ganajgömböt, letörli homlokáról a verejtéket és elmondja, hogy éppen milyen időt érzel. Ez általában nem fedi a valóságot, mert a sok mozgástól az izmok felhevülnek, és az izzadság hűsítő hatása ellenére is sokkal melegebbnek érzi a levegőt, mintha kedvenc karosszékében ücsörögve töltené az éjszakát.

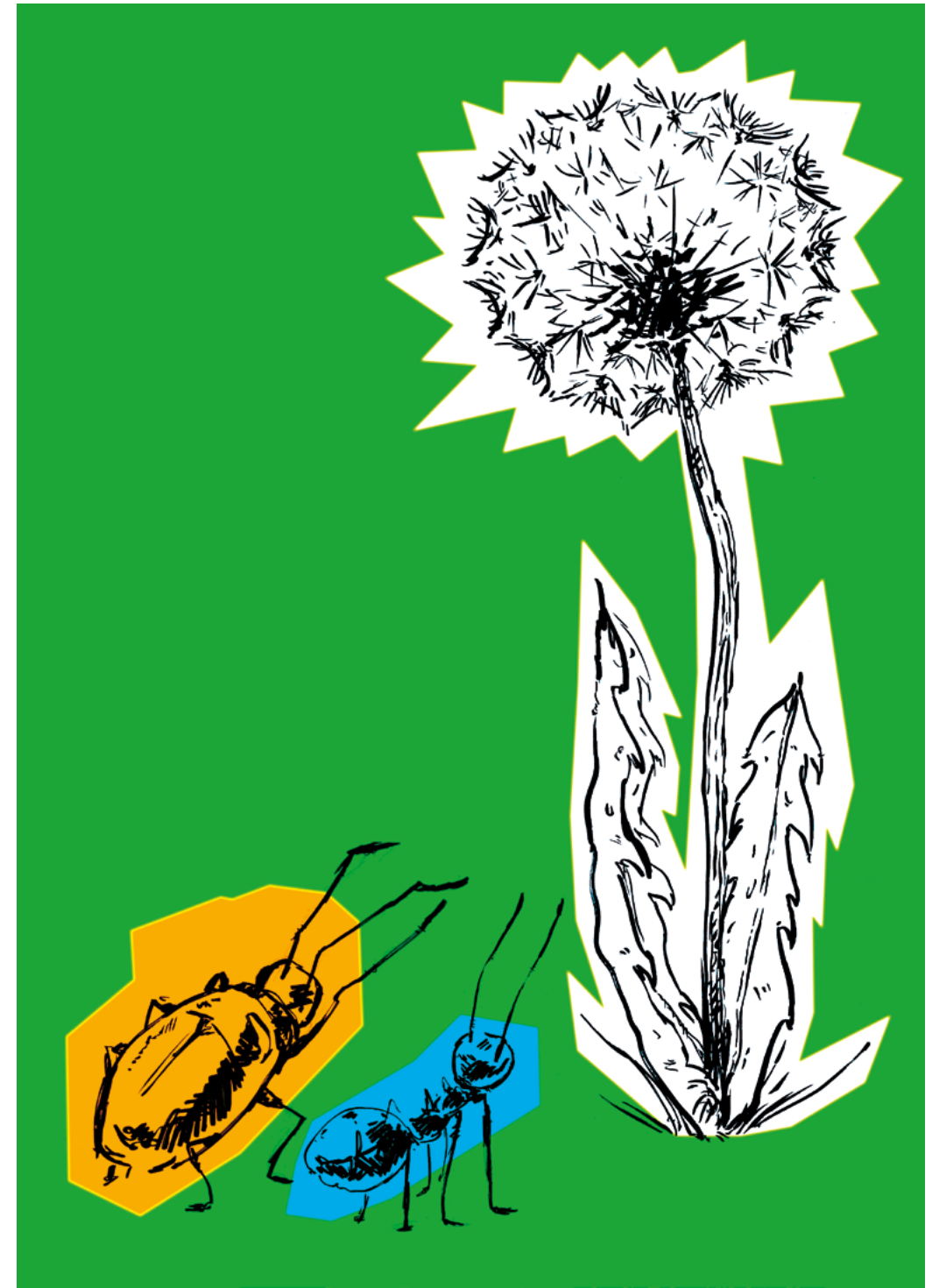
De most valami megváltozott. Ez a nap más, mint a többi. Minden bonyolultabbnak tűnt, mert a kis hangyafiú félt. Életében először érezte, hogy nehéz feladattal kell megküzdenie. Valami megmagyarázhatatlan belső gyötrellem, rossz előérzet kerítette hatalmába, de ellenállt, összeszedte minden bátorságát és elindult, rohant a vadrózsabokor irányába. Akkor nyugodott csak meg kissé, amikor félúton járt és meglátta a fényt, amit a rózsabogár kitinpáncélja bocsátott ki magából. Megértette, hogy nincs egyedül, nem kell félnie. Lassított, aztán megállt, hogy kifújja magát. Béla éppen pihenőt tartott, így idő előtt észrevette, és már messziről üdvözölte Samut:

– Örülök, hogy látlak hangyácska! Gyere közelebb, egy szívességet szeretnék kérni tőled. Belepte a por a szárnyaimat, szeretném megtisztogatni, ehhez kérném a segítségedet. Látod azt a pitypangot az akácfa tövében? Megköszönném, ha felmáznál és ledobnál nekem pár szál szőrbóbitát, amivel ledörzsölhetem kitinpáncélomról a homokot. Attól tartok nem világít eléggé, pedig ma vendéget várok, meghívtam katicát teázni, a hajnali órákban várható. Tudod, ő mindig olyan elegáns, én is hozzá igazítanám az öltözékemet, vagyis szeretnék teljes fényemben ragyogni mire megérkezik.

Samu örült, hogy végre viszonzhatja a szívességet, ezért gyorsan közelebb szaladt és szolgálatkész testtartást vett fel, vagyis mind a hat lábát megemelve kihúzta magát.

– Szíves-örömet Uram! Részemről a szerencse! Megtiszteltetés számomra, hogy segítségére lehetek.

Samu szerette a pitypangokat, ezt is jól ismerte, sokat játszottak itt Palcsival. Fűrge kis lábacskáikkal föl szaladtak a növény szárán, aztán bújócskáztak a sűrű bóbitában. Legutóbb annyira belemerültek a játékba, hogy későn vették észre a lódarazsat, aki a bóbita tetején támadóállást vett fel, és hatalmas szemeit forgatva éppen azon tétozott, melyiküket cserkésze be és fogyassza el vacsorára. Akkor nagyon megijedtek. Pillanatok alatt kellett meghozniuk a döntést, tudták, hogy nincs más választásuk, ugrani kell. Gyorsan letéptek egy-egy szőrbóbitát, jól belekapaszkodtak és már zuhantak is a szédítő mélységbe. Szerencsésen megúszták a kalandot, sérülés nélkül földet értek, de azóta nem járt itt. Most pedig egyedül, bátran nekivág, meg sem áll a bóbitáig. Miközben felfelé mászott, arra gondolt, mit fog szólni Palcsi amikor ezt elmeséli neki. Valószínűleg elcsodálkozik az ő bátorságán, de még az is lehet, hogy a faliújságra is felkerül és híres hangya lesz belőle. Lelki szemei előtt már látta is, amint Iván a pedellus piros filctollal felpingálja: „Büszkék vagyunk rád Samu!” Önfeledt ábrándozásából rémes hang hozta vissza a valóságba. Rőfögések és csámcsogások verték fel a hajnali erdő csendjét. A környék vaddisznócsordája portyázott épp a közelben. Pont most, és éppen itt! Egyre közelebb és közelebb érezte a veszélyt, minden ízében reszketve várta mi fog történni. Mert valami biztosan fog, ezt érezte amikor kilépett a boly biztonságot nyújtó fedezékéből. Akkor még visszafordulhatott volna, de már késő. Ugrani

sem mer, most egyedül van, nincs mellette Palcsi, aki bátorítaná a bajban. Az egyik vadállat kitátotta félelmetes pofáját, vakítóan fehér agyari megcsillantak a holdfényben, egyre közeledett az elkerülhetetlen vég, amikor váratlan esemény történt. A vadkan hatalmasat tüsszentett, és a légáramlat magával sodorta az összes szőrbóbitát Samuval együtt, aki az utolsó pillanatban belekapaszkodott az egyikbe, ami repítette egyre messzebb és messzebb a tisztástól és az otthontól.

Tudta, hogy most nagy bajban van, mégis megpróbálta jó oldaláról megközeleíteni és pozitívan látni a történeteket. Elvégre rosszabbul is járhatott volna... ha nem tüsszent a szörnnyeteg, akkor most nem itt lenne, már nem is lenne mitől félnie, de nem a vadkan gyomrában van, hanem a levegőben... vagy a világűrben... tulajdonképpen fogalma sincs, hol van most és mire gondoljon. Tájékozódni sem tud, hiába nyújtogatja apró csápjait, csak az ellenszél süvítését érzékeli, ami még félelmetesebbé teszi az utazást. Utazás... hát ez ilyen? Akkor ő most egy... felfedező, aki most készül megismerni a világot! Milyen jó, hogy ez eszébe jutott, rögtön jobban érzi magát tőle. Már csak egy dolog aggasztotta. A földre érkezés pillanata. Jó lenne ha mielőbb megtörténne, már csak a lábai miatt is, mert azok úgy elzsibbadtak, mintha ezer újszülött hangyagyerek mászkálna rajtuk. Alig érzi a szőrbóbitát amibe kapaszkodik. Szőrbóbita...? Dehogy! Ez egy helikopter!

Az a minimum, ami egy felfedezőnek jár! Már csöppet sem félt, kellemes bizsergés járta át a testét, amit az ismeretlen, új kaland izgalma váltott ki belőle. Kis idő múlva a helikopter zuhanórepülésbe váltott, felgyorsult, azután pörögni-forogni kezdett, végül valóságos lándzsaként fúródott a puha talajba.

Földet ért végre. Samu elengedte a szárát, megmozgatta elgémberedett végtagjait, letörölgette a csápjait és bebújt egy kavics alá. Most megint magányosnak és elveszettnek érezte magát. Eszébe jutott, hogy otthon már biztos feltűnt a hiánya, talán kétségbeesve keresik, tűvé teszik érte az egész bolyt, talán az öröket is megfenyítik. Már csak abban reménykedett, hogy szerveznek egy expedíciót, nyomkereső indiánhangyákat szerződtetnek, és hamarosan rátalálnak. Az indiánhangyákról a suliban beszélt Puki bácsi a földrajz tanár. Azt mondta, hatalmas területeket képesek bejárni pár nap alatt, a legelvezetettebb hangya felkutatására is hatékony módszert fejlesztettek ki, amit évezredek óta eredményesen alkalmaznak. Saját családjára, bolytársaira nem számíthat, mert ők csak a földközeli

szagmintákat tudják csápjaikkal kitapogatni, az indiánok viszont különleges érzékszervekkel rendelkező szárnyas hangyák, a nyomkövetés nagymesterei. Igen ám, de addig is ki kell találnia valamit, be kell rendezkednie a túlélésre, mert egy hangyának a magányos élet egyenlő az öngyilkossággal. A kavics alatt nincs biztonságban. A puha talajból bármikor előbukkanhat egy lótetű vagy egy giliszta. A földgiliszta azért veszélyes, mert válogatás nélkül mindent bekebelez, ami az útjába kerül. Földet eszik, és könnyen előfordulhat, hogy ezzel együtt ő, Samu is áldozattá válik, vagyis bekerül a sötét alagútba, és a másik nyíláson péppé lapítva kerül elő, de csöppet sem valószínű, hogy még életben lesz.

Amikor óvatosan kidugta a csápjait, kellemes melegséget érzett, lassan, nagyon lassan előmerészkedett, megtornáztatta a lábait és mozdulatlanul várta, hogy a reggeli napsugár életet leheljen átfagyott testébe. Ismerős hangokat hallott, ami megnyugtatóan hatott rá. Felnézett, és meglátta a méheket, amint a rózsák bódító illatától kábultan kergetőznek a magasban. Erről eszébe jutott, hogy tegnap este óta egy falatot sem evett. De ahol virág van, ott levéltetű is, és a levéltetvek jó szolgálatot tesznek a hangyáknak. Akaratlanul is táplálják őket. Samu még kiskorában megtanulta, hogyan kell bánni ezzel az ostoba, de hasznos jószággal. Hátról becserkész, két első lábát a potrohára helyezi, és gyors, apró mozdulatokkal tisztogatni kezdi, aminek eredményeképpen hamarosan megjelenik egy csepp édeskés, nektár-jellegű váladék. Ez ugyan nem pótolja a szilárd táplálékot, de arra nagyon is megfelel, hogy megtöltse a gyomrát és csillapítsa kínzó éhségét.

Mire ezt végiggondolta, már oda is ért a rózsza tövéhez. Indult volna föl a levelek irányába, de hirtelen szúrós szag csapta meg az orrát, ami görcsös köhögési ingert váltott ki belőle. Megpróbált ellenállni, és elszántan mászni kezdett a kitűzött cél felé. Alig haladt pár centit, szédülni kezdett, a lábai elgyengültek, kábultan zuhant vissza a talajra. Miután talpra állt, újra tett egy próbát, de rá kellett döbbsennie, hogy valamiféle láthatatlan erő nem engedi a rózsza közelébe, újra és újra menekülésre kényszeríti. A boly környékén nem látott még ilyen hosszú, egyenes szárú rózsát, de miért lenne ez más mint a többi. Ezen törte a fejét, de úgy döntött, inkább föladja. Gyorsan fölszaladt egy nyúlánkfűszálra és körülnézett. Amikor meglátta, elmosolyodott, mert tudta, hogy az a sárga virág nem hagyja cserben, ott terülj-terülj asztalkám fogadja, ott megtömheti a bendőjét virágporral is. Azt is tudta, hogy

a körömvirág a legbiztosabb, a legmegbízhatóbb lelőhely. Ami a levéltetveket illeti, ott garantáltan ezerszámra nyüzsögnek, és még magasra sem kell másznia.

A suliban azt tanulták, hogy az emberek nem túrik meg a kertekben, tövestől kitépik, fellazítják a talajt, hogy tulipánt, nárciszt, kardvirágot telepítsenek a helyére. Samu nem szerette a tulipánt. A túlságosan sima száron nehezen tudott megkapaszkodni, nem érte meg a fáradtságot, a virágpor keserű és rossz szagú. A nárcisz virága illatos és kényelmes, délutáni szunyókáláshoz éppen ideális, de csakis teli gyomorral, mert ezeket a bódító illatú virágokat csak a darazsak szeretik. A körömvirág még sosem hagyta cserben. Ott mindig azt kapta, amire számított. Fürgén szedte a lábait, félúton járt, már látta a növény tetvektől feketén csillogó szárát, de valami különös dolog megállásra készítette. Egy fekete-fehér csíkos csigaház mellett haladt el éppen, amikor a csigaház megmozdult. Egy hangya bújt ki belőle, és ijedt képpel nézett Samura. A váratlan közelség mindkettőjüket meglepte. Pár lépést hátráltak, azután óvatosan, előrenyújtott csápjaikkal megérintették egymást. Ettől rögtön okosabbak lettek, megtudták, hogy nem egy családba tartoznak, mindketten hímneműek, és nagyjából azonos korúak. Erőfölény tekintetében még mindketten bizonytalanok voltak, ezért egy percre farkasszemet néztek egymással, majd lassan oldódni kezdett a fagyos légkör. Az idegen szólalt meg előbb:

– Szia! Téged még nem láttalak itt. Eltévedtél?

Samu boldog volt, hogy egy fajtársával beszélgethet, gyorsan bemutatkozott és elmesélte kalandos útját a szőrbóbitával. A másik érdeklődéssel hallgatta, és azt gondolta magában, még életében nem találkozott ilyen bátor sráccal. De hangosan csak ennyit mondott:

– Én Attila vagyok. A barátaim röviden Atinak becéznek. Akarod hogy segítsék felfedezni ezt az új világot?

Hogy akarja-e? Micsoda kérdés! Jelenlegi helyzetében semmit sem akar jobban. Örült, hogy talált valakit, még soha nem volt egyedül fél óránál tovább. Amikor a bolyban élt, nem gondolt rá, elképzelni sem tudta, hogy mi lenne vele a társai nélkül, most sem önszántából került ide. Ha Béla, a rózsabogár nem kéri a segítségét, ha nem akkor jár arra a vaddisznócsorda, ha idejében észhez kap és hallgat a megérzéseire, ha, ha nem kapja el az utolsó pillanatban a szőrbóbitát...

– Akkor most figyelj! Elmondom amit tudok. Ez itt egy előkert. Azért kapta ezt a nevet, mert a ház előtt van, de a kerítésen belül.... mivel észrevette, hogy Samu egy kukkot sem ért az egészből, félbehagyta a mondatot és megkérdezte:

– Ugye te még sosem láttál embert? Akkor most fogsz, mert itt emberek élnek és jobb ha tudod, egy cseppet sem kedvelnek minket, rovarokat. Nem kell megijedned, mert mi túljárunk az eszükön. Megpróbálnak ugyan mindenféle trükköt bevetni ellenünk, vegyszereket szórnak, hangyacsapdákat állítanak, de te csak bízd rám magad. A házban rengeteg élelem van, minden nap degeszre tömheted magad. Csak arra vigyázz, hogy soha ne menj kétszer ugyanazon az útvonalon, mert figyelnek minket. Akkor fogunk bemenni, amikor nincsenek otthon, vagy nézik a tévét. Jól belakmározunk, és hozunk egy kis tartalékot is estére. Ha megfelel, ellakhatsz a csigaházban, ott biztonságban leszel. A bolyba sajnos nem vihetlek, ezt te is tudod. Minden délelőtt eljövök, számíthatsz rám. Figyeld a sárga rózsát, amikor az árnyéka a kerítésre vetődik, akkor legyél itt. Most mennem kell. Délután még találkozunk.

Samu sokáig nézte a fücsomót, ahol Ati eltűnt a szeme elől. Hamarosan újra látja, addig elüti valamivel az időt. Eszik, alszik, körülnéz, de nem megy messzire, idegen még itt, óvatosnak kell lennie.

– Itt vagy?

Samu óvatosan kidugta a fejét a csigaházból, de senkit nem látott a közelben, csak a szél zörgette a száraz faleveleket. A Nap elbújt a felhők mögé, nem látta a rózsá árnyékát. Elsietett a fűszálhoz, fürgén szedte a lábait, de még félúton sem járt, amikor meghallotta Ati hangját.

– Gyere gyorsan! Meneküljünk! Itt van a közelben Cicero!

Bebújtak a csigaházba és rémülten figyelték a bejáratot, ahol egy hatalmas, nedves, forró párát okádó lyuk jelent meg

– Ez a macska orra. Vigyázz vele, nem szeretek a közelében lenni. Kiszámíthatatlan, sunyi, átkozottul ravasz állat.

– Félelmetes – suttogta Samu, és hátrébb húzódott a csiga belsejébe.

– Ez egy hízeglő, rusnya dög! – Ati nem hátrált meg, szilárdan állt hat kis lábával a talajon, és továbbra is hangosan szidta a macskát:

– Behízelt magát az ember házába, dörgölődzik, dorombol, simogattatja a szőrét, eladja a szabadságát az élelemért! Az ősei még vadásztak, de neki már nincs rá

szüksége, meg kell hagyni okos állat, kihasználja az embert, érti a dolgát! Mi hangyák soha nem tennénk ilyet. Bemegyünk a házba, megszerezzük ami kell, de nem hajtjuk igába a fejünket! Inkább vállaljuk az üldöztetést, a harcot, de nem leszünk az ember háziállata! Látod Samu, így kell ezzel beszélni. Már elment, előjöhetsz. Különben sem ránk vadászik, nem vadászik ez már semmire. Van itt a kerítés tövében egy egérlyuk, azt szereti szaglászni. De csak szaglászni, mert megfogni nem tudja az egeret ez a hájas dög.

Samu még kicsit reszketett, de csodálattal hallgatta barátját. Felnézett rá, amiért ilyen bátran beolvasott annak az óriási szörnyetegnek.

– Nagyon bátor vagy. A mi bolyunk a mezőn van, a vadrózsabokor mellett. Ott is élnek hatalmas állatok, de csak akkor veszélyesek, ha tüsszentenek, vagy fújtatnak, főleg a vaddisznók, azok néha beletaposnak a bolyba a patájukkal.

– Én még nem láttam vaddisznót. Milyen élelemforrás található a mezőn?

– Megeszünk mindent ami ehető. Tücsköt-bogarat, virágport, én szeretem a papsajtot és a lóhere virágját. Egyszer turisták jártak felénk, én nem láttam őket, a többiek mesélték, hogy ők is emberek, és egy csomó élelmet hagytak maguk után a tisztáson. Na, az nagyon finom volt!

– Akkor most felejtsd el a döglött rovarokat, mert itt a házban csak első osztályú bolti árut tartanak. Lassan indulhatunk is, de előbb meglesem Cicerót, mert azért nem szeretném, ha összeakadna a bajszunk.

Ati ment elől, Samu szorosan a nyomában, és közben arra gondolt, mennyire lehet veszélyes emberek közé merészkedni. Fölmásztak a ház falán, az ablak mellett kitapogattak egy repedést, és a keskeny résen keresztül egyenesen a konyhába jutottak. Ati célirányosan közlekedett, látszott, hogy nem először jár itt. Időnként megállt, hátranézett, ellenőrizte, hogy minden rendben van-e

Samuval. Jó volt látni, ahogy a másik követte, vakon bízott benne. Ettől fontosnak és erősnek érezte magát.

– Ne bámészkodj! Gyere utánam, fölme gyünk az asztalra.

Megálltak, Samu felnézett. Ott magasodott előtte egy hatalmas, nagyon egyenes, nagyon csúszós felületű fa. Másféle fa, mint amilyeneket az erdőből ismert, kopár volt és idegen szagú. Félelmetesnek találta ezt a környezetet. Hirtelen tört rá a szomorúság.

Eluralkodott rajta egy ismeretlen érzés, különös nyomást érzett a mellkasában, és könnycseppek homályosították el a szemeit. Amikor otthon Palcsival fára másztak, beszélgettek, nevetgéltek közben, szinte észre sem vették és már föl is értek a zizergő levelek közé. Idősebb bolytársaik szagmintáit követték, akik fönt várták őket. Erős rágószervükkel apró szeletekre aprították a leveleket, átadtak nekik egy-egy darabot, megkérdezték mi újság a bolyban, de közben folytatták a munkát, épp csak a szemük mozgásából látszott, hogy figyelnek rájuk. Akkor még gondtalan volt és felhőtlenül boldog. Most viszont kiszolgáltatottnak és elveszettnek érzi magát. Csak ment, gépiesen rakta egyik lábát a másik után, és csak arra koncentrált, hogy ne tévessze szem elől barátját, ne maradjon egyedül.

– Na, helyben vagyunk. Szerencsénk van, ma voltak vételezni. Jól bevásároltak, ezt nevezem én terülj-terülj asztalkámnak!

Ati elégedetten nézett körül a hatalmas síkságon, ahol különféle színű és formájú hegyek magasodtak rendszertelen összevisszaságban. Samu szája tátva maradt a csodálkozástól. Még soha életében nem látott ennyi ennivalót egy helyen. És micsoda illatok! Elképzelni sem tudta eddig, hogy ilyen sokféle étel létezik a világon. Megkordult a gyomra, összefutott szájában a nyál. Kinézett magának egy illatozó szőlőszemet, lyukat rágott a bőrszerű burkon, befurakodott a kocsonyás finomságba és önfeledten szürcsölte a mézédés nedűt. Éppen bele akart harapni az ínycsiklandozó gyümöleshúsba, amikor meghallotta barátja hangját, aki ingerülten topogott a háta mögött:

– Mit csinálsz? Észnél vagy? Azt akarod hogy észrevegyenek? Bármikor visszajöhetnek elpakolni a készletet, aztán nekünk annyi. Szedd össze gyorsan ami kell, amennyit elbírsz, aztán pucoljunk!

Ennyi étel, és még jól sem lakhat – gondolta szomorúan Samu – fürgén kihátrált, mélyet szippantott a finom illatból, majd felkapott egy gusztusos áfonyaszemet és egy spenótlevél darabkát. Tétován rápillantott Atira, mert egyáltalán nem volt biztos benne, hogy jól választott. Éppen jókor, mert újdonsült barátja nagyon komor ábrázattal nézett rá, és szigorú fejcsóválások közepette megjegyezte:

– Te most komolyan azt gondolod, hogy ezekért vittük vásárra a bőrünket? Zöldség meg gyümölcs garmadában terem a kertben is, nekünk értékesebb dol-

gok kellene innen. Nézd, van itt kenyér, cukor, szalámi..és...hmmm a kedven-cem, rántott hús. Ezekből viszünk. De most már igyekezzünk, mert veszélyt szimatolok. Hamarosan előkerül a rovarirtó és kinyuvasztanak minket. Ráadásul Cicero is a közelben ólálkodik ilyenkor, szeret potyázni az az elfajzott kocavadász.

Samu kicsit összezavarodott ettől a kapkodástól, de megfogadta tapasztalt társa tanácsát, rántott húst és kenyeret vett magához, még hozzá jó nagy adagot, hadd lássa Ati, hogy milyen jó erőben van. Nem kellett volna. Túl nehéz, már érzi, hosszú távon nem fogja bírni, pedig még csak az asztal széléig jutott el. Egy pillanatra megállt, gondolatai ide-oda cikáztak. Mit tegyen? Lemaradni sem akar, de a zsákmányról sem mondhat le. És akkor történt valami nagyon különös... egyik pillanatról a másikra minden megváltozott, mintha egy másik világba került volna. Meglepődni sem volt ideje, dermedten várta, mi fog történni. Valami körbefogta az egész testét, mint régen a tojásban, egy szűk, kellemes hőmérsékletű közegben találta magát. Lábai alatt hullámos barázdákat érzékelt és a burok ütemesen lüktetett, egyenletes, zúgó-csobogó hanggal kísérve, ami meglepő módon nyugtatóan hatott rá.

A patakot juttatta eszébe, ami a boly mögött csörgedezett. Az éjszaka csöndjében szerette hallgatni az ismerős zajokat, a tücskök fáradt percegését, a békák hamis énekét és a patak szelíd suttogását.

– Anyú! Megfogtam egy hangyát!

– Hol találtad? Taposd el! Mindjárt hozom a rovarirtót. Ahol egy van, ott több is lesz hamarosan. Ilyenek ezek, jönnek a szagra.

A kislány óvatosan, lassan nyitotta szét hüvelyk- és mutatóujját. Alaposan szemügyre vette az apró kis lényt, azután újra megszólalt:

– Már nem él.

– Dobd ki! Nem biztos hogy nem él. Szívósak ezek a kis átkozott élősködők, még feléled itt nekem, és hozza a társait, tele lesz a konyhám hangyával.

Amikor Samu újra érzékelte a fényt, meglepődött. Egy ideig moccanni sem mert, csak később, amikor nem történt semmi. Kinyújtotta a csápjait, megpróbált tájékozódni. Forró félelem vette birtokba a testét, egy ismerős hang üvöltött a fejében: menekülj!!!!

Menekülni! De hova? Merre? Felfelé szélesedik az út, arra kell indulni, az ösztöneire hallgat, nincs más lehetősége, nincs idő átgondolni, nincs idő semmire, veszélyben az élete. Futott, ahogy a lába bírta. Egyre feljebb, az ismeretlenbe, a reménybe, a félelembe. Majd ha mindenen túl lesz, ha biztonságban érzi magát, ha elérkezik valahova, akkor majd megpihenhet, akkor megnyugodhat, de most csak a veszélyt érzi, ami üldözi, és a hangot, ami biztatja: menekülj, menekülj...

A kislány leült a kerti padra. Kettesben akart maradni legújabb szerzeményével, ezzel az apró kis rovarral. Érdeklődéssel figyelte, kíváncsi volt a reakcióira, tanulmányozni akarta, mint egy új játékot. Alig tért magához és máris milyen gyorsan tud futni. Egyenesen fel a karján, a trikója szegélyénél két hátsó lábára ágaskodik, kicsit ügyetlenkedik ugyan, de nem adja fel egykönnyen. Hamarosan folytatja útját a fehér textílián, majd hirtelen megáll, vagy inkább visszahőköl, mintha megijedne valamitől. A gyerek érezte, titokzatos módon vette a jeleket. Segíteni akart, a kis hangya útvonalát keresztezte a mutató ujjával.

Samu felkapaszkodott, ismerős szagokat érzett, saját szagmintáit, amit akkor hagyott, amikor felcsippentették az asztalról. Innen indult el. Hogy került vissza? Tanácstalanul toporgott... nincs menekvés. Lehajtotta a fejét, megsimította a csápjait és bal első lábával eldörzsölt egy könnycseppet a szemében.

A kislány egészen közről nézte. Nem értette miért fut fel a karján ismét, de érezte, hogy a kis hangya bánatos, és ettől ő is szomorú lett. Tenni akart valamit, ami jó neki, amivel megmentheti, de nem engedi el, barátok lesznek, és ő majd gondoskodik róla. Beteszi egy üvegbe, ellátja mindennel amire szüksége lehet, vigyázni fog rá, senki nem bánthatja. Egy nagyobbacska gyógyszeres üvegcsét választott. A célnak pont megfelel, elég tágas, de nem túl nagy. Így mindig láthatja, mit csinál, jól érzi-e magát. Mit tegyen bele? Pár szál fűvet és kavicsot mindenképpen, hogy otthonos legyen, és élelmet a konyhából...és valami még kellene ... megvan! Ezt az apró csigaházat. Abban jól el tud bújni, ha a délelőtti napsugár felforrósítja az üveget.

Fölemelte és közről nézte a kis világot, amit ő teremtett ennek a védtelen piciny lénynek. Határozottan elégedett volt a művével, már csak egy állandó helyet kell találni, egy titkos helyet, amiről csak ők ketten tudnak. A garázs hátsó fala és a hortenziabokor között egy keskeny földes-kavicsos terület, ahova csak egy kisgye-

rek tud bebújni, a szülei még metszőollóval sem közelítik meg, túl macerás lenne. Ez pont megfelelő lesz. A kis üveg külső falát betakargatta apró kavicssal, tetejét befedte kartonpapírral, amire egy csonka cserépdarabot tett nehezéknak, amit a ház mellett talált. Így már jó lesz. Most elmegy bicózni, de később még visszajön, vacsora előtt mindenképpen. Tudnia kell, hogy jól van, most már gondoskodni fog róla, ahogy a szülei teszik vele. De most más a helyzet, mert ő nagy, sőt hatalmas a kicsi hangyához képest. Bármit megtehetne vele, de nem taposta el, nem vette el az életét, védelme alá vette, senkitől sem kell félnie ezentúl.

Samu próbálta felfogni mi történik vele. Ismét egy idegen környezetben találta magát, ismerős és ismeretlen szagok keveredtek, időnként émelyítő bűz csapta meg az orrát, amitől szédült és megfájdult a feje. Az érzéki csalódás, amit az üveg átlátszó fala okozott, teljesen összezavarta. Nem értette miért nem tud átjutni rajta. Láta a kinti világot, ismerős volt minden ami körülvette, de nem érezte a nedves föld életszagát. Láta a méheket a hortenzia rózsaszín szirmai körül kergetőzni, de nem hallotta a mély zizegő hangot, ami e képhez elválaszthatatlanul hozzátartozott. Most mindez megszakadt, kettévált. Az érzékeivel lehet baj, talán megbetegedett? Mi történhetett a világgal, és ő miért nem tud részt venni benne úgy mint eddig? Körbe-körbe szaladgált az üveg alján, felmászott, tapogatódzott, szaglászott. Feljebb a kartonpapír meglepte. A menekülés útja talán..? Alaposan megvizsgálta, próbálta átrágni magát, de nem fért hozzá. Belefáradt a harcba. Lassan visszatért a vízszintes felületre, bebújt a kavics alá és mély álomba zuhant.

A kislány későn ért haza. Óvatosan nyomta le a kilincset, halkán surrant be a házba, el akarta kerülni a szidást. Szerencséjére a szülei a nappaliban beszélgettek, a kiszűrődő hangokból könnyen megállapította, hogy valami sorozat megy a tévében, azt nézik, s közben megvitatják a történeteket. Gyorsan evett egy kis borsólevest, három palacsintát tett a tányérjára. Pár perc alatt végzett is vele, mire anyukája benézett a konyhába, egy jóllakott gyereket látott. Gondolta is „mikor jött haza ez a gyerek? Én csak ülök a tévé előtt, észre sem veszem.. talán nem figyelek rá eléggé”

– Nagyon finomat főztél anya!

A kislány - az esetlegesen felmerülő kérdések elkerülése végett - ölébe vette Cicerót, aki hangos dorombolással magára vonta a figyelmet.

– Adhatok neki palacsintát?

Samut hangos kopogás egyenletes zaja hozta vissza a valóságba. Álmában otthon járt, Palcsival játszottak valamit, de most kiment a fejéből hogy mit is, az ébredés hidegzuhanyként érte. Itt van az ismeretlenben, az éjszaka megszokott hangjait nem hallja, csak a dübörgést. Összeszedte minden bátorságát és mászott fölfelé. Útközben kissé megnyugodott, az ösztönei nem jeleztek veszélyt. Hamarosan rájött, hogy esőcseppek dobogását hallja. Körbejárta az üveg száját és fölfedezett egy nyílást a vizes kartonpapír eldeformálódott szélén. Gyorsan átbújt, és már mászott is lefelé, minél előbb menedéket kell találnia, különben elsodorja az ár. Nem volt idő válogatni, bebújt egy ibolyalevél alá és várt.

Közben eszébe jutott az élelem, amit a gyerek hozott. Akkor a bánat és a reménytelenség elvette az étvágyát, de most, hogy újra kijutott a szabadba... de most már nem megy vissza érte. Inkább éheznek, később majd csak talál valamit.

Amikor végre elállt az eső, várnia kellett, amíg kicsit megszikkad a talaj, azután indult csak el. Nem tudta hol van, igyekezett kikerülni az idegen hangyákat, hiszen itt csak Atit ismeri, a többiek nem fogadják olyan barátságosan. Talán még meg is támadják, hiszen ez az ő területük.

A nap már magasán járt. A kimerültségtől kóválygott a feje. Kicsit megállt pihenni, és akkor mély, zümmögő hangot hallott a magasból közeledni. Egy pillanat múltán már ott is találta magát a hatalmas, szivárványszárnyú bogár mellett.

– Hát megvagy végre! Égen-földön kerestelek. Az imént katica járt erre, ő hozta a hírt, így tudtalak megtalálni. Nekem akartál segíteni, én kevertelek bajba, addig nem volt nyugtom, míg rád nem találok. Mássz föl a hátamra, kapaszkodj meg a szárnyam tövében és indulunk haza. Otthon már várnak a bolytársaid.

Samu először nem akart hinni a szemének. Azt gondolta, a fáradtság tréfát űz vele, csak képzelődik. De a hang, ahogy Béla beszélt hozzá, igazi volt. Semmi kétség, őt most meg fogják menteni, és hamarosan otthon lesz.

Amikor felszálltak a levegőbe, ugyanaz az izgalom, kellemes borzongás járta át, mint amikor a szórbóbitán utazott. Annyira elmerült a látványban, hogy szinte észre sem vette, amikor megérkeztek. Béla letette a boly bejáratánál:

Örülök, hogy életben találtalak. Nem lehetett könnyű napokig egyedül boldogulni a nagyvilágban egy magányos, apró kis hangyácskának. Látom, élvezted a repülést. Később, ha kedved támad egy kis utazásra, gyere bátran. Tudod hol találsz meg.

Sün Samu kalandjai

Írta: Gurzó Györgyné
Illusztrálta: Fodor Lília 12.b

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Mesebolt. Az ajtaja mindig tárva, kicsit, nagyot odavárja. A polcokon tarka mesék. Vegyél egyet! Legyen tiéd! Csüccs, ide le a szőnyegre, s csendben fülelj! Varázsol-e mesét, a bolt bölcs tündére? Ha csendben idefigyelsz, s hegyezed a füleidet, bebújik a fejecskédba. Sün Samuról szól a mese. Vagy tán igaz, nem is mese?

Egyszer régen, vagy nem is régen, kerek erdő hús mélyében, élt egy sün nagy csendességben. Finom falat mindig akadt, nem is ismert bús napokat. Ha a nap felragyogott, s a kék égen feljebb kúszott, a cserjék közé bandukolt, keresett tavalyi avarcsomót, bevacolt és hortyogott. Nem volt lusta, ne gondold! Ha a tűzglyó alámerült végtelen tengerébe, s csillagjait küldte tova az erdő mély sötétjébe, sününk akkor gondolt egyet, s nyújtózott egy jókorát:

– Lássuk csak, az erdő mit ad? Asztalomra friss áfonyát?!

Mert bizony már esteledve a gyomra is követelte, várta már a magáét. Ezért nézett szerteszét. A pocakja oly hangosan morgolódott, félő volt még felkelti a baglyot.

Kapkodta hát a lábait.

– Nicsak! Ott egy gomba virít! Épp jókor nőttél ide! Elég leszel egyelőre. S már a száját tátogatta, mikor fényes orra gombja, rálegyintett.

Jól gondold meg! Jól fontold meg!

A mi sünink nem volt balga. Fürgén körbeszimatolta.

– De hisz ez a mérges galóca! Piros pettyes kalapja a tudatlant becsapja. Aki mohón bekapja, nem ébred több holnapra. No de sebaj, ott egy béka! Az első falat ím megoldva.

Így esett a baleset, hogy a békának vége lett. Bár nem volt kicsi ez a falat, sününk mégis éhes maradt. Szél sebesen tovább szaladt, folytatta a vadászatot. Múszáj volt, hisz hasa korgott:

– Éhes vagyok! Hát nem hallod?

Harsogóan zöld a pázsit, s itt megrakja a tányérját is. A vadalma és vackor, s fűszálak közt lapuló számóca, mindig kedvenc csemegéje, ha tehetné csak azt enne. Az se baj, ha kukacos, legalább húst is harapok!

Ám a sűrű lombok felett Uhu kavarr forgószelet. Az éjjelek leple alatt, ő is élelem után kutat. Jó lesz fedezékbe bújni! Nem szeretnék elpatkolni! Amoda, a sűrű bozót, meglapulok, s fülelek, mikor lesz csend odafent. Csend legyen, te telhetetlen pocak! Ha most téged meghallanak...! Ám a hasa csak nem hallgat. Egyre korog, egyre morog, még idecsalja a baglyot! Samu rémülten lapít, kidugva a tüskéit is, bár tudta a bagoly ellen legtöbbször még az sem segít. Az éj, akkor annak terít! Hegyes karma megragad, csőre bundácskámba váj lyukat, s hamm, mindenestül bekap!

Lassan az erdőben némaság lett. Talán Uhu másfelé ment. Na akkor én is felkelek, s az erdőnek nekieredek. Kapta is picurka lábait, s ha a bagoly balra, hát az ő útja jobbra vitt. Aprócska lábát szaporázta, sok kis lépte egy csörgedező kis patakhoz terelte. Egyből halra támadt kedve. Minden tudományát előszedte, de csak árnyéokra vetődött egyre feje. Pedig hegyes tűpárnáját is bevetette! Ennek a mókának az lett a vége, pórul is járt egykettőre. Azon mód, gombóccá válva, beesett a

vízsodrásba. S a siető kis patak, messze vitte percek alatt. Amíg vízilabdát játszott, a bundája is jól átázott, de akárhogy is ficánkolt, nem tudott kikecmeregni.

– Jaj, nem akarok úszni! Ágacska, kő, homokdűne, mintha mind csak reám lesne!

Itt is, ott is ütközött, hiába szörnyülködött, még egy-két tüskéje is eltörött. Már az erdő vége látszott, mire valahogy, csak kimászott. Siratta a tüskéit is, bár kinő az új, már megszerette nagyon a régit. Itt a patak lassított, s kis tavacsát alkotott. Körötte éles levelű a sás, s a kackiás nád nyújtóztatja buzogányát.

– Harsogó zöld levelek közt, vajon mi az, ami zörög? Ni csak, egy kis fürge gyík! Ám fürge vagyok magam is!

Sebesen utána kapott, de biz csak egy farkat fogott.

– Az is jobb, mint a semmi! Nekem így is jut egy falat, ő meg növeszt szépet, újat. Ám tovább kell így kutatnia. Még mindig követel a gyomra.

– Hohó! Ott egy vízisikló! Elcsípni őt, az volna jó! Megállj koma! Ne csúsz olyan gyorsan tova! Te leszel ma az uzsonna!

Ám a huncut meg nem várja. Becsusszan a sűrű nádba. Samu ugrott, lihegett, de nem fogott más egyebet, csak egy álmos kis legyet. Jajj! Attól csak éhesebb lett. Imigyen sopánkodott:

– A talpacsám már lejártam! Fájd már mind a négy lábam! A farkam a földet söpri. Ideje lesz megpihenni, amúgy is kezd meleg lenni. A nap lassan az égre kúszott, erdőt, nádist aranyozott. Talán jobb is, ha kicsit alszok. Majd finom falatról álmodok. Holnap éjjel meg vadászok. Ha most szépen lepihenek, tán a zsákmányom is több lesz.

Körbe kukkant, hol ágyazzon, hogy biztosan jól álmodjon. Káka tövén réce fészek. Üres! Bár viharvert ugyan egy kissé, ha ügyesen eligazgatom, a fejem álmra hajthatom. Egy- két friss levél elég lesz befedni a menedéket. Hoppla egy, meg még egy! A szél hozta levelek, éppen ide kellenek. Szeme szinte majd leragad, s félbe maradt a mozdulat. Az ereje éppen elfogyott, hogy már csak annyira jutott, formált magából egy tüskés gombócot. Szuszogását a víz viszi. Szép álmokat kicsi süni!

Álmát őrzi a szellő, épp annyi mi elegendő, hogy édesen durmoljon, csodás álmot álmodjon. A nap korongja a kék égre hág, míg ő alussza igazak álmát. Süni

Samu oly mélyen elszenderült, a nap rég a tóba merült. Hősünk csak picit mocorgott, jobbról balra forgolódott. Az éj leplet borít a tájra, s öltözteti gyászruhába. Tán a ragyogó nappalt siratja? Vagy éppen csak ez a dolga? Sűrű fellegek mögül a hold sarlója előkerül. Körötte a csillagok, millió gyémántként ragyog'. Óvatos éjjeli neszek törik meg a síri csendet, a mi sünnünk erre ébredt, nyújtózik és nagyot ásít, kinyújtva a lábcskáit. Dörgöli a szeme sarkát, visszasírja édes álmát, hol terített asztal várta egy bőséges lakomára. Amilyen gyorsan jött az álma, olyan gyorsan illant tova.

– Nyomás, indulj vadászatra! parancsol az üres gyomra. — Éhes sünnnek az a dolga!

Az erélyes mormogásra, nekiindul a sünn koma. Azaz csak indult volna, de az álomtól makacs lába, egy dombocskára hágva, nyomban kiszaladt alóla. A domb hajlata gurította, mintha csak guriga volna. Tán még most is csak gurulna, ha a szántás fel nem fogja. Szédelegve tápáskodik.

– Mi az, ami illatozik? Hmmm! — szimatolgat erre s arra. Ott egy jókora, formás kövér giliszta!

Ekevasa kiforgatta, a mi Samunk meg, hamm! bekapta. Élénk fényes szeme gombja, tovább keres, s nem hiába, rálel a gyanútlan pajorra. Mit pajorra! Egész hadra! Ez aztán a jó lakoma! Azokat is mind lenyelte, ne legyen cserebogár belőle. Az ekenyomban lépegetve, útját mező keresztezte.

– Nocsak! — csodálkozott.

– Ma csuda szerencsés vagyok! — Cinicini, kisegér! Pocakomba belefér! — így kiáltott. Rosszul tette, mert az ürge megneszelte.

Egér, ürge messze szalad, s lyukba bújik a föld alatt. Samunk megint hoppon maradt. Éles szeme fénylő gombja a mezőt egyre kutatgatja. Most felcsendül egy pacsirta édes hangú nászda.

– Egy kis tojás is jó volna! — ábrándozik Samu koma.

– Ám, ha ő még csak ezt dalolja, s épp a párját hódítgatja, várhatok én a tojásra! Gyerünk, a fácán már rég lerakta. Vajon merre, vajon hova?

Egy bokor védi a fácán fészket, ott találtak menedéket. Mélyedést bélelt a tojó. s hogy ne találja meg a róka, nemrég egymaga kaparta. Sünnünk a szája szélét nyalja: – Tojás kerül tányéromra.

Ám a fészek nem árva, tyúk vigyázz a tojásokra. Samu kerülgeti egyre, csalogatná jó messzire, ám tyúkanyó dédelgetett tojásait el nem hagyja, Samu komának nem adja. Még a feje búbjára is koppint. Ő kergeti el a sünit.

– Aú! Aú! — sikolt Samu. Nem csoda, ha puffogok! Rettentő mérges vagyok! Fájni fog a kis kobakom, hiába is borogatom. Vadászhatok álló nap! A rántotta itt elmarad!

Keseregve baktat tovább.

– Ellenem esküdött a világ. Egér, ürge messze illant, hiába szedtem fürgén lábamat! A fácán jól fejbekólintott. Még mindig csillagokat látok! A helyük az égen lenne, mit keresnek a szemembe! Szedte- vette teremtetten! Zúg a fülem, fejem dagad, támaszom az orrom maradt!

Fürgén szimatol hát orra, egészen a földig nyomja. A friss széna illata, kicsiny orrát megcsapkodja. Biztatja is magát egyre, az se lesz rossz egyelőre. Bár a széna helyben marad, de az éj meg gyorsan szalad. Mindjárt az ég tetejére kúszik a nap! Sorjázza hát lépteit! Eléri a mező szélét. A mező szélén katonásan szépen sorban, merre csak ellát bála van.

– Hurrá! – perdül örömeiben.

– Lesz szöcske a bendőcskémben! Még ágyacskám is kerekedik! Nagyot alszom itt holnapig! S ha aludni tér a nap, összekapom magamat. Ez a bála pont jó lesz, álmodok itt édeset. Még tán nem is forgolódom, már oly fáradt vagyok, csak jólesőn szuszogok.

A mi süniünk nem volt rest, nyomban nekiveselkedett. Alaposan belakott, annyi szöcskét elkapott. Majd magának egy csinos, szénakuckót varázsolt. Aztán belegömbölyödött, pár csiklandós szálát félrelökött, szusszantott egy jókorát:

– Szervusz mára, kedves világ!

Az éj szakadozott fátyla borul még az álmos tájra. Szekér veri fel a port, s előtte két ló kocog. Takaros muraközi lovacsákak közelítik ím a mezőt. A hajnali hús levegő, egy lelket sem csalt még elő. Csak a gazda iparkodik. Széna bálák várják ott kint, hogy behordja a tanyájára. Gondoljon a tél havára! Ne éhezzen a jószága. Szája sarkában a pipa, a lovait úgy biztatja.

– Gyía, Csillag! Gyerünk Táltos! A nap az égálgán tapos. Nosza, iparkodjatok! Holnap már az eső csapkod! S a két helyre kis lovacska patkóját fürgén kapkodja.

– Hóhahó! – imigyen szól a gazda, megállást így parancsolva. S a szekérét János gazda a szénával jól megrakja. Egy-egy bála egymásra, s az egyikben a süni koma. Mocorog ugyan egy kicsit, álmában tán szedret eszik. Ám a szekér gyengéd rázása csak még inkább elringatja. Fel sem neszel, fel sem ébred, mikor az udvarra térnek. A gazdát a friss früstök várja, de elébb a lovacsákakra van gondja, szénát dob a jászolukba. Gémeskútnak vedrét húzza, vizet önt az itatóba. Csak azután megy a konyhába, hol már várja kis családja. Megpödrí a nyalka bajszát, rendre inti nagyobb fiát, ki kenyerét csipkedi:

– Ácsi Jancsi! Ácsi! Ácsi! Elfeledtél imádkozni!

Hálát rebegnek az égnek, adott nekik ily bőséget. Jóízűen falatoznak s közben nagyokat kacagnak. A fehérnép elmosogat, szénát rak a férfi csapat. S munka közben dalolgatnak: Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő... Az ebéd is megfő gyorsan az udvari nagy bográcsban. Pásztortarhonya ínycsiklandó illata messze száll a határba. A bálák is behordva, akkurátus toronyba rakva, egy maradt csak egy..., az a csomagtartóba megy. Senki sem sejti, nem figyel, abban szuszog a kis süni. A csomagtartó ajtaja nyitva marad éjszakára:

– Be ne fülledjen a széna! Majd holnap megkapja Matyi, aki sokat segített szántani. Nyugovóra tér a nap is, aludni megy a gazda is. Süni Samu meg tápászkodik. Álom manót elfelejti, hasa korog, muszáj menni, zsákmányt kell megint szerezni. Csodálkozva tekint körbe. – Hová lett a patak völgye? Hát én hova keveredtem? Mennyi furcsát láttat szemem!

Kikecmereg az ágyából, az illatos friss szénából, de az olyan magasan van, a földön óriásit huppan. Szédelegve tápászkodik, s ez a zaj felveri a Bodrit. Jó házőrző módjára, támad a betolakodóra. Kerülgeti s vadul ugat, s akkora lármát csap, felveri az egész házat. Morogva támad, de hiába. Nyüszítésbe csap morgása, mert süni se hagyja magát, picire össze is húzza magát. Kiereszti a tüskéit, s lám a Bodri orra vérzik. Az égtelen z sivajt hallva, odaszalad Mirci cica:

– Ez talán egy jó kis labda? – pofozgatja, azaz, csak pofozná a kis csalfa, már neki is fáj a mancsa. Samu is ijedten menekül, s lám a tyúkólba kerül. Már nyalja a szájacskáját:

– Na, itt aztán van ám tojás! Most az egyszer belakok, s a sarokban jól meglapulok.

Az ám, de Pityu a kakas, a veszélyt észlelve fergetegeset rikkant. Sarkantyúja a kardja. Azzal lendül támadásra:

– Ha kedves az életed, jobb, ha innen elszelelsz!

A kakas kukorékolása a környéket felveri. Szeméből az édes álmod a gazda is kitörli. Liba gágog, kacsák hápog, malac rőfög, tehén bög...?! Miféle koncert ez, így még hajnal előtt?! Rázendített valamennyi. Mi üthetett a jószágba? Miért ez éktelen láрма? Tán csak nem a róka, ki itt lakik a szomszédságba? A konyhában ott a puska, a gazda mentében fel is kapja, a ravaszát is felhúzza, mire kiér az udvarra.

– Na merre lapulsz ravaszdi? Nem fogsz itt ma jól lakni! Csak gyere, a puska kacsóré! Kiterítlek egykettőre!

Samu kománk ezalatt a tyúkólból kiszalad, hátán széna gombolyag, s meglapul az autó alatt. Rudi, a róka is odasettenkedett lopva a tanyaudvarba, felfigyelve a nagy zajra. Óvatlan volt a koma, észre is vette a gazda s a puska kacsóréját is ráfogta. Na ennek a fele se tréfa! - gondolta akkor a róka. Farkát maga alá húzva, elvágtatott a határba. Épp bőrrel megúszta, s megmaradt a kabátja. A z sivaj - lám - alább maradt. Elült lassan a sokféle hang. A gazda is beballagott: - Tán egy hunyásnyit

még alszok. Samu meg csak lapított, bár a szíve majd kiugrott. Érezte a legjobb az lesz, ha nem veri fel a csendet. Tán még el is szenderedett.

Reggel Laci a legkisebb, mindenkinél előbb ébredt, szokás szerint kinn ténfereggett. – Nicsak! Ez a szénakupac a bálából kiszakadt?! A kezében kislapát, már rakja is vissza a szénát. Lackó a tetőt jól lecsapja, mivel ott a sarkában az apja: - Itt rendnek kell lenni! Fűvet, szénát begyűjteni!

Ripakodik Lackóra: - Eridj, reggelizz meg a konyhába! S ha tele a pocakod, reád várnak a tyúkok! Vessél eléjük magot! Én meg mostan elindulok, s amíg távol járok, legyen gondod a jószágra! Szállítás lesz nemsokára.

Azzal beindítja az autót, s a város felé gyorsan robog. Süni koma nem is sejti, mily kegyetlen tréfa éri. Mert a bálával legott, az aszfaltra huppan most. Míg beszélget a két atyafi, sikerül onnan eliszkolni neki, s egy bokor mögé kuporodni.

– Jaj, hol vagyok? Mi ez a sok bádog doboz, ami ide s oda robog? Na és ez a millió láb! Ember, meddig szemem ellát. Azok a rémes fények! Úgy villódnak, szinte félek. Még a szemem is káprázik! Jobb, ha nem maradok itt!

Kapkodja a lábacskaít, meregeti a szemeit. Az orra annyira szagolgat, hogy prüszög az út porának. A bokor tövéből kilesve egy másik sünt lát elesve. Vajon, mit keres az ott?! A betonon víztócsa, s benne kövér giliszta. Tán azt kergette ez a buta.

– Jujj! Nem lenne jó így járni! Nem szeretnék még meghalni!

Végül a szellő segít rajta. Az erdő ismerős illatát hozza. Oda kéne eljutni. Iszkiri, kezdi lábát kapkodni. Már levél zörög lába alatt, már a bokrok árnya között halad. A park ösvényén útját állja egy almacsutka. Valaki csak eldobta, - hamm! - rögvést bekapja. Jól ugyan ettől még nem lakott, de a gyomra kissé megnyugodott, s így vígabban tovább kocog. Talál egy mesés kupacot, mit a gondos parkőr levélből rakott. Hopp! Itt biztosan jól alszok és biztonságban is vagyok. Fürgén kotor kicsi lába a zizegő halomba, s egykettőre kész az ágya. A tölglevél adta a párnáját, a gesztenye a takaróját. Azzal szelíden befedte, így csodás a fekhelye. Az ismerős édes illat csodálatos álmat is ad. Álmában újra gyerek, s két testvérével lepkét kerget. Csodálatos az uzsonna, amit hozott nekik a mama. Sétálni is viszi őket, ismerjék meg a környéket. Oktatja is őket egyre, ne menjenek tőlem messze. Veszélyt jelent a huhogás, Uhu elhagyta otthonát. Amikor elcsámborogtak, hívta őket fütyögő hang. Ez a mama üzenete:

– Vissza ide, közelembe! Az a fütyt lám milyen csodás! Simogatja Sün Samukát.

Bár az álma tovaillant, de a fütyt az ott maradt. Az ám, de ezt nem a mama, az óvodás Pisti fújja. Sétálnak az óvodások, keresnek sok újdonságot. A szemfüles lurkója a barátunkat is meglátja. Már nyúl is érte marka, de Ilus néni megállítja.

– Csak lassabban Pistike! Veszélyes a tüskéje. Fájni fog a kis kezed, ha öledbe felveszed. Na meg azt is tudnod kell, ha pálcával görgetik, dacolva a veszéllyel azonnal összegömbölyödik. Biztosan menedéket keresett itt. Amint nézem, én úgy látom vagy harminc centis már a barátom. Ez már felnőtt, s hiába keres, mégsem talál elegendő élelmet. Különben is védett állat. Neki adhatod az almádat. Sokan nem is tudják róla, a tejtől menni fog a hasa. Még el is pusztulhat. Inni tehát friss vizet adj! Itt sajnos nincs biztonságban, mert az úttest túl közel van. Tudjátok mit, gyerekek! Felhívom az állatkertet. Talán ők befogadják, s náluk aludhatja téli álmát. A sün ősszel meghízik, szaporítja zsírpárnáit. Mélyen alszik tavaszig, az első melengető napsugárig.

A telefonhívására, jött is az állatkert gondozója. Kesztyűs kézzel felemelte Samut, kosarába tette. Vigyázott, hogy fekhelye sok levéllel legyen tele. A csöppségek figyeltek, a sünenben új barátokra leltek.

– Figyeljete gyerekek! Az állatkertbe eljöhettek és ha ébren találjátok, Sün Samut is láthatjátok. Ezentúl ez lesz a neve. Amíg csak él, lesz nálunk helye.

Így esett, hogy Sün Samuka kalandjának jó vége lett. Az éjszaka leple alatt megcsodálta a lakókat. Csodálkozott is nagyokat.

– Neked milyen hosszú a nyakad! — imígyen szólt a zsiráfnak. Az oroszlántól megijedt, pedig csak jámboran „nevetett”, s hevert, Az elefánt nagy ormánya vízzel jócskán meglocsolta. A majmok úgy rikoltoztak, felzavarták a fókákat.

– Annyi itt az állat! De jó lenne, ha nem lennék én se híján egy igazi süncsaládnak!

Samu vágya valóra vált. Várt rá szép számmal sünbarát, kiket az állatkert mentett meg. Volt ki avarégetéskor égett meg. Volt ki későn született s nem vészelné át a telet. Volt közöttük árva, kit elvesztett a mamája. Gondosan gyógyították őket, mindennap friss étellel éltek. Ősszel fészket raktak a kedves kis sünhadnak, puha ágyban aludjanak. Samu is téli álomra hajtott a fejét. Tavasszal tán láthatod még...

– Ez a mese nem is mese. A Földünk fontos üzenete: Vigyázzunk a természetre! Óvjuk, s gyönyörködjünk benne! — szólt a tündér Sün Samu történetét befejezve.

Itt a mai „mese” vége. Légy holnap is a Mesebolt vendége!

